Uluslararası Bestseller 'The Colour of Law'un Yazarı

MARK GIMENEZ

AVUKAT

'Yeni John Grisham' *The Times*

epsilon

AVUKAT

Mark Gimenez

Çeviri

Eren Abaka

epsilon®

AVUKAT
Orijinal Adı: The Commom Lawyer
Yazarı: Mark Gimenez
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Yasin Özdemir
Çeviri: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
2. Baskı: Şubat 2012

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Clay ve Cole için...

Müvekkilin gizlilik hakkı: Avukat ve müvekkil arasındaki yazışma ve görüşmelerin gizliliğinin korunması ve tanık sandalyesinde ifşa edilmemesi müvekkilin hakkıdır.

Black Hukuk Sözlüğü, Beşinci Baskı.

Giriş

Aziz Aloysius Çocuk Araştırma Hastanesi

Ithaca, New York 02:55

Kadına gözlerini dikmiş bakıyordu; yüzündeki ifade sert ve kararlıydı. Kadının da bildiği gibi bunu onaylamıyordu.

“Bana o şekilde bakmaktan vazgeç, Luigi. Ben deli *değilim*.”

Ön girişte bulunan bekleme odasındaydılar, burası belli bir sıcaklıktaydı ve dışarıdan gelebilecek soğuğa ve mikroorganizma kaynaklı kirleticilere karşı arındırılmış durumdaydı. Parkasındaki kar tanelerini temizledi kadın ve eldivenlerini çıkardı. Sonra da karşısındaki genç erkeğin soğuk yanaklarını okşadı.

“İnsaflı davranmıyorsun. Hepiniz, bunu anlamalısınız. Tanrı bizim sonsuza kadar yaşamamızı istemedi.”

Son üç ay boyunca aralarında bir tür ilişki gelişmişti. Kadın sık sık geceleri alt kata iner ve onunla konuşurdu. Bu konuşmalar Katolik olmak, yaşam ve ölüm, ölümden sonraki hayat ve çocuğun iyi bildiği diğer tüm bu konular hakkında olurdu.Gencin gözlerinin derinliklerine bakar ve asla gelmeyen cevaplar beklerdi. Çocuğun gözleri, kadına her zaman ruhunu görüyormuşçasına bakardı; bu gece ise sanki kadının ne yaptığını biliyormuş gibi sadece kendi üzüntüsünü yansıtıyordu.

“Tek yol bu.”

Cevap vermedi – asla vermezdi zaten – babasının öfke dolu gözlerinden gözlerini kaçıran pişman çocuklar gibi kadın da gözlerini indirdi. Onun kısa hayatının anlatıldığı taş heykelin yanındaydılar: 1568 yılında İtalya’da doğan Luigi Gonzaga’nın heykeli. On yedi yaşında İsa’nın Askerleri’ne katılarak Cizvit eğitimi almıştı; Roma’da bulunan bir Katolik hastanesinde vebaya yakalanmıştı. Bu hastalığın kimsenin dokunmak istemediği en korkunç kurbanlarıyla ilgilenirken yirmi üç yaşında hayatını kaybetmişti. Kilise, başkaları için hayatını hiçe saymasını azizlikle ödüllendirmiş, ona çocukların koruyucusu Aziz Aloysius demişti.

“Ve ben Bakire Meryem’im.”

Kadının gözleri hızla insan boyundaki heykelin yüzündeki ifadeye takıldı, o rahatsız edici gözlere. Kadını anlayamazdı. Kadın arkasını döndü ve hastaneye girdi, danışma masasını geçip asansörlere doğru gitti. Kimseyi görmedi, kimse de onu. Hastane gece vardiyasında bomboş olurdu; tüm o saatler boyunca çocuğunu bırakmaya isteksiz, uyumaması gerektiğinden ıssız koridorlarda bir başına yürürdü. Son birkaç gecedir şu anda yürüdüğü kısmı yürümüştü; girişi ve çıkışı toplam yedi buçuk dakika sürüyordu.

Duvarlar koridor boyunca aydınlatılmıştı, her biri muntazam şekilde asılmış tavandan sarkan objelerle süslenmişti. Çocuklar için oyun alanlarında kocaman süper kahraman kartonları vardı. Hastalar tarafından yapılmış rengârenk resimler sanki müzedeki sanat eserleriymiş gibi duvarlara asılmıştı. Hemşireler parlak renklerden çeşit çeşit önlükler giyiyorlardı. Renkler, sanat, avludaki gün ışığı, şifa verici bahçeler – hastane çaresizce burayı neşelendirmeye çalışıyordu ama ölümün kokusu bu yerin her tarafına işlemişti. Bunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Fakat bu gece bundan kaçabilirlerdi.

Merdivenlerle üçüncü kata çıkıp sola dönerken lastik tabanlı ayakkabıları oldukça sessizdi. Üçüncü Kat Batı kısmı: araştırma kanadı. Gece vardiyasında sadece birkaç hemşire görevde olurdu ve 03:00 gibi yemek molasına çıkarlardı. Hemşirelerin odasına yaklaştıkça gelen sesleri duyabilmek için adımlarını yavaşlattı; hiçbir sesin gelmediğine emin olduğunda hemen önünden geçip gitti. Tam köşeyi dönmüştü ki ayak seslerini duydu; hemen kendini temizlik dolaplarından birine attı. Ayak sesleri kesildi, başını odadan dışarıya çıkardı ve görevli hemşire Kelly Fitzgerald’ın sırtını gördü. Kelly de kendi gibi İrlandalıydı ve otuz yaşında, ondan sadece beş yaş büyüktü; hemencecik arkadaş olmuşlardı. Gece yarıları pek çok defa arkadaki merdivenlerde sigara ve çay içmişlerdi.

Bu gece arkadaşına selam vermeyecekti.

Odadan dışarı çıktı, kapıyı arkasından usulca kapadı ve köşeyi dönüp koridorun ucuna ulaştı. 312 numaralı odanın önünde durdu, kapısını açtı ve kafasını içeri uzattı.

İçerdeki çocuk uyuyordu.

Tekrar dışarı çıktı ve 320 numaralı odaya gitti. Loş ışıkta on altı yaşında bir erkek çocuğu yatakta yatıyordu. Jimmy’nin California’da yapılan bir sokak yarışı sırasında kontrolünü kaybederek yakınlardaki telefon direğine çarpması sonucu boyundan aşağısı felçli kalmıştı. Deneysel bir omurilik ameliyatı geçirmişti. O bir kobaydı. Üçüncü kat batı kısmında herkes bir kobaydı.

Jimmy de onun arkadaşıydı. Sıklıkla sohbet ederlerdi ve ne zaman ağlasa çocuğu teselli ederdi. Çocuk bir daha asla yürüyemeyeceğini, top oynayamayacağını, buluşması olamayacağını ve normal bir yaşama sahip olamayacağını biliyordu. Aptalca bir gençlik hatası sonucunda tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Ölmek istediğini söylemişti. Kadın üzerine eğildi, onu alnından öptü, sonra da solunum cihazının fişini çekti.

Kadın odadan çıktı ve tekrar 312 numaralı odaya koştu. Tüm gece vardiyası hemşireleri Hemşire Kelly öncülüğünde önlerinde yoğun bakım aracıyla köşeyi dönmeden önce kapıyı kapatmayı başardı. Çalan alarm zili hemşire odasının arkasından geliyordu. Hepsi de Jimmy’yi kurtarmak için mücadele ediyorlardı, kurtaracaklarını biliyordu kadın. Orada Jimmy’yi öldürmek için bulunmuyordu.

Orada çocuğunu kurtarmak için bulunuyordu.

Kızın örgü beresine uzandı ve hızla kızın kızıl kıvırcık saçlarını da içine alacak şekilde örttü kafasına. Dışarısı soğuktu. Buraya geldikleri ilk gün hediye mağazasından aldığı Aziz Aloysius ikonasını ve zincirini de kızının pijamasının içine koydu. Kızını da battaniyeye sarıp, kucaklayıp kaldırdı. Damarlarında adrenalin en yüksek seviyeye ulaşmıştı; kızın ağırlığı ona tüy gibi gelmişti. Kapıya gitti ve dışarıyı gözetledi. Görünürde kimseler yoktu. Odadan çıkıp koridora daldı ve artık bomboş olan hemşire odasının önünden hızla geçti.

Zemin katına ulaşmak için merdivenleri fırtına gibi indi. Ön kapıyla arasındaki tek engel danışma masasıydı artık. Köşede bir kez daha durdu ve dinledi; kimsenin sesi gelmiyordu. Gece vardiyasında görevli olan yaşlı Bert içecek bir şeyler almaya gitmiş olmalıydı ya da hemşirelerle bir yerlerde gevezelik ediyordu. Derin bir nefes aldı ve köşeden ok gibi fırladı, danışma masasının önünden geçti ve Aziz Aloysius heykeline doğru gitti. Durmadı, gözlerinin içine bakmadı; gözlerindeki hayal kırıklığını görmeye

dayanamazdı. Sadece “Elveda, Luigi,” dedi sonra da çocuğuyla beraber ön kapıdan fırladı. Hızla yağan kara aldırmadan otoparktaki dört çeker cipine doğru gitti. Arka kapısını açtı ve kızını yatırdı. Kızı uyanmıştı.

“Anneciğim?”

Kızının yüzünü okşadı.

“Şşşş. Her şey yolunda artık, tatlım. Başka test yok.”

Çocuk uykusunda gülümsedi.

Kızını emniyet kemeriyle bağladı, sonra da sürücü kısmına bindi kadın. Motoru çalıştırdı, gazı kökledi ve karanlık geceye doğru sürdü.

İkisi de artık özgürdü.

ÜÇ YIL SONRA

Bölüm 1

Andy Prescott, annesine her pazar sabahı kiliseye gittiğini anlatırdı. Yalan söylerdi. Hiçbir pazar sabahı kiliseye gitmezdi. Ve o pazar sabahı da bir kilisede değildi, en azından bir Baptist ya da Katolik kilisesinde… Bir Austin kilisesindeydi; dışarıdaydı. Austinliler doğaya tapardı.

“Sen delinin tekisin, Andy!”

Doğru. Ama öte yandan belirli bir miktar delilik bir çekiçbaş köpekbalığı için iş tanımının parçası sayılırdı. Aslında bir dağ bisikletiyle çılgıncasına bayır aşağı gelişigüzel şekilde son sürat gitmek, hem de organ bağış kartıyla hayatı arasında duran tek şeyin içi köpük dolu bir kask olduğu düşünülürse çok da yanlış sayılmazdı. Kafası doğru düzgün çalışan hiç kimse böyle bir şey yapmazdı.

Fakat Andy hızlı gitmeyi severdi.

Arkaya dönüp Tres’e baktı. Asıl adıyla III. Arthur Thorndike – zavallı pisliğin soyadıydı bu. On yıl önce Austin’e gelmesiyle Tres takma adını almıştı. “Uno, dos, tres” – adı buradan gelen Tres oldukça gerilerde kalmıştı ve bunun tek nedeni bisikleti son derece dikkatli kullanmasıydı… Ve bunun nedeni de Tres’in asla kaderine karşı koymamasıydı. Tres Thorndike’ın a) vakıf fonu, b) kız arkadaşı, c) plakasındaki baş harfleri TRES olan bir Beemer’ı vardı, sonuç olarak yirmi dokuz yaşında ölmek istemiyordu. Andy ise d) üsttekilerin hiçbirine sahip değildi. Bu yüzden otuz yaşından önce ölmek çok da büyük bir sorun değildi.

Barton Körfezi Yeşil Kuşağı’nda toprak bisiklet yolunda ilerliyorlardı, Austin dışında, korunmayı başarmış vahşi bir doğa parçasıydı burası. Buraya gelene kadar kristal berraklığında kaynak suların fışkırdığı Edward Kaynak Suları’ndan – burası da Balcones Kayalıkları’nda Sculpture, Twin ve Three Şelaleri’yle, Airman Mağarası ile Campell Çukuru’nun 13 km. doğusunda yer alıyordu – geçtiler. Körfez kanyonların arasına oyulmuş yol boyunca dökülüyordu ve toprak bisiklet yol son derece tehlikeli, yüksek kireç taşından resiflerle kayalıklara doğru sıralıydı. Etrafa yayılmış irili ufaklı ağaç parçaları ile çeşitli tümsekler ve aniden üzerinize düşebilecek şeyler sayısız ölüm tehlikesi barındırıyordu.

“Andy, kendini öldüreceksin!”

Muhtemelen. Fakat en azından ölürse cennete gidecek yolu hazırladığını biliyordu.

Austin, Teksas, doğa güzelliği ile nam salmıştı ve Dallas ya da Houston ile karşılaştırıldığında burası Cennet Bahçesiydi; fakat yirmi beş yıllık denetimsiz gelişme şehrin doğasını neredeyse tüketmişti. Bu yeşil kuşak dışında her yeri. Şehrin gürültüsünden, kalabalığından, yüzlerce arabanın çıkardığı kirli gazlardan ve ağır ağustos sıcağından kaçabilecek sadece bu sekiz yüz dönüm arazi kalmıştı. Burada çimenler, ağaçlar, akarsular, şelaleler, temiz hava ve soğuk bir esinti vardı. Ağaçların arasından duyulan rüzgarın ıslığı ve çağlayan suyun kayaların üzerine düşerken çıkardığı ses bütün sessizliği bozuyordu.

Yeşil kuşakta, şehir o kadar uzak görünüyordu ki.

Fakat değildi. Şehir oldukça yakındaydı ve her yandan bastırıyordu. Bu yeşil alan artık alışveriş merkezleri ile yerleşim merkezleri arasında bir yerde bölünmüş karayolları tarafından sıkıştırılıyordu. Ve yatırımcılar da bunu istiyordu zaten. Onlar her şeyi istiyordu. Yeşil kuşak Austin’in Alamo’suydu, doğaya karşı kazanılması gereken son kaleydi; ağaç severlerin, hippilerin, yürüyüşçülerin, bisikletçilerin, koşucuların ve yüzücülerin kurtarmak için ölümüne mücadele etmesi gereken bir yerdi.

“Andy, belki bilmiyorsun ama intihar kanunlara aykırı!”

Andy 1,78 boylarında, 70 kilo civarındaydı; Amerikan futbolu için yeterince iri değildi, yetenek gerektiren herhangi bir sporda da iyi değildi. Fakat dağ bisikletine ilk defa bindiğinde ve tepeden aşağı sarsılarak kontrol dışı sürdüğünde nihayet iyi olduğu bir spor bulduğunu anlamıştı. Andy Prescott bir bisikletin üzerinde durabiliyordu. Ve düşmekten korkmuyordu.

Andy yeni bir tür sporcuydu; bir ekstrem sporcusuydu. Buz tutmuş dağlardan aşağı sörf tahtasıyla inecek türden bir çılgındı ya da fırtına gibi gelen dev dalgalara karşı süren türden veya tehlikeli yollara aldırmadan neredeyse boynunu kıracak bir hızla bisikletini süren cinsten: Hepsi de adrenalin patlaması içindi. Bunlar ulaştıkları sınırlarda kuralların olmadığı sporları yapan adrenalin bağımlısı kadın ve erkek sporcuların ödülüydü. O sınırlara ulaştığınızda sadece siz ve içinizdekiler olurdu.

O anda Andy'nin içerisinde kalçalarında ve baldırlarında yoğun bir şekilde birikmiş Laktik Asit vardı; bacaklarından alevler çıkmak üzereydi. İki yüz metrelik dik Life Tepesi'ni hırıltılar içerisinde tırmanmışlardı ve dakikada 40 km. hızla kireçtaşı kayalıklardan aşağı uçarcasına iniyorlardı. Parçalanmış taşları arkasında savurarak yoldan neredeyse çıkmak üzereyken tam kenardan dönerek yol alıyorlardı; her ne kadar Andy, Tres'in domuz yavrusu gibi viyaklayan fren seslerini duysa da helak olmuş bir şekilde panik içerisinde olduğuna hiç şüphe duymuyordu. Tres tam süspansiyonlu en üst sınıf bir Cannondale Prophet sürüyordu ama Bee haladan hiçbir farkı yoktu. Andy ise altındaki ikinci el Schwinn bisikletiyle iniyordu. Fren yapmadan, katıksız bir çılgınlıkla.

"Yi-huu!"

Sürüşe başlamadan evvel roket yakıtını da almıştı: İki kutu Red Bull. Bu, istediği kafeini vermişti. Vınlama sesi içerisinde hareket etti, yoldaki taşları parçaladı ve dağdan aşağı kayan Olimpik kayakçılar gibi sağa sola sıçrattı; Kevlar marka lastikleri doğaya sanki yumuşak insan etine saplanan timsah dişleri gibi dalıyordu. Ömrünü doldurmuş meşe ağaçlarının çevresinden dolaştı sonra da budanmış ağaçların bir tünel haline getirdiği ve görüşünün neredeyse bulanık olduğu yola girdi. Devasa bir tümseğe çarptı ve neredeyse havaya seksen santimetre kadar yükseldi; inerken eski pozisyonunu korumak zor olsa da bunu başardı. Bir defa kaysa dar vadinin derinliklerinde ölüm kaçınılmazdı. Bu fikir onun daha da hızlı hareket etmesine neden oldu. Adrenalin her bir hücresine uyuşturucu gibi nüfuz etmiş, hem bedenini hem de aklını güçlendirmişti.

Andy Prescott hayatta olduğunu daha önce bu kadar hissetmemişti.

Yandan cepli bir şort, Converse ayakkabı, sıcaktan ve de Teksas'ın olağan ağustos sonu neminden sırılsıklam olmuş bir tişört giyiyordu. Üzerindeki yegane aksesuarlar ucuz bir güneş gözlüğü, ekstrem sporcuların tercihi 3 litreye yakın Endurox R4 ile dolu sırtında taşıdığı CamelBak marka matara ve çelik bir kasktı. Andy Prescott çılgındı ama aptal değildi.

"Yavaşla Andy!"

Her pazar günü gelirlerdi buraya çünkü onları evde tutacak bir şey olmazdı. Tabii Tres bugünlerde ödünç zamanları kullanıyordu aslında; kız

arkadaşı çoktan düğünlerini ve çocuklarını planlamıştı bile. Hafta sonu olduğundan yürüyüşçüler, koşucular ve daha az maceracı bisiklet sürücüleri mantıklı karar vererek şu anda onların yüz metre aşağısındaki çift yönlü aile dostu bisiklet yolunu kullanıyorlardı. Bunun anlamı korkusuzca, kimseyi yaralayacağım endişesine kapılmadan bu toprak yolu kullanabilirlerdi.

“Andy çarpacaksın!”

Andy Prescott… yok mu olacaktı? İhtimal dahilinde değildi; keyfi on numaraydı. Tres’e dönüp baktı.

“İmkansız, dostum!”

“Andy, önüne bak!”

Andy önüne döndü ve kalbi bir an durdu.

Ah.

Tam önünde yolun ortasında, birbirine sokulmuş duran beyaz saçlı üç kadın vardı.

Tanrı aşkına, toprak yolda çay partisi mi yapıyorsunuz!

Andy zamanında duramayacak kadar hızlı gidiyordu ve yol dar olduğundan çevrelerinden de dolaşamazdı; solunda dik kayalar sağında ise vadiye giden bir uçurum vardı. Eğer kadınların üzerine sürerse onları öldürmesi işten bile değildi. Fakat etraflarından dolaşırsa da vadiye uçarak kendini öldürürdü.

Kadınlar onun gelişini gördüler. Andy yoldan çekilmeleri için eliyle işaret etmeye çalıştı ama sanki ışık görmüş tavşan gibi hepsi de yerlerinden bir santim oynamadan son sürat üzerlerine gelişini seyrediyorlardı. Biri çığlık attı. Kadın annesine benziyordu.

“Ah, Allah kahretsin,” dedi Andy, çarpmasına saniyeler kala bisikletin gidonunu sağa doğru kırdı ve dosdoğru toprak yoldan çıktı, tabii güneş sisteminden de... Havada, mavi gökyüzünde süzülüyordu. Önünde uzanan olağanüstü güzellikteki panaromik manzaranın tadını çıkardı. Fakat aniden bu keyif yok oldu, neredeyse Nirvana’ya ulaşacağı olağanüstü bir deneyim yaşamıştı ve… şimdi yer çekimi görevini yerine getiriyordu.

Hızla düşmeye başladı.

Aşağıya, üzerine hızla gelen dünyaya baktı. Pedalları itti ve sanki ön tekerleğini havaya kaldırmak istercesine bisikletin gidon kollarını yukarı doğru çekti böylece bisikletin önce arka kısmı yere çarpacaktı. Bir anlığına vadiden aşağıya hızla sürdüğünü hayal etti. Bu hayali arka tekerleğin yerle temas etmesiyle hızla sona erdi. Ön tekeri de ansızın yere çarptığında gidondan öne doğru fırladı iradesizce birkaç metre uçtuktan sonra ağaç dallarına çarptı ve Camelbak marka su kabının üzerine düştü. Fakat bu yolculuk henüz sona ermemişti. Yerde sektikten sonra sanki oyuncak bir bebekmiş gibi tüm hızıyla vadiden aşağı ardıç ağaçlarının arasından bir alttaki yolun üzerinden geçti. Arkasından bağıran Tres'in sesini duymuştu: "Andy." Bunu tam olarak Sculpture Şelalesi'ne düşüşünün hemen evvelinde duymuştu.

Sonra anımsadığı ilk şey Tres'in onu sudan çıkarmaya çalışması ve ona tokat atmasıydı.

"Andy! Andy, iyi misin?"

Sonra farklı bir ses duydu. Daha kısıktı bu ses.

"Ölmüş mü?"

Kahretsin. Ölmemiş olmasını umuyordu.

Andy gözlerini karanlığa, bulanık dünyaya açtı. İki kişinin karşısında durduğunu gördü. Biri büyük Tres öteki de küçük Tres'di. Hayır, Tres ve bir çocuk vardı…elinde ip mi tutuyordu?

"Ölmüş mü?" diye sordu çocuk gene.

Andy çocukların Tarzancılık oynamak için ağaçtan salındığı şelaleye uçmuştu. Tres çocuğa kaşlarını çattı sonra da cep telefonunu kulağına götürdü. Andy, Tres'in soğuk sesini duydu.

"Alo? Alo? Kahretsin. Bu lanet kanyonlarda sinyal alınmıyor."

Tres, Andy'yi tokatlamaya devam etti.

"Andy! Andy!"

Andy kalıcı beyin hasarı bırakmadan önce Tres'in darbelerini savuşturmaya çalıştı ama kolları kütük gibiydi.

"Dostum, bana vurmaktan vazgeç."

"Hemen gidip 911'i arayacağım."

"Ambulansa ihtiyacım yok, adamım. Bir biraya ihtiyacım var."

"Emin misin?"

"Evet, bir biraya ihtiyacım olduğundan eminim."

"Hayır. Yani iyi misin?"

"Evet, tabii görememem dışında. Tres, her yer karanlık!"

"Dostum, hâlâ güneş gözlüklerin gözünde."

"Ah."

Andy güneş gözlüklerini çıkardı. Tres ona uzun bir süre yakından baktı sonra da gülümsedi.

"Dostum bu harika bir uçuştu! Bu güne kadar şahit olduğum en şahane şeydi!"

Andy elini Tres'e uzattı; bileklerini bir araya getirdiler ve yumruklarını tokuşturdular.

"Eğlendiğine sevindim. Tam bir adrenalin pompasıydı, bir daha yapacağım."

Çocuk arkasına döndü ve birine bağırdı, "O ölmedi!" Sonra da ipini saldı ve suya parende atarak daldı. Tres, Andy'nin omzuna vurdu.

"Samson teorisi hâlâ geçerli, en azından şu anda."

Andy kafasını toplamak için sallamayı denedi ama başı dönmüştü.

"Bisiklet nasıl?"

"Bisiklet mi? Kimin umurunda bisiklet? Kendine bak önce."

Andy kendine baktı. Profesyonellerin giydiği koruyucu zırhı bu hafta giymediğinden vücudu düşüşteki tüm o darbelere maruz kalmıştı. Ağaçların dallarının çarptığı kollarından ve bacaklarından kan sızıyordu. Dizi ve avuçları kıpkırmızıydı bunun anlamı da bu kısımlara bir hafta boyunca et koymak gerektiğiydi. Kıyafetleri sırılsıklam ve paramparçaydı. Neyse ki bu çok büyük bir maddi yıkıma yol açmayacaktı çünkü hepsini St Vincent'te bulunan Paul Thrift Mağazası'ndan almıştı, tabii iç çamaşırı hariç. İç çamaşırını buradan almama konusunda kendi kendine söz vermişti.

Derisinden dışarı çıkan kırılmış kemikler yoktu ve tüm eklem yerleri de düzgün çalışıyordu fakat sağ omzu ya da sol dizi hareket ederken acıyordu… ama işte bu yüzden ekstrem spor deniyordu. Beyni yerindeydi ve kulaklarından kan gelmiyordu, belli ki başından yaralanmamıştı. Fakat kanaması vardı. Kan tükürdü ve yüzündeki kanı sildi ama o kadar da kötü olamazdı çünkü Tres ona hâlâ bakabiliyordu. Tres ailesinin yollamak istediği tıp fakültesi yerine hukuk fakültesine gitmişti çünkü kan görmeye dayanamıyordu.

"İyiyim."

Bisikleti değildi ama.

Güzel bisikleti artık bahçe satışı için uygun bir parça haline gelmişti. Tekerleri ve iskeleti dağılmış halde Sculpture Şelalesi'ndeki beyaz kayanın üzerinde duruyordu. Schwinn marka bisiklet kayaya çarpmış ve çarpmanın şiddetiyle paramparça olmuştu. Bu kötü olmuştu işte, hâlâ beş aylık ödemesi vardı bisikletinin.

"Nihayet bisiklet bulundu, şimdi çay partisine yetişebilirim."

"Andy, eğer su yerine o kayaya çarpmış olsaydın durumun o bisikletten çok daha kötü olurdu. Neden bisikletten atlamadın ki?"

"O zaman bisiklet yaşlı bayanlara çarpabilirdi."

"Ah. Kahraman çocuk."

Andy ayağa kalktı. Ya o ya da Tres sallanmıştı, Tres onu omuzlarından tutana kadar bunu kimin yaptığını anlamadı.

"Sabit dur, dostum."

Nihayet dünya sallanmayı bıraktığında, Andy konuştu: “Bisikletim.”

“Ondan geriye ne kaldıysa alacağım,” dedi Tres.

Tres bisikletten arta kalanları toparlarken Andy bekledi. Tekerlekleri ve gövdesi patates cipsine dönmüştü, lastik pompası asla işe yaramayacaktı ve bisikletin koltuğu suda yüzüyordu.

Andy kötü adamların en sevdiği atını öldürmüş John Wayne gibi başını iki yana salladı.

“Benim güvenilir küheylanım.”

Tres’in bisikletinin bulunduğu vadinin yukarısındaki yola doğru tırmandılar, yüzlerini neredeyse tamamen kapatan rengârenk güneş gözlükleri giymiş ancak kol çantaları sayesinde ayırt edilebilecek üç kadın orada onları bekliyordu. Tek yönlü bu yoldaki en tehlikeli şey ne bir tümsek, ne ağaç dalları ne de yoldaki oyuklardı, sadece beyaz saçlı yürüyüşçülerdi.

Andy kaya parçasının üzerine oturdu, başlığını çıkardı ve parmaklarını neredeyse omuzlarına ulaşan ıslak saçlarında gezdirdi. Samson teorisine göre saçlarını uzatmıştı; uzun saçlar onu bisiklet üzerinde tahrip edilmez yapıyordu. Çiğ hamburger köftesi gibi duran sol dizine girmiş küçük taşları çıkardı. Bunu yaparken keyifsizce yüzünü buruşturdu. Yaşlı kadınlardan biri öne doğru eğildi ve sanki karşısındaki kişi sağırmışçasına gürültüyle konuştu, “İyi misin, evlat?”

Adam irkildi, “Evet, hanımefendi.”

İkincisi okuma gözlüklerini taktı ve onu baştan aşağıya inceledi. Nefesi nane kokuyordu.

“Ben hemşireydim. Dikişe ihtiyacın olabilir.”

“Evet, hanımefendi.”

“En azından kesiklerine Neosporin sür,” dedi kadın, “böylece iltihaplanmaz.”

“Evet, hanımefendi.”

“Aşağıda su var değil mi?” dedi üçüncü kadın.

“Evet, hanımefendi.”

Kadın diğerlerine döndü, “Size demiştim.”

“Kaybolduk,” dedi ilk kadın. “Yanlış yola girdik.”

“Evet, hanımefendi.”

“Haritayı kontrol ediyorduk. Sanırım asla ortadaki yoldan ayrılmamalıydık.”

“Hayır, hanımefendi.”

Kadın omzunu silkti, “Bizim hatamız.”

Kadın bel çantasının fermuarını açtı ve bir kutu Ensure çıkardı. Sanki barış teklif edermişçesine bunu adama uzattı.

“Ev yapımı Vanilya.”

Tres başka yöne döndü ve gülmesini bastırdı.

“Teşekkür ederim hanımefendi,” dedi Andy, “fakat sırtımdaki su çantamda Endurox’um var.”

Uzandı ve su kabından şişeyi dışarı çıkardı. Kapağını dişlerinin arasına alıp çekip çıkardı. Hiçbir şey dökülmedi. Camelbak marka su kabı düşme sonucu patlamış olmalıydı, fakat üç litrelik sıvı, düşüşünde yastık görevi görüp onu ciddi bir omurilik zedelenmesinden kurtarmıştı.

“Ya da vardı diyelim.”

“Endurox?” diye sordu Ensure ikram eden bayan. “Peki, ama kabızlığa iyi geliyor mu?”

Tres artık kahkahalarını bastıramadı ve yüzünü elleri arasına alıp kahkahalarla güldü.

“Kabızlık?” diye sordu Andy. “Şey, hayır hanımefendi, iyi gelmiyor. En azından ben öyle sanıyorum.”

“Hayatın anahtarı liftir. Her sabah Metamucil ile Ensure’ı karıştırıp içiyorum. Böylece saat gibi dakik şekilde sabahları —”

“Evet, hanımefendi,” diyerek parmağıyla batıyı işaret etti. “Bu yoldan geri gidin, beyaz taşlı yola sapın sonra sola dönün ve kirli yolu takip ederek körfeze kadar inin. Bu sizi şelalelere götürür.”

“Orada çıplak yüzebilir miyiz?”

“Iıı, hayır, hanımefendi. Sadece gölün üzerindeki Hippie Çukuru’nda yüzebilirsiniz.”

Amerika Emekliler Topluluğu’nun Austin kolu el sallayarak ve kız öğrenci birliğinin üyeleri gibi gevezelik ederek gittiler. Tres kahkahalar atarak yere kapandı ve sanki bir çocukmuş gibi yerde yuvarlandı. “Kabızlığa iyi gelir mi?” dedikten sonra tekrar kahkahalarla güldü.

Andy başını salladı.

“Ayağa kalk. Ve kalkmama yardım et.”

Tam öğle vaktiydi ve Tres hâlâ neşeliydi.

“‘Kabızlığa iyi gelir mi?’ dediğinde sen de ‘Hayır hanımefendi ama vadiden aşağı balıklama atlamanıza yardımcı olur’ deseydin, işte o zaman altıma yapardım.”

“Lanet olsun neredeyse gerçekti.”

ZZ Top’ın yetmişli yıllardan kalan popüler şarkısı ‘La Grange’ çalıyordu, hoparlörden yükselen ses havuzun kireçtaşı duvarlarında yankılanıyordu. Barton Kaynak Suları’na gelmek Andy’yi eski zamanlara geri döndürmüştü. Müzik, insanlar ve havuz. Eski zamanlarda Kızılderililer bu soğuk sularda yüzenlerin iyileştiğine ve tekrar genç olduklarına inanırlarmış. Andy gibi gençler, ailelerinin buraya ait yetmişlerden ve seksenlerden kalma en sevdiği anılarını tekrar canlandırmaya çalışırlardı. Ayrıca Austin’de bulunan her orta yaşlı ebeveynin Barton Kaynak Suları’yla ilgili bir sürü anısı olurdu. Ve çocuklar yeni hatıralar yaratıyordu; lastik içlerini şişirip onunla içinde yüzüyor, suya dalıyor ve turkuaz rengi suda oynuyorlardı. Austin’de yaşayan herkesin – yatırımcılar hariç –

hatırlayabildiği sadece bir yaz için bile olsa kaynak sularının zamanda donmasını çaresizce istemiş olduklarıydı.

Tıpkı o yaz olduğu gibi.

Andy havuzun sol kısmına doğru ilerledi ve kulede oturan kırmızı Speedo mayo giyen cankurtarana hayranlıkla baktı. Barton Kaynak Suları Havuzu neredeyse dört yüz metre uzunluğunda Austin şehir merkezinin güneyinde, Zilker Park'ın içerisine doğal bir şekilde oyulmuş bir çukurdu. Dört milyon galon kaynak suyu on iki bin metre karelik kireçtaşı boşluğu dolduruyordu ve yıl boyunca sıcaklığı yirmi derece olarak korunuyordu. Dahası her saat dört milyon galonluk kaynak suyu üç farklı kaynaktan geliyordu, bu kaynakların isimleri de asıl kaynağın sahibi olan Bill Barton'ın kızlarının isimlerini taşıyordu Eliza, Zenobia ve Parthenia.

Zavallı kızlar.

Dışarısı yüzlerce derece olmalıydı ama soğuk su kısa bir süreliğine de olsa rahatlamayı sağlamıştı, tabii havuzun güney kenarında esrar içen çocukların dumanını taşıyan rüzgar da Andy'nin acılarını geçici bir süreliğine hafifletmeye yardımcı olmuştu.

"Baksana, tedavi amaçlı esrar gerçekten işe yarıyor. Dizim artık acımıyor."

Andy sersemlememişti, onun kafasının güzelliği adrenalinden kaynaklanıyordu, ama tatlı dumanı bir kez daha içine çektiğinde bunun gerçek bir tedavi olduğuna emin oldu.

"Austin gibi bir yer yok," dedi Tres. "Yeşil kuşakta bisiklet sürmek, kaynak sularında yüzmek… canlı müzik. Olabileceğinin en iyisi. Tek dileğim Springsteen Armadillo'yu salladığında duymak için orada bir yerlerde olabilmekti."

Armadillo Global Genel Merkezi, Ulusal Güvenlik için cephanelikti ve burası bir konser salonuna dönüştürülmüş, bu sayede Andy canlı müzik konserlerinin ortasında kalmıştı. Ünlü ünsüz yetmişlerden bu yana pek çok grup sahne almıştı ve buna Andy'nin babası da dahildi. Onun söylediğine göre o zamanlar Austin'in en güzel zamanlarıydı. Armadillo'nun Austin'in kalbi olduğunu söylerdi – ta ki 1981 yılında yıkılana kadar. Austin'in

tarihinde kara bir gündü o – askeri darbe günü. Yatırımcılar gücü ele geçirmişlerdi.

Austin o günden sonra değişti ve değişim asla durmadı. Andy her ne kadar daha evvel Los Angeles'da bulunmamış olsa da Austin'in her geçen gün daha çok Los Angeles'a benzediğini düşünüyordu. Daha fazla insan, daha fazla trafik, daha yüksek bina ve daha çok halka açık mekan. Daha az gevşeklik. Kesinlikle daha az hippi. Armadillo olmadan. On yıl içerisinde kesinlikle Dallas'a dönecekti ve bu korku Austin'i seven herkesi tam yüreğinden yakalıyordu.

Fakat tek bir yer hiç değişmemişti: Barton Kaynak Suları.

Andy'nin tüm vücudu bir kez daha ter içerisinde kalmıştı, bu yüzden havuzun kenarına uzandı ve suya girdi. Sıçrama tahtasından beş metre kadar dibe daldı ve Parthenia kaynağının akışını tam sırtının ağrıyan yerine dayadı. Kaynağın ritmik akışı, loş ışık ve çevresini saran su, havuzun dibinde otururken ona tekrar ana rahmine dönüşü hissettirdi. Fakat bu sizin arka bahçenizde bulunan klorlu havuzunuz değildi; suyun çakıllı dibini karıştırdı ve dipten yukarı kırmızı solungaçlı semenderler yüzmeye başladı. Semenderlerden farklı olarak Andy'nin oksijene ihtiyacı vardı bu yüzden su yüzüne çıktı. Havuzdan çıktı ve tekrar sıcak çıkıntıya uzandı.

Andy her zaman o çıkıntıya uzanıp kulelerdeki kadın cankurtaranları ve çimenlere uzanmış bronzlaşan okullu kızları süzerdi ve iyice terleyince hemen havuza girerdi. Soğuk havuzda birkaç dakika geçirdikten sonra tekrar çıkar ve tüm bu yaptıklarını bir döngü halinde tekrarlardı. Eğer yeterince tecrübe kazanırsanız bu konuda bir ritminiz olur. Tres ve Andy'nin güzel bir ritmi vardı.

"Arthur," dedi Natalie, "dediklerine göre burada iyi bir kızılderili taşıyıcı bulabilirmişiz."

Natalie Riggs, Tres'in olağanüstü kız arkadaşıydı; ona seslenirken inatla asıl adını kullanırdı. Andy'nin söylememesi konusundaki önerisine rağmen Tres gerçek bir görev bilinciyle sabah olanların hepsini ona anlattı, belli ki bu da nişanlılığın bir şartıydı. Natalie onlarla havuzda buluşmaya karar verdi; işin aslı ve tek iyi yanı, bir havlu üzerine uzanmış minicik mayosuyla yatarken, terden ve güneş yağından dolayı parlayan cildiyle muhteşem

görünmesiydi. *Tanrım*. Otuz bir yaşındaydı ve seksi bir esmerdi; Tres ile evlenmek ve çocuk yapmak istiyordu. Tres biyolojik saatinin çalıştığını sesli bir şekilde söylediğinde o gece onu pek uyutmamıştı. Kadın ayrıca muhteşem duruşunu da korumak istiyordu. Televizyonda bir yaşam tarzı programı sunucusu olduğundan ve daha büyük bir kanala geçmek istediğinden bu elzemdi. "Hiç büyük kanallarda sabah programı yapan şişman bir kadın gördün mü?" diye sık sık Tres'e soruyordu. Sonunda taşıyıcı bir anne bulmaya karar vermişlerdi; Tres'in spermi ve Natalie'nin yumurtası, yabancı birinin dölyatağı ve bağlayıcı bir anlaşma.

"Hangi kabile?" diye sordu Tres.

Natalie okuduğu dergiden başını kaldırıp nişanlısına baktı.

"Ne kabilesi?"

"Hangi Kızılderili kabilesinden? Apaçi, Komançi, Siu ...?"

"O çeşit bir kızıl derili değil bahsettiğim. Hintli benim demek istediğim. Bilirsin işte hani böyle alnında siyah işaret olanlardan."

"Amerikalılar için çocuk mu doğuruyorlarmış?"

"Makalede yazana göre öyle. Sadece döllenmiş yumurtayı yolluyorsun ve dokuz ay sonra onlar sana bebeği gönderiyorlar. Ve Amerikalı taşıyıcı annelerden çok daha ucuzlar."

"Hintlilerden taşeron bebekler, öyle mi?"

"Ne zaman bilgisayarım bozulsa teknik servisi ararım," dedi Tres, "Bob adında Hintli bir çocukla konuşurum. Söylediği tek bir kelimeyi bile anlamam."

"Ve klinikler taşıyıcı annelik öncesi testlerde daha az katıymış," dedi Natalie, "test edip hemen hazır hale getiriyorlarmış."

"Test etmek mi?"

Natalie köpüren Pallegrino'sundan bir yudum aldı, "Taşıyıcı annelerin sabıkası olup olmadığı araştırılır, psikoloji testleri yapılır ve cinsel yolla bulaşmış hastalıklar için de taramadan geçirilir. Bu üç testi geçen bir

taşıyıcı anne bulmak Amerika'da ne kadar zor bir fikrin var mı? Bu yüzden işte çok pahalılar."

"Arz ve talep," dedi Tres.

"Çocuğunu taşıyan kadının bir suçlu, deli ya da hasta olmasından endişe duymuyor musun?" dedi Andy. "Tanrım, Natalie, sanırım kendin doğursan bebek için en güvenlisi olur."

"Ve bu karın kaslarını kaybedeyim öyle mi?"

Muhteşem bir karnı vardı.

"Neden taşıyıcı anneniz bir İsveç kızı olmuyor?" dedi Andy. "Yumurtanı bizzat ben yerleştirirdim."

"Ticari amaçlı taşıyıcı annelik Avrupa'da yasadışı," dedi Tres, "Ve burada da sadece on iki eyalette yasal."

"Teksas onlardan biri mi?"

"Evet ama önce mahkemeden onay almak gerekiyor, bu yüzden biz de Illinois'de yapabiliriz. Orada mahkemeye gitmene gerek yok. Fakat doktorun bunun sağlıksal nedenlerden dolayı gerekli olduğuna dair yeminli bir ifade vermesi gerekiyor."

"Ve Natalie'nin olağanüstü karın kasları bunun için yeterli olmayabilir?"

"Kesinlikle." Tres uzanıp kız arkadaşının karnını okşadı, "Yine de bebeğim, sanırım Amerikalı bir taşıyıcı anne kullanmalı ve orduya destek olmalıyız."

"Orduya destek olmak mı, iyi de nasıl?" diye sordu Andy

"Pek çok Amerikalı taşıyıcı anne asker eşi," dedi Tres, "başka kadınların çocuklarını doğurmak eşleri Irak'tayken iki yakalarını bir araya getirmeye yardımcı oluyor. Bu savaş için üzerimize düşeni yapabileceğimizi fark ettim." Natalie'ye dönüp, "Oyum Amerika'ya," dedi.

"Oyum şu hatuna," dedi Andy.

Onlara doğru yürüyen genç kızı başıyla işaret etti. Sarışındı ve bikinisiyle çok etkileyiciydi. Yanlarından salınarak geçmiş ve bankın üzerine yatıp bikinisinin üst kısmını çıkarmıştı. Üstsüz güneşlenmek Barton Kaynak Suları'nda yasaldı. Çırılçıplak güneşlenmek ise sadece Travis Gölü üzerindeki Hippie Çukuru'nda serbestti, biraz araba mesafesi vardı bu yüzden bütün genç kızlar üstsüz güneşlenmeyi tercih ederdi.

"Sanırım tek sorunu," dedi Tres, "Yumurta ve spermi eski usul bir araya getirmek zorunda kalmam olurdu."

Tres'in vakıf fonuna ulaşmasını engelleyecek her tür tehlike Natalie'nin anında ilgisini çekerdi. Bu seferde öyle olmuştu, güneş gözlüklerini indirmiş ve dokuzuncu sınıfa giden hırslı sarışın kızların yaptığı gibi onu baştan aşağı hızla süzmüştü. Natalie Riggs sarışının bedenindeki her kusuru ayrı ayrı tespit etmişti.

"Ah, *lütfeeen*. Taşıyıcı annelik mi? Hiç sanmıyorum."

"Belki de taşıyıcı annelik öncesi testleri önce ona ben yapmalıyım," dedi Andy, "üreme sistemini bizzat kontrol ederim."

"Rüyalarında," dedi Tres.

"Sanki başka bir yerde olabilirmiş gibi?"

"Standart taşıyıcı anne protokolüne göre," dedi Natalie, "taşıyıcı annenin gebelik dönemi boyunca seks yapmaması şart. O kızın bir öğleni bile boş geçireceğinden şüpheliyim."

"Beni umutlandıran da bu."

"Andy," dedi Natalie, "saçlarının rengini açtırmış, birazcık kilo kaybetmeye bile dayanamamış ve belki fark etmedin ama onlar silikon."

"Yani?"

"Tanrım, Andy, ekstra büyük boy gazoz içiyor. Bu üç yüz kırk kalori demek. İki yıl içerisinde on beden olacak."

"İki *yıl* mı? Natalie benim ilişkilerim genelde iki saat sürüyor."

Natalie boyun eğerek derin bir nefes verdi.

“O zaman oraya git ve çıkma teklif et.”

Andy doğruldu. Bunu yaptığını hayal etti. Fakat kız yalnız değildi. Reddedilmek halka açık, acılı bir aşağılama olurdu. Uzaktan bir trenin düdüğü duyuldu; parkın minyatür treni istasyondan ayrılıyordu. Andy tekrar arkasına yaslandı.

“Ve milletin içerisinde moralim mi bozulsun? Düşünmem gereken bir şöhretim var.”

Tres kıkırdadı. “Ne şöhreti?”

“Andy,” dedi Natalie, “buluşmanda seks yapmalısın… tamam ama onunla değil de belki daha stil sahibi bir kızla, mesela Pangea’da tanışacağın biriyle.”

“O yer safari temalı bir yer mi? Kızlar Tarzan’ın kız arkadaşı gibi giyinmiş masanın üzerinde dans mı ediyor? Natalie, o tip yerlerdeki kadife iplere pek katlanamıyorum.”

Austin’in güzel insanları bu aralar sık sık şehrin merkezinin batısındaki yeni açılmış son moda mağazalarda boy gösteriyordu. Andy güzel insanlardan biri değildi bu yüzden o tip yerlere gitmezdi.

“New York’tan bir adam açmış Pangea’yı,” dedi kadın. “Duvarlarında etnik mızraklarla zırhlar asılı ve tavanı da sanki bir çadır gibi örtülmüş. Harika görünüyor.”

“Çok pahalı,” dedi Tres.

Natalie tatlı bir şekilde Tres’e doğru yuvarlandı ve küçük bir öpücük kondurdu ona.

“Ama ben buna değerim.”

Andy onun bu zarif vücut hareketine hayran olmamaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Fakat sonra, Natalie ve Tres’in hâlâ evlenmediği geldi aklına, bu yüzden Dokuzuncu Emir’e karşı gelmiyordu.

Natalie tekrar eski yerine yuvarlandı ve sordu, “Son buluşman ne zamandı?”

“Geçen yıl.”

Natalie doğruldu, biraz güneş yağını sağ bacağına sıktı ve uzun okşamalarla sürmeye başladı.

“Geçen yıl ne zaman?”

“Nisan.”

“Geçen yıl nisan mı? Andy, ağustos ayındayız.”

“Üzerinde çalışıyorum ama.”

“İlanına cevap veren oldu mu?” dedi Tres.

Natalie şimdi de sol bacağına geçmişti.

“Ne ilanı?”

“Andy, Lovers Lane’de bir ilan yayınladı.”

Lovers Lane, haftalık olarak yayınlanan *Austine Chronicle* isimli gazetenin internetteki randevu sitesiydi.

“Cevap var mı peki?”

“Hayır. Her ‘erkek arayan kadın’ yakışıklı, zengin ve Matthew McConaughey’e benzeyen birilerini arıyor.”

McConaughey, Austin’de oturan film yıldızlarından biriydi.

“Bu yüzden yalnızlar ve ilan veriyorlar, “ dedi Tres.

“Bu yüzden ilanıma cevap vermiyorlar, zengin ya da akıllı değilim ve McConaughey’e benzemiyorum.”

“Andy,” dedi Natalie, “kendini bu kadar hızlı harcama. Sen akıllı sayılırsın.”

Bu cümle yaşlı kadının “Kabızlığa iyi geliyor mu?” sorusu kadar memnun etmişti Tres’i.

“Ben sıradan bir Joe’yum ve sıradan bir Joan arıyorum.”

“Nasıl da yalan,” dedi Tres. “Bu ilanları veren herkes yalan söylüyor.”

“Fakat bu ilanların yayınlanma amacını tamamen boşa çıkarır; dürüst olabilirsin.”

“Andy kimse dürüst değildir. Bunu biliyorum. Vergi Dairesi’nde çalışıyorum.”

Tres, Teksas Üniversitesi’nde hukuk okuduktan sonra Vergi Dairesi’nde çalışmaya başlamıştı; hiçbir zaman çok parlak bir öğrenci değildi bu yüzden yapabileceği en iyi şeyi yaparak devlette çalışmaya başlamıştı. Fakat içerde edindiği bilgileri birkaç yıl içerisinde büyük bir firma işinde kullanmayı umuyordu. Paraya ihtiyacı yoktu, vakıf fonu vardı, ama hayatında bir mevkiye ihtiyaç duyuyordu.

Andy, “Ben dürüstüm,” dedi.

Tres: “Ve fakir.”

Natalie: “Kız arkadaşın yok.”

Andy: “Ve bunun için paraya ihtiyaç var.”

Tres başını salladı. “Bu korkunç bir döngü.”

Natalie, Andy’ye “bilge anne” bakışını attı, ona kendisinden istenmediği halde kişisel bir tavsiye vermek üzereydi. Andy’den sadece iki yaş büyüktü ama belli ki bunun ona böyle davranma hakkını kazandırdığını düşünüyordu.

“Andy, klas kızlar miskin tipleri istemezler.”

Merhametli bir şekilde davranarak “senin gibi” kısmını eklememişti.

“Hırslı erkekler isterler,” dedi kadın. “Arthur gibi.”

“Onun vakıf fonu var.”

“Ya da. Onlara bir hayat verecek birilerini istiyorlar: Göl kenarında bir ev, arabalar, bir kulübe üyelik, gece hayatı, yeni elbiseler, aksesuarlar… Paralı birini ya da en azından para kazanma hırsına sahip birini.”

Güneş yağını göğsüne sıktı ve güzel göğüslerinin ikisine de yavaşça sürdü.

“Andy, eğer bir kız arkadaş istiyorsan hırsa ihtiyacın var.”

Andy kafasını Natalie’nin yağlı vücudundan başka yöne çevirdi ve “Bir biraya ihtiyacım var,” dedi.

Bölüm 2

La Cerveza más fina.

Andy bitirdiği Corona’sının boş şişesini boğumundan tutup salonun diğer ucundaki garson onu görene kadar havada salladı. Ronda bu pazar günü Congress Caddesi’nin önüne dizilmiş kaldırım masalarına bakıyordu. Yirmi beş yaşındaydı, tatlı biriydi ve lezbiyendi; siyah saçları mor ve yeşil renklerle canlandırılmış ve cildinin görünen her bir milimi dövmeyle kaplanmıştı. Üzerinde sadece bir mini kot etek ve boynundan bağlı kırmızı bir önlük olduğundan çoğu görünüyordu. Bu mesafeden dövmeler karışıyordu ve kadın sanki ayaklı bir Jackson Pollock tablosu gibi görünüyordu. Kadın dört parmağını havaya kaldırdı ve sorarcasına kaşlarını çattı, bir kez daha bütün masaya mıydı? Andy başıyla onayladı ve arkası dönük olan Tres’i işaret etti. Tres henüz bilmiyordu ama o ısmarlıyordu.

Andy Prescott bütün masanın hesabını ödeyemezdi. Yirmi dokuz yaşındaydı, parasal durumu en hayati sorunuydu. Bugüne kadar emeklilik fonuna para yatırmalı, mortgage ile alacağı evin depozitosunu biriktirmiş ve geleceğini güvence altına alacak bir plan yapmış olmalıydı. Neden yapamıyordu? Neden Natalie’nin dediği gibi para kazanmak için büyük bir hırs duymuyordu? Bu sadece yetişkin olmayı inkâr etmesi yüzünden miydi? Yoksa saç ve göz rengi gibi kalıtımsal mıydı? Yoksa karakterindeki bir eksiklik miydi? Neden bu yetişkin sorunlarını dert etmek yerine...”

“Tanrım, Tres, şu gelene bak.”

Çok güzel bir kız masalarının yanından geçmişti ve restorana girmişti ama Tres’e de bir bakış atmıştı.

Andy arkasından bağırdı; “Onun sahibi var! Benim yok ama!”

Natalie, Tres’e gece dışarı çıkması için izin vermişti, kendisi evde oturup Hindistan’daki “kiralık rahim” işini araştıracaktı. Böylece onlar da üniversite arkadaşları olan Dave ve Curtis ile – ki onlar da şu anda diğer masada oldukça derin bir mevzuya dalmışlardı – Meksika birası içiyorlardı.

“Apartmana dönmeliydi,” dedi Tres, “dosdoğru bilgisayarın başına oturdu. Havuzda okuduğu makale gerçekten onun hormonlarını coşturdu.”

“Gerçekten bunu yapmayı düşünüyor musunuz? Bebeğinizi Hintli bir kadına doğurtmayı yani?”

“Natalie fiyatları karşılaştırana kadar değil. Amerikalı bir taşıyıcı annenin maliyeti her şey dahil yüzbin doları buluyor. Hindistan’da ise sadece beş binliğe hallediliyor.”

“Bisikletine ödediğinden çok daha azını vereceksin.”

“Evet, ama bu bir servet Hindistan’da. Natalie’nin dediğine göre nüfusun üçte biri günlük 1 dolara geçiniyor. Amerikalı bir taşıyıcı anne elli bin dolar alırken, Hintli iki bin beş yüz dolar alıyor, fakat bu arada yedi yıllık bir ödeme miktarına denk geliyor.”

Andy salsa sosuna bulanmış bir tortillayı ağzına attı ama bunu yaptığına anında pişman oldu; salsa gerçekten baharatlıydı. Boşalmış olan şişesine doğru döndü ve içerisinde soğuk birkaç damla var mı diyerek kafasına dikti. Şansı yoktu. Ofladı ve Dave ile Curtis’e arkalarındaki tatlı kızı işaret etti; onlar kıza bakmak için arkalarını döndüklerinde Andy, Curtis’in birasına uzandı ve içti, sonra da Curtis farkına varmadan şişeyi yerine koydu. Ağzını koluna sildi.

“Dokuz ay, iki bin beş yüz dolar mı? Bu ayda üç yüz dolar eder?”

“İki yüz yetmiş eder,” dedi Tres.

“Rahmi günlük dokuz dolara mı kiralayacak?”

“Evet ve çok daha iyi bir şekilde kontrol edilecek. Klinik, taşıyıcı anneleri dokuz ay boyunca barındırıyor, doğum öncesi yeterli besin ve bakım almalarını sağlıyor, hatta tüm yaşamları boyunca beslenmedikleri kadar iyi besleniyorlar.”

“Bu kadınlar beraber mi yaşıyor?”

Tres başıyla onayladı. “Eşleriyle ilişkiye girmelerini önlemek için. Bir evde yirmi taşıyıcı anne kalıyor.”

“Bebek fabrikaları.”

“Ve buradaki gibi çocuğu alacak endişesi taşımıyorsun. Ödeme yaptık, o bizim ve kadın bir anlaşma yaptı. Çocuğu vermek zorunda.”

Tres birasından bir yudum aldı.

“Tek sorun, Hintli kadınların Amerikalı kadınlara oranla doğumda ölme ihtimalinin on kat fazla olması.”

“Yani taşıyıcı annenin doğum esnasında ölme ihtimali oldukça yüksek?”

“Evet… ama Natalie bu riski almaya hazır. Ayrıca eğer taşıyıcı anne ölürse ödediğimiz tüm parayı alabileceğiz.”

“Eminim bu taşıyıcı anneyi daha iyi hissettirecektir.”

“Ve Natalie vücudunu korumaya devam edecek.”

“Onun görünüşü için değer, Tres, bu konuyu sorgulaman bile manasız ama sence tüm bu şey biraz fazla “çirkin Amerikalı” gelmedi mi, bilirsin hani üçüncü dünya ülkelerindeki fakir insanları sömürme falan.”

“Annen gibi konuşuyorsun. Andy, bunun Amerikan şirketlerinin vergi muafiyeti için ürünlerini ucuz iş gücüyle üretmelerinden bir farkı yok.”

“Kesinlikle.”

Andy biralar için Ronda’yı aradı ve sonra da tekrar Tres’e döndü.

“Yani test tüpüyle seks yaptıktan sonra Hindistan’da küçük bir Cuatro üreteceksin?”

Tres omzunu silkti. “Bakmak için *Playboy* bulmalıyım.”

“Bu çok romantik.”

Dave, Curtis ile sohbetine bir anlığına ara verdi ve “Bu hep bana da olur,” dedi. “Senin içkilerinin parasını ödeyemeyeceğini fark ediyorlar.”

Curtis saçlarının arasından kafa derisine ulaşarak sert bir şekilde kaşıdı ve sonra da bir şey bulmuşçasına parmaklarını inceledi.

“Yani?”

“Yani onların değerli alanlarını işgal ediyorsun. Gözden ırak bir depo kirala.”

Curtis gözlüklerini burnunun üzerine indirdi.

“Qua’da kapıda duranlar bana güldü ve ben dokuz ay içerisinde doktoramı almış olacağım.”

“Üniversitede aldığın diplomalar senin o kapıdan girmene yardımcı olmaz, Curtis.”

“Qua,” dedi Andy. “Yerde akvaryum olan yer mi?”

“Köpek balığı tankı,” dedi Curtis.

“Curtis,” dedi Tres, “o tip yerlerin çok sıkı kıyafet kuralları vardır. Ne giyiyordun?”

Curtis üzerindekileri gösterdi.

“Dersteki kıyafetlerimle aynı.”

Siyah çerçeveli gözlük takıyordu, önünde “got root?” yazan beyaz bir tişört giyiyordu, altında yandan cepli şort ve ayağında koyu turuncu, önü kapalı terliklerden vardı. Sıska biriydi, yirmi sekiz yaşındaydı ve matematik bölümünde doktorasını bitirmeye çalışıyordu; asistandı, ders veriyordu. Austin’deki Teksas Üniversitesi’nde asistan olarak çalışan yüzlerce kişiden biriydi, Curtis Baxter alt sınıflara ders verirken diğer profesörlerde makale yazacak zaman bulabiliyordu.

“Curtis,” dedi Tres, “giydiğin bu kıyafetlerle benim apartmanımın güvenliğini bile geçemezsin. Bu kıyafetleri giyebileceğin tek bir yer var.”

Bu yer Güero’s Tako Bar’dı, resmi adıyla Central Feed & Seed. Güero’s hâlâ bir ambar gibi görünüyordu, ama artık bir Austin gelenekseliydi, herkes Meksika yemeği, bira, margarita ve mariachi için buraya gelirdi: Teksas Üniversitesi öğrencileri, öğretim üyeleri, politikacılar, avukatlar, vakıf fonu kullanıcıları ve tabii miskinler. Kıyafet kuralı ise basitti: “üstünde ne varsa”. Ve herkes öyle gelirdi.

Andy ise bir şort, önünde Willie Nelson'ın "Don't Mess With Texas" dediği baskılı bir tişört ve parmak arası terlik giyiyordu. Dave kırmızılı siyahlı kovboy gömleği, şort ve sandalet giymişti, kendisi yeni filizlenen iş kariyerinden dolayı görünüşü düzeltmek için çabalıyordu ve bundan dolayı da ayaklarında beyaz çoraplar vardı. Siyah saçlarını genç bir Elvis Presley gibi sık sık ve özenle yapıştırıyordu. Şimdi de bunu yapmıştı.

"Bir noktayı kaçırdın," dedi Andy

"Neresi?"

Dave saçlarını kaşığa bakarak kontrol etti; Andy başını salladı. Ne topluluktu ama. Tres Thorndike mükemmel kesilmiş modaya uygun saçları ve tarz kıyafetleriyle oldukça çarpıcıydı; kendisi Connecticut'tandı. En seçkinler arasında bulunan bir üniversitenin sınavlarında çaktıktan sonra öğrenci birliği partileri için Teksas Üniversitesi'ni seçmişti – Teksas Üniversitesi bu partilerde Amerika'nın bir numarasıdır – ve kampüsün en özel öğrenci birliğinin başkanı oldu. Dave Garner daha ufak bir öğrenci birliğine girdi. Curtis Baxter ise üniversitedeki bütün öğrenci birlikleri tarafından reddedildi. Andy Prescott ise asla bir öğrenci birliğine katılmak istemedi.

Bu onların hayat hikâyesiydi işte.

Ronda dört tane buz gibi Corona ile geri geldi. Tres onları hesaba yazmasını söyledi; vakıf fonuna sahip olmakta oldukça iyiydi. Andy arkasına yaslandı ve soğuk birasından büyükçe bir yudum aldı. Güero's'da bir başka harika geceydi. Güneş tam arkalarında batıyordu ve sıcaklık nispeten azalmıştı. Her zamanki gibi kaldırım masalarına oturmuşlardı, burası hemen bitişikte bulunan Oak Garden'da canlı müzik yapan Tex Thomas & His Danglin Wranglers'ı dinlemenin en zevkli olduğu yerdi, ayrıca giren ve çıkan her kadını buradan rahatça kesebiliyorlardı. *Tanrım, Austin kızları*. Her yıl gece hayatı için taşınan binlerce kız ile Teksas Üniversitesi'nden bir o kadar kız vardı, Austin'in her yeri güzel kız kaynıyordu.

Onların masaları dışında her yer, yani.

Çirkin oldukları söylenemezdi. Aslında Tres oldukça yakışıklıydı ve vakıf fonunun ona sağladığı imtiyaz her bir hücresinden kendine güven

olarak fışkırıyordu, hatta görünüşe göre kızların bunu hissedecek altıncı hisleri de vardı. Öyle ki ne zaman yanından geçseler bir kere ona bakmadan edemiyorlardı. Curtis, Dave ve Andy'ye bakan olmuyordu. Onlar sadece sıradan çocuklardı, Austin'de üniversite hayatınıza dahil etmek isteyeceğiniz türden birileri değildi. Tabii ki Curtis bir matematik dehasıydı ama Teksas Üniversitesi'ndeki matematik bölümü dışında bunun hiçbir önemi yoktu. Ve hepsinden kötüsü, üçü de beş kuruşsuzdu.

Tres'in telefonu çaldı.

"Bana mesaj atmış."

"Natalie mi?"

Başıyla onayladı ve mesajı kontrol etti.

"Dört bin dolara halledecek bir klinik bulmuş Hindistan'da."

"Çocuğun için en düşük fiyat vereni tutmak istediğine emin misin?"

"Kahretsin Andy, bir bebek istediğimden bile emin değilim… ya da evlenmek istediğimden."

Tres birasından içti, Andy'ye doğru eğildi ve sesini azalttı.

"Tanıdığın bir dedektif var mı?"

"Özel dedektif mi? Hayır. Ama tanıyan birini biliyorum."

"Benim için numarasını alır mısın?"

"Tabii. Niye peki?"

"Sanırım Natalie beni aldatıyor."

"*Ne*? Neden?"

"Seks için tabii ki."

"Hayır yani. Seni neden aldatsın ki? Dostum, senden bir bebek istiyor."

"Benim bebeğimi Hintli bir kadından istiyor. Ve belki de evlenmeden ve anne olmadan önce son bir eğlence istiyordur."

“Seni asla terk etmez.”

“Vakıf fonunu terk etmez o. Ya beni, işte ondan o kadar da emin değilim.”

İçkisinden bir yudum aldı.

“Görüyorsun ya, siz çocuklar parasızlıktan yakınıyorsunuz ama zengin olmak da sizi kurtaramıyor bazı şeylerden. Eğer siz bir kızla beraber olursanız en azından onun sizin paranızın peşinde olmadığını bileceksiniz.”

“Bir kızın bir şey yüzünden peşimde olması fena olmazdı aslında.” Andy gülümsedi ama bu ciddiydi.

“Bu kadar endişelendiren ne seni?”

“Tuhaf davranıyor.”

“Nasıl?”

“İç çamaşırı giymeyi bıraktı.”

Bu sözler Dave’in ilgisini çekmişti: “Hadi canım?”

“Bakın çocuklar,” dedi Tres, “bu gizli tamam mı?”

“Ah, tabii ki,” dedi Dave. “Kesinlikle öyle. Şimdi bize iç çamaşırı olayını anlat.”

“Şey, bilirsiniz, o her zaman iplilerden giyerdi—”

“Hangi türünden?”

Tres omuz silkti. “Bilmiyorum. İpli dondu işte.”

“Dantelli olanlardan mı?”

“Curtis,” dedi Andy, “birayla söndür merakını.”

“Neyse,” dedi Andy, “aniden iç çamaşırı giymeyi bıraktı.”

“Tanrım bu çok seksi,” dedi Dave.

“Eğer başka bir adam için değilse.”

“Ah, evet, bu o zaman seksi olmazdı.”

“Nedenini sordun mu?” dedi Andy.

“Bunun moda olduğunu söyledi.”

“Ona inanmıyor musun?”

Tres kendisine bakan bir kızı görmemezlikten geldi.

“Sanırım kanalda hafta sonu spor haberlerini sunan Bruce ile bir ilişkisi var. Teksas Üniversitesi’nin eski sporcusu ve gölün kenarında yaşıyor.”

“Özel dedektifi onu takip ettirmek için mi istiyorsun?”

Tres’in yüzünde zalim bir ifade belirdi. “Bilmeliyim. Ayrıca evlenmeden önce babamın yapacaklarının yanında bununla kıyaslanamaz.”

“Cep telefonunu izle,” dedi Curtis. “GPS bağlantılı değil mi?”

“Çok pahalıydı.”

“Öyle yani.”

“GPS, uyduyla olan değil mi?” diye sordu Andy.

“Üç uyduyla olan,” dedi Curtis düzelterek. “Hava Kuvvetleri’nin dünya çevresinde yirmi yedi uydusu var. GPS yer belirlemek için bunlardan üçüne ihtiyaç duyuyor, bu matematiksel bir eşitlik ve trilaterasyon adı verilir. Cep telefonundaki GPS çipi üç uydudan mesajları alıyor, her birinin mesafesini belirliyor ve her bir uydu çevresinde bir daire belirtip—”

Curtis artık sınıfta ders verir gibi anlatmaya başlamıştı. Önündeki peçetenin üzerine tükenmez kalemle bir dünya ve onun çevresinde üç uydu çizmiş sonra da dünyanın üzerine elinde telefon olan bir çöp adam çizip uyduların çevresine daireler eklemişti.

“Ve bu üç daire sadece iki yerde kesişir, bunlardan biri dünyada biri de uzaydadır. Senin telefonun ise dünyadaki kısmında bulunuyor.”

Andy daha sonra sanki onlara hizmet eden bir satış görevlisiymiş gibi kendi telefonunu Curtis’e uzattı.

“Benimkinde GPS var mı?”

Curtis cebini karıştırdı ve minicik bir alet kutusu çıkardı. Ufacık bir tornavida çıkardı ve Andy’nin telefonunun arkasını çevirdi. Başını salladı.

“Hayır. Dur tahmin edeyim; telefonunu hattıyla beraber ücretsiz aldın.”

Andy umarsızca omuz silkti. “Evet.”

“Dostum, bir GPS telefonu birkaç bin dolara alırsın.”

“Kesinlikle. İşte bu yüzden bedava olanı seçtim.”

“Şey, hâlâ senin telefonunu izleyebilirler.”

“Nasıl?”

“Triangülasyon sayesinde. Bak, bir telefon görüşmesi yaptığında,” – Curtis peçetenin arka yüzünü çevirdi ve tekrar çizdi – “telefonun en yakın baz istasyonlarına sinyaller yollar. Sen hareket ettikçe sinyaller de bir baz istasyonundan diğerine geçer – istasyon da bu sinyallerin gücünü kontrol eder. Eğer bir sonraki baz istasyonunda sinyal güçlüyse görüşmeyi onun üzerinden yaparsın. Her bir baz istasyonundan diğerine geçiş zamanını ise VZF (Varış Zamanı Farkı) ve VA (Varış Açısı) eşitlikleri sayesinde bilgisayar yardımıyla her bir baz istasyonu arasındaki mesafeyi ve açıyı hesaplarsın ve bu sayede sinyaller, yer ve senin aranda bir triangülasyon kurulur.” Omzunu silkti: “Basit bir matematiksel hesap.”

“Belki de anlamamamızın sebebi bu olabilir,” dedi Andy.

“Triangülasyon GPS kadar kesin sonuç vermez. Şehirde bir telefonun otuz adım çevresine kadar yerini tespit edebilirsin. Şehrin dışındaysa baz istasyonları az olduğundan bu bin adıma kadar çıkabilir.”

“Bunu yapabileceklerini asla tahmin edemezdim.”

Curtis gözlüklerini yukarı doğru itti: “Cep telefonları sesli görüşmeler yapılabilen takip araçlarıdır. Devlet bunu 911 aramalarında arayan kişiyi bulmada, Federaller de uyuşturucu satıcıları ve teröristler için kullanıyor.”

“Aman Tanrım, bu bir şekilde çok korkunç, devlet bizi telefonlarımız vasıtasıyla izliyor.”

“Sadece Federaller de değil, YBS de bunu kullanıyor.”

“YBS mi?”

“Yer Belirleme Servisi. Anlaşma yapıp izleme bilgilerini alıyorlar ve belli bir ücret karşılığı sana yolluyorlar. Takip edilen kişinin izninin şart olduğunu söylüyorlar. Genellikle işverenler tarafından çalışanlarını takip için kullanılıyor, mesela kamyon sürücüleri için.”

“Natalie bu izleme servisleri hakkında bir şeyler okuyordu,” dedi Tres. “Çocuğunun sırt çantasına bir GPS telefon koyuyorsun ve eğer okuldan ayrılırsa anında haberdar oluyorsun. Ya da kaçırılırsa.”

“Sırt çantalarıyla beraber tabii.”

“Yani Natalie’yi bu şekilde izleyebilirim? Yani gölde Bruce ile buluşursa?”

“Tabii ki,” dedi Curtis. “Bana onun numarasını ver ve istediğin zaman izlet. YBS’de bir dostum var. İnek kardeşliği sağolsun.”

“Qua hariç her yerde var bu inekler,” dedi Dave.

Andy Tres’e döndü: “Natalie’den izin alacak mısın?”

Tres kaşlarını çattı: “Ya almazsam ne olur? Bu yasadışı mı olur? Belki de onun özeline tecavüz ya da röntgenlemek bu?”

“Bana sorma dostum,” dedi Curtis. “Avukat olan sensin. Ben bir matematikçiyim.”

Tres arkasına yaslandı, belli ki bunun sebep olabileceği yasal karışıklığı ve Natalie’nin kendisini aldatma ihtimalini tartıyordu. Andy başını salladı; kim bilir kaç erkek kadınlar tarafından suça sevk edilmişti? Tabii ki listenin başında Âdem vardı ve Bonnie ve Clyde ikilisinin Clyde Barrow’u ve Bill Clinton ve…

“*Ohh*!”

Hepsi sokağa doğru döndü. Verandada insanlar oturmuş bir spor mücadelesini destekliyorlardı; trafik ışıklarını umursamadan Congress Caddesi’nin beş yol ağzından karşıdan karşıya geçen yayaları izliyorlardı.

Taraftarlar arabaların ıskaladığı yayaları *ooh* ve *ahh* sesleriyle destekliyorlardı.

“İşte bu iz bırakabilirdi,” dedi Dave.

“Çocuklar şu kızın bıraktığı kişisel iletiyi bir dinleyin.”

Curtis, Lovers Lane’e bırakılan ilanlara dönmüştü. Her zaman umut verici olanların çıktısını alırdı ve pazar günü Güero’s bira buluşmalarında okurdu.

“Diyor ki, ‘Annenin senin için istediği her şeye sahibim. Tatlı, cana yakın ve yemek pişirmeyi seven biriyim. Alış verişten nefret ederim. En sevdiğim dönem, futbol sezonunun başladığı dönemdir. Izgara en sevdiğim yemek, bira ise en sevdiğim içecektir. Dantelli siyah iç çamaşırlarını severim. Geceleri uzun yürüyüşlerden hoşlanırım, özellikle de mezarlıklarda yürümekten…’”

“Oha!” dedi Dave. “Mezarlık mı? Kahretsin, süper görünüyor.”

“Diyor ki USİ arıyormuş.”

“Uzun süreli ilişki mi? Kiminle peki, Drakula ile mi? Sıradaki.”

Curtis sonraki ilana geçti. Tres Andy’ye doğru eğildi:

“Kanuna aykırı hareket edersem avukatlık iznimi kaybederim. En iyisi bana özel dedektifin numarasını bul.”

Andy başıyla onayladı: “Yarın alırım.”

“Bu sefer ki ‘kankalık’ arıyormuş.”

“Yani seks arıyor,” dedi Dave.

“İşte profili: “Yaş… yirmi iki. Vücut tipi…balık etli. Mesleği…kuaför. Çocuk istiyor mu?... Çocukların benden uzak durmasını istiyorum. İçki?... Şu anda sarhoşum. Uyuşturucu?... Hadi bir tane tüttürelim.” Boş zamanını spor ve seks yaparak geçiriyormuş.”

Dave başını coşkuyla salladı; burnundan tuhaf bir ses gelmişti.

“Bu ilanlardaki her kız boş vaktini spor ve seks yaparak geçirdiği söylüyor. Madem bu kadar çok seks yapıyorlar neden ilanlarının tepesinde ‘erkek arayan kadın’ yazıyor, cevap versenize.”

“Veremem,” dedi Andy.

“İşte bu. Yalan söylüyorlar. Mezuniyet balolarından beri kimseyle yatmadılar.”

“Sen de öyle.”

“Ve en son ciddi ilişkin ne zamandı senin, Romeo?”

“Bir kızla mı?”

“Hayır, bir *Homo Sapiens* ile.”

“Dördüncü sınıfta. Aziz Ignatius’da Mary Margaret McDermott ile. Benim ilk öpücüğümdü.”

Kaydırağın hemen arkasında olmuştu bu. Andy merdivenlerden önce çıkmasına izin vermişti, bu sayede eteğinin altındaki iç çamaşırını dikizleyecekti; kız aniden arkasını dönmüş ve onu dudaklarından öpmüştü. Hâlâ bu öpücüğün sıcaklığını duyabiliyordu. Andy, Dave’in kendisine baktığını hissetti.

“Bu sefer ne oldu?” diye sordu Dave.

Havuz ile Güero’s arasında Andy kesik ve sıyrıklarını tedavi ettirmiş ve iki tane Ibuprofen almıştı ama gene de bütün vücudu bir vadiden aşağı uçmuş gibi sızlıyordu. Ah, evet aynen öyle olmuştu. Tabii ki dört şişe Corona bira güçlü bir uyuştucu olmuştu.

“Birkaç yaşlı için balıklama atladı,” dedi Tres. “Vadiden Sculpture Şelalesi’ne.”

“Ahh. Doktora gittin mi?”

Andy bira şişesini salladı: “Kendi kendimi iyileştiriyorum. Ve reçetemin yenilenmesine ihtiyacım var.”

Şişesini bir kez daha Ronda'ya doğru salladı. Eve içkili gideceği için endişeli değildi, çünkü a) kendi arabası yoktu ve b) Güero's, evine sadece birkaç sokak uzaktaydı. Daha önce pek çok defa eve sarhoş halde bisikletle gitmişti, bu bir suç değildi, en azından Austin'de.

"Yani Life Tepesi'nde neredeyse patlıyordun gene," dedi David.

Andy omuz silkti.

"Daha çok Death tepesi gibi. Andy, korktuğun bir şey var mı?"

"Kadınlar."

"Amin, kardeşim," dedi Curtis.

Masanın üzerinde yumruklarını tokuşturdular.

"Bir gün o bisikletin üzerinde öleceksin," dedi Dave.

"O bisikletin değil. Ve ölmek için çok daha kötü yollar da var."

Bir anda sessizliğe bürünmüş ve gözlerini yere indirmişlerdi. Tres kolunu Andy'nin omzuna koydu.

"Nasılsın?"

"Hâlâ telefon bekliyorum."

Sessizce geçen rahatsız edici bir dakikadan sonra Tres konuştu: "Curtis bize başka bir ilan daha oku."

"Pekala," dedi ve sayfayı çevirdi: "Bu kız nazik, düşünceli, sevgi dolu, espri anlayışı olan ve düzgün bir adam istiyor… ve ah evet, Einstein'ın zekasına ve Matthew McConaughey'in vücuduna sahip olmalı bu adam."

"İşte hepsinin istediği," dedi Dave, "mükemmel erkek."

Dave saçını aldı ve arkaya yatırdı tekrar. Yanlarından geçen kıza gülümsedi; kız ise Tres'e gülümsedi. Dave omuz silkti ve Curtis'in omzuna bir tane vurdu.

"Sanırım, biz burada mükemmel erkeğin yarısına sahibiz: Einstein zekâsına."

“Ve diğer yarısı da Andy,” dedi Tres.

“Lütfen. McConaughey ne kadar şişkin. Ben…sırım gibiyim.”

“Natalie senin muhteşem bir vücudun olduğunu söylüyor. Lanet olsun, eğer paran olsaydı beni seninle aldattığı için endişelenirdim.”

“Teşekkürler.”

“McConaughey muhtemelen Pi’nin yenen bir şey olduğunu sanıyordur,” dedi Curtis.

“Değil mi?” Dedi Dave.

“Bahse girerim kendi hayatını kurtarmak için ikinci dereceden bir denklemi çözemezdi.”

“O ne?”

Curtis arkasını dönüp üzerinde uzun bir denklemin basılı olduğu tişörtünü gösterdi.

“Bu. En basit cebir.”

Tres güldü: “Curtis, McConaughey gibi yıldızların onların yerine cebir çözecek çalışanları vardır.”

“Bir süre önce onu burada gördüm,” dedi Dave. “Kızlar onun yakınında olabilmek için birbirlerini eziyordu. Hatta Ronda bile.”

“O lezbiyen,” dedi Andy.

Dave ellerini havaya kaldırdı: “Ünlü cazibesi.”

“Eğer McConaughey’i istiyorlarsa asla birileriyle çıkamayacağız,” dedi Curtis.

“Nasıl bir randevumuzun olacağını biliyorum,” dedi Dave. “Kırk yaş üstü ilan veren kadınlara cevap verin. Dışarıda boşanmış bir sürü yaşlı kadın var, yalnız ve çaresizler.”

“Fakat bizimle çıkacak kadar da çaresizler mi?” dedi Curtis.

“Sen çaresizsin, beklentilerin ne kadar yüksek?”

“Çok iyi söyledin.”

“Gene de, kırk yaşında bir kadın,” dedi Andy, “bu biraz ürkütücü sanki annenle çıkmak gibi.”

“Annem kendi bulduğu otuz beş yaşında bir adamla çıkıyor,” dedi Dave. “Asla sahip olamadığım ağabeyim gibi olabilirmiş, öyle diyor.”

“Şaka yapmıyorsun değil mi?”

Dave başıyla onayladı: “Ve babam da yirmi altı yaşında bir kızla çıkıyor. Onu asla sahip olmadığım kız kardeşim olarak düşünmemi istedi. Peki, yeni kız kardeşimle seks yapmak istersem bu ne anlama gelecek? Ve onlar evlenirse, ben üvey annemle seks yapmak istemiş olacağım.”

“Görüyorsun değil mi, ürkütücü.”

“Onu görmedin bile.”

Ronda dört boş şişeyi topladı ve siparişlerini aldı. Biftek, cips ve *queso*, tabii ki daha çok bira. Topluluğun temel besin kaynağıydı bunlar.

“İlanımı yeniledim,” dedi Dave.

“Hiç talep yok mu?”

“Hiç. Artık 1.90, Demokrat ve vejetaryenim.”

“Sen 1.70, Cumhuriyetçi ve lanet olası bir T-Rex kadar çok et yersin.”

Curtis: “Bu kızın ilanında ‘kesinlikle dindar ve Cumhuriyetçi olmasın’ yazıyor.”

“Anladın mı?” dedi Dave. “Austin’de bir Cumhuriyetçi bulmak bakire bulmaktan daha kolay. Bir kıza gidip Bush’a oy verdiğini söyle ve seni eksin.”

“Fakat yalan söylüyorsun.”

“İlanlarda herkes yalan söylüyor, Andy. Sanki özgeçmiş gibi, kapıdan içeri girmen için bir yol bu. Doğru olmasına gerek yok.”

Dave emlak işindeydi.

Curtis konuştu, “Bu seferki ‘Tatlıyım, akıllıyım, komiğim ve tüm bu zırvaları gün içerisinde kendi kendime hatırlatıyorum,’ yazmış.”

“Terapide, belli,” dedi Dave. “Sıradaki.”

“‘Romantik ve aynı zamanda duygusalım. Üzüntü verici reklamlarda gözyaşlarına boğuluyorum. Tüm o hayvan barınağı reklamları çok ama çok üzücü,’ ilanda kaşlarını çatmış bir de ikon koymuş.”

“Muhtaç. Sıradaki.”

“Bu kız tarihi önemi olan dört kişiyi akşam yemeğine davet etse bunların İsa, Gandi, Dalai Lama ve Paris Hilton olacağını yazmış.”

“Aptaldan da öte. Sıradaki.”

“Tamam şunu dinleyin. Bu kız yirmi altı yaşında, anaokulunda öğretmen ve SoCo’da yaşıyor. 1.60 boylarında, 50 kg ağırlığında, atletik yapılı, uyuşturucu kullanmayan, hastalığı olmayan, olaysız, kendi kendine yeten biri. *Chronicle* okuyor, Whole Foods’dan alışveriş yapıyor, spor yapmak için Y’ye gidiyor ve kahvesini Jo’s’dan alıyor. Hayalindeki mükemmel randevunun Güero’s’da *fajita*, ardından Army’de Mexican Vanilla yemek olduğunu yazmış. İçki kullanıyormuş ama sigara içmiyormuş. En sevdiği aktivite ise – sıkı dur Andy – yeşil kuşakta bisiklet sürmek sonra da Barton Kaynak Suları havuzunda yüzmek.”

Andy doğruldu: “Vay be, o mükemmel.”

“Tek bir şey dışında.”

“Ne o?”

“Randevu için “*kadın* ya da erkek” arıyor.”

“Biseksüel mi?”

“Belli ki.”

“Artık eve, annene tanıştırmaya götürebileceğin bir kız var,” dedi Dave. “Ya da kız kardeşine.”

“Keşke bir kız kardeşim olsaydı,” dedi Curtis.

“Belki onu yeni kız kardeşim olarak eve götürebilirim.”

Andy Prescott arkasına yaslandı ve birasını dikti. Yirmi dokuz yaşındaydı ve annesiyle tanıştırmaya götürdüğü son kız Mary Margaret McDermott olmuştu. Kadınlarla yirmi yıllık kötü bir talihi olmuştu. Bir anlığına bunun çok üzücü bir rekor olduğunu düşündü ve sonra da boş Corona şişesini Ronda’ya doğru salladı.

“*Uno* más señorita.”

Birayı sadece doğal bir uyuşturucu olduğundan değil ayrıca depresyonun bitkisel kökenli bir tedavisi olduğu için de içiyordu.

Bölüm 3

Ertesi Sabah saat 07:40’ta Andy Prescott koma benzeri uykusundan Rock müziğin kafa ütüleyen nağmeleriyle uyandı. Radyoya uzandı ve odanın diğer ucuna fırlattı ama bu olağan bir davranıştı. Zaten uyanmıştı. Kalkmaya çalıştı ama kafasında sanki bir pinpon topu gibi seken ağrı buna engel oldu.

Bir düzine Corona kesinlikle onu yere sermişti.

Başı bira yüzünden ağrıyordu. Vadiden aşağı uçtuğu için ve yatakta dört saat boyunca aynı pozisyonda yattığından her yanı tutulmuştu. Sağ kolu o halde uyuduğundan uyuşmuştu. Ya da düşmeden kaynaklı kalıcı sinir hasarının sonucuydu bu.

Yeni bir haftaya nasıl da berbat bir başlangıçtı.

Yataktan kalktı ve üzerinde hâlâ dün geceden kalma kıyafetleri olduğunu gördü. Tişörtünün üzerinde kocaman bir salsa sosu lekesi vardı; Willie sanki bir pompalıyla yüzünden vurulmuş gibi görünüyordu. Andy gecenin son saatlerini anımsamaya çalıştı. Tek hatırladığı masadan yuvarlandığıyla ilgili belli belirsiz bir anıydı… ama bu kendi masası değildi.

Kıyafetlerini yere attı ve aksayarak banyoya gitti. Corona’nın uyuşturucu etkisi dağılmıştı; sol dizi her adımında yanıyordu. Sıcak suyu açtı sonra da vücudundaki birayı attı ve dişlerini fırçaladı. Aynadaki yansımasına bir göz attı.

Gerçekten tam da hissettiği gibi berbat görünüyordu.

Oturma odasına gitti ve Max’ı koltukta yatarken buldu. *Keeshond* cinsi köpek ön kapıya doğru gitti; anlaşılan o da kendini rahatlatmaya ihtiyaç duymuştu. Andy kapıyı açtı ve içeri giren parlak güneşli günden sakınmak için geri çekildi. Evinin ön kısmı sokağın karşısındaki Teksas İşitme Engelliler Okulu’na bakıyordu, okul sayesinde mahalle bir hayli sessizdi. Komşusu küçük beyaz *Lhasa apso* cinsi köpeğiyle evin önünden geçti; köpekler birbirinin poposunu kokladı. Liz ona doğru seslenmişti.

“Tüm malvarlığınla orada durman nasıl da hoş, Andy.”

Çıplak olduğunu unutmuştu.

Sarsakça Liz’e el salladı ve banyoya geri döndü. Sıcak duş beyin hücrelerini tekrar hayata döndürmüştü, fakat bedeni için bu kadar hızlı bir iyileşme söz konusu değildi. Yüzündeki kırmızı izler sanki savaş boyalarını sürmüş Geronimo gibi görünmesine neden olmuştu. Yaralarının iğrenç kabukları dizlerinde ve dirseklerinde oluşmaya başlamıştı. Sol dizi şişmişti. Sağ kolu hissiyatına kavuşmuştu ama o kolunu omzuna kadar kaldıramıyordu. Bir hafta boyunca acıdan sürünebilirdi ama ne olursa olsun o kadar da kötü değildi. Eğer uçlarda yaşamasa bu acılar da olmazdı. Evde kalıp, Wii oyun konsolunda bowling oynar gibi yapardı.

Kaldığı yer bir yatak odalı ve bir banyoluydu, Austin’de şehir merkezinin nehrin karşısında kalan ve “SoCo” olarak bilinen bölgesinde Güney Congress Caddesi’nin hemen yanında, Newton Sokağı’nda bulunan kiralık bir evdi. Newton bu caddenin iki sokak ötesinde, batıda bulunuyordu. Bölge Liz ve kocası gibi atılımcı gençler sayesinde yenilenmiş SoCo’nun eski sakinleri olan fahişe ve bağımlılardan arındırılmıştı.

SoCo artık modern ve talep edilen bir yerdi, fiyatlar da bir hayli yüksekti. Yolun iki yanında yapılmış olan kulübelerin vergisi bile 300,000 dolardan fazlaydı ve sadece birkaç ev ilerisi 600,000 dolara satılıyordu. Andy’nin evi ise hâlâ yenilenmediğinden 87,500 dolar olarak fiyatlandırılmıştı. Ev sahibi altı yıl önce iş sebebiyle California’ya taşınmıştı; bir gün tekrar Austin’e geri dönmeyi umuyordu. Fakat Andy bunun olmaması için dua ediyordu çünkü her ay ödediği 600 dolarlık kira SoCo piyasasının oldukça altındaydı.

Andy eşyaların üzerine yaydığı kıyafetleri arasında temiz bir gömlek ve kot pantolon bulana kadar uğraştı. Gömlekteki kırışıklıkları eliyle düzeltmeye çalıştı – bir ütüsü yoktu – sonra da giydi, elektrikli tıraş makinesini yanına alıp dışarı çıktı. Bisikletinden arta kalanlar verandanın önünde duruyordu. Andy Prescott yaşaması için bir nedeni kalmamış bir adam gibi hissetti; artık bir dağ bisikleti yoktu.

O işe bisikletiyle gidip gelmişti ama bu iş için her zaman dağ bisikletini kullanmıştı. O gün işe gitmek için kullanacağı tek bir şey vardı; o da Schwinn marka yeni bir bisiklet alana kadar –tanrı bilir ne zaman – ödünç aldığı Tres’in Huffy BMX bisikletiydi. Kısa bisiklete bindi ve çöktü; lastik inmişti.

Ayağa kalktı.

İçeri gitti ve pompayı buldu. Lastiği şişirdi ve tekrar koltuğa geçti. Gözlüklerini taktı, kaskı kafasına geçirdi. Bisikletiyle verandanın merdivenlerinden indi ve yürüyerek kaldırıma geçti. Durdu, yolun iki tarafına da baktı. Güneye gidip James Sokağı üzerinden dosdoğru gidebilirdi ya da kuzeye gidip Nellie Sokağı üzerinden sabah için biraz adrenalin miktarını yükseltebilirdi.

Kuzeye gitti.

Şüphesiz kıpkırmızı Huffy ile ahmak gibi görünüyordu ama ya öyle görünecekti ya da işe yürüyerek gidecekti. Tıraş makinesini açtı ve yüzüne dayadı. Arkasında sıçrayan Max'i ıslıkla çağırdı. İki ev aşağıda Liz'i olağanüstü bahçesinden çıkarken gördü. "Üzgünüm" manasında mahcup bir şekilde gülümsedi. Kadın gülümsedi. Tabii ki Andy'yi ilk çıplak görüşü değildi bu.

Bisikletine atladı ve ilerideki şehir merkezinin ufuk çizgisine gözlerini sabitledi.

Austin, Andy'nin tişörtü gibi engebeli bozkırların uzandığı Teksas Hill Country'nin yanı başındaydı. Bu yüzden kasabanın engebesi yükselip alçalıyor ve kıvrımlar barındırıyordu. Bundan dolayı yollar da yerin şekline göre yapılmıştı. Newton Sokağı yerleşkesi dardı ve konumundan dolayı kuzeyden güneye "yükselme" özelliği gösteriyordu. Belli bir noktadan sonra Andy şehir merkezinde mavi gökyüzüne inat yükselen gökdelenleri, etrafı kapatıldığı için sadece Congress Caddesi'nin ortasından seçilebilen otel ve apartman yapmaya devam eden inşaat vinçlerini görebiliyordu. Austin piyasası oldukça kârlıydı ve çok fazla para dönüyordu, bu yüzden bir zamanlar düşman olan belediye ve yatırımcılar büyük bir hızla kâr etmek için yağmacılar safına katılmıştı.

Annesi her zaman şöyle derdi, "Para iyi insanlara kötü şeyler yaptırır."

Newton Sokağı'ndan İşitme Engelliler Okulu'nun duvarı boyunca gitti sonra da doğuya doğru keskin bir dönüş yaparak Nellie Sokağı'na girdi. Burası sert bir açıyla Congress Caddesi'ne inen kısa bir yoldu. Burası kuzeyden güneye uzanan "alçaklıklardan" biriydi.

Andy hızlandı.

Congress Caddesi'nden geçiyor olsanız Andy'nin uçarcasına Nellie'den aşağıya indiğini görebilirdiniz. Andy bir keresinde tam gaz caddeye inerken frenleri tutmamış Doc's Motorworks Bar & Grill'in bahçesine dalmıştı. Huffy'nin frenlerini kontrol etti ve çalıştıklarına emin oldu.

Tıraş makinesini cebine itti. Doğruldu, kaskını ve gözlüklerini ayarladı. İneceği tepenin altındaki trafik ışıklarını izledi. Yayalar için geç anlamına gelen beyaz ışık yerini dur anlamına gelen kırmızı ışığa bıraktığında sadece yirmi dört saniyesi olacaktı.

Congress Caddesi beş yollu bir kavşaktan oluşan kuzey ile güney arasındaki ana yoldu. Sabahları herkesin acelesi olurdu ve trafik ışıklarda yoğunlaşırdı. Büyük araçları olan sabırsız sürücüler yollarını ne diğer araçlarla ne de bisiklet sürücüleriyle paylaşmak istediklerinden ve yayalar için pek de sempati beslemediklerinden dolayı motorlarından alabildiğine gürültüler çıkarırlardı. Austin resmi olarak bisiklet sever bir kasabaydı, fakat bu, otomobil sürücülerinin umurlarında olmazdı, eğer yollarına çıkarsanız kindar bir kaynana gibi üzerinize gelirlerdi. Ve işin aslı muhtemelen akşamdan kalma ve işlerine gecikmiş durumda olduklarından bir bisikletin yollarını kesmesi pazartesi sabahı için oldukça çarpıcı bir karışım meydana getiriyordu. Sonuç olarak işine bisikletle giden biri eğer Congress Caddesi'nde bir otomobile meydan okuyacak kadar ahmaksa vasiyetnamesini hazırlamış olması kendisi adına iyi olurdu.

Fakat Andy zamanlamasını doğru yaparsa kuzeyden güneye giden yoldaki ışık kırmızıdan yeşile döndüğü sırada yola girip güneyden gelen araçların arkasına girmek yerine en önünde yer alabilir ve herkesten önce ışığı geçebilirdi. Tabii ki bu zamanlama mükemmelden daha az olursa güneyden gelen ve ona yol veremeyecek bir araç yüzünden savrulup karşı taraftan gelen aracın altında kalabilirdi. Ölüm ya da çok ciddi bir yaralanma bu durumda kaçınılmaz olurdu.

Henüz alması gereken günlük kafein miktarını almamıştı. Ondan dolayı bu, alınabilir bir risk gibi geldi ona. Gerçi Max o kadar emin değildi, kaldırımdan ama yine de aradaki mesafeyi koruyarak onu takip ediyordu.

Andy yolun sol tarafına doğru sürdü. Hızını şimdi daha da arttırmıştı¸ ışığın vakti gelene kadar frenlere yüklendi.

Kavşaktan kırk metre kadar uzaktaydı, on saniyesi kalmıştı.

Otuz metresi ve yedi saniyesi kalmıştı.

Yirmi metresi ve beş saniyesi kalmıştı.

On metresi ve üç saniyesi kalmıştı… iki… bir…

Işık tam yeşile döndüğünde Congress Caddesi'ne giriş yaptı, sağa doğru yattı ve geniş bir yay çizerek güney yoluna doğru kırdı. Kızgın korna seslerinin arkasından çaldığını duydu ama devasa araçlar işgal etmeden önce kavşağa ulaştı. Bisikletin önünü düz hale getirdi, dik oturdu ve Tour de France yarışında bitiş çizgisini geçen Lance Armstrong gibi kollarını havaya kaldırdı; ama çektiği acıdan dolayı irkilmişti. Sağ kolunu hâlâ tam olarak havaya kaldıramıyordu, bu yüzden sadece sol yumruğunu havaya kaldırdı.

"Heyyy!"

Sabah yarışını kazanmıştı ve buna değerdi. Arkasında kalmış olan SoCo'nun ünlü mağazalarına, Julia Roberts'ın en sevdiği yerlerden biri olan Austin Motel'e baktı ve sonra da Jo's Hot Coffee'sinde mola vermek üzere yola koyuldu. Gazeteliğe uzanmak için fren yaptı ve kaskını çıkardı. Teksas'ın yerel gazetelerini atladı, *New York Times* ile SoCo'nun kutsal kitabı sayılan ve ücretsiz satılan *Austin Chronicle* aldı. Arkasından geçen araç şoförleri "Adi!" diye bağırdı ve el hareketi yaptı.

"Kafeinsiz kahve için!" diye bağırdı Andy arkalarından.

Pekala, bu çok saçmaydı ama sabah kahvesi öncesi en fazla bu kadar hazır cevap olabilirdi. Max de sadakatini göstermek için arkalarından havladı ya da yemek için bir muffin istiyordu. Akıllı köpekti, Jo's'un yerine varana kadar kaldırımda kalmıştı.

"Muffin mi istiyorsunuz, koca adam?"

Max aşağı yukarı zıpladı ve *Evet! Evet!* dercesine havladı.

Küçük bir at boyundaki Great Dane kaldırımdaki masaların orada yanında gardiyanıyla duruyordu – köpek sever bir yer olan Austin'de sizler bir köpek sahibi değil; köpek gardiyanısınızdır. Dane, Max'e genizden gelen bir sesle homurdandı. Max, Andy'nin bacakları arkasına saklandı.

Kaldırımın kenarındaki sıranın sonuna geçtiler. Bu yerin ne bir giriş kapısı, ne de arabalar için özel giriş yeri vardı. Ayaküstü bir yerdi, Congress Caddesi üzerinde, Hotel San Jose'nin park alanına kurulmuş yeşil bir yapıydı. Jo's iyi kahveyi seven ama holdingleşmiş çok ortaklı yerlerden nefret eden – yani Starbucks ile arası iyi olmayan – Austinlilere hitap ediyordu. Jo'nun fiyatları da o kadar iyi değildi ama Andy gene de burayı tercih ediyordu çünkü a) burası yerel bir iştirakti b) kahve Starbucks'ınkinden daha sertti c) büyük boy yerine "venti" demek zorunda değildiniz.

Andy, "Büyük," dedi.

"Sanki üç bin gündür sana kahve yapmıyormuşum gibi."

Guillermo Garza. Andy on yıl önce SoCo'ya taşındığı ilk günden beri her sabah buraya uğrar, büyük boy kahve ile muffin alırdı.

"Muzlu fındıklı muffin bana ve bir…"

Max önünde plastik rafta duran muffinlere kilitlenmişti. Fırından yeni çıkmış muffinlerin kokusu Max'in Andy'den daha fazla salya üretmesine neden oluyordu.

"Max, muz fındık mı yoksa yabanmersinli mi istersin?" Max havladı. "Yabanmersinli?" bir başka havlama daha. Guillermo'ya döndü. "Max bu günlük bir tane yabanmersinli alacak."

Guillermo muffinleri paketledi ve Huffy'ye bakarak başını salladı.

"Bir çocuk bisikleti mi çaldın?"

"Schwinn ile kaza yaptım."

"Suratının üzerine mi düştün?"

"Birkaç defa."

Guillermo sokağı işaret etti.

“Az evvel Nellie’den inerkenki numaranı gördüm. O arabalardan biri sana çarpsaydı dostum, tarih olurdun… Congress Caddesi de öyle.”

Andy umarsızca omuz silkti: “Azıcık adrenalinin güne devam etmede zararı olmaz.”

“Andy, bağımlılığın ilk adımı öncelikle bunu kabul etmektir.”

“Asla inkar etmedim ki.”

“Kardeşim, sen de beyinden çok cesaret var.” Guillermo Garza ne konuştuğunu bilirdi; siyaset biliminden master derecesi vardı: “Slammer için bir gelişme var mı?”

Andy Huffy’ye parmağıyla dokundu.

“Ona bakıyorsun şu anda.”

Açık camdan yumruklarını tokuşturdular.

“İnancını koru, kardeşim.”

Andy aldığı kahveyle muffinlerin parasını ödedi ve sonra da ağacın gölgelediği taraçaya doğru gitti. Max, Great Dane’in ilgisini mümkün olduğunca çekmeme çalışarak sinsice ilerledi. Andy bir masaya oturdu, Max’in yabanmersini muffinini ve kahve kabını yere koydu; kahvesini o kaba dökmüştü. Max kahvenin tadına baktı ve havladı.

“Bu iyi.”

Andy arkasına yaslandı, büyük bir yudum aldı ve kafeinin vücuduna girmesiyle bedeninin tekrar hayata döndüğünü hissetti; buranın kahvesi her zaman ekstra güçlü olmuştur. Muffin’den bir ısırık aldı ve gelen diğer müdavimlere baktı.

“Austin’i Tuhaf Tut”, bu Austin şehrinin sloganıydı. Nehrin kuzey yakasında bu sadece bir pazarlama vecizesiydi; ama nehrin güney yakası olan SoCo’da bu hayatın kendisiydi ve tuhaflık sizi Jo’s’da bulurdu.

Genç erkek ve kadınlar – SoCo'da bayan kelimesini kullanamazsınız, eğer öyle bir hata yaparsanız sizi başıboş bir köpek gibi hadım ederler – Jo's'da sabah kahvesinin tadını çıkarırlardı; Ray dizüstü bilgisayarını açmış, taksicilikten arta kalan zamanlarında devam ettiği konusu Büyük Amerikan Romanları olan doktorasını yazıyordu… Darla ise psikoloji masterı yapıyordu, dövmeleri vardı ve saçları gökkuşağı gibi rengârenkti. Üzerinde Pipi Longsocking'in giydiği tozluklardan, tabanı yüksek, kırmızı lastik retro ayakkabıları giymişti ve sabahın bu saatinde sokağın karşısından, Amy's'den, dondurma almıştı… Sanat bölümünden mezun olan Oscar, iki sokak ötede bulunan Güero's'daki vardiyasına başlamadan önce büyük boy bir kahve içiyordu… George acemice gitarını çalıyordu ve kaldırımda bahşişler için çaldığı on iki saatlik mesaisi başlamadan önce latte kahvesinin tadını çıkarıyordu… Dwight, kendi dizüstü bilgisayarından bloguna yazı göndermekle meşguldü, aklına gelen her eğlenceli şeyi dünyayla paylaşıyordu; günde sadece iki kişi giriyordu sitesine… ve dövmeli, piercingli bir sürü tip daha vardı çevrede.

SoCo bir paket kuruyemiş gibiydi. Neyse ki, mahallenin kajusu, Queen Leslie bu sabah yoktu. Yüksek topuklular üzerinde duran, siyah sutyen ve pembe tanga giymiş orta yaşlı bir adam her sabah karşısına çıkan ilk şey olarak her zaman Andy'nin midesini bulandırırdı. Queen zararsız, evsiz bir travestiydi ve SoCo'nun demirbaşıydı. Bir ara belediye başkanlığına bile aday olmuştu; hatta kadın iç çamaşırı giymesine rağmen tam üç bin oy almayı başarmıştı. Tek başına varlığı bile SoCo'yu "Yaramaz Şeylerin Tuhaflık Cetveli"nde on tam puan alması için yeterliydi.

Fakat Güney Congress Caddesi boyunca uzanan bu on üç sokaklık – SoCo olarak adlandırılan – bu yerde tuhaf normaldi. İnsanlar, alışveriş mağazaları, müzik, dövmeler. Özellikle de dövmeler. Teninize SoCo'da bir dövme yaptırmak, tıpkı tenlerine kabile kimliklerini kazıyan maya yerlileri gibi bir ritüeldi. Dövmeniz yoksa SoCo'nun dışındansınızdır, bir turist, ismi hayat olan bu çok renkli yeri araştırmaya gelen bir soluk benizli. Andy Prescott bu kabilenin bir üyesiydi. Kolunun üst kısmında American IronHorse motosikletlerinin simgesi olan gümüş grisi bir at kafası vardı. Şapşal gibi sarhoş olduğu bir gece Ramon'un bunu yapmasına izin vermişti.

Ve SoCo tembel bir yerdi. Austin her zaman miskin bir şehir olmuştu; fakat fark miskinliğin SoCo için bir kimlik olmasında yatıyordu. Etrafta

Teksas Üniversitesi’nden sanat mezunları, master yapmış, hukuk okumuş insanlar vardı. Fakat Teksas Üniversitesi’nden her yıl on bin kişi mezun oluyordu ve hiçbiri Austin’i terk etmek istemiyordu. Sonuç olarak Austin’in iş piyasası Quuen Leslie’nin iç çamaşırından daha dardı. Bu yüzden onlar da taksi sürüyor, garsonluk yapıyor, masaları bekliyor ya da asla basılmayacak olan romanlar yazıyordu.

Ve hepsi de Jo’s’da takılıyordu.

Andy ayağa kalktı, *Chronicle*’ı aldı ve pencerenin oraya gitti. Tekrar ödeme yaptı ve Guillermo ona küçük, kağıt bir çanta uzattı.

“Sonra görüşürüz, dostum.”

Bisiklete bindi, *Chronicle*’ı boyuna katladı, kemerinin arkasına sıkıştırdı, kaskını kafasına geçirdi ve Max’i ıslıkla çağırdı. Sol elinde kağıt çanta, sağ elinde kahveyi tutarken bisikleti sürdü. İki sokak boyunca yol eğimliydi, San Jose’nin önünden geçti. Kenarında sıra sıra sabır otlarının büyüdüğü kaldırımları ve girişini Ronda’nın süpürdüğü Güero’s’un önünden geçti. Elizabeth Sokağı’nı geride bıraktı, Güney Congress numarada 1514’te bulunan ve camı neon ışıklarıyla aydınlatılmış BODY ART BY RAMON yazan dükkanın önünde fren yaptı. Kapı kilitliydi; Ramon öğlene kadar açmazdı dükkanını. Sarhoş olmak bir dövmeye sahip olmanın ön koşuluydu; zaten çoğu müşteri bu hatayı akşam 22:00 ile sabah 02:00 saatleri arasında yapardı. Bu yüzden Ramon Cabrera eğer randevusu olan yoksa sabahları çalışmazdı. Floyd T. eğilmiş, Big Chief markalı not defterine bir şeyler yazıyordu.

“Günaydın, Floyd T.”

Andy bisikletinden indi ve *Chronicle*’ı kemerinden çıkardı.

“Merhaba Andy. Bugün dünya sana nasıl davranıyor?”

“Dün akşam biri sürü Corona içtim.”

“Acını anlıyorum.”

“Nasıl gidiyor?”

Floyd T. Omuz silkti. “Evsiz biri için nasılsa.”

Floyd T. 1500 numaralı sokağın evsiziydi. İşyeri sahipleri onunla ilgileniyordu. Onun kalp ilacının parasını veriyorlardı ve haftada bir defa içlerinden biri onu banyo yapması için evsiz barınağına götürüyordu. Andy bugünün o gün olmasını umuyordu çünkü Ağustos sıcağı görevini fazlasıyla yerine getirmişti. Saçları darmadağınıktı, sakalları uzun ve gürdü, gözleri de masmaviydi. Çöp kutusundan bulduğu kırmızı okuma gözlüklerinin üzerinden Andy'ye baktı.

"Saç tıraşına ihtiyacın var, asker."

"Banyoya ihtiyacın var."

Floyd T. kaşlarını çattı ve kendisini kokladı.

"Bir hafta oldu mu?"

Andy ona kağıt torbayı uzattı. Floyd T. not defterini kapattı ve yanında duran alışveriş arabasının içine koydu. Torbayı açtı, içinden muffin ve kahveyi çıkardı.

"Muzlu fındıklı. En sevdiğim. Teşekkürler, Andy."

Adının sonundaki T'nin ne anlama geldiği bilinmeyen Floyd T. Austin sokaklarında yaşayan beş bin insandan biriydi. Altmış iki yaşındaydı ve tıpkı Andy'nin babası gibi bir zamanlar Vietnam'da savaşmaya gitmişti. Fakat babası eve sapasağlam döndüğünde Floyd T. sol bacağı dizinden aşağısı kesilmiş ve eroin bağımlısı olarak geldi. Yıllardır temiz ve ayıktı ama onun dünyası sadece Güney Congress'in birkaç sokak ilerisiydi. Neredeyse kırk yıllık olan yeşil, askeri ceketini ve botlarını giymeye devam ediyordu.

Ağzı muffin ile dolu halde konuştu Floyd T.; "Gene mi kaza yaptın?"

"Evet."

"Doktora göründün mü?"

"Sadece birkaç çizik."

Floyd T. elindeki muffin ile Andy'deki *Chronicle*'ı işaret etti.

"Hâlâ gerçek aşkını ilanlarda mı arıyorsun?"

“Ya da bir gecelik aşkı.”

“O gecelerden bir sürü yaşadım Vietnam’da, Andy. Ama hiçbir kadın benimle âşık olduğu için yatmadı. Bir erkeğin buna ihtiyacı vardır. Aşka.”

Floyd T. sanki kendi kelimelerinden dolayı yaralanmış gibi duraksadı, sonra yeniden konuştu; “İşemeliyim. Eğer Ramon yakında gelmezse, arka tarafta gezinmek zorunda kalacağım. Bana ayağımı verir misin?”

Andy alışveriş arabasına uzandı ve Floyd T.’nin takma bacağını aldı, yapay bacak botu tamamen doldurmuştu. Giymesi için Floyd T.’ye uzattı.

“Tekrar tam bir insanım.”

Andy Floyd T.’nin alışveriş arabasında, içinde ailesinin resimlerini ve gazi madalyasını sakladığı sigara kutusuna beş dolar koydu.

“İyi günler Floyd T.”

Floyd T. onu saygıyla selamladı.

“Sana da, Andy.”

Yandaki dükkan üzerinde 15141/2 Güney Congress yazan küçük camlı bir yerdi. Camın üzerinde15141/2 - A KEMAN STÜDYOSU yazan siyah bir metin, altında ise kırmızıya boyanmış 15141/2 - B TRAFİK CEZALARI yazıyordu. Andy kaskını çıkardı, kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Keman çalmayı öğretmiyordu.

O bir avukattı.

Andy Prescott politik ya da temyiz davalarına bakmıyordu ve kesinlikle federal davalara da bakmıyordu. Anlaşma yapmaya çalışan büyük firmalar, boşanmaya çalışan zengin insanlar ya da araba kazası sonucu şikâyetçi olan yaralılar müvekkili değildi. O Austin şehir mahkemesinin davalarıyla ilgiliydi. O Austin Polis Departmanı tarafından trafik cezası verilen kızgın şoförleri temsil ediyordu.

Hukuk imparatorluğunu dövme salonunun üst katından yönetiyordu. Katın yarısını Ramon’dan kiralamıştı; diğer yarısını da keman öğretmeni kiralamıştı. Neyse ki öğrencilerinin çoğu üst düzeydi.

Bisikletini içerdeki kapının karşısındaki duvara yasladı. Max merdivenlerden yukarı tırmandı. Andy devam etti ve Congress Caddesi'nden güzel bir manzarası olan ama sadece 4 m2 olan odasına girdi. İyi bir evsahibi vardı; Ramon ondan aylık 200 dolar alıyordu ama bu fiyata tüm faturalar ve dövme salonunun dinlenme odasıyla bilgisayarını kullanma izni dahildi.

Açık olan pencerenin önüne geldi; içerde klima yoktu ama Andy SoCo'nun seslerinden memnundu. Çalışma masası olarak kullandığı açılır-kapanır oyun masasının arkasındaki döner koltuğuna oturdu. Vasat bir öğrenci olarak Teksas Üniversitesi'nin hukuk bölümünden mezun olmuştu. Okula tam bir üniversite çocuğu olduğu için kabul edilmişti. Fakat bu özellik, size iş garantisi kazandırmıyordu. Mezun olduktan sonra sınıf arkadaşları Houston ve Dallas'da altı haneli rakamlara iş bulmuştu, bazıları da Austin'de devlet için beş haneli rakamlara çalışmaya başlamıştı.

Bir diploması vardı.

Duvarda asılı duruyordu. Teksas Üniversitesi, Hukuk Bölümü. Andrew Paul Prescott. Avukat. Bir şekilde üçüncü denemesinin sonunda avukat olmayı başarmıştı; babası her zaman şöyle söylerdi: "Kör bir sincap bile eninde sonunda meşe palamudunu bulur."

Bu yıla kadar Andy 13,000 dolar kazanabilmişti. Gitar çalan George'un bile vergi baremi onunkinden yüksekti. Müşterileri peşin ödeme yapardı, ama Andy ona verilen her bir kuruşu bildirirdi; sosyal güvenlik vergisi %15.9'du. Fakat geliri düşünüldüğünde bu oldukça yüksekti özellikle sosyal güvenlik şemsiyesinin altına girebilecek kadar uzun yaşamayı beklemediği düşünülürse; bu bisiklet sürme alışkanlıklarıyla mümkün değildi.

Kahvesini içti sonra da *Chronicle*'ı açtı ve ilanlar sayfasına geldi. Erkek arayan kadınlar. Kadın arayan erkekler. Kadın arayan kadınlar. Erkek arayan erkekler. Austin'de bir milyon insan aşkı ve sevilmeyi bulacağını umuyordu; yarım milyon diğer yarım milyonu arıyordu. Genç insanlar, yaşlı insanlar, yalnız insanlar. Birileri olmadan uyanmak ya da bir yerlere gitmek istemeyen insanlar.

Andy gibi.

Tabii ki birkaç defa çıkmıştı ama hiçbiri ilişki kelimesinin altına yazılabilecek türden şeyler değildi. Floyd T. haklıydı; erkeklerin aşka ihtiyacı vardı. Fakat Natalie de haklıydı; kadınlar hırslı erkekleri arzu ediyordu. Onlara hayal ettiği yaşamı verecek birisini. Andy bunu yapamazdı. Max'e bile hayal ettiği hayatı veremezdi. Fakat iyi dostları ve iyi bir köpeği vardı. Ebeveynlerinin ikisi de hayattaydı, en azından şimdilik. Bisiklete binebilirdi ama bir bisikleti olsaydı. Kendi işi vardı.

Ya da onun gibi bir şey.

Fakat trafik mahkemesi onun tutkusunu ve rüyasını destekliyordu; bisiklete binmek ve bir Slammer. Duvarında asılı duran American IronHorse posterine baktı. Altında nabız gibi atan devasa motoru hissediyordu, 290 numaralı karayolundan batıya altındaki canavarla giderken saçlarının savrulduğunu ve gaza tam olarak yüklendiğinde o çılgın dönemeçleri yercesine kat ettiğini görüyordu. Bu adrenalin yüklemelerinin anası olurdu, bu hayatın kendisi olurdu…

"Andy, gecikeceksin."

Floyd T'nin sesi dışarıdan gelmişti. Andy saatini kontrol etti: 08:56

Trafik mahkemesi saat tam dokuzda toplanırdı. Lanet olsun, gene hülyalara dalmıştı. Ayağa fırladı, trafik cezalarını sırt çantasına koydu sonra da asılı olan mavi spor ceketini kaptığı gibi çantaya tıktı. Kaskını kafasına, güneş gözlüklerini de gözüne taktı ve ofisinden çıktı. Merdivenlerden hızla indi, bisikletini aldı ve dışarı çıktı. Max de onu takip ediyordu.

"Yargıç geç kalmandan hoşlanmayacak," dedi Floyd T.

Andy bisikletiyle geriye doğru giderken Max de onu kaldırımdan takip etti. Güero's'a yaklaştıklarında, Max öne doğru fırladı ve Oscar'ın sigara içtiği yerde durdu.

"Ah, o da ne? Mahkemeye gitmeden önce benimle bir burrito mu yemeye karar verdin?"

Max ona havladı.

"Vefayla ilgili bu. Peki ya bir insanın en iyi dostu için ne dersin?"

“Ona göz kulak olurum,” dedi Oscar. Sigarasıyla Huffy’yi işaret etti. “Bir çocuk bisikleti mi çaldın?”

“Uzun hikâye. Max’ten sıkılırsan onu Ramon’a yolla. Ve ona fasulyeli burrito yedirme, gaz yapıyor.”

Andy pedallara yüklendi.

Bölüm 4

Andy trafik mahkemesine gecikmişti. Bu yüzden Congress Caddesi'nde delicesine sürüyordu, Riverside sapağında kırmızı ışıkta geçmişti ve Colorado Nehri'ni geçmek için köprüye inanılmaz bir hızla girmişti.

Yelkenliler, kayaklar ve idman yapan Teksas Üniversite-si'nin bayan kürek takımı Austin'in batısını doğusuna bağlayan yeşil suların üzerindeydi. Kasabada nehre Lady Bird Gölü derlerdi; bu ismi Lady Bird Johnson öldükten sonra onu onurlandırmak için vermişlerdi. Bu onuru bahşeden insanlar altmışlı yıllarda Teksas Üniversitesi'nde öğrenciyken Vietnam savaşını protesto ediyorlardı ve Lady Bird'ün eşi başkan Lyndon Baines Johnson ne zaman Austin'de yüzünü gösterse nefes almadan aynı şekilde alay ederlerdi, "Merhaba LBJ, bugün kaç çocuğu öldürdün?" Andy'nin annesi de göstericiler arasındaydı.

Bugün nehir tıpkı o zamanlar savaşın Amerika'yı böldüğü gibi Austin'i bölüyordu.

Andy, César Chávez Sokağı'nı geçip nehrin kuzey sınırı boyunca ilerledi ve karanlık Austin şehir merkezine girdi; bu, zengin yatırımcıların ve şaibeli politikacıların cingöz avukatlarının arka odalarda gizlice buluşup halkın canına okuyan ve kendi ceplerinin dolmasını sağlayan anlaşmaların mecazi karanlığı değildi – tamam, onların karanlığı da vardı – ama şehir merkezi gerçekten karanlık bir yerdi. Congress Caddesi boyunca uzanan gökdelenler, oteller ve devasa apartmanlar kanyon gibi görünerek yer seviyesindeki yerlere gün boyunca güneş ışıklarının ulaşmasını engelliyorlardı; aslında şehir merkezi bir saatliğine de olsa direk güneş ışığına maruz kalıyordu. Sadece Eleventh Sokağı'nın ucundaki pembe meclis binası gölge olmayan, kurtarılmış yerlerden biriydi; burası sabah güneşine maruz kaldığında binanın kubbesi tünelin ucundaki ışık gibi görünüyordu.

Bir nedenden ötürü bu manzara her zaman Andy'ye umut vermişti.

İnşaat çalışmalarından dolayı Second Sokağı trafiğe kapatılmıştı bu yüzden Andy kaldırım taşına sıçramış ve kaldırımda gitmeye başlamıştı. Bürolarda çalışmaya giden takım elbiseli, döpiyesli kadın ve erkeklerin

arasından zikzaklar çizerek ilerledi, zavallı insanlar otobüslerini bekliyordu, evsizler parklarındaki yerlerinde eşyalarını toparlıyor, sarhoşlar ise banklarda uyuyordu. Bisiklet taksilerden, otobüslerden ve kırmızı ışıklardan hızla uzaklaştı.

Second Sokağı'nı geçince sokağın ucunda kaldırımda yavaşça yürüyen bir turist grubuna rastladı. Gidiş yolunu değiştirerek tekrar akan trafiğin içine daldı. Kızgın şoförler korna çalıyordu; o kırmızı bisikletiyle hızla ilerlerken onlar lüks arabaları içerisinde milim milim gidiyorlardı. Egzoz dumanı oldukça yoğundu, küresel ısınmanın tadını alabiliyordu. Bir yerlerde bir siren acı acı inledi. Fourth Sokağı'nda başka bir trafik yoğunluğu onu bekliyordu. Bir kez daha kaldırıma geçti ve hızla ilerlemeye başladı – "Başardım! Başardım!" – Tom Cruise'un "Azınlık Raporu" filminden fırlamış gibi duran Frost Bank Gökdeleni'nin önünden geçti. Mexic-Arte Müzesi'nin tam kenarından döndü ve Fifth Sokağı'na ulaştı.

Saatini kontrol etti; 09:12

Sol dizi gene acıdan yanmaya başlamıştı ama pedallara yüklenmeye devam etti; Brazos, San Jacinto ve Trinity kavşağını geçti – kuzeyden güneye Congress Caddesi'nin sokakları Teksas nehirlerinin adını almıştı – sonra kuzeye döndü Neches ve solda kalan Lovejoys'u geçip Sixth Sokağı'nın köşesindeki Coyote Ugly'ye ulaştı. Seventh Sokağı'ndan sığınma evinin önünde sabah kahvaltılarını bekleyen kaldırımlara oturmuş evsizlerin arasından geçti. Red River ve Sabine'i geçtikten sonra sokağın karşısındaki eyaletler arası yolun gölgesinde kalan Belediye Mahkeme Binası'nın girişinde durdu.

Bisikletini parka, bir yere kilitledi; geri geldiğinde Tres'in bisikletini bir evsiz tarafından şehirde deneme sürüşü yaparken bulmak istemiyordu. O zaman gerçekten zorlu bir geri dönüş yolu olurdu onun için. Rüzgar gibi içeri girdi; sırt çantasından kırmızı kravatını çıkardı ve taktı. Kaskını sırt çantasının içerisine tıktı ve parmaklarını saçlarında şöyle bir gezdirdi.

Artık mahkemeye çıkmak için hazırdı.

Andy, üç numaralı Belediye Mahkeme Salonu'na giriş yaptığında Yargıç Judith Jackson nam-ı diğer "Bana Yargıç Judy Deme" okuma gözlüğünün üzerinden sertçe bir bakış attı.

Terliyordu. Binaya girmiş ve çantasındakileri güvenlik noktasında Arturo için boşaltmıştı – “Yargıç mutlu olmayacak, Andy” – lobide sıralarını bekleyen diğerlerini başından savdı – “Şimdi sıra iki-elli-dört” – ve sonra da asansöre atladı. Üçüncü kata çıktı ve mahkeme salonunun duvarında asılı duran günlük dava takvimine bakarak gireceği iki davanın saat dokuzda olduğunu gördü.

Andy gizlice koltuğa oturdu.

Birkaç mavi üniformalı polis ve sanki güreş müsabakasını izlemeye gelmiş gibi giyinmiş bir düzine vatandaş vardı. Mahkeme salonu ufaktı, suçluların yargılandığı Travis County Mahkemesi gibi bölgesel bir mahkeme salonu değildi burası. Ne pırıl pırıl parlayan ahşap merdivenler, lambri kaplı koridorlar, ne de eski yargıçların portrelerinin asılı olduğu duvarlar vardı. 09:24’ü gösteren bir saat vardı. Gösterişten uzak, sadece adalet dağıtılan bir yerdi.

Burası Muny Mahkemesiydi.

Nefesinin düzene girmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti ve Andy yanındaki çıplak bacakları fark etti; bronz ve kaslı bacaklar kısa kot eteğin altından ona göz kırpıyordu. Andy sinsice sahibine baktı; genç, sarışın ve güzel bir kadındı. Ona gözünü dikip baktığını biliyordu, bu yüzden hemen gözlerini kaçırdı ama ikinci kez bakmak için kendine engel olamadı. Bu defa gözlerini bacaklarının yukarısında ve kısa eteğinin üzerinde siyah üstünün derin dekoltesinde gezdirdi. Daracık bir üsttü bu ve oldukça cömert bir açıklığa neden olmuştu.

Andy derin bir nefes aldı.

Kadının parfümü altılı Corona paketinden daha fazla sarhoş ediciydi. Dudakları ve uzun tırnakları, parlak bir kırmızı ile boyanmıştı, yaz günündeki ilkbahar gibi ıslak ve davetkar görünümdeydi. Çaresizce kadının dudaklarının arasına atlamak istedi, o ıslaklığa dalmak ve yumuşaklığını hissetmek istiyordu…kadının parmaklarının elindeki trafik cezalarını sanki bir hamur gibi yoğurduğunu fark etti; hamura ihtiyaç duyan trafik cezası avukatı olduğu gerçeği bir anda dank etti.

Dostum, aklın nerede.

Andy sırt çantasını karıştırdı ve kartvizitini buldu. Genç kadına uzattı. Kadın kartı alarak baktı; sonra da adama baktı, üzerinde eski bir ceket, sadece ön kısmı bulunan sahte bir kravat, buruşmuş bir gömlek, kot pantolon, spor ayakkabı vardı ve konuştu, “Sen avukat mısın?”

“Evet.”

“Babamın avukatı kot pantolon ve spor ayakkabı giymez.”

“Dallas ya da Houston mı?”

“Dallas.”

“Burası Austin.”

“Yüzüne ne oldu?”

“Bisiklet kazası.”

“Babamın avukatı—”

“Bisiklete binmez.”

“Mercedes kullanır.”

“Tahmin etmiştim.”

“Trafik cezaları üzerine mi çalışıyorsun?”

“Uzmanım.” Sağ elini uzattı. “Andy Prescott.”

Kadın elini sıktı, “Britney Banks.”

Eli yumuşacıktı; kibarca geri çekti.

“Teksas Üniversitesi mi?”

Kız başıyla onayladı: “İkinci sınıf.”

“Hız cezası mı?”

Bir kez daha başıyla onayladı: “Okul içerisinde.”

“Off.”

“Beşinci cezam. Babam delirecek çünkü sigorta bedelini yükseltmek zorunda kalacaklar…gene. Bir ceza daha alırsam arabayı geri alacağını söylemişti. Bir Z.”

“Coupe mi?”

“Roadster, üstü açıklardan. Mezuniyet hediyesi.”

“Sen daha ikinci sınıfsın.”

“Lise mezuniyetimden.”

Gururlu ailesi ona sırf liseyi bitirdi diye 40,000 dolarlık üstü açılabilen bir Nissan Z Roadster almıştı; şimdi onu çaresizce elinde tutmak istiyordu kız. Andy şu anda ahlaki bir açmazın içerisinde bulunuyordu; kızın davasını ücretsiz üstlenebilir ve onunla çıkma şansını elde edebilirdi ya da standart aldığı ücret olan 100 dolara bu işi yapabilir böylece bisiklet almaya bir adım daha yaklaşabilirdi. Bir yandan şimdiye kadar çıktığı en güzel kız o olacaktı ama öte yandan bisiklet sürmekten uzak kalma fikrine dayanamıyordu. Bir dakikalığına bütün seçenekleri kafasında tarttı. Eğer onunla çıkarsa olabilecek tuhaf şeyleri düşündü: a) o bir Z sürecekti ama kendisi bir Huffy b) muhtemelen kız şehrin popüler yerlerine gitmek isteyecekti ama onun bu tip yerlere girmesine izin verilmezdi ve c) kızın zengin bir babası vardı ve acınası, fakir bir flört olurdu. Derin bir nefes aldı sonra da ücretin iki katını istemeye karar verdi.

“Nakit iki yüze tüm cezaların reddedilsin.”

Kız inanmayan bir ifadeyle ona baktı.

“Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

“Peki ya beceremezsen?”

“Ücret almam.”

Kız gülümsedi: “Tamam.”

“Bu cezaları ne zaman aldın?”

“Bahar döneminde. Babamın öğrenmesine izin veremezdim, bu yüzden cezanın üzerinde yazan numarayı aradım ve bu döneme erteleyip erteleyemeyeceklerini sordum. Cezayı yazan polisin doğum izni kullandığını söylediler ve tamam dediler.”

“Sana cezayı kesen polisi tanıyabilir misin?”

“Tabii ki.”

“O adam burada mı?”

“Kadın… doğum iznine gitmiş. Ve hayır burada değil. Pekala şimdi ne yapacağım?”

Andy tekrar sağ elini ona uzattı. Kızın sol elini avucuna alıp sanki kız arkadaşıymış gibi ona gülümsedi. Britney muhtemelen Onur Listesi öğrencilerinden değildi.

“Hiç. Bana iki yüz dolar öde.”

“Ah.”

Kız elini çekti ve çantasından kalın yeşil cüzdanını çıkardı. Ona gıcır gıcır yüz dolarlık iki banknot verdi. Parayı alıp cebine tıktı. Artık bisikleti için iki yüz doları vardı.

Fakat kızın bacakları inanılmazdı.

Britney Banks trafik cezalarını savuşturmak konusundaki bu yeteneğini muhtemelen Andy Prescott ile aynı yoldan öğrenmişti; sadece zorunluluktan. Hukuk okulunun ilk yılında Andy, Tres’in BMW marka Beemer’ı ile bir hız cezası almıştı. Tıpkı Britney’in babası gibi, Tres bunu öğrendiğinde deliye dönmüş ve bu cezayı ödemesi için tek kuruş vermeyeceğini söylemişti. Bu yüzden o da Austin Şehir Mahkemesi Kanunları üzerinde çalışmıştı. Sonra bir dava talep etmiş ve birikmiş davalardan dolayı en azından bir yıl uzatma alabileceğini öğrenmişti; bir dava, heyet tarafından iki yıl ertelenebilirdi. Nihayet davasına o üçüncü sınıftayken sıra gelmişti. Andy kaybetmeye hazır şekilde mahkemeye gitmişti; ama polis davaya gelmemişti. Polisin ifadesi olmaksızın ceza kanıtlanamazdı ve adli takibat düşerdi. Onun cezası da reddedilmişti.

Ve böylece kariyeri doğmuş oldu.

Şimdi yüz dolar nakit karşılığında müvekkillerine cezalarının reddedileceğini garanti ediyor; eğer bunu yapamazsa cezaları onun ödeyeceğini söylüyordu. Her cezada yargıçtan bir dava talep ediyor; uzatma istiyor ve dava tarihini mümkün olduğunca ileriye aldırmaya çalışıyordu. İki yıl sonra dava zamanı geldiğinde polisler asla orada olmuyordu. Bunun pek çok sebebi oluyordu; kimisi hasta, ölmüş, emekli olmuş ya da işi bırakmış olurken kimisi de gerçek suçla sokaklarda mücadele ettiğinden haliyle bu davayı unutuyorlardı. Polis yok, ifade yok, mahkumiyet yok, para cezası yok, müvekkilinin siciline işlenecek bir kayıt yok ve artan sigorta pirimi de yok. Dava düşüyordu. Andy bu sayede tam altı yüz cezayı halletmişti. Bir kere olsun polis ortaya çıkmamıştı. Bir kere olsun müvekkilinin cezasını ödemek zorunda kalmamıştı. Hepsi yüz dolar içindi, bu çok para değildi ama kolay bir paraydı.

“Austin şehri Doris Sullivan’a karşı.”

Andy’nin ilk davasıydı. Britney’e doğru eğildi.

“Adın okunana kadar burada bekle.”

Andy ayağa kalktı ve kürsüye yürüdü. Hukuk Okulunu iki yılda bitiren, tatlı ve tutkulu seks konusunda ümit verici olan belediye savcısı Denise L. Manning’e (L harfi lezizden geliyordu) göz kırptı. Kadın Andy’yi görmezden geldi. Fakat yargıç bunu yapmadı.

“Bay Prescott, tekrar geciktiniz.”

“Söylemek zorundayım ki, efendim, bu sabah gerçekten çok güzel görünüyorsunuz.”

“Yaltaklanmalarını kendinize saklayın Bay Prescott, bende işe yaramaz.”

Fakat dudaklarında tatlı bir gülümseme belirmişti bile, sanki kendine engel olamıyormuş gibi görünüyordu. Yargıç Judith ellilerinin ortasında, siyahî ve çivi gibi sert biriydi. Fakat sabahın erken saatleri ortaya çıkan ‘başarısızlara’ karşı yumuşak bir yanı vardı, Andy gerçek bir başarısızdı. Yargıç elini önündeki mikrofonun üzerine koydu:

“Bisiklet kazası mı gene, Andy?”

“Evet, efendim.”

“İyi misin?”

“Bilincim yerinde ve beyin hasarı muhtemel, ama ciddi bir şey yok.”

Kadının gülümsemesi daha da genişledi.

“Ne zaman hazır olursanız yargıç, size bisiklet sürmeyi göstereceğim.”

“Bu yaşamda değil, Andy.” Mikrofonun üzerinden elini çekti. “Bay Prescott, müvekkiliniz burada mı?”

Andy sanki içlerinden birden öne çıkacakmış gibi bekleyerek etrafındaki yüzlere baktı. Tabii ki burada değildi. Müvekkilleri asla burada olmazdı. Asla onların gelmelerini istemez hatta davanın tarihini bile onlara bildirmezdi. Bu zaman kaybıydı. Eğer polis gelmezse, davaya bakılmaz ve düşerdi; savunmanın ifadesine gerek olmazdı. Ama polis gelseydi, kendisini garanti altına almak için gelmelerini isterdi.

“Yargıç, belki de Savcı Manning suçlamasıyla başlamalı.”

Yargıç savcıya döndü.

“Bayan Manning?”

Bayan Manning dar omzunu silkti.

“Tanığım burada yok.”

“Dava düşmüştür.”

Aynı süreç Andy’nin dört davası için de işledi. Beşinci davası duyuruldu: “Austin şehri Dona Faulkner’e karşı,” ve biri ona haber vermeden seyri değiştirdi.

“Sayın Yargıç,” dedi savcı, “bahsi geçen polis memuru burada.”

Andy savcıya döndü: “Polis geldi mi?”

Kadın gülümsüyordu: “Buna inanabiliyor musun?”

Hayır, inanamıyordu. Andy izleyici kısmına döndü. Kel kafalı, koca göbekli, üzerinde Austin Polis Departmanı'na ait mavi üniformalı adamın ayağa kalkıp onlara doğru geldiğini gördü.

“Geldin mi?” dedi Andy.

Polis, Andy'ye sıcak bir gülümsemeyle baktı.

“Her zaman gelirim. Burada oturur ve bütün gün okurum.” Elindeki kitabı havaya kaldırdı; Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ydı bu “Kolay para.”

Kolay para. Andy, “Sana kolay parayı göstereceğim,” deyip sonra da kitabı kafasına fırlatmak istedi ama kitabın boyutları düşünülürse onu öldürebilirdi.

Yargıç, Polis Memuru Bobby Joe Jack'e yemin ettirdi, sonra Savcı Manning adama bundan iki yıl önce Dona Faulkner'ın otuz ile gitmesi gereken yerde altmış ile gittiğini ve dur işaretine uymadığı için nasıl ceza aldığını anlattırdı. Ceza tam 501 dolar olarak kesilmişti.

Andy endişelenmeye başlamıştı ve bunun nedeni sadece daha önce hiç bir tanığa çapraz sorgu yapmamasından kaynaklanmıyordu. Nedeni toplam birikiminin sadece 27 dolardan ibaret olmasıydı ve tabii Britney'in davasını kazanırsa 200 doları daha olacaktı. 501 doları yoktu. Dona Faulkner'e verdiği sözü yerine getiremeyebilirdi. Bu davayı kaybetmesi söz konusu değildi.

“Tanık sizin, Bay Prescott.”

Yargıç Judith, Andy'ye acıyan bir ifadeyle bakıyordu. Çektiği sıkıntıyı anlıyordu. Fakat Andy Prescott'un savaşmadan o parayı ödemeye hiç niyeti yoktu.

“Polis Memuru Bobby Joe Jack…üç isminizin olduğunun farkındasınız değil mi?”

“Ne?”

“Bu cezayı yazdığınızı hatırlıyor musunuz?”

“Tabii ki.”

“Son iki yılda toplam kaç ceza yazdınız?”

“Yüzlerce.”

“İki yıl ve yüzlerce cezadan sonra siz hâlâ müvekkilime kestiğiniz cezayı hatırlıyorsunuz?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Ama neden?”

“Çünkü belirgin bazı özelliklerinden dolayı.”

“Neymiş onlar?”

“Onun farları”

“Onun *farları* mı? Neden onun farlarını anımsıyorsunuz ki?”

“Çünkü onlar gerçekten özeldi.”

“Özel farlar? Xenon muydu farlar?”

“Ne?”

“Polis Memuru Jack, ifadenizi anlamakta güçlük çekiyorum. Siz Bayan Faulkner’a ceza kestiğinizde arkadan takip ediyordunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Peki ne zaman farlarını gördünüz?”

“Penceresini açtığı zaman.”

“Peki oradan farlarını nasıl gördünüz?”

“Onlar tam aşağıda duruyorlardı.”

“Aşağıya baktınız ve onları gördünüz…?”

Memur Bobby Joe Jack gülümsedi. Andy başını salladı.

“Anlıyorum,” dedi Andy. “Ve far derken Bayan Faulkner’ın göğüslerini kast ediyordunuz, değil mi?”

“Oldukça açık bir kıyafet giymişti.”

“Yüzüne baktınız mı?”

“Tabii ki.”

“Kaç yaşındaydı.”

Önündeki resmi evrağa baktı.

“Ehliyetinde yazana göre 22.”

“Saçları ne renk?”

“Ehliyetindekine göre kahverengi.”

“Siz ne diyorsunuz?”

“Kahverengi olmalı.”

“Polis Memuru Jack, Teksas’ta ehliyetler ne sıklıkla yenilenir?”

“Her altı yılda bir.”

“Evli misiniz?”

“Evet.”

“Karınız saç rengini değiştirir mi?”

“Her zaman.”

“Altı yılda birden daha mı sık?”

“Haftada bir kez diyebilirim.”

“Yani siz bu cezayı Bayan Faulkner’e kestiğinizde saçları kahverengiyken bugün sarı olabilir değil mi?”

Memur Jack omuz silkti: “Tabii ki.”

Andy yargıca döndü: “Sayın Yargıç, müvekkilim şimdi öne çıkabilir mi?”

Yargıç Judith başıyla onayladı. Andy izleyicilerin olduğu kısma döndü ve Teksas Üniversitesi'nde öğrenci olan Britney Banks'in öne doğru gelmesi için çağırdı. Sanki başkasını çağırıyormuş gibi kadın etrafına baktı, sonra da ayağa kalkıp yürüdü. Kaşlarını çatmıştı.

"Lütfen tanığın önünde durun," dedi Andy. Tanığa doğru döndü ve konuştu: "Polis Memuru Jack, bu benim müvekkilim." Bu aslında yalan değildi: Her ne kadar bu dava için olmasa da müvekkiliydi: "Kendisine ceza kestiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Polis Memuru Jack'in gözleri aç bir bebek gibi karşısında bulunan kadının göğüslerine kilitlenmişti.

"Evet, bunlar onlar. Kesin."

"Polis Memuru Jack, müvekkilime farların…göğüslerinden dolayı ceza kestiğinizi onaylıyor musun?"

"Bunu yapabilir miyim?"

"Polis Memuru Jack, bu kadın ceza kestiğiniz kişi mi?"

Bir kez daha karşısındaki göğüslere baktı.

"Kesinlikle öyle."

Andy Yargıç Judith'e döndü. "Sayın yargıç, bu kadın benim müvekkilim ama kesilen bu cezanın değil. Adı Britney Banks, Dona Faulkner değil." Memur Jack'e döndü; "Üzgünüm ama yanlış farları teşhis ettiniz."

"Emin misiniz?"

Yargıç Judith için bu kadarı yeterdi: "Dava düşmüştür."

Memur Jack, Britney'in yanından geçerken hâlâ gözlerini göğüslerinden alamıyordu. Kadın ona fena bir bakış attı. Neyse ki Memur Bobby Joe Jack, SoCo'da görevli değildi; SoCo'da bir kadının göğüslerine dik dik bakmak demek hayalarınıza inen tekme sayesinde Celine Dion ile aynı notadan şarkı söylemek anlamına gelirdi.

Yargıç Judith onun davasını duyurduğunda Britney hâlâ orada duruyordu. Ona cezayı kesen polis gelmemişti. Yargıç onun cezasını reddetti. Elini

mikrofonun üzerine koydu.

“Haftaya pazartesi görüşürüz, Andy. Zamanında burada olmaya çalış. Ve saçlarını kestir, tamam mı?”

Saçlarını kestir, bisikletten düşme ya da ölümcül bir yara alma? İhtimal dahilinde görünmüyordu.

“Evet, efendim.”

Britney teşekkür etti, adamdan bir avuç dolusu kartviziti de kızlar birliğindeki arkadaşları için aldı ve salondan çıktı. Artık Z’si güvendeydi. Andy mahkeme salonu dışında bekleyen sanıklar için çantasından kartlarını çıkardı. Bu tam bir şirket işi sayılmazdı ama bir geliri vardı. Neredeyse.

Andy beş müvekkilini arayıp cezalarının geçersiz olduğunu söylediğinde hepsi de çok mutlu olacaktı. Cep telefonunu çıkardı ve Doris Sullivan’ın numarasını tuşladı.

On sokak kuzeyde, Teksas Üniversitesi’nin Reeves Araştırma Enstitüsü binasının en üst katında bulunan Russell ve Reeves Vakfı’nın odasında Dorris Sullivan masasında otururken telefonu çaldı:

“Alo.”

Karşı taraf cevap verdi: “Doris Sullivan mı acaba?”

“Evet, benim.”

“Bayan Sullivan, ben Andy Prescott.”

“Kim?”

“Andy Prescott, avukatınız.”

“Benim *avukatım* mı?”

“Güney Congress, trafik cezası? İki yıl önce?”

“Ah, evet. Şimdi hatırladım.”

Bundan iki yıl önce Doris, Güney Congress Caddesi’nde hız yaptığı gerekçesiyle durdurulmuştu. Polis ona otuz beş ile gitmesi gerekirken elli

ile gittiği için 240 dolar ceza kesmişti. Fakat kadın mantıksız bir şekilde neden kendisiyle değil de Austin'deki gerçek suçlularla uğraşmadıklarını sorduğunda tehlikeli araba kullanmaktan 200 dolarlık bir ceza daha yemişti. Fakat kadın kimin için çalıştığını söyleseydi polis ceza makbuzunu yırtardı ve özür dilerdi. Fakat patronu adının bu gibi torpil işlerinde kullanılmasını onaylamazdı. Bu yüzden kadın sessizce oturmuş ve ceza yemişti.

Polis gittikten sonra sinirden deliye dönmüştü; arabanın sigorta primleri iki katına çıkacaktı. Öfkesi dindiğinde tam önünde duran kapının üzerinde TRAFİK CEZALARI yazdığını fark etmişti. Küçük odaya çıkan merdivenleri hızla tırmanmış ve Avukat Andy Prescott'u tutmuştu. Adam ona cezasının geçersiz olacağını ya da cebinden ödeyeceğini taahhüt ettiğinde ona 100 dolar nakit ödeme yapmıştı.

"Trafik cezası bu sabah geçersiz kabul edilmiş."

"Peki, sicilime işlenecek mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"Sigorta primim artmayacak mı?"

"Bu cezadan dolayı artmayacak."

"Şey, teşekkür ederim Andy."

"Bir şey değil."

Kadın telefonu kapadı ve çantasına koydu ve çekmeceyi kapattı. Kadın neşeyle döndüğünde Russell Reeves'i kucak dolusu tıbbi yayınla orada dikilirken buldu.

"Avukatın mı? Her şey yolunda mı Doris?"

"Ah, evet Bay Reeves. Sadece trafik cezası."

Kadın hikayeyi anlatırken gülmemeye çalıştı, özellikle de Clarence Darrow'un SoCo versiyonu olan Andy'den bahsederken.

"Kot pantolon, spor ayakkabı, şu takma kravatlardan giyiyordu, bana mahkemeye bisikletle gittiğini söyledi. Odası bir temizlik dolabından daha büyük değildi ve bir dövmecinin üst katındaydı; dövme ve trafik cezası, ne

alaka. Çalışma masası da bir oyun masasıydı. Diplomasının yanında motosiklet posterini asmıştı. Yüksek bir notla mezun olmadığına çok eminim.” Kadın başını salladı: “Ama trafik cezasını geçersiz kılmayı başardı.”

Bay Reeves’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı şimdi, sanki birdenbire her şeyi anlamış gibiydi.

“SoCo’da bir trafik cezası avukatı?”

“Evet, efendim.”

“Bir dövmecinin üstünde?”

“Evet, efendim.”

“Adı da Andy Prescott?”

“Evet, efendim.”

Bay Reeves’in gözleri kadına bakarken kapandı, “O, mükemmel.”

Odasına doğru yürüdü ve hızla arkasına döndü.

“Darrel’ı ara. On dakika içerisinde arabayı öne çeksin.”

Doris Sullivan düşünceli bir şekilde telefona uzandı. *Ne için* mükemmeldi?

Bölüm 5

Andy'nin ofisine dönmek için acelesi yoktu. Asla randevusu olmazdı; müvekkilleri habersiz gelirlerdi ya da aldıkları cezaları 100 dolar ile birlikte Ramon'a bırakırlardı. Ve Britney'in 200 doları şu anda cebinde kor gibi yanıyordu. Whole Foods'da yemek yemeye, REI'de bisiklet bakmaya ve annesine uğramaya karar verdi.

Bisikletiyle Teksas Piyango Binası'nın bulunduğu Sixth Sokağı'na girdi ve çevresinde kimse olmadığından muhtemelen Tanrı ile konuşan zihinsel olarak hasta bir adamın yanından geçti. Sokağın aşağısında mavi bir elbise giymiş bisiklet süren bir kadına el salladı. Rüzgar kadının eteklerini havalandırıyordu, güzel bacakları vardı.

Canlı müzik yapan barlar, gece kulüpleri ve lokantalar Congress Caddesi kavşağından Sixth Sokağı boyunca uzanıyordu – Bourbon Rocks, Blinf Pig, Agave, Pure ve Peckerheads gibi isimleri vardı bu yerlerin – ve Austin bu yerler sayesinde, Amerika'nın en sert içkilerinin bulunduğu şehirler listesinin tepesinde yer alıyordu. Sokak sessizdi ve keyifsiz görünüyordu o sabah, ama geceleri gençlerin, dilencilerin gürültüleri ve âlem yapan liseli çocukların sağa sola kusma sesleriyle inliyordu. *Tanrım, ne günlerdi ama*. Teksas Üniversitesi'nde bir öğrenciyken Sixth Sokağı o zamanlar nasıl da normal görünürdü, şimdi ise yirmi dokuz yaşındaydı ve burası hiç olmadığı kadar tuhaf geliyordu ona. Sixth Sokağı yerine artık Güero's'da Corona içmek istiyordu.

Yaşlanıyordu.

Beş yıldızlı Driskill Hotel'i geçti, kırmızı ışığa yakalanmamayı umarak Congress Caddesi'ne doğru sürmeye devam etti. Öte yandan Sixth Sokağı'ndan oraya yol aşağıya doğru meylettiğinden rahatlamıştı, kıyı boyunca Colorado, Lavaca, Guadalupe, San antonio, Nueces ve Rio Granda – bunlar da Teksas nehirleriydi – kavşaklarını geçti. Sırtından iri ter damlaları inerken Lamar Bulvarı'nın neredeyse tamamını kaplayan, Whole Foods'un en popüler yer olduğu 7500 m2 büyüklüğündeki alışveriş merkezinin park yerinde durdu.

Whole Foods, Austin'in miskinlerine umut verecek bir hikayeye sahipti; yirmi beş yaşında üniversiteyi bırakmış bir adamla yirmi bir yaşında bir kadın 1978 yılında organik ürünler satan küçük bir mağaza açmıştı, artık üç yüzden fazla şubesiyle ülkenin dört bir yanında hizmet verirken otuz yıl içerisinde yedi milyar dolarlık bir ciro elde etmişlerdi. Andy Prescott SoCo'da düzgün bir yerin kirasını karşılayabilecek ya da kendine üst seviye bir bisiklet alabilecek miydi? Tamam, bari bisikleti alsaydı.

Hayattan çok mu fazla şey bekliyordu?

Andy Huffy'sini Bisycle Pit-Shop'ın önüne park etti, ceketini, kravatını sırt çantasına koydu ve çantayı da bisikletin gidonuna astı. Otomatik cam kapılardan geçerek Whole Foods'a girdi ve tako satılan kısma yöneldi. Takım Elemanı Brad'den (on beş yıllık çalışan olan bu kişi beyaz şef önlüğü ve yeşil Whole Foods kepi ve steril eldivenler takıyordu, ayrıca 500,000 dolarlık net hisse payına sahipti) her zamankinden ısmarladı: Çırpılmış yumurta, salam, peynir, ve buğday tortillası içinde sinüsleri açacak kadar bol salsa içeren fasülye.

"*Dos*."

"Bir tane de Max'e ister misin?"

"Hayır, bugün Güero's'da yiyor."

Ve şimdiye kadar çoktan girişinde uyuklamaya başlamıştır. Andy takolarını Takım Elemanı Brad'den aldı, Gelato kısmından da day2day meyve suyu barına geçti ve Takım Elemanı Charlene'den Zıplayan Çekirge smoothie'si ısmarladı; içinde buğday çimi, limon, misket limonu, elma suyu, ananas, muz ve yağsız yoğurt ile isteğe göre yapılan eklemeler bulunuyordu. Kahvaltı takoları ve smoothie: 10 dolar altı nefis bir yemekti. Gelato bar kısmına döndü ve tam karşıda bulunan iskemlelere oturdu.

Whole Foods Amerika'nın süpermarket zincirlerine alternatif olarak yaratılmıştı; asıl adı "Safer Way" idi ve dünden bugüne, aralarında Andy'nin annesinin de bulunduğu organik yiyecek isteyen ama zincir mağazalardan alışveriş yapmak istemeyen Austin'in hippilerine hitap etmişti. Hızla geçen otuz yılın ardından Whole Foods artık hippiler için alternatif bir yer olmaktan çok daha fazlası olmuş, bir alternatif yaşam tarzı haline gelmişti. Bir yaşam şekliydi.

Ve bu müşterilerin yaşadığı bir hayattı.

Onlar genç ve atletik, modern ve organik, liberal eğitimli ve iş sahibi insanlardı. Fakat genel olarak taş gibi vücutları vardı. Kadınlar ve erkekler için de geçerliydi bu ama Andy erkekler için gelmemişti. Kadınlar için gelmişti. Genç ve inanılmaz biçimde sıkı vücutları olan kadınlar için. İnce ve atletik, kaslı ve bronz tenli, Austin'in spor salonundan çıkmayan taş gibi kızları, Whole Foods'da takılıyorlardı. Onların muhteşem vücutları bölünmüş poliüretan yani inanılmaz uzunlukta zincir halindeki sentetik polimer fiber olarak da bilinen ve tüm dünyadaki meşhur adıyla Spandex ya da Elastane ile sımsıkı sarılmıştı. Straples, askılı üstler, kısacık şortlar, taytlar – *Tanrım, Spandex*. Bu kızlar *Chronicle*'a ilanlar vermiyordu. Onlar Whole Foods'a gelirdi.

Whole Foods kızları, Teksas Austin'in en sıkı ve en güzel kızlarıydı.

Kızlara bakarken, Andy Prescott bir kez daha sessizce DuPont şirketinin bilim adamı, 1959 yılında Spandex'i icat eden Joseph C. Shivers'a teşekkür etti. Tüm yaşamını insanlığın iyiliği için adamıştı. Ya da erkeklerin.

Andy takolarından birini bitirdi, smoothie'sini yarıladı ve ikinci takosunu yemeye başladı. Burada oturup kızları izlemeye bayılıyordu ama burada oturmanın tek bir kötü yanı vardı; o da kendisinden daha başarılı olan sınıf arkadaşlarını görmekti. Mesela Richard Olson gibi. Rich gerçekten zengindi. Soluk ten rengi ve yuvarlak vücuduyla bir vergi avukatına benziyordu. Şimdi iki kızla konuşuyordu ve söylediği her bir kelimeyi sanki vücudunu yalayan bir kedi gibi uzatarak, ağır ağır sarfediyordu; iki Whole Foods kızı lanet olası Rich Olson ile flört ediyordu. Andy başını salladı.

Onda olup bende olmayan ne?

Fakat Andy bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu; cevap bir anda gelirdi. Rich sınıfın en yüksek ortalamasıyla mezun olmuştu. Dört yıl Austin'in en büyük firmasında çalışmış ve 250,000 dolar kazanıyordu. Bir Porsche kullanıyor, şehir merkezinde bir stüdyo dairede kalıyor ve güzel kızlarla çıkıyordu.

Andy smoothie'sinin pipetinden büyükçe bir yudum çekti ve tam önünden geçen güzelliğe bakarken kıskançlık ateşinin bedenini

kavurmasına izin verdi. Kız sarışındı, incecik ve taş gibiydi. Spandex giyiyordu. Yirmi beş yaşındaydı. Adı Suzie'ydi.

"Selam, Suzie."

Kız durdu, arkasını döndü ve mükemmel bir poz takındı… fakat Andy'yi görmüştü. Tüm o tavrı asfalttaki tükürük gibi bir anda buharlaştı.

"Ah. Merhaba, Andy."

Suzie, motorunu göreceği bir aygırla vitese takacak, rölantide bekleyen kızlardandı. Fakat bu kişi Andy değildi. Asla onun vites kutusuna yakın olamamıştı ama vites koluna uzanmayı denemekten de yılmamıştı. "Bu gece boşum," dedi Andy.

"Ben değilim. Boş değil. Oldukça doluyum."

"Tanrım, Suzie, tam bir Dallas kızı gibi konuştun."

"Andy, Austin kızları Dallas kızlarından daha az yüzeysel değildir. Bizim vücudumuz daha güzel o kadar."

Suzie'nin vücudu haddinden fazla güzeldi. Muhteşemdi. Dergilerdeki mankenlere benziyordu ama kusursuz olanlarından. Whole Foods kızları içerisinde en üst düzey kızdı. Bel çantasını karıştırıyordu. Tanıdık bir kâğıt çıkardı. Andy'ye uzattı.

"Andy, hız cezası aldım. Bu yıl dördüncü. Bunu halledebilir misin?"

"Tabii… yüz kağıda neden olmasın. Boşa çalışmıyorum ben de."

Suzie kağıdı adamın elinden kaptı ve hızla gitti. Andy'nin hâlâ bir gururu vardı. Yani, sayılır.

Andy bisikletiyle Sixth Sokağı'nın köşesindeki L şeklindeki binada kadın kıyafetleri satan Anthropologie, bağımsız bir kitapçı olan ve Austin'de kült haline gelen BookPeople ve Recreational Equipment Inc.'a doğru gitti. Oraya kitap ya da bluz almak için gelmemişti, bisiklet alacaktı. Park etti ve REI'ye girdi.

Girişte durdu ve sanki şeker dükkânındaki bir çocuk gibi hevesle etrafına bakınmaya başladı. REI, Andy'nin tüm rüyalarını barındırıyordu, tabii

Suzie dışındakileri. Ve burada Slammer da yoktu. Ekstrem spora ait her şey tavandan aşağıya sarkıyor ya da duvarda asılı duruyordu; bunlar koşu, tırmanış, kayak ve bisiklet sürmek için gerekli aletlerdi. REI spor ürünleri satmazdı. Sadece açık hava macerası için ürünler satardı.

Andy hayran hayran tavandan sarkan dağ bisikletlerine bakarken tanıdık bir ses onu rüyasından uyandırdı.

“Dostum plakasını aldın mı?”

Wayne. Üzerinde REI elemanı olduğunu gösteren yeşil yeleklerden vardı.

“Ne plakası?”

“Sana çarpan kamyonun plakasını.”

Wayne komikti. Böyle bir komedi anlayışı vardı.

“Yüzünü ve o Huffy’yi görünce – bir çocuktan falan mı çaldın onu? – hemen bir kaza daha geçirdiğini anladım.”

“Evet.”

“Üç ay içerisinde, bu bir çeşit rekor sayılabilir. Bu defa ne oldu?”

Andy yaşlı bayanları ve vadiden aşağıya nasıl uçtuğunu Wayne’e üstünkörü anlattı. Hikayesi sona erdiğinde Wayne başını sallıyordu.

“Dostum Samson teorisini zorluyorsun.”

Wayne REI’deki bisiklet satan elemandı. Bisiklet dükkanında bisikletleri tamir eder, sonra mağazada satardı. Andy’nin bisikletlerinin hepsini o satmıştı; bununla beraber altıncı olacaktı. Yoksa yedi mi?

“O saçları sakın kesme.” Wayne, Andy’nin omzuna bir şaplak indirdi. “Hadi, bakalım değiş tokuş ile alabileceğin nelerim var.”

Andy, Suzie’den bile çok istediği yepyeni bisikletlerin altından geçti – Novara Method 2.0… Marin Rift Zone XC Quad…. Cannondale Prophet… Stumpjumper – bunlara binme şansı Suzie ile çıkma şansıyla aynıydı, hepsi üst sınıftı.

“Andy,” dedi Wayne, “Keşke zengin olsaydın. Benden her yıl Dell çalışanlarından daha çok bisiklet alıyorsun!” Dell Bilgisayar, üniversiteyi bırakmış olan Michael Dell tarafından Austin’de kuruldu ve bu şirket onu milyoner yaptı. Ve çalışanlarının harcama alışkanlıkları Austin’de bir efsaneydi, öyle ki onlardan Dellyonerler diye bahsediyorlardı. “Tek farkı sen ucuz bisikletler alıyorsun. Bu arada şuna bir bak. Bir başka Schwinn marka bisiklet, ama popon buna alışıktır. Bazı parçalarını değiştireceğim, böylece dört yüz elliye satacağım ama sana dört yüze olur.

“Değişecek parçalarla birlikte?”

Andy çoktan üzerine oturmuştu. Kahretsin, bu koltuk biraz fazla sertti.

“Tabii. Ona bindiğinde yağ gibi kayacak, en azından birkaç ay içerisinde kaza yapıp onu mahveden kadar. Şimdi borcuna ekliyorum ve bununla birlikte altı yüz elliye oluyor.”

“Ellilik halinde taksitlendirsek?”

“Yüz verebilir misin?”

“Yetmiş beşe ne dersin ve…”

Andy cebinden iki adet 100 dolarlık çıkardı ve uzattı.

“İki yüz daha düş.”

“Ne, lotoyu mu tutturdun?”

“Trafik mahkemesinde bugün şanslı bir gün geçirdim.”

Wayne parayı aldı ama şunu söyledi, “Yiyecek paran kaldı mı?”

“Bisiklete binmeyi yemek yemeye tercih ederim.”

“İşte bu, kardeşim.”

Yumruklarını tokuşturdular.

“Yarın bisikleti almaya gelebilirsin.” Wayne parmağı ile ön kapıyı gösterdi. “Fakat Huffy’yi BookPeople’ın önüne parket.”

1839 yılında, Teksas Cumhuriyeti, Austin'de bir üniversite kurulmasına izin verdi ve Batı Teksas'ta bulunan 1000 km2'lik değersiz, çorak bir alanı bağışladı. Otuz yedi yıl sonra eyalet oldu, Amerika – Meksika arasındaki savaş yaşandı, bağımsızlığını ilan etti ve İç Savaş yaşandı – ve üniversite hâlâ kurulamadı.

1876 yılı geldiğinde, Teksas Eyaleti yeni anayasasını onadı ve bu anayasada "birinci sınıf üniversitelerin" kurulacağı yazıyor, Batı Teksas'tan değersiz binlerce km2'lik toprağı üniversiteye bağışlıyordu.

1883 yılında Teksas Üniversitesi sekiz eğitim görevlisi ve 221 öğrenciyle birlikte şehir merkezinin kuzeyinde College Tepesi olarak bilinen yerde 160 dönümlük bir alana dikilen binada eğitime başladı. Teksaslı politikacılar öylesi gurur duyuyorlardı ki bu üniversiteyle Batı Teksas'tan 9000 km2 değersiz ve çorak alanı üniversiteye bağışladılar. 1900'lü yıllarda bu alanın her bir km2'si 1 dolardan daha az değerdeydi.

Teksas Üniversitesi fakirdi.

Eğer iki petrol arayıcısı Frank Pickrell ve Carl Cromwell 1923 yılında Batı Teksas'ta devasa delgiyle yeri delmeseydi ki daha sonradan Santa Rita No:1 adı verilecekti ona, hâlâ da fakir olabilirdi. İkisi de çok umutluydu: Permiyan Havzası üniversitenin tam altında uzanıyordu. Milyonlarca varil siyah altın demekti bu. Bu çorak alan artık değersiz değildi.

Teksas Üniversitesi zengindi.

Bugün, ise Santa Rita No:1, on beş milyar dolarlık getirisiyle Teksas Üniversitesi'nin kampüsünde bir anıt gibi yükseliyor. 2700 eğitim görevlisi şehir merkezinin kuzeyinde 350 dönümlük alana yayılmış 130 binada 50,000 öğrenciye eğitim veriyor.

Teksas Üniversitesi oldukça zengindi.

Andy, Huffy'nin üzerinde Drag'ın kuzeyine doğru gidiyordu, Guadalupe Sokağı kampüsün sınırlarını belirliyor ve Nighthawk Diner Varsity Tiyatrosu ile köşebaşında bulunan hükümet karşıtı kitapçılar ve protestocular arasında sakin bir bölge oluyordu. Bugün Drag, zengin öğrencilere hitap eden pahalı bir kafeydi.

Andy kampuse West Mall tarafından girdi, burası farklı görüşten öğrencilerin özgürce birbirlerine düşüncelerini sarf ettikleri alandı. Kısacık şortlar giymiş, uzun bacaklı kızları geçti (vay be!), iri kıyım sporcular sanki kendi kendilerine o hale gelmiş gibi davranıyorlardı (evet, öyle olmuştu) ve imtiyaz sahibi solcu öğretim görevlileri (bunlar Harvard fakültesini parti toplantılarına çevirmişlerdi) etrafta sanki muhafazakâr mezunlar tarafından asla kovulamayacaklarını biliyormuşçasına büyük bir özgüvenle dolaşıyorlardı.

Karşısında 120 metrelik Teksas Üniversitesi saat kulesi yükseliyordu; 1966 yılında akıl sağlığı bozuk bir adam en üst katına çıkıp elindeki silahla sağa sola ateş ederek 13 kişinin ölümüne neden olmuştu.

Andy'nin annesi de o gün kampusteydi.

Yeni binalar her yerde yükseliyordu, sanki kampüste bulunan her yeşil alanı kaplamak istiyorlardı; tabii ki Teksas Üniversitesi için yeşil çok mühimdi özellikle de ABD hazine bakanlığı tarafından basılmış olanlar. Bu yüzden bu yapıların hepsi isimle yükseliyordu. Şöyle ki, 50 milyon dolarlık bir bağışın ardından, Teksas Üniversitesi sizin adınıza bir bina dikiyordu, "isim hakkı" bölgeseldi ve her zengin Teksaslı tarafından satın alınmak istenmişti. Teksas Üniversitesi'nin binalarına şirketlerin, yöneticilerin, doktorların, avukatların, sporcuların, koçların, politikacıların ve başkanların isimleri verildi. İçlerinden en değerlisi Lyndon B. Johnson Halkla İlişkiler Okulu oldu ki Andy'nin annesi her zaman bunun Joseph Stalin Beşeri Bilimler Okulu kadar manalı olacağını söylerdi.

Andy, Reeves Araştırma Enstitüsü'nün önündeki San Jocinto Sokağı'na daldı ve Darrell K. Royal Teksas Memorial Stadyumu'nu geçti. 96.000 Teksas Longhorn hayranı maçları burada 9 milyon dolarlık ses sistemi ve maçtan görüntüleri anında tekrar eden 8 milyon dolarlık 50 metreye 100 metre boyutlarında, yüksek çözünürlüklü yayın yapan Amerika'nın en büyük HDTV ekranından takip ediyordu.

Bununla övünmemeleri mümkün mü?

Teksas Üniversitesi'nin, on yıllarca yıl önce hedeflenen birinci sınıf üniversite olmayı yerine getirip getirmediği konusunda tartışılabilir ama hiç kimse okulun futbol takımının başarısız olduğu yönünde fikir beyan

edemezdi çünkü bu savı çürütecek çok basit bir kanıt ortada durmaktaydı: Longhorns ulusal şampiyonluk kupasını tam dört kez evine götürmüştü.

Andy, Güzel Sanatlar Binası'nın önünde park etti ve sonra doğruca annesinin sınıfını buldu; kapısı ardına kadar açıktı. Duvara yaslandı ve annesinin anlattığı sanat tarihini dinlemeye başladı. Sanat hakkında bildiği her şeyi sınıfta onun derslerinde öğrenmişti ve bu doğduğunda başlamıştı. Annesi kreşe gidene kadar her derse onunla birlikte gitmişti; onun her dersi büyük bir dikkatle dinlediğini söylerdi. Hâlâ onu dinlemekten ve şimdi olduğu gibi izlemekten keyif alıyordu, annesi gibi olmadığı zamanları seviyordu; o zamanlarda işiyle uğraşan normal bir insana dönüşüyordu: Dr. Jean Prescott, sanatçı, sanat tarihi konusunda Doktora yapmış ve ayrıcalıklı öğretim görevlisi.

Annesi altmış bir yaşında, ince, tatlı ve tutkulu biriydi. Siyah saçlarının arasında beyaz çizgiler vardı. Üzerinde renkli bir etekle, kırmızı gömlek, sandalet ve bir de silinmez bir gülümseyişi bulunuyordu. Belli belirsiz makyajıyla bile çok tatlıydı, ama önceden çok güzel bir çiçek çocuktu. Sanat, hayat, politika, eğitim, göçmenlik, küresel ısınma, savaş ve futbol konusunda hevesliydi. Vietnam'dan Irak savaşına kadar tüm Amerikan savaşlarını ve şimdi bile maaş veren başkanı protesto etmişti, geriye kalan hatırı sayılır uzunluktaki sabıka kaydıyla gurur duyuyordu. Andy onu o zamanlardaki haliyle tanımak isterdi ve onun hayata karşı duyduğu tutkunun çoğuna sahipti. Onun bu tutkusu bisiklet sürmeye yönelikti. O zamanlar yaşadığını hissedebiliyordu. Geri kalan zamanlarda sanki uykusunda yürüyor gibi hissediyordu.

Dersinin bitmesini ve öğrencilerin çıkmasını bekledi Andy, sonra içeri girdi.

“Andy.”

Oğlunun yanına geldi ve sanki onu yıllardır görmüyormuş gibi sıkıca sarıldı. Sonra geri çekildi ve sanki cilt kanserinin izlerini arıyormuşçasına büyük bir dikkatle yüzünü inceledi.

“Bisiklet mi?”

Andy başıyla onayladı: “İyiyim ben.”

Annesi bir kerecik olsun bisiklet sürmemesini istememişti. Onun bu tutkusunu anlıyordu. Oğlunun saçlarını geriye doğru attı.

“Saçlarının uzun olmasını seviyorum.”

Kitaplarını ve notlarını topladı, sonra da kucağına aldı.

“Benimle odama kadar yürü.”

“Eşyalarını taşıyayım.”

Eşyalarını ona verdi ve üst kata çıktılar. Öğrenciler onu gülümseyerek selamlıyorlardı “Merhaba, Profesör Prescott,” yol boyunca devam etti bu. Ayrıcalıklı öğretim görevlisi oluşu ona futbol stadyumuna bakan geniş bir oda kazandırmıştı. Odasını kule manzaralı bir başka odayla değiştirecekti ama stadyumun manzarası onu her sabah ateşliyordu. Irak savaşına kadar otuz yıldız protesto etmek için savaşmak zorunda kalmamıştı bu yüzden futbol ile dövüş halindeydi; aslında mücadele edilen sadece Teksas Üniversitesi değil, Teksas Eyaleti’ydi de.

Gazeteyi oğluna uzattı.

“Oku şunu.”

Andy gazeteyi aldı ama okumadı; annesinin tüm hikayeyi ona özetleyeceğini biliyordu. Öyle de yaptı zaten.

“Teksas Üniversitesi’nin son beş yılda futbol stadyumları için beş milyar dolar harcadığını yazıyor.”

Devasa pencereden görünen Teksas Üniversitesi stadyumunu eliyle gösteriyordu.

Yeni yapılan kuzey kısmı bakımdaydı; işçiler karınca sürüleri gibi görünüyorlardı.

“Futbola giden bir başka 180 milyon dolar ve yönetim kurulu 30 milyonun daha ödenmesini yeni onadı. Tac Mahal’imize daha ne kadar harcayacaklar? 500 ya da 600 milyon daha mı? Yılda sadece bir düzine mi maç yapılıyor? Bu gerçekten tiksindirici.”

“Bu Teksas, anne.”

“Sonra da yöneticiler neden Teksas’ın en zeki matematik ve fen öğrencilerinin üniversite için diğer ünlü üniversitelere ya da Californiya Üniversitesi’ne gittiğini sorguluyor. Çok basit; Teksas futbola yatırım yapıyor, matematik ve bilime değil.”

“Anne hiç geri defansta oynayan bir matematik dehasıyla karşılaştın mı?”

“Geri defans da ne?”

“Futbolda bir alan.” Annesinin kafası karışmış gibi görünüyordu. “Sadece anlamanı sağlamaya çalışıyorum anne.”

Anlamasını sağlamıştı ama hızını kesememişti.

“Elli milyar dolarlık bağış ve vasat çocuklara üniversiteye gitmeleri için ödettiğimiz yirmi bin dolarla idare ediyoruz. Ama spor bölümü yüz yirmi beş milyon dolarını beş yüz sporcuya ve yıllık üç milyon ödediği koçlara dağıtıyor.” Başını öfkeyle salladı. “Teksas Üniversitesi bir üniversite değil, bir futbol takımı.”

Annesi, savaşı protesto etmiş ve futbolla savaşmıştı; ilk defa bu kampuse geldiği tarih olan 1966’dan beri devleti militarist ve endüstriyel birliğin, üniversiteleri ise eski mezunlar ve spor bölümünün yönettiğini savunurdu. Ne kampüsten vazgeçmişti ne de savaşmaktan.

Andy, annesinin 1970’li yıllardan kalmış resimlerini görmüştü; resimlerde hocalar ve öğrenciler futbol stadyumu için yapılacak genişleme çalışmalarını engellemek için kendilerini Waller Körfezi boyunca otuz meşe ağacına zincirlemişlerdi. Lyndon Baines Johnson’ın yakın dostlarından olan Frank Erwin, Jr, üniversitenin yönetim kurulu başkanıydı ve futbol takımını o zaman çok severdi. Öyle ki kullandığı Cadillac marka arabasının rengi okulun rengi olan turuncu beyazdı. Hatta *Time* dergisi tarafından ‘Teksas Üniversitesi’nin İmparatoru’ olarak adlandırılmıştı. Bu protestolar olduğunda polislere herkesin tutuklanmasını söylemişti; tutuklananlar arasında Jean Prescott da vardı. Sonra buldozerler devreye girdi, ağaçları devirdi ve stadyum için yer açılmış oldu. Annesi bu savaşı kaybetmişti ve çoğu savaşı da. Fakat dövüşmekten asla yılmamıştı ve yorulmak nedir bilmiyordu. Andy konuyu değiştirdi:

“Babam nasıl?”

Kadın derin bir nefes aldı.

“Evden çıkmıyor. Hatta kiliseye ilahi söylemeye gitmiyor. En azından bahçeyle ilgileniyor. Onu dışarıya çıkarmalısın Andy, seninle birlikte olmaktan hoşlanıyor. Bu hafta sonuna ne dersin? Seni cuma günü evinden alırım sonra da pazartesi geri götürürüm.”

Yüzü oğlunun evet cevabını vereceğinin umuduyla doldu.

“Cumartesi günü kendim gelirim, bisikletle.”

Bisiklet annesinin yirmi beş yıllık Volvo marka arabasından daha hızlı olacaktı.

“Altmış beş kilometre.”

“Benim için çok kek.”

“Ve dondurma.”

“Gidiş dönüşümden bahsediyorum.”

“Ben de kek ve dondurmadan. Doğum günüm için.”

“Senin *doğum günün* mü? Anne, çok üzgünüm. Affet.”

“Fakat hediye almak yok Andy, tamam mı?”

Her yıl aynı şeyi söylerdi.

“Cumartesi öyleyse?”

“Orada olacağım.”

“Söz mü?”

Eğilip annesini yanaklarından öptü.

“Yemin ederim.”

“Max’i de getir. Baban o köpeği özledi.” Oğluna sarıldı. “Ah, cezalar.”

Oğluna üzerlerinde 100 dolarların iliştirildiği iki ceza makbuzunu uzattı. Hibrit araç kullanan ama hız yapan solcu Teksaslı profesörlere aitti bu

cezalar. Profesör Prescott’un oğlunun bu cezaların icabına bakacağını biliyorlardı. Profesör Prescott bir tanecik oğlunun trafik cezalarına bakan bir avukat olmasından utanmıyormuş gibi davranıyordu. Ne biçim bir kadındı bu?

“Paraya ihtiyacın var mı?”

“Gerek yok.”

Oldukça iyi durumdaydı. Bir günde dört yüz kağıt kazanmıştı; bu, onun için bir rekordu. Bu 200 doları nasıl harcayacağını düşündü, a) gelecek ayın kirasını ödeyebilirdi b) her ne kadar Suzie ile dışarı çıkmak en az 500 dolardan başlasa da Suzie’ye çıkma teklif edebilirdi c) bisikletini RockShox süspansiyon ve hafif seleyle modifiye ettirebilirdi ki kulağa çok iyi geliyordu. Fakat Andy kendini kandırıyordu, 200 doları nereye harcayacağını biliyordu, d) annesi için bir doğum günü hediyesi.

Bölüm 6

Andy Prescott'un kızıl saçlılara karşı her zaman bir zaafı olmuştu.

Şimdi de onlardan birine bakıyordu. Uzun bacaklı ve çekici bir şekilde gülümseyen bir kızdı. Dudakları kıpkırmızıydı ve eteği de kısacıktı. Kızıl saçları peruktu ama yine de inanılmaz şekilde çekiciydi. Yani bir vitrin mankeni için.

"Balo için birine mi ihtiyacın var, Andy?"

Andy, Reggie'nin orada durduğunu fark etmemişti. Lucy in Disguise and Diamonds'ın önünde durmuş vitrine bakıyorlardı. Reggie kıkırdadı ve mağazaya girdi. Kalem çekilmiş gözleri ve rastalı saçları olan bir beyaz olsa da oldukça komik biriydi.

Andy Huffy'si ile SoCo'ya geri dönmüş, Güero's'a gidip Oscar'ın Max'i Ramon'un yanına gönderip göndermediğini kontrol etmişti. Sonra Floyd T.'yi alışveriş arabasını itip diğer insanların çöplerini karıştırırken bulmuştu. İşlerini bitirdiğinde annesi için mükemmel doğum günü hediyesini aramaya başlamıştı.

Önce Tesor's Trading Company'ye gitmiş, sonra Maya Star'a sonra da bisikletiyle yürüyerek Lucy in Disguise and Diamonds'ın önünde vitrindeki mankene çarpılmıştı. Son bir defa uzun uzun baktıktan sonra Yard Dog'a doğru yürümeye devam etti. Ve orada Jean Prescott için mükemmel hediye vitrinde duruyordu: Ahşaptan, elle oyulmuş beyaz bir baykuştu bu. Bahçe süsleri Teksas bahçelerinde bir gelenekti. Buna kesin bayılırdı. Etiketine baktı; 1000 dolar yazıyordu.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Annesine güzel bir hediye bile alamıyordu. Natalie haklıydı; hırsa ihtiyacı vardı.

Andy sokağın ucuna Uncommon Objects'e doğru gitti. Standlarda alabileceği ikinci el hediyelere baktı, 125 dolarlık bir armadillo çanta bulmuştu, gerçek bir armadillo çantaya dönüştürülmüştü. Jean Prescott farklı bir kadındı ama belki de o kadar da farklı biri değildi.

Pes etti, Max'i ve mektuplarını almak üzere dövme salonuna gitti. Sanal mektuplarını. Ne bilgisayarı ne de internet servisine parası yetiyordu, bu yüzden Ramon, Andy'nin bilgisayarını ve Yahoo sitesinden aldığı e-posta adresini kullanmasını izin vermişti.

Salon buram buram antiseptik kokuyordu. Müşteriler şanslıydı – hepatit C dövmecilerdeki yegane tehlikeydi – Ramon gerçek bir temizlik manyağıydı; her yeri gün içerisinde defalarca baştan aşağı temizlerdi. Bir hastane kadar temizdi ve içerisi bir hastane gibi görünüyordu; alkol şişesi, mikrop öldürücü sabun, steril eldivenler, gazlı bez, sterilazatör, kullanılmış iğne ve mürekkep şişeleri için tehlikeli atık kutusu…şey, belki de mürekkep için değillerdi o şişeler.

Andy içeri girdi ve Max'i köşede uyuklarken buldu bu yüzden masanın arkasında bulunan Ramon'un bilgisayarına doğru gitti, fakat aniden durdu. Yüz üstü yatmış sarışın bir kız Ramon'un müşteri koltuğunda yatıyordu. Kızın üzerinde sadece siyah bir tişört ve iç çamaşırı vardı, şortu sandalyenin üzerinde duruyordu. Çıplak poposu pürüzsüz, yusyuvarlaktı ve parlak florasan lambanın altında ışıldıyordu. Şüphe yok ki özgürlüğünü ailesinden koparmaya çalışan Teksas Üniversitesi'nden bir kızdı bu; tabii bu özgürlük masalı paraya ihtiyacı olana kadar sürecekti.

"Ceza makbuzları tezgâhın üzerinde," dedi Ramon kafasını yaptığı işten kaldırmadan.

Ramon kızın yanındaydı, üzerine eğilmiş gözüne taktığı küçük okuma gözlüğüyle kızın pürüzsüz teninin birkaç santimetre yakınında duruyordu. *Tanrım*. Önce mahkeme salonunda Britney, sonra Whole Foods'da Suzie ve şimdi de Ramon'da çıplak bir popo. Austin'deki bu yoğunluk bazen dayanılmaz bir hal alıyordu.

Andy iki ceza makbuzunu da aldı – her birine 100 dolar tutturulmuştu – sonra da yakından bakmak için bir adım attı; tabii Ramon'un steril alanını ihlal etmemeye özen göstererek. Ramon üzerine kolsuz bir tişört giymişti ve ellerinde eldivenleri vardı; kızın sol buduna "Teksas'ın Sarı Gülü" dövmesini işliyordu aslında kendisine bu oldukça da uygundu. Dövme değil, poposuydu uygun olan.

“Gözünü dikip bakmak pek de kibar bir davranış değil, dostum,” dedi Ramon.

Fakat bunu söylerken gülümsüyordu. Ramon Cabrera, Andy’den altı yaş büyüktü ama yaşadığı zor hayat ve dövmeleri onu yaşlandırmıştı. Yaptığı işe kendi vücudunu da katmıştı; bedeninin üst kısmı Meksika, Austin ve Latin kültürünün yanı sıra Katolik inancı, Aztek güneş tanrısı ve Tejano tanrıçası Serena’ya ayrılmış ayaklı bir anma duvarı gibiydi. Güzeldi ama aynı zamanda tuhaftı.

Ramon Cabrera dövme iğnesiyle eserler veren bir sanatçıydı.

Çıkan sesler bir dişçi muayenehanesinden geliyor gibiydi, Andy’nin tüyleri diken diken olmuştu. Ramon’un sol eli kızın poposunu sımsıkı tutuyordu, sağ eli ise arkada çalan Latin müziğinin ritmine uyum sağlayarak sarı gülün dışını oluşturuyordu. Dövme makinesi deseni derisine işliyordu – aslında epidermisin altına, derinin ikinci katmanı olan dermise yapıyordu bunu – bunu dakikada yüzlerce delik açıp içeriye mürekkep enjekte ederek yapıyordu.

Dayanılmaz bir acıydı.

Fakat kız kulaklarına iPOD’unu takmış, gözlerini kapamıştı, çevresindeki dünyadan ve acıdan azadeydi… buna Andy’nin onun poposuna duyduğu hayranlık da dahildi. Upuzun, olağanüstü bir dakikanın ardından Andy göz temasını sona erdirdi ve Ramon’un bilgisayarının başına oturdu. E-posta adresine giriş yaptı ve mesajlarını kontrol etti. Başını umutsuzlukla salladı.

“Gelen tek mesaj penisimi büyüteceğini garanti eden reklamlar.”

“Sakın paranı boşa harcama,” dedi Ramon. “Onlar hiçbir işe yaramıyor.”

Andy *Chronicle*’ın web sitesine girdi ve “Seri İlanlar” kısmına tıkladı sonra da “Kişisel” sekmesine geçip oradan “Lovers Lane” kısmına ulaştı. Verdiği ilana gelen cevapları kontrol etti. Cevap yoktu. Yeni verilmiş olan “erkek arayan kadın” ilanlarına baktı. Hepsi de beyaz atlı prensini arayan (ilk ikisinde bulamamış olan) ve sonsuza kadar mutlu yaşamayı hayal eden kırk yaş üstü kadınlardan geliyordu. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak etti. Annesi, babasına Teksas Üniversitesi’nde yüksek lisans öğrencisiyken âşık olduğunu ve onu ilk defa Broken Spoke

sahnesinde gördüğünü söylemişti. İlk görüşte aşktı bu. Üç ay sonra evlenmişlerdi ve kırk beş yıldır da evlilerdi. Bu tip ilişkiler kişisel ilanlar sayfasından bulunamazdı. Ama Andy hâlâ arıyordu.

“Dostum, o ilanlarda bir kadın bulamazsın,” dedi Ramon. “Aradığın kadını eski yöntemlerle bir barda bulabilirsin.”

“Sanki sende işe yaradı.”

Ramon eşiyle iki yıl önce barda tanışmıştı. Kadın onu bir yıl sonra barda tanıştığı başka bir adam yüzünden terk etmişti. Bu ona Tres’e verdiği sözü anımsattı.

“Ramon, eşini takip etmen için tuttuğun şu özel dedektif kimdi?”

“Eski, karım.”

“Dedektifi tuttuğunda hâlâ senin karındı.”

“Beni aldatıyordu, hem de iyi olmayan, iki peso…”

Andy, Ramon’u bu kadar rahatsız eden şeyin karısının onu başka bir adamla aldatmış olması mı yoksa başka bir dövme sanatçısıyla aldatmış olması mı olduğunu anlayamıyordu. Ramon’un başlamış olduğu dövmeyi yeni sevgilisinin bitirmesine izin vermişti. Ramon eski karısı hakkında konuşmaya bir kere başladı mı, annesinin futbola sayıp sövmesi gibi durmaksızın devam ederdi.

“Özel dedektifin adı?”

“Lorenzo Escobar, Congress’in birkaç sokak aşağısında.”

Andy siteden çıktı, kızın poposuna bir kez daha baktı ve kapıya doğru yöneldi.

“Uyan Max.”

Fakat Ramon’un söyledikleri yüzünden durdu, “Ah, dostum, biri seni aramaya buraya geldi. Bir limuzini vardı.”

Andy arkasını döndü.

“Bir limuzin mi? *Beni* mi arıyordu?”

“Ben ne dedim?”

“Kimmiş?”

“Beyaz bir herif. Takım elbiseliydi. Portföyüme baktı” – dövmecilerde yaptığı işleri gösterir ve genelde görünür yerlerde asılı durur – “sonra da bana senin nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ben de “onun sekreteri gibi mi görünüyorum?” dedim.”

“Bu ceza makbuzları onun mu?”

“Ceza makbuzu bırakmadı.”

“Kimdi peki o?”

Ramon kızın poposundaki kanı sildi ve elindeki dövme makinesinin iğnesiyle tezgahın üzerindeki gazeteyi işaret etti.

“Oydu.”

Andy gazeteyi aldı. Ön sayfasında beyaz saçlı takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam ile genç bir beyaz kadın, Austin belediye başkanı, Teksas valisi, ünlü bir milyarder ve onun güzel eşi vardı. Bu insanların hepsi Austin’in tanınmış simalarıydı.

“Belediye başkanı buraya mı geldi?”

Ramon kahkaha attı: “Belediye başkanı senden ne isteyebilir ki?”

“Vali mi geldi?”

Daha büyük bir kahkaha duyuldu: “Ne içiyorsun sen?”

Sadece biri kalmıştı, içlerinde en az uygun olandı bu.

“Russell Revees burada mıydı?”

Ramon başını kızın poposundan kaldırmadan sallayarak onayladı.

“Ne zaman?”

“Birkaç saat önce?”

“Ne istiyormuş?”

“Seni.”

“Neden?”

“Söylemedi. Ben de sormadım. Kendi işime bakmaya karar verdim.”

“Ne zamandan beri?”

Ramon gözlüklerinin arkasından bir bakış attı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Pekala, gazeteyi ödünç alabilir miyim?”

Başıyla onayladı: “Görüşürüz, dostum.”

Andy ve Max merdivenlerden yukarıya çıktılar. Max etrafında üç defa döndü ve patisini tam köşeye yerleştirdi. Andy ise oturup gazetede yazan makaleyi okudu. Russell Reeves üniversiteye gidecek gelir düzeyi düşük öğrencilerin yararına 100 milyon dolarlık bir bağış yapmıştı. Belediye başkanı ve vali tarafından sağduyu sahibi hayırsever olarak bahsedilen Reeves kurt politikacılar tarafından onurlandırılmıştı.

Russell Reeves, Austin’de tıpkı Michael Dell gibi bir efsaneydi. Henüz yirmi iki yaşındayken internette devrim yaratacak bir makine icat etmişti; ileri teknoloji hisseleri Wall Street’te patladığı yıllarda milyarlarca dolar hisse senedi satmıştı. Sonra diğer ileri teknoloji şirketlerine yatırımda bulunmuştu ve NASDAQ 5000 seviyesine ulaştığında bir o kadar milyar dolar daha kazanmıştı. Fakat teknoloji hisselerinin dibe vuracağını öngörmüştü ve borsa 2000 seviyesine çakılmadan önce her şeyini satmıştı. Doksanlı yılları cebinde 20 milyar dolarla geride bırakmıştı. Dokunduğu her şeyi altına çevirmişti.

Sonra da bu altınları dağıtmıştı.

Parasını liberal politikacıların seçim kampanyalarına, fakir insanlara, doğa felaketleri mağdurlarına, alternatif enerji kaynağı arama çalışmalarına, sanata ve AIDS’e harcamıştı. Yetmemiş parasını düşük gelirli insanlar için evler yapılmasına, Doğu Austin’de bulunan sağlık kliniklerine, bilgisayarı olmayan devlet okullarına bağışlar yaparak, insanlar için yeşil alan yapılmasına, hatta küresel ısınmaya karşı mücadele ve Cumhuriyetçileri defetmek için bile bağışta bulunmuştu. Russell Revees bankadaki hesabı

kadar büyük yürekli kendini iyilik yapmaya adamış bir insandı. Şimdi de Russell and Kathryn Reeves Vakfı, Austin’in daha iyi bir yer olması için 2 milyar dolarlık bir bağışta bulunmuştu.

Reeves artık kırk yaşında ve eski Teksas Üniversitesi güzeli ile evliydi. Fotoğrafta güzellik kraliçesi eşiyle yan yana görüp gazetede valinin ona Teksas Kahramanı, belediye başkanının ise Austin’in sevgili oğlu dediğini okumak ve onun Forbes dergisinde yazdığı kadarıyla 15 milyar dolarlık gelirinin olduğunu bilmek muhtemelen Russell Revees’in dünyadaki en şanslı insan olduğunu düşünmenize neden olabilirdi… ama değildi.

Yedi yaşındaki oğlu ölüyordu.

Zachary Reeves, nadir görülen ve tedavisi olmayan bir kansere yakalanmıştı. Bilinen tüm tedavi yöntemleri – kemoterapi, radyasyon, kemik iliği transferi – başarısız olmuştu. Bu yüzden babası Teksas Üniversitesi kampusüne Reeves Araştırma Enstitüsü’nü kurmuştu; burayı oğlunun kanserine çare bulacak bir merkez haline getirmişti. Dünyanın dört bir yanından meşhur bilim adamlarını tutmuş ve onları Austin’e getirmişti. Her türlü imkanı vermiş, para harcamaktan kaçınmamıştı. Fakat beş yıl ve 5 milyar doların ardından, hâlâ bir tedavi bulunamamıştı. Doktorlar çocuğa bir yıl ömür biçmişlerdi.

Sonunda Russell Reeves herkesin sevdiği ve hayran olduğu ama kimsenin kıskanmadığı biri haline geldi. Austin’de yaşayan talihsiz bir karakter haline gelmişti. Ve şu anda Andy’nin kapısının önünde dikiliyordu.

“Girebilir miyim?”

Andy gazeteyi bıraktı ve ayağa kalktı. Max bir şeyler olduğunu hissetmişti ve bu yüzden o da ayağa kalktı.

“Bay Reeves. Evet, efendim. Lütfen girin.”

Revees Max’e bir göz attı: “Isırır mı?”

“Sadece Jo’s’nun muffinlerini. İsmi Max.” Andy elini uzattı. “Ben Andy Prescott.”

Andy daha önce bir milyarderin elini sıkmamıştı. Ya da bir milyonerin, tabii Tres hariç.

“Andy, ben Russell Reeves.”

Russell Reeves’ın kazancı onu olduğundan daha büyük gösterse de aslında Andy’den daha iri değildi. Özel dikim olan takım elbise omuzlarından aşağıya ipek gibi dökülüyordu. Kalın çerçeveli gözlük takıyordu ama Andy bir yerlerde gözlerini lazer ile tedavi ettirdiğini okumuştu. Saçları siyahtı, eskisi gibi gür ve kıvırcık değil, daha az, kısa ve yanlarda grilikler barındırıyordu. Whole Foods’daki hiçbir kız ona yakışıklı demezdi ama bala üşüşen arılar gibi yapışacakları kesindi. Özellikle de Suzie’nin. Bankada on beş milyar dolar, bir adamın görünüşünü kesinlikle olumlu yönde etkilerdi.

Russell Reeves kaşlarını çattı.

“Saldırıya mı uğradın?”

“Bisiklet kazası. Dün yeşil kuşakta bir uçuş yaptım da.”

Reeves başıyla onayladı, sonra da odayı incelemeye başladı.

“Ziyan edilmemiş bir yer. Bunu sevdim.”

“Öyle mi?”

Reeves gülümsedi. “İşe ilk başladığımda, iş yerimde yaşıyordum ve iş yerim eski bir binadaydı. Bir apartmanda yaşayacak paraya sahip değildim ve banyo yapmak için spor salonunu kullanıyordum.” Açık olan camı işaret etti. “Böyle bir yerde klima yok mu?”

Keman sesleri yandaki odadan geliyordu. Öğrenci gerçekten çok iyiydi. Reeves dinlemek için başını kaldırdı.

“Hoş.”

“Kiraya dahil.”

“Oturmamın sakıncası var mı, Andy?”

“Ah tabii, lütfen, Bay Reeves.”

Oyun masasına karşılıklı oturdular. Russell Reeves uzun süre Andy’yi inceledi, rahatsız edici bir andı; en son bu kadar rahatsız hissettiğinde

hukuk bölümü dekanından bölüme kabul edilip edilmediğini öğrenmek üzereydi.

“Andy, bir avukata ihtiyacım var.”

“Yüzlerce avukatınız var ama sizin.”

“Bu özel.”

“Okul alanında hız yapmaktan ceza mı yediniz?”

Reeves gülümsedi. “Hız cezasından daha özel bir durum bu, Andy. SoCo’yu düzeltmek istiyorum.”

“Bozuk muydu ki?”

“Bir milyarın çözemeyeceği bir şey değil.”

“Yatırımcıları temsil etmem.”

“Ah, prensip sahibi bir adam.”

“Ah, hayır. Asla bunu istemedim.”

“Pekala Andy, tüm bu göze çirkin gelen – eski terkedilmiş mağazaları, striptiz kulüplerini, varoş binaları – yerleri satın almak ve buraların yerine SoCo’da yaşayamamayacak kadar düşük gelirli insanlara burada kaliteli binalar yapmak istiyorum. Havuzlu evler ve çocuklar için oyun alanları olacak.”

“Biz yıllardır bunu yapmaya çalışıyoruz zaten.”

“Hükümet bürokrasi demektir, Andy. Bürokrasiyi ortadan kaldıracak gücüm ve param var. Aynı insanlar Doğu Austin için de başaramayacağımı söylemişti, ama başardık. Ve aynısını burada da yapmak istiyorum. Austin’de maddi durumunun ne olduğunu önemli değil, herkes için. Ve bunu gerçekleştirmemde yardımını istiyorum. Andy, SoCo’daki avukatım olmanı istiyorum.”

“Neden ben?”

“Daha önce söylediğim gibi Andy, belediye üzerinde kullanabileceğim gücüm ve param var. Fakat buradaki insanların güvenine sahip değilim.

SoCo’yu ele geçirmeye çalıştığımı söyleyecekler. Değiştirip Kuzey Austin gibi yapmak istediğimi.”

“Buradaki insanlar nehrin kuzey yakasındakilere güvenmezler.”

“İşte bu yüzden güney yakasından güvenebilecekleri birine ihtiyacım var.”

“Trafik cezalarına bakıyorum ben.”

“Avukatsın değil mi?”

Andy duvarda American IronHorse posterinin yanında asılı duran diplomasına bir göz attı.

“Evet, öyle sanırım.”

“Ve buradaki herkesi tanıyorsun ve herkes de seni tanıyor?”

Andy omuz silkti.

“Ve buradaki herkes sana güvenir değil mi?”

Bir kez daha omuz silkti.

“Ve ofisin bir dövmecinin üst katında, ayrıca bahse girerim senin de dövmen vardır?”

Andy başıyla onayladı. Russell Reeves elini uzattı.

“Kusursuzsun.”“Öyle miyim?”

“Andy, eğer Armani giyen ve dallama gibi davranan avukatlarımı SoCo’ya yollasaydım biz daha bu işe başlamadan sona ererdi her şey. Bu felaket olurdu.”

Haklıydı.

“Bay Reeves, ismimi nerden buldunuz?”

“Sekreterim Doris Sullivan’dan. Onun trafik cezalarını halletmişsin.”

“Onu bu sabah aramıştım.”

“Kulak misafiri oldum. Bu işi nasıl halledeceğim üzerinde kafa patlatıyordum sonra o senden bahsetti. Seni araştırdım ve öğrendiklerim hoşuma gitti.”

“Öyle mi?”

“Bak Andy, bölümünden en yüksek notlarla mezun olmadın, bunu ikimizde biliyoruz. Ve seni şirketimin halka arz edilmesi işi için tutmayacaktım ama bu iş için doğru adamsın. Ücretin ne kadar?”

“Şey, aa…”

Andy iş hayatı boyunca asla saat başı ücret alabileceği bir iş kapamamıştı.

“…peki, ne dersin—”

“Dört yüze ne dersin? Benim şehirdeki avukatlarım bunun iki katını alıyor.” Reeves elini umarsızca salladı. “Fakat sende onlardaki gibi genel gider yok. Pekala, saatte dört yüz dolar.”

Saatte dört yüz dolar mı? Andy kırk demeyi düşünmüştü. Nabzı hızla atmaya başladı ve beyni mali durumu üzerinde amansız bir düşünce karmaşasına girdi; bir saatlik kazancıyla bu ofisin iki aylık kirasını ödeyebilir, iki saatlik kazancıyla evinin kirasını ve faturalarını karşılayabilir ve bir diğer iki saatlik ücrete tüm aylık giderlerine çare olabilirdi. Ve yirmi dört saatlik ücretiyle, Aman Allahım, bu bir Stumpjumper anlamına geliyordu!

“Pekala, Andy, benim avukatım olmak istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

Andy beyninde Stumpjumper’ı ile Life Tepesi’nde sürüş yapıyor, dönemeçleri rüzgar gibi geçip bayırlardan rüzgar gibi iniyordu…

“Andy?”

Andy gözlerini kırpıştırdı ve gerçeğe döndü. Önünde oturan milyarder gerçeğine odaklandı; kendisi bütün rüyalarının anahtarıydı.

“Evet, Bay Reeves. Avukatınız olmak istiyorum.”

“Harika. İlk alınacak yer Oltrof’un yanındaki eski market alanı.”

“Beş milyon istiyorlar. Oraya yapılacak iki binaya engel olduk.”

“Onlar dört alacaklar ve bizde oraya dar gelirliler için yüzlerce ev inşa edeceğiz. Fiyat ikamet edenlerin tekrar yapılandırma planını kabul etmesine bağlı. Bu da senin görevin. Onlarla konuş ve anlaş. Benim şehirdeki avukatlarım kontrat ve tüm isim işleriyle ilgilenecekler. Ve bunun gibi yüzlerce yapı daha tespit ettik. Oldukça meşgul bir avukat olacaksın, Andy. Umarım boş zamanın vardır.”

“Programımı ona göre ayarlayacağım.”

“İyi.”

Russell Reeves ayağa kalktı ve kartvizitini uzattı.

“Numaralarım. Cep telefonumdan istediğin zaman ara.”

Reeves’in kartviziti kabartma harflerle süslenmişti. Andy’ninki öyle değildi. Kendi kartvizitini Ramon’un bilgisayarında tasarlamıştı. Kartvizitini zengin müşterisine uzattı.

“Bu da benim cep numaram.”

Sanki başka telefonu varmış gibi.

“Aramıza hoş geldin Andy.”

El sıkıştılar tekrar, sonra Reeves elini ceketinin cebine soktu ve bir zarf çıkardı. Andy’ye uzattı.

“Bu ilk haftayı karşılar.”

Russell Reeves kapıya doğru gitti ve sonra da geri döndü.

“Fakat saçını kestir, tamam mı?”

“Peki, Bay Reeves.”

Merdivenlerden aşağıya inerek gözden kayboldu. Andy pencereye döndü ve Russell Reeves’in aşağıda kaldırımda belirdiğini gördü. Kendisini bekleyen ve yolun ortasında duran limuzine doğru gidiyordu. Bir polis aracı

önünde, takım elbiseli ve güneş gözlüğü takan iri kel bir adamın yanında durmuş ceza yazıyordu. Reeves geldiğinde ona baktı. Polisin beden dili aniden değişti; artık özür diler gibiydi. Ceza makbuzunu yırttı. Gülümsedi ve Reeves'in elini sıktı. Sonra da ortadan kayboldu.

İri kel adam limuzinin kapısını Reeves için açtı, sonra da şoför koltuğuna geçti. Limuzin yolda ilerlemeye başladı. Andy oturdu, zarfı açıp içinden "Andrew Paul Prescott" adına yazılmış 10,000 dolarlık banka çekini çıkardı.

On bin dolar.

Andy heyecandan bayılır gibi oldu… bunun bir nedeni de ortaya çıkan korkunç kokuydu. Bunun tek bir açıklaması vardı. Bakışlarını aşağıya çevirdi, şaşkın bir şekilde onu seyreden Max'e baktı.

"Güero's'da fasülyeli burrito yedin değil mi?"

Limuzin henüz gözden kaybolmuştu ki Andy merdivenlerden aşağıya indi, Max'i Ramon ile bıraktı (aceleyle Ramon'un üzerinde çalıştığı popoya bir kez daha baktı) ve sonra da Huffy'ye atladı. Süratle çeki bozdurmak üzere bankaya gitti, bedeni duyguları tarafından ele geçirilmiş bir ergen gibi kalbi güm güm atıyordu. Veznedeki kadın "harcamaya uygun," dedi. Andy kolunu boynuna dolayıp kadını öpmek istedi. Fakat onun yerine sanki çok sıradan bir olaymış gibi "Teşekkürler," dedi.

Doğruca REI'ye gitti.

Ne istediğini Wayne'e söylediğinde yüzündeki ifadenin bir kamera tarafından yakalanmadığına üzüldü. Tabii ki Wayne, Andy'nin isteğini yerine getirmeden önce çekin kabul edilebilir olduğunu bankadan teyit ettirdi. "Kişisel alma," demişti. İki saat sonra, Andy Prescott Hike-and-Bike'dan satın aldığı bir Specialized S-Works Stumpjumper dağ bisikletini Lady Bird Gölü çevresinde sürüyordu. Max de ona eşlik ediyordu.

Kanunlar gereği hızını saatte on milin altında tutmalıydı ve yol iş çıkışı olduğundan hınca hınç doluydu, bu yüzden Andy bisikleti acele etmeden hissetmeye başladı; ayrıca diğer bisiklet sürücülerinin kıskançlık dolu bakışları onu epey eğlendiriyordu. Onları kim suçlayabilirdi ki: Karbon-çelik tam süspansiyonlu gövde, hidrolik disk frenler, Shimano marka vites,

karbon mandallı değiştirici, yarış jantları ve tekerleri vardı. Hepsi birinci sınıftı. Hepsinin bakışları öylesine haset doluydu ki Andy sanki gidonunda Spandex şort ve straples üst giymiş Suzie'nin oturduğunu sandı.

On mil uzunluğundaki granit yol kıyı şeridi boyunca uzanıyordu. Koşucular ve bisiklet sürücüleri buraya hafta içi akşam beş, hafta sonu her gün gelirlerdi; kimisi yaptığı iş konusunda ciddi, kimisi sosyalleşmek için gelirdi ama çoğu fit ve gösterişten hoşlanan tiplerdi. Gölün çevresinde koşmak ya da bisiklete binmek Austin'in alışılagelmiş sahnelerinden biriydi, burası hem görmek hem de görülmek için bir yerdi. Burada aktif ve sıkı vücutlu olup doğayla kucaklaşmalı ve Spandex giymeliydiniz.

Andy iyi hissediyordu.

Gerçek bir erkek gibi. Gerçek bir avukat gibi. Bunu zengin bir müvekkil ile sağlamıştı. Durumun tuhaflığını bir an olsun düşünmemişti; neden Russell Reeves gibi bir milyarder Andy Prescott gibi trafik cezalarına bakan bir avukatın kapısından içeri girip ona milyon dolarlık bir emlak işini teklif ederdi ki? Bu astronomik bir meblağdı. Şimşek gibi hızla olup bitmişti. Ve bu onu tedirgin ediyordu. Tıpkı babasının dediği gibi: "Eğer bir şey doğru olamayacak kadar iyiyse, muhtemelen doğru değildir."

Öte yandan – ve Andy kendisini çaresizce öte bir yan ararken buldu – Reeves, SoCo konusunda haklıydı; ona her adımında karşı çıkacaklardı. Hepsi militan düzeyinde aktifti ve onu durdurmak için belediyeye karşı ölümüne mücadele edeceklerdi. Nehrin kuzey tarafından kimseye güvenmezlerdi, bu yüzden herkesin güvenebileceği güney tarafından bir avukata ihtiyaç duymuştu. Andy Prescott gibi birine.

O bu iş için *mükemmeldi*.

Bir gürültü ilgisini dağıttı. Andy, bisiklet yolunun César Chávez Sokağı tarafında gidiyordu. Protestocular Seaholm projesinin yapım alanı sahasının tam önünde toplanmışlardı – burası Dallaslı bir yatırımcı tarafından finanse edilen Austin tarihinin en büyük iştirakiydi – göstericilerden 'Belediye bizi sattı! Onlara oy verme!' Sesleri yükseliyor taşıdıkları pankartlarda iri harfli yazılar göze çarpıyordu: AUSTİN'İ DALLAS'A BENZETMEK İSTİYORLAR, ŞEYTAN YATIRIMCI ve bol bol da YATIRIMCILAR ŞEREFSİZ pankartları göze çarpıyordu. Austinlilere göre dünya üzerinde

gezen her canlı emlak yatırımcılarından daha değerliydi; ama bugünlerde Kuzey Kore'de yapılan füze denemeleri anketlerde yatırımcılardan daha fazla nefret edilen tek şeydi. Ve Andy Prescott o yatırımcılardan biri için avukatlık yapacaktı.

Ya da yapacak mıydı?

Andy gözlerini protestoculardan kaçırmaya çalıştı ve yeni müvekkilinin niyetini düşünmeye başladı. Russell Reeves SoCo'ya *yatırım yapmayı* değil, burayı *yenilemeyi* düşünüyordu. Andy bir *yatırımcının* avukatı değil, *yenileyicinin* avukatı olacaktı. O şeytanın değil, bir meleğin avukatı olacaktı. Köhne binaları alıp onları dar gelirliler için ev haline getirecek olan iyiliksever milyarder bir melek. Şu zamanda bunu kim yapardı ki? Belediye yapmazdı. Ucunda para olmadan bir yatırımcı da yapmazdı. Bunu sadece bir melek yapabilirdi. Sadece Russell Reeves. SoCo'da kalanlar yüksek ev fiyatları ve vergiler yüzünden göçe zorlanıyorlardı. Reeves'in bu teklifine ihtiyaçları vardı. Planlarıyla eğer halka giderse ona yardım edecekti. Ve onlara yardım kendisine yardımdı.

Saat başı tam dört yüz dolar!

Bugün çok mutlu olmuştu çünkü dört yüz dolar kazanmıştı – ama bu parayı bir saatte kazanırsa? Eğer bir ayda kırk saat çalışırsa bu tamı tamına *on altı bin dolar* ederdi. Bu parayı trafik cezası davalarından bir yılda kazanamazdı. Bunu reddetmesi mi gerekirdi? Muhteşem Stumpjumper'ını Wayne'e geri mi iade edip bir Schwinn'e mi binmeliydi? Yard Dog'dan aldığı oyma baykuşu geri verip annesinin altmış ikinci yaşını kutlayacağı doğum gününe hediyesiz mi gitmeliydi?

Hiç sanmıyorum.

Babası ayrıca şunu da demişti, "Asla adi bir hediye bakma."

İki yüz elli kilometre kuzeyde, Alvin Adams devasa hamburgerinden bir ısırık aldı. Quuens'de bir barda oturmuş hamburger ve patates kızartmasını yerken birasını yudumluyordu. İş yerinde bir başka sıkıcı gün daha geride kalmıştı ve baş ağrısından kurtulup rahatlaması için iki ya da üç biraya ihtiyacı vardı. Diğer bir deyişle, Alvin Adams'ın hayatında bir başka sıkıcı gün dahaydı; çalıştığı şirket tarafından basılmış tıbbi yayınların başında sekiz saat dikkat kesilerek makaleleri okumuş, hataları düzeltmiş, yazarları

referanslarını doğrulaması için aramış ve onların yazdığı egzotik hastalık isimlerinin yazımlarını düzeltmişti. Kahretsin, eğer akademik kariyerine devam etseydi isminin önüne Doktor ya da Doçent yazılabilirdi.

İşinden nefret ediyordu.

Fakat faturalarını ödemek zorundaydı. Ya da, en azından, parasının yettiğince limitini doldurmuş olan kredi kartlarının ödemesi gereken en düşük tutarlarını ödemeliydi. Şerefsizler, yüzde otuz faiz koyuyorlardı. Yüksek faiz yasalara aykırı olmalıydı, ama kredi kartı şirketleri tüm eyaletlerde bunu etkisiz kılacak federal bir yasa satın almış olmalıydı. Ne anlaşma ama. Hamburgerinden bir ısırık almıştı ki orta yaşlarda, takım elbise giyen ve elinde evrak çantası olan bir adam karşısındaki koltuğa oturdu. Avukat gibi görünüyordu. Alvin yutkundu ve sonra da şöyle dedi, “Yardım edebilir miyim?”

“Birbirimize yardım edebiliriz, Alvin,” dedi adam.

“Nasıl olacakmış bu?”

Adam evrak çantasını açtı ve bir zarf çıkardı. Masanın karşısına itti. Alvin hamburgerini tabağına bıraktı ve zarfı aldı. Oldukça kalındı. Onu açtı. İçinde 100 dolarlıklar vardı. Bir sürü 100 dolar vardı içinde. Zarfı kapadı ve masanın üzerine koydu.

“Bu çok para.”

“Elli bin dolar.”

“Kimsin sen?”

“Bay Smith.”

Alvin gülümsedi. “Pekala, Bay Smith benden ne istiyorsunuz?”

“Bir isim.”

“Kimin ismi?”

Bay Smith tekrar evrak çantasına uzandı ve bu defa bir dosya çıkardı. Masanın üzerine koydu böylece Alvin üzerinde yazanları okuyabildi: “Hasta X: Kurtarıcı Mı?”

Alvin bu dosyayı anımsamıştı; şirketi tarafından basılmış bilimsel dergilerden birinde yayınlanmış bir makaleydi. Ne zamandı – iki ya da üç sene önce mi? Alvin'in makaleyi hatırlamasının sebebi yazarının "Anonim" olmasından kaynaklanıyordu ve makale—

"Bir halta yaramaz."

"Efendim?"

Alvin elindeki kızarmış patatesle makaleyi gösterdi.

"Bu."

"Ne, siz araştırmacı mısınız?"

"Sayılır. Yüzlerce araştırma makalesi okudum. Bu çok kötü bir şeydi. Bu işle ilgilenen kimse bu saçmalıklara inanmaz. Sadece kocaman bir şaka bu."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hasta X'in mi?"

"Hayır, Anonimin."

"Neden bunu bilmek istiyorsun ki?"

"Ana prensip bilmektir Alvin, senin bilmene gerek yok. Tek bilmen gereken bu ismin karşılığının elli bin dolar ettiği. Vergisiz."

Alvin "Anonim" denen kişinin kimliğini biliyordu çünkü yazarla bu makale ve sonraki iki makalesinin üzerinde düzeltmeler yapması için defalarca yazışmıştı.

"Biliyorsun bu gizli bilgi."

"Avukat mısın, Alvin?"

"Hayır."

"Peki, kaybedecek neyin var?"

"İşim."

"Peki bunu nasıl öğrenebilirler?"

Alvin bunu düşündü, bunu öğrenmelerine ihtimal var mıydı?

“Öğrenemezler ama…”

Adam masanın üzerindeki zarfa uzanıp geri alır gibi yaptı.

“Tony Falco.”

Alvin bu adı hatırlıyordu çünkü daha önce “Anonim” bir yazara rastlamamıştı.

“Ve kim bu Tony Falco?”

“Bir doktor.”

“Nerede?”

“Burada. New York’da. En azından o zamanlar öyleydi.”

Bay Smith ayağa kalktı ve bardan dışarı çıktı. Alvin zarftaki paraya bir kez daha göz attı sonra da zarfı kapatıp cebine koydu. Baş ağrısı geçmiş de olsa bir bira daha sipariş etti.

İki saat ve dört bira sonra, tökezleyerek bardan çıktı. Hava artık karanlıktı. Birkaç bina ötede kaldırımın kenarına park etmiş siyah sedana yaslanmış duran kapüşonlu adamı fark etti. Alvin yakınlarına gelene kadar bekledi. Sonra aniden Alvin’e doğru hamle yaptı ve güçlü kollarıyla onu omuzlarından kavradı.

“Alvin, avukata ne anlattın?”

“Ne avukatı?”

“Sana para veren avukat.”

“Ne parası?”

Adamın parmakları Alvin’in ceketinde paranın bulunduğu yere birkaç defa vurdu.

“Bu para. Bak, Alvin, parayı istemiyorum. İstediğim şey bilgi.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

Adam üzerindeki kabanı geriye doğru attı ve ortaya bir tabanca çıktı.

“Hadi Alvin, bunun için ölmeye değmez.”

Haklıydı.

“Tony Falco.”

“Ve?”

“O bir doktor, burada New York’da.”

“Teşekkürler Alvin.”

Adam sıkıca tuttuğu Alvin’in omuzlarını serbest bıraktı. Adam onu barın aşağısındaki dar sokağa itmeden önce derin bir nefes almayı başarmıştı Alvin. Geriye dönüp baktığında adamın silahın uzun ve kalın namlusunu onun kafasına doğrulttuğunu gördü. Ve Alvin Adams bir daha asla baş ağrısı çekmeyeceğini biliyordu.

Telefondaki ses şöyle dedi: “Tanrım, Harmon, neden Adams’ı öldürdün?”

“Sessiz kalması için.”

“O kiminle konuşacaktı ki? Ona rüşvet verdiler, Tanrı aşkına. Ve o da ismi verdi.” Derin bir iç geçirme duyuldu. “Şu andan itibaren Harmon, işleri senin yerine avukatın yapmasına izin ver. İzinsiz öldürmek yok, anladın mı? Unutma, öldürmek istediğimiz tek bir kişi var.”

Bölüm 7

Andy Prescott arkada oturan yolcusuna döndü.

“Max, yemekten sonra körfezde yüzmeye ne dersin?”

Max, *Evet! Evet, çok isterim!* Anlamında bir kez havladı.

Cumartesi sabahıydı ve Andy Stumpjumper’ı ile Ranch Yolu 12’de sürüyordu. Paket yaptığı oyma baykuşu sırt çantasına koymuştu; kafasının üzerinden sanki etrafa göz atıyormuş gibi bakıyordu. Max arka tekerleğin üzerine Andy tarafından hazırlanmış bir selenin üzerine yerleştirilmişti. İkisinin de kafasında kask vardı.

Andy, Austin’in dışındaki kır yollarında sürmeye bayılırdı. Hava daha temizdi, Hill Country’nin manzarası sonsuz gibiydi ve hız manyağı devasa araç sayısı yok denecek kadar azdı…ta ki bu araç görünene kadar.

Max havlamaya başladı.

Aracın yaklaştığını Andy’den önce duymuştu ve şimdi devasa motorun çıkardığı homurtuları adam da duyabiliyordu. Arkasına dönüp baktı. Pikap son dönemeci dönmüştü ve son hızla onlara doğru geliyordu. Bu normal boyutlarda bir pikap değildi. Kocaman arazi tekerleri olan simsiyah bir 4X4’tü, önündeki ızgarasının önünde koruma panelleri vardı ve süspansiyon sayesinde araç epey havaya yükselmişti. Abrams savaş tankı gibi yolları yiyerek geliyordu.

Andy omzunun üzerinden seyretti ve kendisini yanlarından geçip gittikten sonra oluşacak rüzgara hazırladı. Pikapın sürücüsü oyuncağına henüz kavuşmuş bir çocuk gibi kornaya basıyordu. Andy yoldan hafifçe savruldu. Herife parmak göstermeyi düşündü ama Teksaslıların araçlarında hırsızlara karşı silah taşıma izni veren yasa yeni onaylanmıştı. Şüphesiz bu sonradan görme silahlı ve aptaldı. Bu yüzden Andy pedallara asıldı.

Wimberley Kasabası, Teksas, nüfus 3946, Ranch Yolu 12 ile Austin’in 65 km güneyinde bulunan Cypress Körfezi’nin kesişimindeydi. Şehirde çalışıp banliyöde yaşamak isteyenler için yollar yıldırıcı ama yaratıcı tipler için birazcık zahmete değecek bir yerdi. Wemberley şarkıcılar, heykeltıraşlar,

yazarlar, zaanatkarlar, cam üfleyicileri ve uyuşturucu kullananlar tarafından mesken tutulmuştu.

Wimberley şehirden bunalanlar tarafından işgal edilip toprak fiyatları tavan yapmadan önce 200 dönümlük bir arazi Jean Prescott'a miras kalmıştı. Annesinin arazisinin değeri eğer bir yatırımcıya satmak istese bir milyon dolar getirirdi. Fakat satmamıştı. Emlak yatırımcıları onun kitabında futbol koçlarından daha aşağı sırada yer alıyordu. Fakat vergiler fiyatlarla birlikte yükselmişti. Büyükannesi ve büyükbabası tarım muafiyetinden yararlanmak için sığır beslediler, böylece vergileri birkaç yüz dolar azalacaktı. Ama annesi kırmızı eti bırakacağına yemin etmişti, bu yüzden o ve annesi sığır yerine devekuşu yetiştirmeye başladı.

Andy dikenli telli kapıyı açtı. Uzun tombul devekuşları onu kapıda karşıladı; Andy onları kışkışladı sonra da bisikletiyle içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Eve ulaşana kadar çakıllı yolda bisiklet sürdü.

Uzun meşe ağaçlarının gölgesinde, Andy'nin çocukluğunun, önündeki kocaman verandada geçtiği, iki katlı bir köy eviydi bu. Sulama için yağmur suyunu toplama sistemi vardı ve güneş panelleri güneş enerjisini elektriğe çeviriyordu; babası yaz aylarında arta kalan elektriği elektrik idaresine satarken çok eğlenmişti. Susuzluğa dayanıklı Teksas bitkileri evin çevresini saran verandanın önünde bahçede büyüyorlardı – oyma baykuşda tam olarak buraya uygundu – ayrıca bahçenin arka tarafında organik bahçede büyüyen sebzeler vardı. Bahçede kullanılan gübre çitle çevrilmiş ayrı bir kısımdaydı. Yeşil hayat moda olmadan çok önce ailesi yeşile gönül vermişti bile.

Ev gibisi yoktu.

Max havlıyordu. Andy bisikletinden inip yasladı, sonra da köpeğini yere indirdi. Max yere iner inmez kuşları ve sincapları kovalamaya başladı ve sonra deve kuşları onu kovalamaya başladı. İki parmaklı kuşlar saatte 60 km. hızla koşabiliyorlardı. Böylece dikenli teller arasında istedikleri gibi başıboş gezinebiliyorlardı; fakat dikenli teller olmasa yola çıkıp ölebilirlerdi. 180 kilogramlık bir kuş bile olsa üç tonluk bir pikap karşısında şansı olmazdı.

Andy sırt çantasını yere indirip içinden baykuşu çıkardı. Verandayı geçti ve ön kapıdan içeri girdi. Ailesi yazın bile klimayı açmazdı; fakat ev körfezden esen tatlı rüzgarı yakalayacak şekilde inşa edilmişti. Daha ön kapıdan annesinin arka tarafta bulunan mutfakta kek yaptığını anlamıştı.

“Anne!”

Cevap yoktu. Onu nerede bulacağını biliyordu. Hâlâ sıcak olan çilekli kekin bulunduğu mutfağa doğru gitti – annesi onun çikolata yemediğini bilirdi – tezgahın üzerine oturdu. Camdan arka verandaya doğru, dışarı baktı. Tatlı esintinin uğuldaması ve meşelerdeki yaprakları oynatması doğanın senfonilerinden biriydi. Bahçedeki rengarenk eşyalar – metal kuş ve sansarlar, rüzgar çanları – sanki açık hava sanat evi gibi görünmesine neden olmuştu. Otuz adım sonra bir ambarın içindeydi. Dış görünümüne karşın burası kullanılan bir yerdi; dışa doğru açık çift kanatlı kapıdan yayılan klasik müzik bunu kanıtlıyordu.

Burası annesinin özel mekanıydı, burada kendisini sanata teslim ederdi. Onun için bisiklet yolu neyse annesi içinde burası o anlama geliyordu; tüm sözcüklerden uzakta, bambaşka bir yerdeydi burada. Burası onun alanıydı. Jean Prescott bir heykeltıraştı. Ve bu ambar da onun stüdyosuydu.

Andy annesini köşede doğal gün ışığının vurduğu camla kaplı arka tarafta buldu. Arka kapılar ardına kadar açıktı ve körfezden esen ılık rüzgar tatlı bir ıslık gibi içeriye süzülüyordu. Orada üzerinde çamura bulanmış kot pantolonu ve tişörtüyle, Afrika çayırlarında avına atlamaya hazır duran bir aslan gibi duruyordu. Kimi insanlar 5 m2 olan ofislerine aittir, kimisi yerden 5 km aşağıdaki madenlere. Jean Prescott ise sanat atölyesine aitti. Melek heykelinin üzerinde son dokunuşlarını gerçekleştiriyordu.

“Hoş.”

Kadın arkasına döndü ve gülümsedi.

“Andy.”

Fakat gülümsemesi hemen bir kaş çatmasına dönüştü.

“Saçlarını kestirmişsin.”

Kestirmişti. Gözleri artık çok üzgündü, Andy neredeyse özür dileyecekti ama aniden kolunun altındaki oyma baykuşu gördü ve gözleri yeniden parladı.

“Andy, sana söylemiştim, hediye yok.”

“Biliyorum. Ama çok güzel, sence de öyle değil mi? Bahçen için. Mutlu yıllar, anne.”

“Bu çok güzel. Fakat bunu almaya senin gücün yetmez.”

“Artık yeter.”

“Nasıl?”

“Sana sonra söyleyeceğim. Babam nerede?”

“Çalışma odasında.” Ellerini sildi ve konuşmaya devam etti. “Ona gidip yemek zamanı olduğunu söyle. Tofu burger. Onun beslenme zamanını birebir takip ediyorum.”

Andy boğulur gibi inledi. Gene mi tofu burger vardı.

Andy açık kapıdan çıkmadan önce baykuşu masanın yanına bıraktı. Domateslerin iyice kızardığı sebze bahçesinin yanından geçti. Cypress Körfezi’ne doğru meyilli hale gelen yolda devam etti, dışı taşlarla çevrili küçük su birikintisini ve etrafındaki kireçtaşı kayalarını geçip körfezin içerisinde iri su kamışları gibi duran çıplak selvi ağaçlarının altından ilerledi. Suyun kenarında taşın üzerinde sallanan sandalyesine oturmuş babasına doğru gitti; burası son otuz beş yıldır babasının çalışma odasıydı. Oltasını ağaca yaslamıştı, bu arada tertemiz suda bir kedi balığının yüzdüğünü gördü. Gitarını tıngırdatıp şarkısını mırıldanıyordu; sanki etrafta otlayan yarım düzine devekuşuna konser veriyordu.

Paul Prescott uzun boylu sırık gibi bir adamdı, muntazam kesilmiş sakalına eşlik eden gri saç kuyruğu vardı. Üzerinde eski bir kot pantolonla kovboy çizmeleri vardı. Kris Kristofferson’a benziyordu, aynı kalın ses tonuna ve şarkı sözü yazma yeteneğine sahipti. Fakat Paul Prescott asla hit bir şarkı yapamamıştı. Asla yıldız olamamıştı. Asla şanslı olamamıştı. Kırk beş yıldır gitarıyla, etraftaki ve Austin’deki batakhanelerde şarkı söylemişti. Ve sadık dostu José Cuervo onu hiç yalnız bırakmamıştı.

Cumartesi geceleri Broken Spoke'da ya da Cheatham Sokağı Ambarında ya da Gruene Salonu'nda annesinin kucağında uykuya dalana kadar babasını dinlerdi; bunlar Andy Prescott'un çocukluk anılarıydı. Diğer çocuklar Disney çizgi filmleri izlerken Andy Prescott gece kulüplerinde sarhoş koyboylar ve vahşi kadınlar arasında büyümüştü.

Harika bir çocukluk geçirmişti.

Willie ve Waylon ile, Kris ve Kinky ile, Ray Price ve Merle Haggard ile tanışmıştı; hepsi de Teksas barlarının yıldızıydı. Babası hepsinin altında çalışmıştı, ama kimse onun altında çalışmamıştı; asla yıldız olamamıştı. Andy on yaşına geldiğinde babasıyla gurur duyuyordu. O, sahnede şarkı söyleyen gerçek bir yıldızdı. Fakat on dört yaşına bastığında babasının bir yıldız olmadığını anladı. On sekizine geldiğinde babasının asla bir yıldız olamayacağını biliyordu. Andy Prescott her zaman babasının adımlarını takip etti; bir yıldız değil başarısızlık örneğiydi. Russell Reeves'in onun büyük şansı olup olmadığını merak etti.

Babası şarkı söylemeyi kesti, sert bir şekilde öksürdü ve kan tükürdü.

Paul Prescott ölüyordu. Altmış beş yaşındaydı ve eğer karaciğeri izin verirse daha da yaşayacaktı. Aslında karaciğerini tekila ile öldürmüştü. Doktorlar buna "alkolik siroz" diyordu. Yaralı karaciğeri vitaminleri yeterince ememiyor, kanının pıhtılaşması için protein üretemiyor ve vücudundan toksinleri arındıramıyordu. Yeni bir karaciğere ihtiyacı vardı. Organ nakli olmazsa, ölümcül düzeyde bakteriyel karın içi iltihabıyla karşılaşabilir, karaciğere bağlı beyin hasarıyla komaya girebilir ya da iç kanamadan hayatını kaybedebilirdi.

Babası ulusal "kadaverik karaciğer bağışı" bekleme listesindeki on yedi bin hastadan biriydi, yani ölü bir vericiden karaciğer alınması gerekiyordu. Bir yıl kadar önce bekleme listesine eklenmişti ve doktoru kendisine bir yıl içerisinde sıranın geleceğini söylemişti. Gelecek on iki ay boyunca sadece altı bin kişi karaciğer alacaktı; babası onlardan biri olamayabilirdi. Alkolik siroz hastaları bekleme listesinin en altlarında yer alırlardı.

Bağışlanan karaciğerler öncelikle "Statü 1" sınıfındaki kişilere tahsis edilirdi, bu hastalar yoğun bakımda yedi günden daha az yaşama şansı olanlardı. Fakat o zamana kadar genelde çoğu kez geç kalınmış olurdu

çünkü Statü 1'de bulunan hastalar organ nakliyle bir yıl kadar yaşarlardı. Çok aptalca görünüyordu; karaciğer hayatta kalma şansı en az olan kişiye veriliyordu.

Babasının tek umudu – ve Paul Prescott bunun bir de ahlaki yönüyle mücadele ediyordu çünkü kendi hayatının kurtulması için başkasınınkinin feda edilmesi gerekiyordu – bağışlanan karaciğerin Teksas bölgesinde Statü 1 hastası olan kişilerin kan grubuna ve vücut ağırlığına uygun olmamasıydı. Böylece onlar yerlerini bir altlarında olan yaşam süresi üç aydan daha az olanlara bırakırdı. Eğer o hastalara da uygunluk teşkil etmezse daha uzun olanlara ve hiçbirine uygun olmazsa karaciğer nihayet alkolik siroz hastalarına nakledilirdi. İhtimaller pek de iyi durumda değildi.

Babası öldüğünü biliyordu.

Fakat asla şikâyet etmemişti; kendisinden başka kimseyi suçlamadığını söylüyordu. Ve en azından sağlık sigortası vardı ve bekleme listesine dahil olabiliyordu; sigortası olmayan hastalar listeye giremezdi. Ödeme yapabilme durumu belirleyici faktördü; sağlık sigortası olmayan beş yaşındaki çocuklar ölebilirdi ama sağlık sigortası olan yirmi yedi yaşındaki bir adam yaşardı. Paul Prescott şöyle derdi: "Hayat adil değil. Bazen senin için iyi olan başkası için kötü olabilir, bazen de başkası için iyi olan senin için kötü olabilir. Hayat her zaman birilerine adaletsiz." Oğlunun aksine babası hayatın adil olmadığı gerçeğini kabul etmişti.

Andy yakınına geldi. Babasının yumuşak sesi daha anlaşılır hale geldi:

"Gece kulübü kahramanları, bizler artık nesli tükenen bir soyuz.

Gece kulüpleri tarih oldu;

Onların kahramanları da yakında olacak;

fakat müzikleri CD'lerde yaşayacak."

"Kulağa iyi geliyor."

Babasının parmakları tellerin üzerinde bir an dondu; arkasına döndü ve gülümsedi.

“Andy, oğlum. Nasılsın, evlat?” Gözlerini ışıkta kısarak ona baktı. “Bar kavgasına mı karıştın?”

“Bisiklet yolu. Bilirsin, sevdiğim bir şey.”

“İşe yarayabilir. En iyisi yazmak.”

Babası bugünlerde yanında taşıdığı not defterine yazdı. Unutkanlık karaciğer hastalıklarının semptomlarından biriydi.

“Bir gecede otuz şarkı söylerdim. Şimdi birini bile anımsayamıyorum.”

Babası kendi CD’sini Austin’de bir stüdyoda bastırmıştı, sonra da yerel müzik dükkanlarında ve sahne aldığı zamanlarda satmıştı. İki yıldır insanlara şarkı söylememişti. Ölmeden önce bir albüm daha kaydetmek istiyordu. Yazmayı bitirdi ve sonra tekrar Andy’ye döndü.

“İşe mi girdin?”

“Hayır.”

“O zaman neden saçlarını kestirdin?”

“Ah. Bir müvekkilim var.”

“Hız yapan bir sürücü için saçlarını mı kestirdin?”

“Sonra anlatırım.”

Andy babasının yanına çömeldi; selvi ağaçlarının arasından kırılan güneş ışığında derisi sarımtırak bir şekilde parlıyordu.

“Nasılsın, baba?”

“Hâlâ şarkı söylüyorum…kuşlara tabii.”

Andy gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti. Babası elini oğlunun kısacık saçlarında gezdirdi.

“Evlat, benim için ağlama. Eğer hayatım şimdi sona ererse, hiç şikâyet etmem. Harika bir hayat yaşadım. Hayatımı istediğim şekilde yaşadım, müziğimi istediğim şekilde yaptım. Bugüne kadar tanıdığım en mükemmel kadınla otuz beş yıldır birlikteyim ve yirmi dokuz yıldır da umut

edebileceğim en iyi oğla sahibim. Tek dileğim umarım benim gibi harika bir eşe ve senin gibi iyi bir evlada sahip olursun.”

“Baba, bir trafik cezası avukatıyım.”

“Sen iyi bir adamsın Andy. İyi bir yüreğe sahipsin.”

Andy gözyaşlarını sildi.

“Evlat, zengin ya da ünlü değilim ama hiç ihtiyacım olmadı. Mutlu olmak için şarkılarımı söylemeye ihtiyacım vardı, yıldız olmaya değil. Mutluluğu mağazalardan satın alamazsın, Andy. Yaşarsın. Ben de öyle yaptım. Hayatımın her gününü istediğim şekilde yaşadım. Sevdim ve sevildim. Bu hayatta alabileceğin en büyük hediye.”

Andy hıçkırıklara boğulmadan önce konuşabildi: “Annem yemek zamanı olduğunu söyledi. Tofu burger var.”

Babası inledi.

“Kahretsin, gene mi tofu. Ete ihtiyacım var.”

“Bu evde yok.”

Paul Prescott sandalyesinden kalkmak için kendini zorladı; bu biraz güç gerektirmişti. Andy yardım edebilirdi ama bu her zaman babasının canını sıkmıştı. Asla yardım talep etmezdi.

“Ne diyorsun Andy? Sen ve ben şehre sıvışıp cheeseburger ve patates kızartması yiyelim.”

Babası tofu burgerden aldığı lokmasını yuttu.

“Bu çok güzel, Jean.”

Annesi “Kiminle kafa bulduğunu sanıyorsun?” gibisinden bir bakış attı.

“Hindistan’daki karaciğer nakilleri hakkında okuyordum, diyorlar ki orada çok daha kısa bir sürede karaciğer bulabilirmişim. Ve daha ucuza.”

Arka tarafta verandada tofu burgerlerini ve tatlı patates kızartmalarını yiyip buzlu çaylarını yudumluyorlardı. Andy babasının yanında asla bira içmezdi.

“Görünüşe göre bugünlerde herkes Hindistan’a gidiyor; çağrı merkezi için, dölyatağı için, karaciğer için…”

Annesi kaşlarını çattı. “Dölyatağı mı?”

“Natalie bebeklerini taşıması için Hintli bir kadın tutmak istiyor. Daha ucuzmuş.”

“Küresel ekonomi,” dedi babası. “Amerikalılar ucuz iş gücü için dünyanın her yanına gider. Tam da Natalie’nin durumuna uygun.”

“Gerçekten Hindistan’dan bir karaciğer almayı mı düşünüyorsun?”

“Yo. Bu fakir milletlerin memleketlerine gidip Çin’den ucuz otomobil parçaları alır gibi vücut parçalarını onların yoksulluklarını kullanarak alamayız.”

Prescott erkekleri umutsuz liberaller ve sempatik başarısızlardı. McGover’e, Humphrey’e, Mondale’e, Gore’a, Kerry ve Kinky’ye oy vermişlerdi. Oyları verdikleri adaylar kaybetmeyi garantiliyordu.

Babası bir avuç vitamini ağzına attı ve sonra da üzerine soğuk çay içip arkasına yaslandı.

“Lanet olsun, gene gitmeliyim.”

İçeri, eve girdi. Andy annesine baktı.

“İdrar söktürücüler,” dedi annesi. “Karnındaki sıvıdan kurtulması için vücudunun daha fazla idrar üretmesini sağlıyorlar.”

“Derisi ve gözleri, son gördüğümden daha da sarı.”

Annesi başıyla onayladı: “Sarılık. Doktor sona ermeden önce yüzünün balkabağı gibi görüneceğini söyledi.”

“Ehliyetimin arkasındaki organ bağış kısmını imzaladım.”

“Yüzün daha iyi görünüyor.”

Babası geri döndü, “Bu ay o pisliklere elektrik satarak yüz dolar daha kazandık,” dedi. Oturdu, çatalını arka kapının yanındaki oyma baykuşa doğrulttu. “Bu lanet şey de ne Andy?”

“Bahçe süsü, Paul,” dedi annesi.

“Bunu Austin’den mi aldın?”

“Evet.”

“Ucuza gelmiş olamaz… dışarıdaki o yeni bisiklet de öyle.”

“Yeni bir müvekkilim oldu bu hafta.”

İlgilerini tamamen ona vermiş olmalarını bekliyordu; kendisini beşlerle dolu karnesini onlara göstermek üzere olan bir çocuk gibi hissediyordu.

“Russell Reeves beni tuttu.”

Ailesi ona sanki Dick Cheney yemeğe gelecek demiş gibi bakıyordu. Nihayet annesi konuştuğunda şunu dedi, “Saçını onun için mi kestirdin?”

Sadece annesi böyle bir şeyi sorardı. İnandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

“Russell Reeves trafik cezaları için seni mi tuttu?” diye sordu babası.

“Hayır. SoCo’da dar gelirlilere ev yapmak için beni tuttu.”

“Andy,” dedi annesi, “sen bir *yatırımcıyı* mı temsil ediyorsun?”

“Hayır. Anne. Bir *yenileyiciyi*.”

“Bunun seninle ne ilgisi var?” diye sordu babası.

“Bir SoCo avukatına ihtiyacı var. Saatime dört yüz dolar ödüyor.”

“Bunu neden yapıyor?”

“Çünkü düşük gelirliler için Doğu—”

“Hayır. Neden sana saatte dört yüz dolar ödüyor?”

“Russell Reeves’in bana ihtiyacı var.”

“Russell Reeves’in sana ihtiyacı mı var?”

“SoCo’da güvenilir biriyim.”

“O, öyle biri mi?”

“Hayır. Bu yüzden bana ihtiyacı var.”

“O bir milyarder.”

“Evet. On beş kadar.”

“Bu ona güvenmemen için on beş milyar neden demek.”

Ailesi oğullarını doğduğu günden beri her gün ezilmiş havuç ve popülist politikayla beslemişti. Ve bu davranışın özünde yatan şey şuydu: Asla o “adama” güvenme. O adam her zaman zengin, güçlü ve politik olarak bağlantı içindeydi… tıpkı Russell Reeves gibi.

“Baba, Russell Reeves Austin için pek çok iyi şey yaptı; anne, Teksas Üniversitesi futbol takımına hiç para vermedi. O bir araştırma laboratuarı inşa etti…ve onun hasta bir oğlu var.”

Andy şimdi de o “adamı” savunuyordu.

Annesinin ifadesi yumuşamıştı: “Oğlu ölüyor, Paul.”

“Fakat Andy, neden?” dedi babası dönerek. “Alınma oğlum ama Austin’de on bin avukat daha var ve hepsi—”

“Okulda benden iyi miydi?”

“Sen bir trafik cezası avukatısın, evlat. Bu benim için sorun değil ama neden Russell Reeves için de sorun değil?”

“Baba, SoCo’daki normal insanlara yardım etmek istiyor.”

“Tıpkı zengin adamlar tarafından mevkilerine yükseltilen politikacıların normal insanlara yardım etmek istemesi gibi.” Babası başını salladı. “Andy, bir şey iyi görünmüyorsa, iyi değildir.”

“Baba…”

“Bir milyarder ansızın kapından içeri girip seni emlak işi için mi tuttu? Bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Endişelenme baba. Her şey yolunda.”

Babası ikna olmamıştı. Biraz daha söylendi ve tofusunu yemeye devam etti, sonra da konuştu: “Gece kalmaya ne dersin evlat? Yemek için şehre gideriz, cheesburger yeriz ve bir şeyler izlemek için Corral’a uğrar—”

Corral Tiyatrosu bir açık hava tiyatrosuydu, yıldızların altında film gösterimleri yaparlardı. Kendi sandalyenizi yanınızda getirirdiniz.

“—belki yarın sabah da kiliseye gideriz. Cumartesi günü et yiyip pazar da ilahi söyleyecekmiş gibi hissediyorum.”

Andy bir annesine bir de babasına baktı. Annesi onu ikna etmek için başını sallıyordu.

“Cheeseburger yiyebilir miyiz, anne?”

“Sen ve baban yiyebilir.”

“Pekala baba, kalacağım.” Tres’e pazar günü için yeşil kuşakta bisiklet süreceklerine söz vermişti, fakat bunu başka bir güne bırakması gerekecekti. “Bir şartım var ama.”

“Gerçek patates kızartması istiyorsun değil mi?”

“Tabii ki, isterim ama bu bir şart değil.”

“Çikolatalı dondurma?”

“Onu da isterim ama sana altmış altıncı doğum günün için yeni botlar almama izin ver.”

Babası uzun zamandır Clint Eastwood ve Kevin Costner (Austin’e babasının en sevdiği film olan *A Perfect World* filmini çekmek için gelmişti) için el yapımı kovboy çizmeleri yapan ayakkabıcıdan bir tane bot almayı hayal ediyordu. Bu botlar hiç de ucuz değildi; 1200 dolardan başlıyordu. Babası dişini sıkıp o botlardan almaya karar verdiği zaman karaciğer hastalığı teşhisi konmuştu ve botlara olan tutkusunu tamamen yitirmişti.

“Milyarder müvekkilim sayesinde bunu karşılayabilirim. İstediğin herhangi bir deri var mı…deve kuşu hariç ama.”

Deve kuşu derisinden yapılmış olan kovboy çizmeleri Teksas'ta oldukça rağbet görüyordu. Fakat Andy o koca kuşlarla beraber büyümüştü. Çocukluğunun evcil hayvanları olan aynı kuşlar hâlâ dışardaydı; deve kuşları yetmiş yıl yaşardı. Bu yüzden onlardan çizme yapılması fikrine pek sıcak bakmıyordu.

"Belki geyik derisi olabilir, baba. Yumuşacık bir deridir ayağını eldiven gibi saracaktır."

"Andy, o çizmelerin yapılması altı ya da yedi ay sürüyor."

"Yani hazır olduklarında burada olacaksın."

"Kim demiş?"

"Ben diyorum. Bu arada söylemem gereken bir şey daha var; Reeves için çalışırken bir süre oldukça meşgul olacağım, Max'e bakar mısınız?"

Babasının sarı gözleri ışıldadı.

"Emin misin?"

Andy başıyla onayladı. Babasının bakışları Max'e kaymıştı.

"Max, büyükbabayla bir süre kalmak ister misin?"

Üzerine doğru eğildi ve Max'e bir parça tofu burgerden verdi. Max çiğnedi ve sonra da tükürdü. O da etten hoşlanıyordu. Jean Prescott oğlunu yanağından öptü ve sonra da mutfağa, çilekli kekin bulunduğu tezgaha doğru gitti.

"Max, kek ve dondurma için hazır mısın?"

Max zıpladı ve *Evet! Evet, hazırım!* anlamında havladı.

"Çıktığın biri var mı?" dedi babası.

"Curtis ve Dave. Tres çoktan kapıldı."

"Dışarıda bir yerlerde senin için biri var, Andy," dedi annesi mutfağın diğer ucundan. "Bir gün arkanı döneceksin ve onun orada durduğunu göreceksin."

“Eminim, anne.”

Annesi bir sanatçıydı. Umutsuz bir romantikti. Muhtemelen hayatta başarılı olamamış iki umutsuzla baş başa kalmasının nedeni de bu olmalıydı. Andy babasıyla olan hayatını düşündü. Paul Prescott zengin değildi; asla parayla ilgilenmemiş, müziğe gönül vermişti. Bir gün Andy’nin çocukları – eğer evlenir ve çocuk yaparsa – büyükbabalarının yaptığı müziği dinleyecek ve gurur duyacaktı. Andy bir kez daha gözyaşlarıyla mücadele etti.

Babasının hayatını kurtarmak için her şeyini verirdi.

Kendi karaciğerini vermeyi bile denemişti, “yaşayan verici” olarak. Karaciğer kendi kendini yenileme özelliği olan tek organdı; eğer karaciğerinin yarısını verirse diğer yarısı iki ay içerisinde büyüyecek ve tekrar eski halini alacaktı. Bu, tıpkı bir bilimkurgu filmi gibiydi. Fakat Andy’nin kan grubu A, babasınınki ise B olduğundan babasının bedeni Andy’nin karaciğerini kabul edemezdi.

Andy’nin babasının hayatını kurtarmak için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Colorado Nehri’nin Austin Gölü olarak bilinen kısmına üstten bakan 20 milyon dolarlık Akdeniz stilindeki malikanede, Russell Reeves neredeyse bütün duvarı kaplayan ekranın karşısında oturmuş yedi yaşındaki oğluyla beraber oyun oynuyordu.

Guitar Hero III oynuyorlardı.

Zach oyunda babasını ağırdan alıyordu.

Zach’in yatak odası sauna gibiydi çünkü çocuk her zaman buz gibiydi. Longhorn takımının renklerini taşıyan turuncu-beyaz örgü bir bere kel kafasını örtüyordu. Oksijen tüpü kulaklarının üzerinden kavis çizerek burun deliklerinin altında birleşiyordu; kemoterapi aleti Dallas Cowboys takımının kazağının altına gizlenmişti. Sporu seviyordu ama asla spor yapmamıştı. Asla sıradan bir çocuk olmamıştı. Her zaman hasta bir çocuktu.

Russell Reeves bunun sebebiydi.

Taşıdığı mutasyona uğramış gen yüzünden oğlu nadir bulunan bir kanser cinsine yakalanmıştı. Aynı gen Russell'ı hasta etmemişti ama Zach'i hasta etmişti. Hayatından daha çok sevdiği oğlunu ölüme mahkum etmişti.

Russell Reeves kendi oğlunu öldürmüştü.

Zach hayatının çoğunu evden çok hastanede geçirmişti; Austin'de bulunan General Hospital'da kanserli çocukların yattığı koğuşta yatmıştı, babası hastanenin çatı katını bu yüzden tüm yıl boyunca ayırtmıştı. Böylece Zach hastanede kaldığında onlar da orada kalıyordu.

Ve Zach evde olduğunda sanki hâlâ hastanede gibi oluyordu. Yatağı hastanedeki yatağıydı; tıbbi araç gereç yatağının arkasındaki duvarda takılıydı, yanıbaşında 7 gün 24 saat hizmet veren bir hemşire bulunuyordu. Hatta ev hastane gibi kokuyordu; ölümün kaçınılmaz kokusu.

Kapı açıldı ve içeriye Kathryn girdi. Sadece otuz sekiz yaşındaydı ama son altı yılda epey yaşlanmıştı. Teksas Üniversitesi'ndeyken güzellik kraliçesi seçilmişti ve on dört yıl önce evlendiklerinde tam bir kraliçe gibi görünüyordu; ama şimdi tek çocuğunu kaybeden bir anne gibiydi. Fakat asla Zach'den vazgeçmemişti. Russell başını oyundan kaldırdığı anda kadının yüzüne mutlu bir ifade kondurduğunu gördü.

"Zach!"

Eğildi ve oğlunu öptü.

"Kazanıyor musun, tatlım?"

Zach gözünü ekrandan ayırmadan başını onaylarcasına salladı. Kathryn çocuğun göstergelerini kontrol etti; nabzına, kan basıncına ve ateşine baktı. Her yarım saatte bir bu yapılıyordu. Zach öne eğilip kustuğunda parmakları gitar şeklindeki oyun kumandasının üzerindeydi. Bu sabah kemoterapi görmüştü.

Russell havluyu aldı ve oğlunun ağzını sildi. Zach'in kıyafetlerini kontrol etti; hâlâ temizdi. Narin oğlunu kucağına aldı – Russell kollarında bir kemik yığını taşıdığını hisetti – ve ağzını çalkalayıp dişlerini fırçalaması için banyoya götürdü. Sonra tekrar yatağına taşıdı ve nazikçe yatırdı.

Zach yatakta arkasına yaslandı. Kathryn hemşireyi çağırdı, kadın çocuğun nabzına, ateşine ve kan basıncına baktı.

“İyi misin, evlat?”

“Sadece yorgunum.”

“Pekala, dostum, biraz dinlen. Oyunu sonra bitiririz.”

Oğlunu alnından öptü. Zach gözlerini kapadı. Gözlerini kapadığında rengi soluktu. Russell, oğlunun ölümüne tanık olduğunu biliyordu.

Ve o an hiç de uzakta değildi.

Hemşire sandalyesine geri döndü, Russell ışıkları kapadı. O ve eşi Kathryn oğullarının odasından çıktılar. Russell kapıyı arkalarından kapadı. Karısı ona bakıyordu.

“Bir yılı bile kalmadı, Russell.”

“Biliyorum.”

“On beş milyar dolarımız var ama kendi oğlumuzun hayatını kurtaramıyoruz.”

Ağlamaya başladı. Gene. Sürekli ağlıyordu bugünlerde. Gece gündüz evde bir hayalet gibi geziyordu. Russell ne zaman uyansa eşini yanında bulamazdı, hep gitmiş olurdu. Eşini mutlaka Zach’in odasında, yatağın başında diz çökmüş dua ederken bulurdu. Bu onu korkuturdu. Zach’in doktoru bir psikiyatrist önermişti. Kadın bunu reddetmişti. Hem hayat arkadaşını hem de oğlunu kaybediyordu.

“Kathryn, altı yıldır oğlumuzu kurtarmak için çabalıyorum. Laboratuar, bilim adamları ve araştırmalar için beş milyar dolar harcadım. Ben—”

“Onu yüzüstü bıraktın.”

“Hayır, Kathryn, yüzüstü bırakmadım ve bırakmayacağım. Onun ölmesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum. Ona söz veriyorum.”

Eşine sarıldı; sanki bütün kemiklerini hissedebiliyordu. Kadın yemek yemeyi uzun süre önce bırakmıştı. Sanki Zach ile beraber ölüyordu; sanki

bütün aile Zach ile beraber ölüyordu.

“Tanrı şahidim olsun Kathryn, onu kurtaracağım.”

Kadın koridora doğru gitti; adam da odasına evin arka tarafına doğru. Odasının arka duvarları tamamen camdı böylece tepelerin ve gölün cömert manzarası önünde uzanabiliyordu. Austin Gölü üzerindeki tekneler beyaz noktalar gibi görünüyordu. İnsanların teknelerinden malikaneye bakıp orada yaşayanların nasıl mükemmel bir hayatı olduğunu düşündüklerine emindi. Yanılıyorlardı. Russell Reeves paranın satın alabileceği her şeye sahipti ama hayatı mükemmel değildi. Çünkü tek çocuğu ölüyordu. Ölecekti.

Eğer babası onu kurtaramazsa ölecekti.

Koltuğuna oturdu ve arkasına yaslandı. Gazetedeki ölüm ilanları sayfasını açtı. Bu onun günlük işlerinden biri olmuştu. Ya da takıntısı. Okumaya başladı: “Yedi yaşındaki Kenny Johnson kansere karşı cesur mücadelesinin ardından ebediyete intikal etti. Ailesi tarafından anısı yaşatılacak…”

Çocuklarının ölümünden sonra bir aile nasıl hayatta kalırdı? Kendi çocukları? Onların çocukları? Gencecik yüzlere baktı ve kısacık hayat hikayelerini okudu. Çocuk ölüm ilanlarından yetişkin ölüm ilanlarına geçti: “Oğlu Henry ile ebediyette buluştu…” ya da “kızı Janice ile ebediyette buluştu…” Ve çocukları öldükten sonra hayatlarına nasıl devam ettiklerini merak etti. Ya da etmişler miydi?

Ve oğlunun ölüm ilanını su gibi berrak bir şekilde gazeteye basılmış olarak gözünde canlandırdı: “ Yedi yaşındaki Zachary Reeves’in anısı ailesi Russell ve Kathryn tarafından yaşatılacak…”

Oğlunun ölümünden sonra hayatta kalabilir miydi? Ya Kathryn?

Kararlı bir kişilik olarak tanınıyordu, oğlu adım adım ölüme yaklaşırken diğerlerine yardım eden hayırsever milyarderdi o. Fakat halkın tanıdığı yüzü onun özel hayatını maskeliyordu. Onun kişisel cehennemini. Hayatı tek bir şey tarafından esir alınmıştı; oğlunun hastalığına çare bulmak. Hayatının son altı yılını oğlunu kurtarmaya adamıştı; servetinin her bir dolarını harcayabilir ve oğlunu kurtarmak için kalan ömrünü ona

adayabilirdi…ya da oğlunun kalan ömrünü kurtarmak için, hangisi olursa yapmaya hazırdı.

Her bir makaleyi, hakkında yazılmış her bir araştırmayı okumuş ve oğlunun hastalığı hakkındaki her şeyi öğrenmişti, oğlu Philadelphia Kromozom Pozitif Akut Lenfoblastik Lösemi hastasıydı. Medikal dergilere göre kanser hastası çocuklar arasında Ph-pozitif ALL hastalığı yüzde birden daha azdı. Nerdeyse her zamanda ölümle sonuçlanıyordu.

Teşhis konar konmaz Zach kemoterapiye başlamıştı. Fakat hastalığın gerilemesi her zaman kısa ömürlü olmuştu. Tedavi için tek umut "uygun akraba" vericisinden hemotopoietik kök hücresi transferiydi; kan yoluyla akraba olan kız ya da erkek kardeş olması gerekiyordu bunun için. Zach'in kardeşi yoktu ve asla olmayacaktı. Ama olsa bile uyumlu olma ihtimali yüzde yirmi beşti. Fakat çocuklarının hayatını kurtaracak olsa da ikinci bir çocuk istemediler; Russel'ıın kanser geni bu çocuğa da aktarılabilirdi. Bunu riske atamazdı. İki çocuğu da ölüme mahkum edemezdi. Bu yüzden Russell Reeves Araştırma Enstitüsü'nü kurdu. Tesisi hayata geçirdi, bilim adamları tuttu ve oğlunun hastalığına çare bulmak için 5 milyar dolar para harcadı.

Fakat başarılı olamadı.

Tüm bilim adamlarını dünyanın dört bir yanına akraba olmayan uygun vericiler bulması için yolladı, bu tip vericilerde sonuçlar pek içaçıcı olmasa da bunu yapmıştı. Paradan kaçınmamıştı ama uygun verici bulunamamıştı.

Ta ki şimdiye kadar.

Belki, muhtemelen. Bir ihtimal. Umut olabilirdi. Bir şans. Bir temenni. Fakat halletmesi gereken birkaç pürüz olmuştu. Kararlar verilmiş. Sorunlar çözülmüştü. Pürüzler giderilmişti.

Oğlunun hayatını kurtarması için bunları yapmak zorundaydı.

Russell camın önünde durdu ve dışarıya, dünyaya baktı. Ya dünya ne yaptığını öğrenirse? Ya herkes bunu öğrenirse? Gerçekte nasıl olduğu ortaya çıkarsa, oğlunun hayatını kurtarmak için suç işleyecek kadar çaresiz bir adam olduğu öğrenilirse? Kameralar ve mikrofonlar ona yani Austin'in en sevdiği kişiye çevrildiğinde ne diyecekti? Muhtemelen ona saldırıcaklardı.

Russell Reeves şimdi durduğu gibi dimdik durup şunu söylecekti:

“Eğer çocuğunuz tedavi edilemez bir hastalıktan dolayı ölüyor olsaydı ne yapardınız?”

“Eğer sınırlı parasal kaynakları olan normal bir insansanız çocuğunuzu doktorların eline bırakır ve dua ederdiniz. Çocuğunuzun bakımı için gereken sigorta primlerini ödemek için işinize geri dönerdiniz. Tek yapabileceğiniz bu olurdu. Normal insanların yapabileceği daha fazlası olmazdı.”

“Ya normal olmasaydınız?”

“Ya sınırsız parasal kaynağa sahip olsaydınız?”

“Peki ya on beş milyar dolarınız olsaydı?”

“O zaman ne yapardınız?”

“Ya servetinizin beş milyar dolarlık kısmını tedavi için harcamış ama bir sonuç elde edememişseniz?”

“Ya tedavi için en küçük umut zerresinin peşinden koşup – ne kadar saçma olduğunun bir önemi yok – ama başarısız olsaydınız?”

“Ya tüm dünyayı uygun verici için arayıp eve eli boş dönseydiniz?”

“Ya her şeyi kaybettiğinizi sandığınız anda çocuğunuzun tedavisi için bir umut olduğunu öğrenseydiniz? Çocuğunuzun hayatı için? Onu kurtarmak için?”

“O zaman ne yapardınız?”

“Öylece durup çocuğunuzun acı çekerek ölmesini mi izlerdiniz? Yoksa onu kurtarır mıydınız?”

“Ben oğlumu kurtarmayı seçtim.”

“Ve bazı tercihlerde bulundum.”

“Ve sizler de aynı tercihleri yapardınız – eğer on beş milyar dolarınız olsaydı.”

Söyleyeceği bu olurdu. Yapacağı tamamen bu olurdu.

Russell Reeves oğlunu kurtarmak için her şeyi yapardı.

Bölüm 8

Tony Falco, Tanrı'ya inanırdı. Ama bilime de inanırdı. Bu iki inancını karıştırmaz, ayrı tutardı; çünkü Tanrı'ya inanmak demek bilimi inkar etmek ya da bilime inanmak Tanrı'yı reddetmek demekti.

O inançlı bir bilim adamıydı. Onu nereye götürürse götürsün bilimi takip ederdi; ahlaki, kuramsal, dini ya da politik kısıtlamaları görmezden gelirdi. Çünkü bu kısıtlamaların hepsi insanlar tarafından hazırlanmıştı, Tanrı tarafından değil. Fakat o Amerikalı politikacıların bilimi bezdirici şekilde kısıtlamasını izlemişti. Amerikalıların çoğu bilim yerine dine inanıyordu, sanki Tanrı bize sorgulamak için aklı dış dünyayı görmezden gelmemiz için vermemişti; dünyayı dolaylı ya da dolaysız yoldan Tanrı yaratmıştı. Politikacıların ahlaki ya da dini nedenlerden ötürü bilimi kısıtlamasından artık bıkıp usanmıştı.

Kök hücresi belki de yüzyılın buluşuydu, ama politik güç sahibi dindarlar kök hücre araştırmalarını Amerika dışına yollamışlardı; basit olarak bilim adamları bu çalışmalara "embriyonik kök hücreleri" diyordu. Kürtaj karşıtları "embriyo" kelimesine kemiğe dişlerini geçirmiş bir doberman gibi yapışmıştı ve tüm bilimsel araştırma bir anda kürtaj tartışmasının ortasına sürüklenmişti; gerçi herhangi bir şekilde insan hayatının sona ermesi söz konusu değildi.

Bilim adamları hastanın deri hücresinden embriyonik kök hücrelerini alıyor ve hücrelerini çıkarıyorlardı. Daha sonra bu çekirdekleri döllenmemiş insan yumurtasına enjekte ediyorlardı. Yumurta – ya da embriyo – büyüyor ve blastosit olana kadar bölünüyorlardı; tek katmanlı küre şeklindeki hücre halleriydi bunlar. Blastosit formuna ulaşınca kök hücreler çıkarılıyordu. Bu kök hücreler hastalara enjekte ediliyor ve bir dizi – mucizevi? – aşamanın sonucunda vücutta bulunan diğer hücrelere – kan, kalp, beyin, sinir – benziyorlardı. Bunun sonucunda kişinin hasta olan vücudunu onarıyorlardı. Böylece hastanın hayatı kurtulmuş oluyordu.

Peki politika bu işin neresinde dahil oluyordu? Eğer kök hücreler olmazsa yumurtalar ölüyordu. Başka bir insan hayatı değil, hastadan alınmış klon hücrelerdi bunlar. Fakat ortada iki kelime vardı – klon ve embriyo – bunlar politikadaki üzeri kırmızı kalemle çizilen iki kelimeydi.

Ama Amerika'daki hücre kültürlerinin çoğunun kirlenmiş ve tıbbi anlamda işe yaramaz olduğu ve telafisinin imkansız olduğu ortaya çıktı. Ve böylece kök hücre araştırmaları Amerika'da aksamış oldu.

Fakat Tony Falco yaşamını insanların hayatını kurtarmaya adamıştı ve Petri kaplarındaki klonlanmış hücreler – yumurta, embriyo ya da her neyse – ölen bir çocuğun hayatını kurtaracaksa her türlü ahlaki kararı kolayca verebilirdi. Tony Falco, Amerikan hükümetinin ölen hastalar için bu tedaviye onay veren yasasını bekleyerek yaşlanamazdı; hastalarını şimdi kurtarmak istiyordu. Onlara bilim sayesinde daha uzun hayatlar vermek istiyordu.

Bu yüzden Çin'e taşındı.

Çin'de bu tip politik kısıtlamalar yoktu. Embriyonik kök hücre araştırmaları cesaretlendiriliyor, destekleniyor ve onlara kaynak sağlanıyordu. Araştırma merkezleri dünya klasmanında ve araştırmacıların hepsi batıda eğitim görmüştü. Kök hücre araştırmaları ve tedavileri hükümetin baskısından uzak bir şekilde ilerliyordu. Çin kök hücre araştırmalarına liderlik ediyordu. Çin'de bilim geçerliydi, inanç değil. Amerikalılar kendi inançlarını yanlarında getirebilirlerdi ama Tony Falco onları bilimle tedavi ederdi.

Ve Amerikalılar çaresizce bilime ihtiyaç duyuyordu. Akın akın Çin'deki enstitülere gelip ülkelerinde yasal olmayan kök hücresi tedavisi görüyorlardı. Her seansta 50,000 dolar ödüyorlardı. Evet, hepsi kobaydı ama gözlerinde ölüm korkusu vardı; para ve tehlike onlar için hiçbir şeydi çünkü kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. Falco, insanların yaşamak istediğini öğrenmişti.

Meslektaşları Amerika'da yayınlanan bilimsel makalelerini ahlaksızca ve sömürüye dayalı olarak değerlendirmişti – onlar buna "kök hücresi turizmi" diyorlardı – ama aslında onlar da içten içe politik oyunlarla önü kesilmeyen bilimin hayalini kuruyorlardı. Ve eğer kök hücreleri lösemi gibi kan kanseri hastalıklarını tedavi ederse pek çok hastalık için de aynısının söz konusu olacağını biliyorlardı. Fakat onlar yirmi yıl daha beklemeye isteklilerdi.

Tony Falco'nun böyle bir niyeti yoktu.

Bu yüzden kök hücreleri Lou Gehrig hastalarına, MS hastalarına, beyin ve omuriliği hasarına uğrayanlara, epilepsi, ataksi, Batten hastalarına ve daha bir sürü ölümcül hastalığa sahip olanlara enjekte etti. Amerika'da kök hücresi kültürlerinin kirlendiği ortaya çıkmadan önce benzer deneyleri orada da yapıyordu ama FDA tarafından insanlar üzerinde uygulanması onaylanmamış yöntemleri kullanamazdı. Sonuçlar hayal kırıklığından muhteşeme doğru bir yükseliş göstermişti. Bu yüzden pek çok Amerikalı Çin'e akın ediyordu.

Falco karşısında oturan Amerikalının Pekin'e kök hücresi tedavisi için geldiğini sanıyordu. Fakat yanılıyordu.

"Bay Smith, araştırma laboratuarıma elli milyon dolar bağışlamak istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Ve hiçbir talepte bulunmadan?"

"Sadece bir tane."

"Ve bu talebiniz nedir Bay Smith?"

"Bir isim."

"Kimin ismi?"

"Hasta X."

Falco sandalyesine yaslandı ve ellerini göğsünde birleştirdi.

"Hasta X bir efsane."

Bay Smith eğildi ve evrak çantasını açtı; birkaç dosyayı çıkarıp masanın üzerine koydu. Kağıttaki başlığı Falco tanımıştı; "Hasta X: Kurtarıcı Mı?"

"Bay Smith, o makaleyi okudum."

"Makaleyi siz yazdınız."

"Yazarı anonim olarak geçiyor."

“Yazarı sizdiniz, Bay Falco. Basması için yolladığınız dergiden isminizin izini sürdük. Alvin Adams desem.”

Falco her bir makalesi için Alvin ile birkaç defa e-posta üzerinden haberleştiğini anımsamıştı.

“Kadının ismine ihtiyacımız var,” dedi Bay Smith.

“Kadının ismi mi?”

“Evet, o kadının ismi.” Bay Smith makaleden bir kısmı okumaya başladı. “Hasta X beyaz bir kadın, yirmi beş otuz yaşlarında….”

“Ah, evet o kadın. Neden onun ismini öğrenmek istiyorsunuz?”

“Onda istediğimiz bir şey var.”

“Evet, muhtemelen öyledir. Herkesin istediği şeye sahip o. Benim de istediğim bir şeye. Fakat yeteneğini dünyayla paylaşmak istemedi.”

Hasta X, Tony Falco’nun meslek hayatındaki en büyük hayal kırıklığıydı. Üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ üzerinden atamamıştı.

“Üzgünüm, Bay Smith ama size yardım edemem.”

“Yüz milyon dolar desem.”

“Bağışçı siz misiniz?”

“Müvekkilim.”

“Avukat mısınız?”

“Evet.”

“Peki müvekkiliniz kim?”

“Bunun gizli kalması gerek. Gizli kalacağına dair yemin ettim. Avukat-müvekkil mahremiyeti, bilirsiniz.”

“Ben de aynı durumdayım.”

“Avukat mısınız?”

“Gizlilik yemini.”

“Hukuk, hasta – doktor mahremiyetini tanımaz.”

“Ben tanırım.”

“İki yüz milyon dolar. Sadece kadının adını verin.”

“Bay Smith, ilaç şirketleri için çalıştığınızı farz ediyorum?”

Smith hiçbir şey söylemedi.

“Hasta X sektör için iyi olmazdı, değil mi? Şey, ben de yardımcı olamam. Üzgünüm Bay Smith ama müvekkilinizi bu işin dışında tutacağım. Üzgünüm.”

Harmon Payne, Tony Falco’nun karşısında oturuyordu. Doktor sıska, muhtemelen deli gibi çalışan ve orta yaşlı biriydi. Saçları seyrek ve griydi, yüzünde eski bir gözlük vardı. Oldukça zeki görünüyordu. Harmon, Dr. Falco’yu öldürmek için Çin’e gelmemişti, ona ya rüşvet verecekti ya da ismi söylemesi için onu tehdit edecekti. Aslında bunlar deneyimlerine göre nadiren işe yararlardı. Öldürmek en etkili yöntemdi. Fakat birisi tarafından tutulmuştu ve işverenini memnun etmek zorundaydı. Müşterisi bir hayli tutucuydu.

“Sizin için ne yapabilirim, Bay Payne?” dedi Dr Falco.

“Ben sizin için bir şeyler yapabilirim, Doktor.”

“Neymiş o?”

“Para.”

Doktor gülümsedi: “İki gün içerisinde iki Amerikalı para teklif etti. Bu bir tesadüf mü, Bay Payne?”

“Bay Smith’e ne söylediniz?”

“Bu sizi ilgilendirmez ama hiçbir şey söylemedim. İlaç şirketlerine yardım etmem.”

“Smith ilaç şirketleri için mi çalışıyormuş?”

“Öyle olduğunu sanıyorum.”

“Hangisi için?”

“Söylemedi.”

“Ne istiyordu?”

“Bir kez daha Bay Payne, bu sizi ilgilendirmez.”

“Hasta X mi?”

“Bay Payne, Bay Smith’e hiçbir şey söylemedim ve size de söylemeyeceğim.”

“Para istemiyor musunuz?”

“Sizin paranızı değil.”

“Başka yöntemlerim de var.”

Dr. Falco telefonun üzerindeki bir tuşa bastı. “Ling Su, lütfen güvenliği çağır.” Harmon’a geri döndü. “Bay Payne, güvenlik iki dakika içerisinde burada olacak. Şimdi gidebilirsiniz ya da tutuklanıp kalan ömrünüzü bir Çin hapishanesinde geçirebilirsiniz. Burada oldukça farklı yöntemler vardır.”

Harmon ayağa kalktı.

“Eve geldiğinizde tekrar görüşeceğiz, Dr. Falco.”

Bölüm 9

Helezonlar, metal masa ve sandalyeler, neon lambasında parlayan Budweiser, Meksika filmlerinin posterleri ve hiç yoksa en az altı kadar, arka tarafta asılı Bill Clinton resimleri. Güero's'da Bill Clinton bir tür kahramandı ve Andy'ye göre Meksika yemeği servis edilen bir yerde bu oldukça tuhaf kaçıyordu.

Bill Clinton, Kuzey Amerika Özgür Ticaret Anlaşması'nı imzalamıştı.

Anlaşma, Amerikan şirketlerine saat başı 15 dolara çalıştırdığı Amerikalı işçileri kovup, onların işlerini saatte 0.5 dolara Meksikalı işçi çalıştıran, Rio Grande nehrinin Meksika tarafındaki taşeron *maquiladora* – yani fabrikalara – verme hakkını tanıyordu. Günde beş dolar yemek ve kira için yetmezdi bu yüzden Meksikalı işçiler mukavva kulübelerde kalıyorlardı ve onların kanalizayon hizmetini de Rio Grande nehri sağlıyordu. Bundan birkaç yaz önce Andy annesi ile birlikte sınıra sanatsal bir geziye katılmıştı. Nehri geçmiş ve mukavva şehre gitmişti. Çıplak ayakla lağım hendeklerinin yanında top oynayan çocuklar görmüştü. Fotoğraflarını çekmişti. Her zaman maquiladora'nın gölgesinde top oynayan o Meksikalı çocukların resimlerini Bill Clinton'ın gülümseyen fotoğraflarının yanına asmak istemişti.

Fakat politikacıları ve eylemlerini sevmeliydiniz; Amerikalı işçiler işlerini ve evlerini kaybetmişti, Meksikalı işçiler elli sente çalıştırılıp, mukavva evlerde yaşıyorlardı, Amerikalı şirket bu ucuz iş gücünden ötürü milyarlarca dolar kâr etmişti ve Bill Clinton Beyaz Saray'dan ayrılmadan önce 100 milyon dolar kazanmıştı. Ve o bir demokrattı. Bir cumhuriyetçinin neler yapabileceğini hayal edin şimdi.

Andy Prescott gözlerini Bill Clinton'dan çevirdi ve kalabalık içerisinde gezdirdi. Arka oda konuşmalardan, bira şişelerinin şıngırdamasından ve içleri tako, fajita, faluta, fasülye, pirinç ve enchilades dolu beyaz porselen tabaklara değen metal çatal kaşığın sesiyle inliyordu. O akşam SoCo'daki herkes o arka tarafta toplanmıştı: Ev sahipleri ve evsizler, kiracılar ve oda arkadaşları, işyeri sahipleri ve dövmeciler, öğrenciler ve öğretmenler, kadınlar ve erkekler, heteroseksüeller ve homoseksüeller, beyaz,

kahverengi, siyah ve Asyalılarla onların dövmeleri. Bir oda dolusu çatlak ve çılgın. En azından kuzeyliler onlara böyle derdi.

Andy onlara arkadaşım derdi.

İki hafta sonra, hepsi Russell Reeves'in planını duymak ve Andy Prescott'un bunun neden iyi bir plan olduğunu açıklaması için gelmişlerdi – Reeves bir *yatırımcı* değil *yenileyiciydi* – ve hepsi Corona biralarını, margaritalarını ve Meksika yemeklerini bedevaya yiyordu. Russell'ın sekreteri bu gecenin giderleri için boş bir çek yollamıştı.

Bir sanatçının çizdiği kasaba evi projesi bir sehpada sergilenirken diğer sehpada mimari planlar görülüyordu. Kasabanın yerlileri bu planlara bakıyor ve SoCo'nun geleceği üzerinde tartışıyorlardı. Fakat hepsinin yüzlerinde okunan tek bir şey vardı o da SoCo'nun geleceğini artık onların kontrol edemeyeceği gerçeği.

Kontrol eden para olacaktı.

Andy çatalını bira şişesine vurdu ve odayı susturmak için bir ıslık öttürdü. Gürültü azalırken şunu söyledi; "Pekala millet ne düşünüyorsunuz?"

Rodney (İngiliz dili alanında doktora yapıyordu, Teksas Üniversitesi'nde yarım gün çalışan bir öğretim görevlisiydi, bir kitapçıda çalışıyordu) dedi ki, "Andy, Reeves'in bir iş merkezi yerine düşük gelirliler için ev yapmasının nedeni ne?"

"Bölge planlamacılığı. Yatırım amaçlı bir yerden ailelerin kalabileceği özel bir ikamete dönüştürülmesine izin verilmesinin tek yolu düşük gelirli yerleşim alanları olarak yapılması."

LuAnn (Burun halkası ve dövmeleri var, Sosyoloji alanında master yapıyor): "Buraya kimlerin yerleşeceğini nasıl seçeceksin?"

"Ben seçmeyeceğim. Biz seçeceğiz. Bölgenin nezih kalmasını sağlayacak bir kooperatif olacak. Şu an SoCo'da yaşayanların başvurabileceği bir çekiliş düzenlenecek. Suç geçmişleri incelenecek; uyuşturucu kullananlar değil ama şiddet suçları önemli olacak. Tek istediğimiz bu yeri ikamet edenler için güvenli yapmak."

Zelda (performans sanatçısı, yarım gün masörlük yapıyor): “Kiralar ne kadar olacak?”

“Üç yüz dolarla bin dolar arasında değişecek, bu miktar da gelirinize göre farklılık gösterecek.”

Gustavo (Rastalı, sırtında bakire Meryem dövmesi vardı, limuzin şoförüydü): “Yeni bisikletinin dışarıda durduğunu fark ettim. Russell Reeves’in parasıyla mı aldın onu?”

“Gus, SoCo’yu bir bisiklete satmam.”

“Peki ya bir IronHorse’a ne dersin? Bizi bir Slammer’a satar mıydın?”

“Bir Slammer için ruhumu bile satardım.” Buna herkes gülmüştü. “Fakat SoCo’yu satmazdım. Burası benim de evim.”

“Fakat saçlarını satmışsın, Samson.”

“Gus, saçlarım senin rastalı saçların kadar önemli değil, tamam mı?”

“Olay şu ki, Andy, para seni değiştiriyor. Ve onun parası SoCo’yu değiştirecek.”

“Evet, doğru Gus. Daha iyiye doğru.”

“Bir yatırımcı SoCo’yu daha iyi bir yer mi yapacak? Dostum, bir yatırımcı için avukatlık yaptığına inanamıyorum.”

“*Yatırımcı* için değil bir *yenileyici* için.”

Ray (başını Büyük Amerikan Romanları’ndan kaldırmıştı): “Andy, SoCo’yu daha iyi bir yer yapmak istediğini söyleyen nehrin kuzeyinden olan birine güvenmek bizim için çok zor. Ne zaman buraya gelseler, tek istedikleri daha çok para kazanmak oluyor.”

“İşte bu yüzden seninle onlara karşı mücadele ettim, Ray. Hep birlikte. Fakat Russell bunu vakfıyla yapıyor. Vakıf bir hayır kurumu. Tüm zenginler kötü insanlar değildir, Ray.”

“Sana ödeme yapanlar hariç.”

“Evet, Ray, bana bir şeyler ödediler.”

“Bir yatırımcı mı ödedi?”

“Bir yenileyici.”

“Nehrin kuzeyinden zengin bir herif.”

“Evet, nehrin kuzey tarafında yaşıyor. Fakat, Doğu Austin’e bir yaptıklarına bakın. Her şeyi Austin için yaptı. Parasını dağıtma derdinde o. Ve şimdi de parasını buraya, SoCo için harcamaya çalışıyor ve siz buna karşı mı çıkacaksınız? Yıllardır şehri düzeltmek için çabalıyoruz. Ve Russell Reeves çıkıp aynısını yapmak istiyor ve siz buna mani mi olacaksınız? Boş bir alışveriş merkezini mi tercih ediyorsunuz? Millet, eğer buna inanmasaydım size bunu yapmalıyız demezdim. Burada gizli bir amaç yok.”

Onlara yardım kendisine yardımdı.

LuAnn: “Andy haklı.”

“Millet, uzun zamandır bu işin içindeyiz. SoCo’da bir odalı evlerin kirası bin beş yüz, iki odalıların ise iki bin dolar. Belediye alanların yüzde onunu daha düşük fiyatlı evler yapmak için almak istiyor, bu fiyat da orta sınıf bir ailenin gelirinin yüzde sekseni karşılığında kiralanabilir. Ancak yatırımcılar her zaman sorun çıkarır ve belediye de eninde sonunda durumu kabullenir. Bu proje ise orta sınıf bir ailenin gelirinin yüzde ellisine karşılık yüzde yüz uygun fiyatlı evler sunuyor. Bunu paraya ihtiyacı olmayan bir milyarder dışında kim önerir ki?”

Gönülsüz onaylayan mırıltılar kalabalıktan yükseldi.

“Russell Reeves bize ucuz evler verecek ki bu hep istediğimiz bir şeydi. Sırf nehrin kuzey tarafında yaşıyor diye red mi edeceksiniz? Ya da zengin diye? Millet, adam cumhuriyetçilerden nefret ediyor! Ve dövme yaptırmayı düşünüyor! O da bizden biri!”

Gus: “Tek farkı milyarlarının olması. Bizim yok.”

Ramon Cabrera bira şişesini teneke kâseye vurdu.

“Hey, millet! Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Bu basit bir karar: Andy’ye güveniyor musun? Ben güveniyorum. Russell Reeves’in

yatırımına oyumu veriyorum.”

“Yenileme,” dedi Andy.

“Her neyse.”

Floyd T. şöyle dedi: “Ve yemek için teşekkürlerimizi iletin.”

Bir saat sonra, kalabalık Russell Reeves’in SoCo planlarını oy birliği ile kabul etti.

“Adamım bunlar harika, bir tane ister misin?”

Şehir avukatı önünde oturan Andy Prescott’a bakışlarını çevirdi ve ona “Tanrı bu çocuğu kutsasın” gülümsemesini sundu, sonra da önündeki kağıtlara tekrar gömüldü. Andy omuz silkti. Bana daha fazla kalacak diye düşündü.

Şirketin konferans odasının masasının ortasındaki tabağa uzanıp içindeki çikolatalı kurabiyeleri midesine indirmeye başladı. Bedavaydı. Tek pişmanlığı kurabiyeleri batırabileceği bir bardak sütünün olmamasıydı.

Güero’s’daki o toplantının üzerinden bir hafta geçmişti, Andy Prescott şimdi tapu şirketinin Austin şehir merkezindeki binasında bulunan lüks bir odada, önünde upuzun bir masanın uzandığı rahat deri bir koltukda oturuyordu. Oda yeni araba ve deri kokusuyla doluydu. Kurabiye yiyordu ve hukuk kariyerindeki ilk emlak işini yapıyordu.

Russell Reeves’in şehirdeki avukatları evraklar, araştırma planları ve belediyeden alınmış onay belgesi üzerinde çalışıyordu. Kurum içi hesabından 4 milyon dolarlık bir miktar Andy’nin yeni güven hesabına bağlanacaktı; Andy 100 dolardan fazlasını bugüne kadar elinde tutamadığından hiç güven hesabı sahibi olmamıştı. Russell’ın avukatları tüm yasal işlemleri yapmıştı ama Andy projede ilerideki adamdı. SoCo’nun yüzüydü. O, Russell Reeves’in nehrin güney tarafındaki avukatıydı.

Fakat şu anda kuzey tarafındaydı.

Satıcının avukatı da masada, Andy’nin karşısında oturuyordu. Şehir merkezinde bir hukuk firmasının ortaklarından biriydi; üzerinde parlak siyah bir takım elbise ve yüzünde kendine güvenen bir ifadeyle önünde

duran evraklara bakıyordu. Andy ise trafik mahkemesinde giydiği kıyafetlerle oradaydı; mavi spor bir ceket, kot pantolon, kırışık bir gömlek, takma bir kravat ve Converse spor ayakkabılar.

Reeves ve satıcı çoktan anlaşmayı imzalamışlardı; son olarak avukat harflerin noktalarını koyuyor ve evrakların yasal statüye uygun hale gelmesi için değişiklikler yapıyordu. Andy bir şeyler yapması gerektiğini hissederek önündeki evrakları karıştırmaya başladı. Belgeler, yasal güvenceler, tazminatlar ve beyan ettikleri oldukça profesyonelce hazırlanmış görünüyordu. Andy okulda emlak dersi almıştı ama daha önce hiçbir belgeyi inceleme şansını elde edememişti.

Lanet olsun. Kurabiyelerden eline bulaşmış olan çikolata şimdi evrakların en üstündeki beyaz kağıda sıvanmıştı. Andy etrafta peçete arandı ama bulamadı. Bu yüzden parmağını yaladı ve sonra da kağıttaki lekeyi parmağıyla sildi fakat tek yapabildiği lekeyi kağıda yaymak olmuştu. Andy tekrar ıslattığı parmağı ile müdahale etmeye çalıştığı anda tapu görevlisi konuşmaya başladı, “Andy, beyannamedeki borç, mülkiyet ve ihtiyati haczin şekli konusunda sorunun var mı?”

Andy belli belirsiz bu söylediklerini belgede gördüğünü anımsadı.

“Ah, hayır, tabii ki.”

Neye onay verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam da, kadın da bunu biliyordu. Ama hiçbiri umursamıyordu. Kadın sadece şirketinin cebine girecek olan 22,700 dolarlık primi düşünüyordu; adam ise iki saatlik çalışmasının karşılığı olan 800 doları cebine indirmeyi ve kurabiyeleri umursuyordu. Paranın sesini duyabiliyordu! Tanrım, şehir merkezindeki avukatlar için işler böyle mi yürüyordu? Bu saatlik çalışma olayı tam bir para makinesiydi. Bu bir avukatın rüyasıydı.

Önemli anların avukatı olma durumuna alışabilirdi.

Bir saat sonra, tapu şirketinden çıktığında cepleri Floyd T. ve Ramon için kurabiye doluydu. Andy kaldırımda bir anlığına durdu ve eylül güneşinin tadını çıkardı. Güven hesabından 4 milyon doları tapu şirketinin banka hesabına yollamıştı; karşılığında tapuyu almıştı ve kariyerinin ilk emlak işini başarıyla sonuçlandırmıştı.

Ömründe ilk defa Andy Prescott başarılı olduğunu hissetti.

Bölüm 10

Kelly Fitzgerald hastanenin arka kapısından bir sigara içmek için süzüldü. Her zaman bir parça aptal hissetmişti, görevi başında sigara içiyordu. Bırakmaya çalışmıştı ama bu bağımlılığını bir türlü yenememişti. Her vardiyada iki paket sigara içiyordu. Fakat bu tutkusunun hastalara bakmasına engel olmasına asla izin vermiyordu. Saat sabah 03:00'dı ve Üçüncü Kat Batı tarafında bulunan herkes şu anda uyuyordu. Beş dakika dışarı çıkması kimseyi öldürmezdi. Kapı açıldığında sigarası neredeyse bitmek üzereydi. İçerden takım elbiseli bir adam çıkmıştı.

"Bayan Fitzgerald?"

"Evet."

Adam rozetini gösterdi. "Ben Ajan Smith, FBI'dan."

Kadın güldü. "Ve ben de başbakanım."

"Ne?"

"Sahte kimliğinizi ve oynadığınız oyunu alıp başka yere gidin."

"Pardon?"

"Başka bir repliği dene bence."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Dediğim şey şu, ben bir polisle evli, iki erkek kardeşi de New York Polis Departmanı'nda çalışan ve babası da polis olan İrlandalı bir kızım. Sen bir polis değilsin. Bir avukatsın."

Adam hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bunu nerden biliyorsunuz?"

"Polisler 'pardon' demezler."

"Bunu söyler söylemez iyi bir fikir olmadığını anlamıştım." Adam iç geçirdi. "Pekala, ben bir avukatım."

“Ve daha iyi bir isim kullanın, yani *Smith* mi?”

“Bu benim gerçek adım.”

“Ah, pekala, Avukat Smith, ne istiyorsunuz?”

“Siz üç yıl önce Üçüncü Kat Batı’da gece vardiyasında görevli olan hemşireydiniz değil mi?”

“Evet.”

“Dr. Falco’nun hastalarıyla mı ilgileniyordunuz?”

“Niye soruyorsunuz?”

“Onun hastalarından birini arıyorum.”

“Kimi?”

“Hasta X.”

Kelly sigarasından büyük bir nefes aldı ve sonra da dumanı yavaşça saldı. Duman gecenin soğuk havasında gri bir bulut gibi asılı kaldı.

“Sanırım onu arıyorsunuz. Bu kadar uzun zaman alması beni şaşırtmıştı zaten.”

“Saklanıyor.”

“Öyle olmalı.”

“Yani üç yıl önce çıkıp gitti öyle mi? Ne biçim bir güvenlik var burada?”

“Kolay alt edilebilen cinsten.”

“Ve o zamandan beri görünmedi öyle mi?”

Kelly o gece görevliydi. Falco sonraki sabah kıymetli hastasını bulamayınca pek mutlu olmamıştı.

“Hayır.”

“Ona zarar vermek istemiyoruz.”

“Onu tıpkı Falco gibi kullanmak istiyorsunuz.”

“Tek istediğim onun ismi.”

Kadın, avukata doğru döndü: “Kadının ismi mi?”

“Evet.”

Kelly’nin aklı hızla çalışmaya başladı. Sigarasından uzun bir nefes daha alarak zaman kazandı. Dumanı dudaklarının arasından savurdu.

“Onun gerçek adını asla öğrenemedim. Falco paranoyaktı.”

“Bayan Fitzgerald, o zarar görmeyecek. Sadece onu bulmak ve konuşmak istiyoruz. Bir milyon dolar Bayan Fitzgerald. Onun adına karşılık.”

“Onun adını bilmiyorum.”

“İki milyon.”

“İyi günler.”

Kelly sigarasını demir pervazda söndürdü, arkasını döndü ve tekrar içeri gitti; fakat aklından geçen tek şey şuydu, ‘*Bu adamın oyunu ne?*’

Sonraki sabah, Dennis Lott masasının arkasında oturuyordu. Hastane yöneticiliğinden kovulacaktı. Bundan emindi. Bu işi iki yıl önce almıştı, Tony Falco’nun Çin’deki araştırma enstitüsü gemisine atlamadan altı ay önce olmuştu. Bu tıpkı Titanik’in son kamarasında olmak gibiydi.

Falco araştırmalarını ve bağışlarını alıp gitmişti. Dennis şimdi araştırmalar için hiçbir bağışı olmayan bir araştırma enstitüsünün yöneticisiydi. Para bilim adamlarını, hayranı oldukları pop yıldızını takip eden kızlar gibi izliyordu. Falco gerçek bir yıldızdı.

Dennis Lott ise değildi.

Yeni bilim adamlarını ve hastaneye bağış yapacakları etkileme konusunda tamamen başarısız olmuştu. Bu yüzden mütevelliler daha başarılı olacaklarını düşündükleri başka bir yöneticiyi yakında bulacaklardı.

Dennis bunu iki ay önce fark etmişti, en sonunda. Bu, onun beşinci hastanesiydi. Altıncı olmayacaktı.

Sekreteri Ellen kapıyı hafıfçe tıklattı ve içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı.

“Bay Lott, sizi görmek isteyen bir beyefendi var. Adı Bay Smith.”

“Ne istiyor?”

“Hastaneye bağışta bulunmak istediğini söyledi.”

“Ona bir broşür ver ve çeki kimin adına yazacağını açıkla.”

“Elli milyon dolar bağışlamak istiyor.”

Dennis doğruldu

“Elli milyon mu?”

Ellen başıyla onayladı. Dennis ayağa kalktı.

“Bay Smith’i içeri yolla.”

Ellen kapıyı açtığında Dennis masasının arkasına geçmişti, “Bay Smith lütfen içeri girin.”

Takım elbiseli orta yaşlı bir adam içeri girdi. Dennis bir avukatı tanıyabilecek kadar çok onlarla muhatap olmuştu. Elini uzattı ve el sıkıştılar.

“Bay Smith… Dennis Lott. Buyurun, oturun lütfen.”

Smith masanın önündeki koltuğa oturdu; Dennis de masasına geçti.

“Pekala, hastanemize elli milyon dolar bağışlamak istiyorsunuz öyle mi?”

“Bu doğru, Bay Lott.”

“Dennis diyin lütfen. Şey, bu harika Bay Smith. Bu cömert bağışınızın sebebini sorabilir miyim acaba?”

“Çünkü ihtiyacım olan bir şeye sahipsin, Dennis.”

“Neymiş o?”

“Bir isim.”

“Kimin ismi?”

Bay Smith evrak çantasından bir dosya çıkardı ve onu Lott’un masasının üzerine koydu. Dennis kağıdın üstüne baktı ve güldü.

“Ne, bir ilaç şirketi için mi çalışıyorsunuz?” Bay Smith cevap vermedi. “Sizce Hasta X gerçek mi?”

“Sizce değil mi?”

“Hayır. Bence hepsi bağış kazanmak ve ilgi çekmek için Falco tarafından uyduruldu. Araştırmacılar bunu yapar, bilirsiniz. Lanet olsun ki işe yaradı. Çinliler ona milyon dolarlar ödedi ve o da araştırmalarını oraya taşıdı.”

“Falco ile konuştum.”

“Çin’e mi gittiniz?”

“Evet. Bir isme ihtiyacım var.”

“Falco açıklamadı mı?”

“Hayır.”

“Ona bir bağış önerdiniz mi?”

“Evet.”

“Tony işte. Şey, Bay Smith, parayı alır ve size o ismi verirdim ama ikimiz için de talihsiz olan durum şu ki araştırmasında kullandığı kişilerin adlarını bilmiyorum.”

“Hastane kayıtlarınızda yok mu?”

“Hayır. Falco hastalarının gizliliği konusunda oldukça ısrarcı davranmıştı. Sadece o gerçek adlarını biliyordu.”

“Fakat bu sizin hastaneniz.”

Dennis gülmemek için zor tuttu kendisini. “İşler pek öyle yürümüyor, Bay Smith. Falco yüzlerce milyon dolarlık bağış kazandırmıştı. Üçüncü Kat Batı, onun krallığıydı.”

“Pekala, Dennis, bana o kadının adını verirsen sana elli milyon dolar veririm.”

“Hangi kadın?”

“Hasta X.”

Dennis arkasına yaslandı ve Bay Smith’in bilmediği ama kendisinin bildiği şeyi düşünmeye başladı. Bu onu gülümsetmişti. Çünkü Bay Smith, Dennis Lott’ın kariyerini kurtarabileceğini henüz bilmiyordu.

“Bay Smith, elimde bir kadının isminden çok daha değerli bir şey var. Fakat bu müşterinize yüz milyon dolara mal olur.”

Larry Smith bolca terliyordu. New York, İthaca’da bir depoda beton zemine dizleri üzerinde eğilmiş ve başına bir silah doğrultulmuşken bunu nasıl sona erdirebilirdi ki? Yale Hukuk Fakültesi’nden üstün dereceyle mezun olmuş, New York’dan Los Angeles’a pek çok prestijli firmada çalışmıştı. On yıl sonra, 800,000 dolar geliri olan bir firma ortağı olmuştu. Tabii ki zaman zaman pek çok kirli iş yapmıştı ama kirli işleri avukatlara veren zaten kirli müşteriler değil miydi? Tabii yeterince paraları varsa.

“Hemşire sana ne söyledi?”

“Yemin ederim hiçbir şey.”

“Peki ya Lott? Kadının adını sana söyledi mi?”

“Bunu sana söyleyemem. Tanrım bu avukat – müvekkil mahremiyetine aykırı olur!”

Adı Harmon olan adam silahın namlusunu Larry’nin başına dayadı.

“Bu, bir dokuz milimetrelik Glock. Avukat – müvekkil mahremiyeti nedir bilmez, Bay Smith.”

Mahremiyetin canı cehenneme.

“Evrak çantamda.”

“Aç.”

Larry çantasını açtı. “İşte”

Adam, Lott’un Larry’ye verdiği kağıtları aldı ve karıştırdı.

“Çok iyi. Tek verdiği bu muydu?”

“Evet.”

Bu bir yalandı.

“Başka kim biliyor bunu?”

“Söyleyemem.”

“Bana isim ver.”

Larry düşünmeye çalıştı. Lott’dan satın aldığı evrakları çoktan gece yarısı müşterisine yollamıştı. Yani görevini yerine getirmişti. Eğer müvekkilinin kimliğini açıklarsa ve bundan dolayı müvekkili öldürülürse kariyeri sona ererdi ve müşterisi ölmüş olurdu; ama öte yandan eğer müvekkilinin adını verir ve müvekkili sağ kalırsa, kariyeri sona ererdi; avukat – müvekkil mahremiyetini ihlal etmiş olur ve barodan atılabilirdi. Kovulacağı kesindi. 800,000 dolar maaşdan olacaktı. Fakat müvekkilinin ismini vermekten başka şansı yoktu. Hayatta kalmasının tek yolu buydu. Bu yüzden kendi hayatına karşılık başkasınınkini harcadı.

“Andy Prescott.”

“Andy Prescott da kim?”

“Austin’de bir avukat.” Larry kafasını kaldırıp Harmon adındaki adama baktı. “Lütfen beni öldürme.”

“Reddedildi, Bay Smith”

Bölüm 11

Zengin bir müvekkil avukatının hayatını değiştirir.

Russell Reeves’in, SoCo’da Ramon’un dövme dükkanının üst katında bulunan ofisine geleli altı hafta geçmişti, Andy Prescott sabah yüzüne yayılmış sarı saçlarla ve göğsünde bir kolla uyanmıştı; ne saçlar ne de o kol ona ait değildi. Kendi kendine gülümsedi, son zamanlarda bunu sık sık yapar olmuştu.

Üç iş halletmiş, yüz elli saatlik çalışmanın sonucunda Russell Reeves’den 60,000 dolar ücret almıştı. Sonuç olarak pazartesi sabahı Newton Sokağı’ndaki 600 dolarlık ucuz evde uyanmıyordu (Aslında o eve hâlâ neden kira verdiğini de bilmiyordu.) Austin şehir merkezinde, Fifth Sokağı’nda aylık 3000 dolar kirası olan üç katlı bir evde, devasa bir yatakta gözlerini açmıştı. Yanında bir kız vardı. Güzel bir kız. Yüzeysel ama inanılmaz şekilde sıkı vücudu olan, tıpkı Suzie gibi, Whole Foods kızlarından biriydi.

Aslında o Suzie’ydi.

Dirseğine dayandı ve onu hayranlıkla izledi; o muhteşemdi. Kusursuz bir yüz, kusursuz bir vücut, kusursuz bir koku. Horlamıyordu. Yatakta uzanıp yatıyor olması rüya gibiydi. Andy hafifçe kızın çıplak poposuna elledi; o gerçekti. Vücudunun belli bir yerine dokunmak evvelsi gün ilk defa sürdüğü Stumpjumper’ından bile daha heyecan verici gelmişti. Suzie irkildi ve mavi gözlerini açtı.

“Dün gece harika vakit geçirdim, Andy.”

Tabanında köpek balığı tankı olan popüler mekan Qua’ya gitmişlerdi.

“Haklıydın,” dedi Andy.

“Ne hakkında?”

“Ucuz bir buluşma olmayacağı konusunda.”

800 dolara patlamış bir buluşmaydı. Sadece iki saatlik çalışmaya eş değerdi.

“Fakat buna değerim.”

Kızın üzerine uzandı.

“Ah, kesinlikle.”

Andy Prescott dünyadaki en mutlu adamdı.

Üçüncü katta bulunan yatak odasında olağanüstü bir Layd Bird Gölü manzarası vardı. Banyoda granit bir masa, dört motorlu su püskürtme gücüne sahip iki kişilik bir jakuzi ve bir de bide vardı. Mutfak ve oturma odası ikinci kattaydı ve birinci katta yere yarı yarıya gömülmüş bir araçlık garaj bulunuyordu. Ev tamamen eşyalıydı. Aylık kirası yedi buçuk saatlik çalışmasına karşılık geliyordu. Sahibi Tres’in bir arkadaşıydı; adam buradan geçici olarak başka bir yere taşınmıştı. Andy kirayı aylık olarak veriyordu, eğer sahibi yaşamak için buraya geri dönmezse burayı satın alabilirdi. Şehir merkezinde yaşamak çok tatlıydı.

Bir saat sonra, Suzie gitmişti ve Andy üzerine tarz sport bir ceket, kırışıksız bir gömlek, takma olmayan bir kravat, düzgün bir kumaş pantolon ve deri ayakkabılar giymişti. Stumpjumper’ına binip Whole Foods’a doğru gitti. Çevreyi kirlettiğinden ve yüksek benzin fiyatlarından dolayı kendine bir araba almamıştı ama üzerinde yeni kıyafetleri, altında yeni bisikleti, yeni bir evi ve bir kız arkadaşı vardı. Andy Prescott yeni bir adamdı. Bu adamın hayalini o kadar uzun zamandır kuruyordu ki.

Russell Reeves’e şükran borçluydu.

Andy bisikletini Whole Foods’un önüne kilitleyip kahvaltıda tako yemek üzere içeri girdi fakat bu isteği engellendi.

“Selam, Andy.”

Bobbi. Gece hayatında son sınıf bir esmerdi (ders programında “gazetecilik” yazıyordu). O da inanılmaz şekilde sıkı bir vücudu olan Spandex giymiş Whole Foods kızlarından biriydi.

“Ah, merhaba Bobbi. Bu sabah bilhassa çok tatlı görünüyorsun.”

Kız gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. Andy güney sınırlarında bir şeylerin hareketlendiğini hissetti.

“Suzie nerede?”

“Kim? Ah, Suzie… evet, o, şey, muhtemelen başka bir yerde.”

“Sizi dün gece Qua’da gördüm. Bu gece ben de orada olacağım. Eğer yalnız gelirsen, belki beraber takılırız… ya da başka şeyler yaparız.”

Başka şeyler kulağa oldukça güzel geliyordu. Fakat Suzie vardı. Bu gece bir şeyler yapmak için Suzie onu arayacaktı. Telefona cevap vermezse onu evin önünde bekleyebilirdi. (Sahiplenen kadın tipi, Andy için oldukça yeni ve ilginç bir deneyimdi.) Yoksa onu ekebilir miydi… Bobbi bir adım atarak ona yaklaştı; incecik Spandex ile kaplı göğüslerini Andy’nin göğsüne sürttü. Ve bir anda Andy’nin aklından Suzie ile ilgili her şey uçup gitti.

“Bu gece görüşürüz Bobbi.”

Kız adamın kolunu okşadı.

“Bu gece.”

Kız arkasını dönüp gitti. Andy arkasından bakakaldı. Bobbi nefis bir vücuda sahipti.

Andy Prescott gülümserken öylesine sevimli oluyordu ki yüzüne tokat atmaya kıyamazdınız.

Andy başka bir adamdı ama hâlâ kahvesini Jo’s’dan alıyordu.

Guillermo Garza, Andy kahve almak için penceresine geldiğinde “Bu o, Bay GQ dergisinin kapağı,” diyerek takıldı ona. “Süper görünüyorsun, kadeşim. Büyük kahve ve bir muffin değil mi?”

“Sadece kahve. Whole Foods’da yedim. Fakat benim için Floyd T.’nin malzemelerini hazırla.”

Guillermo bisiklete bakarak başını salladı.

“Sana kaça patladı?”

“650 dolar.”

“Pahalı yaşıyorsun artık.”

“Hâlâ aynı kişiyim.”

Guillermo güldü. “Eğer Russell Reeves beni tutsaydı, eminim aynı adam olmazdım.” Andy giderken onu durdurdu. “Bir şey unutmadın mı?”

“Ne?”

“*Chronicle*.”

“Hayır.”

“Ah, artık aşkı kişisel ilanlarda aramıyorsun değil mi, Andy?”

Andy gülümsedi. “Daha iyi bir yer buldum.”

Bu sefer Guillermo gülümsedi. “Whole Foods.”

“Amin, kardeşim.”

Yumruklarını tokuşturdular.

“İnancını koru, kardeşim.”

Andy ücreti ödedi ve bisikletine binip ofisine gitti. Ramon’un dükkanının önünde Floyd T.’yi buldu ve ona kahvaltısını verdi; sigara kutusuna 20 dolar bıraktı. Floyd T. arkasından ıslık çaldı.

“Savurgan. Teşekkürler, Andy.”

Andy Prescott hâlâ aynı adamdı, tabii daha iyi giyinen ve daha iyi şartlarda seyahat eden biriydi. Hâlâ Ramon’un dövme salonunun üst katında çalışıyor, Ramon’un bilgisayarını kullanıyor ve trafik mahkemesine gidiyordu.

Kendi yarattığı trafik cezası döngüsünün içerisinde tıkılıp kalmıştı.

Trafik cezası alan her müvekkili için jürili yargılama talep ediyordu; bundan dolayı gelecek iki sene boyunca haftanın her pazartesi günü davası vardı. Eğer davalara gitmezse, davaları kaybederdi ve bundan dolayı müvekkillerine taahhüt ettiği şekilde onların cezalarını ödemek zorunda kalırdı. 500 dolar hızlı bir şekilde kazanılacaktı. Bu pazartesi sabahı için beş davası vardı ve bu yüzden cebinden çıkacak 2500 dolar için endişe ediyordu. Vergi dairesine üç aylık vergi borcu, güvenlik ve sağlık vergileri

için 15,000 dolar ödemişti; bu, korkunç bir miktardı! Altı haftalık sıkı bir çalışmanın sonucunda, vergiler çıkarıldığında 45,000 dolar kazanmıştı. Şimdi zengin insanların neden devletin paralarını aldığı için yakındıklarını anlayabiliyordu.

Müvekkilerinin cezalarını ödeyemeyebilirdi.

Böylece saat dokuzdan önce Belediye Mahkeme Binası'na gitti. Arturo ceplerini boşalttırmadan güvenlik noktasından geçmesi için el salladı. Andy asansörlere doğru gitti ve üçüncü kattaki mahkeme salonuna ulaştı, içeri girdiği an Yargıç Judith onu fark etti. Kürsüye yanaştığından müsrif oğlu eve dönmüş – iş sahibi olarak – bir annenin şefkatiyle ona gülümsedi.

"Andy bugün oldukça saygın görünüyorsun, saçların da çok hoş."

"Teşekkürler Yargıç. Siz de her zamanki gibi güzelsiniz."

"Bay Reeves ile meşgul olduğunu biliyorum bu yüzden senin davalarını öne aldık."

"Teşekkürler, Yargıç."

On beş dakika sonra davaları düşmüş ve Andy kapıdan çıkıp gitmişti. Bayan Manning onu durdurmuş, ona kartvizitini vermişti. Yaklaşarak fısıldamıştı:

"Ofisime bir uğra Andy. Kapıyı kilitleyip bir dava üzerinde sesli bir şekilde tartışırız."

Kadın ona muzır bir şekilde göz kırptı. 'Bayan Savcı' elini takım elbisesinin altında hızlıca gezdirdi.

Andy mahkeme salonundan çıkarken gülümsüyordu.

Andy ofisine geri döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. Ofisinin önüne geldiğinde Floyd T. binanın arkasındaki kaldırımlara oturmuş not defterini karalarken, ön tarafında Darrell isimli dev bir canlının bulunduğu bir limuzin arka kapının tam karşısına park etmişti. Russell Reeves'in şöförü/koruması çenesiyle Ramon'un dükkanını işaret etti.

"O dövme dükkanında."

Andy içeri girdiğinde Russell Reeves ile Ramon’u derin bir muhabbetin içerisinde buldu.

“Acıtıyor mu?”

Ramon güldü. “Tabii ki acıtıyor, Russell. Acı, bu deneyimin bir parçası.”

“Bilmiyorum Ramon. Sırtımda oğlumun yüzünün bir dövmesi olması fikri hoşuma gitse de fiziksel acıya çok fazla dayanıklı biri değilim.”

“Russell, adamım, dayanılmaz fiziksel acı bir erkeğin yaşamın diğer tarafına geçmesi için gereken eşiktir.”

“Peki diğer tarafta ne var?”

“Aydınlanma.”

“Diğer tarafta bulundun mu hiç, Ramon?”

Ramon üzerindeki tişörtü kafasının üzerinden çıkardı ve böylece vücudunun dövmeli olan üst kısmı ortaya çıktı. Kollarını açtı ve yavaşça etrafında döndü.

“Russell… ben diğer tarafın kendisiyim.”

Russell Reeves ayaklı bir poster gibi olan Ramon Cabrera’yı saygıyla inceledi.

“Tanrım, sen bir sanat eserisin.”

“Sanat da benim sanatçı da.”

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra Russell şöyle dedi: “Bunun üzerinde düşüneceğim.”

“Pekala.”

“Görüşürüz, Ramon.”

Ramon yumruğunu havaya kaldırdı; Russell sanki bunu daha önce de yapmış gibi yumruğuyla karşılık verdi ve sonra da arkasını dönüp dışarı çıktı.

“Cezalar,” dedi Ramon, Andy’ye.

“Bu kadar erken bir saate ne işin var?”

“Bir randevum var.” Saatine baktı. “Gecikti.”

Andy iki ceza makbuzunu tezgahın üzerinden aldı, sonra da dışarıya çıkan Russell’ı takip etti ama dışarı çıktığında Darrell’ın Floyd T.’yi ayakkabılarıyla itekledigini gördü.

“Yolumdan çekil seni pis kokulu dilenci.”

Andy ileriye doğru atılıp Russell’ı geçti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde Darrell’ı göğsünden itti; Goril pek etkilenmişe benzemiyordu.

“Onu rahat bırak seni pislik!”

Dev pislik Andy’yi omuzlarından tuttu ve sıktı; Darrell’ın parmaklarının kemiklerine yaptığı baskı onu iki büklüm yapmıştı. Eğer Russell’ın sakin sesi duyulmasaydı bayılacağını düşündü.

“Bırak onu, Darrell.”

Darrell’ın kara gözleri Andy’den milyarder patronuna doğru döndü.

“Şimdi.”

Darrell onu bıraktı. Andy neredeyse kaldırıma düşüyordu.

“Özür dile.”

Darrell derin bir iç geçirdi ve Andy’ye doğru döndü.

“Sizi öyle tuttuğum için özür dilerim ve—”

“Ondan değil. Floyd T.’den.”

“*Ne?*”

“Floyd T.’den özür dile.”

Darrell, Floyd T.’yi işaret etti: “Bu evsiz dilenciden mi?”

“Bir savaş kahramanından.”

“Bir savaş kahramanı mı?”

“Evet. Floyd T. madalyalı bir savaş kahramanıdır, Darrell. Bacağını bu ülke için feda etti. Buna saygı duymalısın.”

Darrell’ın yüzü yumuşadı; Floyd T.’ye doğru döndü.

“Hey, dostum, sana dilenci dediğim için üzgünüm.”

Floyd T. ifadesiz bir suratla ona doğru döndü ve “Puşt,” dedi.

Russell güldü. “Tam on ikiden, Darrell.”

Darrell başını salladı ve limuzinin yanındaki eski yerine geri döndü. Russell, Floyd T.’ye 100 dolar uzattı.

“Üzgünüm, Floyd T.”

Floyd T. parayı aldı.

“Teşekkürler, Russell. Fakat puştları işe almamalısın. Onlara güvenemezsin.”

“Sanırım haklısın.”

Andy ve müvekkili merdivenlerden çıktı ve odasına gitti. Andy pencereyi açtı ve Darrell’ın Floyd T.’ye tekrar kabadayılık yapmadığını emin olmak için kontrol etti.

“Floyd T. için yaptığın harikaydı.”

“Sadece 100 kağıttı.”

“Hayır, Darrell’a özür dilettirmen.”

“Floyd T. bunu hak etmişti.”

“İkinizin tanıştığını bilmiyordum.”

“İlk defa karşılaştığımızda sen burada yoktun. Biraz konuştuk. O bir insan Andy. Ve oldukça da ilginç biri.”

“Floyd T. yerde oturduğu için Darrell şanslıydı. Eğer ayakta duruyor olsaydı takma bacağını çıkarıp onunla Darrell’ın canını okurdu.”

Russell derin bir soluk verdi. “Darrell… her zaman Darrell işte.”

“Niye onun gibi bir adam senin için çalışıyor?”

“Çünkü işine bağlı bir koruma bulmak oldukça zor, Andy.”

Başını salladı. “Yaşadığımız dünya tehlikeli. On beş milyar dolarlık bir adamım bu yüzden kaçırılmak için oldukça uygunum. Ve karım da öyle. Bu yüzden bir korumam var. Zengin olmanın getirileri var, ama mesuliyetleri de oldukça fazla.”

Oyun masasında karşılıklı oturuyorlardı.

“Yatırım alanlarından arabayla geçiyordum.”

“*Yenilenme* alanları.”

“İnşaat iyi gidiyor. Senin bu iş için doğru avukat olduğunu biliyordum, Andy.”

“Teşekkürler.”

“Ve senin bu iş için de doğru avukat olduğunu sanıyorum.”

“Hangi iş?”

Russell arkasına yaslandı.

“Andy, telafi etmek istiyorum.”

“Neyi?”

“Geçmişi. Hayatımı tekrar gözden geçirdim ve eksiklikler buldum.”

“Ne eksikliği? Siz bir milyardersiniz.”

“Paranın alamayacağı türden eksiklikler. Huzur. Yaptığım her şeyden gurur duymuyorum, Andy. Bazı hareketlerimden ötürü çok pişmanım.”

Kulağa sanki hava alanında pantolonu dizlerinde yakalanmış bir senatör konuşuyormuş gibi geliyordu. Andy başıyla onayladı.

“Ne demek istediğini anlıyorum, Russell. Neyse ki anılarımı pek anımsamıyorum.”

“Ruhsal acından dolayı mı?”

“İçtiğim Corona’lardan dolayı.”

“Ah. Şey, benim yaptıklarım sarhoş olup, kendimi aptal durumuna düşürmekten daha ciddi.”

Kendini aptal durumuna düşürmek konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Andy, ben—”

Andy o anı yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı ama Russell’ın hiç öyle bir niyeti yoktu. Ölümcül bir ciddiyet içerisindeydi. Andy, müvekkilinin bir cinayet itirafı bulunacağından emindi.

“—hayatımdaki kadınlara iyi davranmadım.”

Andy nefesini tuttuğunu fark etti; tuttuğu nefesi bıraktı. *Bu muydu yani?* Fakat sonra düşündü, her ne kadar SoCo’daki kadınlar onun kafasını kırabilecek kişiler olsa da, belki de birkaçını dövmüştü. Kadınlara şiddet uygulayacak bir fizik yapısı yoktu.

“Eşine mi?”

“Kız arkadaşlarıma.”

“Ne yaptın?”

Masanın diğer ucundaki milyarder derin bir nefes verdi.

“Onları sevdim ve terk ettim.”

“Ayrıldığın kız arkadaşlarından bahsediyorsun değil mi?”

Russell başıyla onayladı.

“Yani onlara zarar vermedin… fiziksel olarak?”

“Ah, hayır. Sadece onların çektiği duygusal acıları umursamadan terk ettim. Sadece kendimi düşündüm.”

“Kaç kızdan bahsediyoruz peki, bir, iki?”

“On yedi.”

“*On yedi*. On yedi kız arkadaşın mı oldu? Zengin olmadan önce?”

Adam omuz silkti. “Harika bir kişiliğim vardı.”

“Bence dünyanın en büyük şeyine…” Andy başını salladı. “On yedi. Vay be. Bu etkileyici, Russell.”

“Andy, hiç eski kız arkadaşların hakkında düşündün mü? Şimdi nerede olduklarını ve ne yaptıklarını?”

“Benim sadece bir kız arkadaşım oldu, o da dördüncü sınıftaydı. Mary Margaret McDermott. Bir doktorla evlendi ve dört çocukları oldu.”

“Yirmi dokuz yaşındasın ve en son sevgilin dördüncü sınıftayken mi oldu?”

“Bugüne kadar öyleydi artık değil. Bunun için size müteşekkirim.”

“Bana mı?”

“Bana iyi ödeme yaptın.”

Russell Reeves gülümsedi. “Sanırım Whole Foods kızları ucuza gelmiyor.”

“Suzie’yi biliyor musun?”

Ya da Bobbi’yi.

“Bir gün bir smoothie içmek için uğramıştım ve seni genç bir kadınla konuşurken gördüm. Bir sarışınla.”

Suzie.

“Onun senin kız arkadaşın olduğunu düşündüm. Çok hoştu.”

“O çok tatlı.”

Andy’nin düşünceleri sabah yatakta yaptıklarına kaydı...Suzie’nin muhteşem vücudu…ve onlar —

“Andy?”

“Evet? Ah, evet, senin eski kız arkadaşların.”

“Onlar için olanları telafi etmek istiyorum.”

“Nasıl?”

“Yapabileceğim tek şekilde, para ödeyerek.”

“Onlardan uzun zaman önce ayrıldığın için eski kız arkadaşlarına para mı vereceksin?”

“Onları bir seks objesi olarak kendi zevkim adına kullandığım için bunu yapacağım.”

“Russell, erkekler bunu yapar. Kadınlar da. SoCo’da bunu yapmak için doğrudan sorarız.” Adam başını onaylamaz biçimde salladı.

“İki tarafın rızası da var mıydı?”

“Tabii ki.”

“O zaman sorun ne?”

“Suçluluk hissi.”

“Sen de mi Katoliksin?”

“Hayır.”

Andy homurdandı. “Pekala, iş nedir?”

“Onları bulmak. Para vermek. Yaşamlarını daha iyi yapmak.”

“Benden eski kız arkadaşlarını bulmamı ve onlara para vermemi mi istiyorsun? Özetle bu mu yani?”

“Her kadına bir çek uzatıp, “Russell Reeves selamlarını yolladı” mı dememi istiyorsun?”

“Hayır. Adımın gizli kalmasını istiyorum.”

“Neden?”

“On yedi kadın, içlerinden biri basına gidebilir. Bunun manşetlerde nasıl duracağını hayal edebiliyor musun? Oldukça kârlı bir gün olurdu onlar için.”

“Sanırım gazetelerin amacı da bu zaten.”

“Andy, eski kız arkadaşlarımı bulmanı istiyorum. Varsa borçlarını ödeyeceğim. Eğer hastaysalar, tıbbi bakımlarını üstleneceğim. Eğer evsizlerse onlara bir ev alacağım. Hayatlarını daha iyi hale getirecek şeyler yapacağım. Fakat bu iş kesinlikle gizli kalmalı. Bunu kimseye açıklamamalısın, Suzie’ye bile.”

“Neden bir özel dedektif tutmuyorsun?”

“Özel dedektifler boşboğazdır. Ellerindeki bilgiyi satarlar. Ve ifade verebilirler. Ama sen veremezsin.”

Andy arkasına yaslandı.

“Mahremiyet.”

Russell Reeves başıyla onayladı.

“Avukat – müvekkil mahremiyeti,” dedi Andy. “Kimseye hiçbir şey söyleyemem. Hakkında mahkemede ifade vermeye dahi zorlanamam.”

“Kesinlikle. Ya kız arkadaşına söylersen ve o da gazetelere anlatırsa?”

“Barodan ihraç edilirim.”

Milyarder müvekkili bir kez daha başıyla onayladı.

“Kesin gizlilik, Andy.”

Russell, Andy’ye üzerinde isim ve adreslerin bulunduğu iki sayfalık bir belge uzattı.

“Hepsi bu mu?”

“İsimleri ve son bulundukları adresler.”

“Russell, nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Russell önünde duran kağıtları gösterdi.

“Son kağıdın altında bir isim var. Hollis McCloskey. Şehir merkezinde bulunan bir dedektif, eski bir FBI ajanı. Üst düzey biri. Benim avukatlarım

onu şirket için araştırmalarda kullanıyor. İnsanları takip eden biri değildir aslında ama uygun ücrete bunu yapacaktır."

"Senin bir dedektif tutmak istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum. Onu tutmak istiyorum. Ona listeyi ver ve daha fazlasına karışma. İsmimden bahsetme. Onları bulmak istediğini söyle ve haklarında her şeyi öğren – mal varlıklarını, borçlarını, kocalarını, çocuklarını – ve hepsi için bir dosya oluştur. Fakat onun işi orada bitmeli. Onlarla iletişime geçmemeli. Bu senin işin olacak. Neye ihtiyaçları olduğunu anla ve onlara nasıl yardım edeceğimi bul. Sonra da bana getir."

"Doğru insan olduklarını nasıl bileceğim?"

"Resimlerini çek. Ben anlarım."

"Bir fotoğraf makinem yok."

"Bir tane al. Ben öderim."

"Bu çok önemli, özel dedektif hiç de ucuza patlamayacak, Russell."

"Sen trafik mahkemesindeyken güven hesabına elli bin dolar yolladım bu sabah. Ne isterse ver."

"Russell, neden ben? SoCo işinde neden bana ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama senin şehirdeki avukatların da bu işi yapabilir. Onlar da bu McCloskey denen adamı tutabilir."

"Devamlı avukatlarımın bu konuda bir şey bilmesini istemiyorum."

"Ama neden?"

"Çünkü ben Hollis'i tanırım o da beni tanır. Ve benim avukatlarımı da tanır. Eğer avukatlarım onu tutarsa, benim müşteri olduğumu anında anlayacaktır. Ve o bilirse, onun çalışanları da bilir… ve onların eşleri de, kız ve erkek arkadaşları da bilir. Herkes öğrenmiş olur. Bunun olmasına izin veremem Andy. Kimse bilmemeli."

Andy omuz silkti. "Patron sensin."

“İyi. Bunlar ana kurallar. Bu konudan sadece başbaşayken bahsedeceğiz, telefonda bahsetmek yok. E-posta yok. Yazılı hiçbir şey yok. Bir şey bulduğunda beni cep telefonumdan ara ve ben de sana geri döneyim.”

Andy listede yazanlara baktı. “Bu bulundukları yerler Houston, Chicago, New Orleans, Miami, Los Angeles, Denver…O zamanlar onlar Teksas Üniversitesi’nde öğrenci değil miydi?”

“Hayır. Onlarla iş seyahatlerim sırasında tanıştım.”

“Chicago ya da Miami’ye gidiyorsun ve bir kızla tanışıyorsun ve o da seninle seks mi yapıyor? Hem de bedavaya?”

Russell kaşlarını kaldırdı, sanki böbürlenmek istemiyorum ama… demek ister gibiydi.

“Benden tüm ülkeyi boydan boya uçup bu kadınları bulmamı mı istiyorsun?”

“Birinci sınıfta uçacaksın.”

“Birinci sınıfta uçabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Andy daha önce birinci sınıfta uçmamıştı.

“Ve lüks arabalar kiralayacaksın. O bisiklet dışındakileri nasıl süreceğini biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki.”

“Beş yıldızlı oteller, oda servisleri ve istediğin her şey olacak.”

“Odamda şu öde ve izle filmlerinden de satın alabilir miyim?”

“Tabii ki. Ama porno yasak.”

“Ya.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi gözükmemek için elinden geleni yaptı.

“Ve sana saat başı beş yüz dolar ödeyeceğim. Çünkü çok fazla seyahat edeceksin… ve hem bu iş bitene kadar tatlı Suzie ile görüşme işini de erteleyeceksin. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Tabii ki.”

Nefis Bobbi hakkında hiçbir şey söylememişti.

“Russell, peki SoCo ile ilgili diğer işler?”

“O işlerin önceliği ikinci sırada. Bu iş üzerinde yedi gün yirmi dört saat çalış. Bu kadınların derhal bulunmasını istiyorum.”

“Patron sensin.”

Andy’nin zengin patronu. Arkasına yaslandı. Pekala, bu iş biraz tuhaftı – Yaramaz Şeylerin Tuhaflık Cetveli’ne göre bu işe yedi vermişti Andy – ama annesi her zaman şöyle derdi: “Zengin insanlar senden ve benden farklıdır.” Sonra arkadaşı Dave bir rap şarkıcısının her gün köpüklü banyo yaptığından ve İrlandalı bir film yıldızının kendisini bal ile kaplayıp buhar banyosu yaptığından bahsetmişti ki aslında kadınlar zayıf kalabilmek için düzenli olarak bedenlerini temizletirlerdi. Kahrolası, diğerleriyle kıyaslanınca, Russell Reeves’in eski kız arkadaşlarını bulmak istemesi neredeyse normal gibi görünüyordu. Neredeyse.

Andy, patronunun gözlerini dikip bakıyor olduğunu fark etti.

“Seni bir şey rahatsız mı ediyor, Andy?”

Bir şey ediyordu.

“Russell, bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii, Andy. Nedir?”

“Bana söylemediğinden daha fazlası mı var?”

Russell bir süre düşündü, sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Konuşmadan önce bir süre dışarıyı seyretti.

“Andy, ölüm ilanlarını okur musun?”

“Hayır. Sen?”

“Her gün.”

“Neden?”

“Oğlum yüzünden. Ona olanları biliyorsun, değil mi?”

“Sadece gazetelerden okuduğum kadarıyla.”

“O harika bir çocuk. Ve cesur da. Ölüyor ama her gün yüzünden gülümsemesi eksik olmuyor.” Adam duraksadı. “Kendi oğlumu öldürdüm, Andy.”

“Oğlunu mu öldürdün? Nasıl?”

“Ben bir taşıyıcıyım.”

“Ne taşıyorsun?”

“Mutasyona uğramış bir gen – bir kanser geni. Bunu Zach’e ben verdim.”

“Russell, bu senin suçun değil. Bu gene sahip olduğunu bilmiyordun, değil mi?”

“Hayır. Fakat bu Zach’in benim yüzümden öldüğü gerçeğini değiştirmez. Onu ölüme mahkum ettim.”

“Bilim adamların…onu kurtaramıyor mu?”

“Hayır, Andy, yapamıyorlar. Tek oğlum ölecek.”

Tanrım. Andy kendini gerçek bir pislik gibi hissetti. Russell Reeves onu tutalı altı hafta geçmişti ve o bir kerecik olsun müvekkilinin çektiği acıyı düşünmemişti; tek oğlu ölüyordu. Andy müvekkilini para veren biri olmasının ötesinde değerlendirmemişti. Russell Reeves ona Suzie’yi, Stumpjumper’ını, bu tripleks yeri ve pahalı restoranları vermişti. Andy müvekkili üzerinde iki defa düşünmemişti. Russell Reeves’i sadece bir para kaynağı olarak görmüştü. Andy Prescott gerçek bir avukata dönüşmüştü.

“Üzgünüm, Russell.”

Müvekkilinin ağlayacağını düşündü ama Russell kendini tuttu.

“Ben de senin adına üzgünüm, Andy. Baban için.”

“Biliyor musun?”

Russell başıyla onayladı. “Limuzinde onun albümünü dinledim. O oldukça iyi. Bir yıldız olması gerekirdi.”

Şimdi de Andy ağlamak üzereydi.

“Asla büyük bir hit yapamadı.”

Avukat ve müvekkili birbirlerine saygıyla baktı. Ortak bir kaderi paylaşıyorlardı. Russell derin bir nefes koyverdi.

“Yani ölü insanlar hakkında okuyorum. Onların yaşamlarını, yaptıkları şeyleri, sevdiklerini ve onları sevenleri. Bu beni kendi hayatım hakkında düşündürtüyor…yaptıklarım, sevdiklerim, beni sevenler. Hayatımdaki insanlara nasıl davranmıştım. Her şeyi doğru yapmak istiyorum…

Oğlumla ilgili, o kadınlarla ilgili, hayatımla ilgili... her şeyi, şeyden önceki her şeyi…”

Müvekkili sanki bütün gücünü yitirmiş gibi baktı. Avukatına doğru döndü.

“Andy, bana yardım edecek misin?”

“Evet, Russell. Sana yardım edeceğim.”

“Teşekkürler.”

Russell Reeves kapıdan dışarı çıktı ve sonra da geriye doğru döndü.

“Andy, sırlarım seninle güvende değil mi?”

Andy başıyla onayladı: “Ben senin avukatınım.”

Bölüm 12

Avukatlar sır saklar. Müvekkillerinin sırlarını. Buna avukat – müvekkil mahremiyeti denirdi. Bunu hukuk okulunun birinci sınıfında öğrenirdiniz. Üçüncü sınıfa geldiğinizde bilinçli bir tercih yapmaksızın şu düşünceyi kayıtsız şartsız kabul etmişsinizdir: Bir avukatın müvekkili hakkında öğrendiği her şey gizli kalmalıdır. Bu müvekkilin yasal hakkıdır.

Andy Prescott, Russell Reeves'in avukatıydı.

Listedeki ilk ismi okudu; Sue Todd. Bilinen son adresi Houston'daydı. Andy cep telefonunu aldı ve bilinmeyen numaralar servisine Houston'ın telefon kodunu girdi. Sue Todd'ın numarasını almak için adresini santral görevlisine verdi; görevli bu adreste Sue Todd'ın kayıtlı olmadığını söyledi. Andy telefonu kapadı.

Birini nasıl bulabilirdi?

Hollis McCloskey'in özel dedektiflik şirketi şehir merkezinde Fourth Sokağı ve Congress Caddesi'nde bulunan Frost Bank Gökdeleni'nin dördüncü katındaydı.

Aynı gün öğleden sonra McCloskey uzun adımlarla danışmaya geldiğinde kendisine duvara yaslanmasını emredip sonra da üzerini arayacağını sandı.

Bu adam gerçekten korkutucuydu.

Her milimi eski bir FBI ajanıydı; ellilerin ortasındaydı, geniş omuzları, köşeli bir çenesi, jilet gibi takım elbisesi ve ışıl ışıl ayakkabıları vardı. Saçları fönlü ve aralarında grileri vardı. Hatta bir polis gibi kokuyordu; Brut traş kolonyasıydı bu. McCloskey büyük elini öne doğru uzattı ve el sıkıştılar.

"Hollis McCloskey. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Andy Prescott. On yedi kişiyi bulmam gerekiyor."

"Biz insan bulmayız Andy," dedi McCloskey. "Biz suistimal eden şirketleri ortaya çıkarırız."

Suistimal mi? Andy belli belirsiz bu kelimeyi hukuk okulundan anımsıyordu.

“Bay McCloskey, standart ücretiniz ne kadar?”

“Saati iki yüz dolar.”

“Size dört yüz vereceğim.”

McCloskey Andy’yi şöyle bir tarttı sonra da şöyle dedi, “Konuşmaya odamda devam edelim.”

Andy, Ajan McCloskey’i koridorun ucundaki şehir merkezi ve Teksas Üniversitesi Kulesi manzaralı lüks odasına kadar takip etti. Diplomalar ve sertifikalar duvarları kaplıyordu, ayrıca McCluskey’in Andy’nin tanıyabildiği tüm politikacılarla resimleri – hatta başkanla bile – bulunuyordu. Cam kutulara konmuş silahlar raflara yerleştirilmişti. Duvarda en üstte *The Untouchables* filminden FBI Özel Ajanı Eliot Ness’in taşıdığı Tommy asılmıştı.

“Oturun.”

Kulağa emir gibi gelmişti, Andy sessizce denileni yaptı.

“Pekala, siz bir avukatsınız?”

“Evet. Müşterilerinizden biri tarafından tavsiye edildiniz.”

“Kim?”

“Gizli bilgi.”

McCluskey elini göğsünde birleştirdi.

“Müvekkiliniz on yedi kişiyi bulmak mı istiyor?”

“Kadın. Ve derhal istiyor.”

“Bu, zaman ister.”

“Size saat başı beş yüz vereceğim, yedi yirmi dört çalışmanız için.”

Andy kendini başkalarının paralarını fütursuzca harcayan politikacılar gibi hissetti.

"Neden bu kadınları bulmak istiyorsunuz?"

"Ben değil. Müvekkilim istiyor."

"Müvekkiliniz kim peki?"

"Bu da gizli bilgi."

"Peki, müvekkiliniz neden bu kadınları bulmak istiyor?"

"Üzgünüm. Gizli bilgi."

"Andy, tüm bu gizemden hoşlanmadım."

Andy gömleğinin cebine elini soktu ve Hollis McCloskey adına yazılmış 25,000 dolarlık çeki çıkardı. Masanın üzerine koydu. Ajan önce çeke baktı sonra da Andy'ye.

"Bana Hollis de."

"Hollis, bunun geldiği yerde daha çok var. Fakat tüm ilginin bu iş üzerinde olması gerekli. Her bir kadın için hazırlanmış detaylı bir dosyaya ihtiyacım var: Kişisel bilgileri, işi, suç geçmişi, parasal durumu, aile problemleri…kısaca her şey olmalı."

"Andy, bizler açık insanlarız, işi kitabına göre takip ederim. Kendi alanımdan uzaklaşmak istemem, anladın mı?"

Kendi alanım mı?

Andy omuz silkti. "Tabii, nasıl istersen. Dosyayı tamamladığında bana getir. Güney Congress'den yarım mil uzakta, Fifteen ve Forteen Sokaklarının köşesinde."

"Ofisin SoCo'da mı? Sana kurye ile yollarım."

"Eğer orada yoksam, alt kattaki dövmeciye bırakmalarını söyle."

"Perşembe günü çıplak bir yoga dersi var," dedi Dave. "Gidiyor musunuz millet?"

“Sen lotus pozisyonunda olacaksın ve de çıplak olacaksın,” dedi Andy. “Bu kafamda canlandırmak istediğim türden bir görüntü değil.”

“Şu kızların dediklerini bir dinleyin,” dedi Curtis. Tekrar kişisel ilanları okuyordu. Diyor ki: Evrenbilimi ve farkındalık üzerine doktora yapıyorum, fizik bakış açısı ve kişisel deneyimlerime dayanarak zaman ve zamansızlık arasında mutlak değişmezi arıyorum. Bu günlerde gerçeğin en öz halini yaşamaya çalışıyorum.”

Dave bomboş bir ifadeyle Curtis’e baktı.

“Yani seks istiyor mu istemiyor mu?”

“Millet,” dedi Andy, “bu kişisel ilanlarda gerçek aşkı bulamayacaksınız.”

Artık hepsi dönmüş ona bakıyordu. Andy başını salladı.

“Haz çölünde karaya oturduğunu nasıl da çabuk unuttun.”

Tres kahkaha attı. “Haz çölü mü? Bunu sevdim Dave.”

“Teşekkürler. Fakat o çölden kaçmak için bir planım var.”

“Neymiş?” dedi Andy.

Dave tarağını çıkardı ve saçlarını geriye doğru yatırdı.

“Dövme yaptıracağım. Büyük bir tane.”

“Neden?”

“Kızlar dövmeleri sever.”

“Fakat acı verirler.”

“Kızlar mı?”

“Aslında ikisi de. Ve sen acıdan nefret edersin.”

“Ama önce bilindik bir anestetik alacağım.”

“Biz buna alkol diyoruz. Dave, sence dövmeli bir emlakçı daha mı çok müşteri bulur?”

“Önemi yok. Ben de başka bir iş bulurum, piyasa delirmiş durumda zaten. Listemdeki yerler – düşük gelirlileri haczederek – onun değeri de bir buçuk milyon dolarlık ipoteğe denk geliyor. Borç alanlar hemen toz oldular.”

“Bir milyona satıyorsun ve senin komisyonun yüzde altının karşılığı olan altmış bin dolar.”

“Alıcının komisyoncusu tarafından da kesiliyor.”

“Otuz bin dolar.”

“Şirketim tarafından da kesiliyor.”

“On beş bin dolar. Bu senin bir süre bira içmeni sağlar.”

“Doğru, ama şansa kimse bir yeri almak istemiyor. Hiç kimse ilgilenmiyor.”

Ronda, Corona’ları getirdi. Andy masaya bırakmasını söyledi. Güero’s’da ön tarafta masalarında oturdukları o gecelerden biriydi bu. Erin James ve Her Bad Habits grubu Oak Garden’da çalıyordu. Bira soğuk, müzik güzel, ekim ayının ilk günleri, hava mükemmeldi.

Ve o da öyleydi.

Konuşma bir anda kesildi. Başlar döndü. Tüm erkekler ona bakıyordu. Kızlar kaşlarını çattı. Tv kanalının kamyonu kenara çekti ve yerel TV kanalının ünlülerinden Natalie Riggs araçtan indi. Kaldırımdan üzerindeki çarpıcı sarı elbisesiyle rüzgar gibi geçti. Batan güneşin ışıkları elbisesinin içini gösteriyordu. İç çamaşırı giymediği kanıtlanmıştı. Ona sanki hapisten yeni çıkmışlar gibi bakıyorlardı.

Dişleri film yıldızlarınınki gibi bembeyazdı. Duruşu inanılmazdı. Parmağındaki elmas yüzük nefes kesiciydi. Tres’e doğru geldi, eğildi ve bir öpücük verdi. Kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da sakince çocuklara doğru döndü.

“Merhaba çocuklar.”

Selam millet dememişti. Odessa'da doğup büyüyen Natalie Riggs sabırlı bir şekilde çalışmış, *selam* ve *millet* kelimeleri ile Teksas'tan geldiğini gösteren tüm izleri konuşmasından silmişti. "Kanal bu tarz laubali Teksas tarzı konuşmaları artık sevimli bulmuyor," dedi Natalie. "Bush'dan sonra imkansız."

Tres kamyona doğru gitti. Şoföre doğru el salladı, sonra da cebini karıştırıp Natalie için birkaç dolar verdi. Kız onu tekrar öptü, araca bindi ve gitti. Tres masaya döndü, gözlerinde kıskançlık dolu bir ifade vardı.

"Gördünüz ya, iç çamaşırı giymiyor."

Biralarını içtiler. Kalabalık tekrar gürültü yapmaya ve Güero's'un ön tarafında her şey normale dönmeye başladı. Andy, David'in yorum yapmayacak kadar iyi bir içgüdüsü olduğunu umut ediyordu. Ama öyle bir şey yoktu.

"Tres," dedi Dave. "Sence Natalie seni benimle aldatır mı? Yani, seni bir kardeş gibi seviyorum ama…lanet olsun. O taş gibi."

Andy, Tres'in masanın ucundan fırlayıp bir tane çakacak mı yoksa gülümseyecek mi diye beklemeden Dave'e tuhaf bir şekilde baktı. Bir süre sonra Tres gülümsemeye başlamıştı.

"Öyle, değil mi?"

Tres Thorndike iç çamaşırı giymeyen güzel bir kız arkadaşa sahip olma konusunda oldukça iyiydi.

Ön taraflarda oturanlardan bir *ahh* yükseldi. Sokağa bakıyorlardı; karşıdan karşıya geçenlerden biri neredeyse otobüsün altında kalıyordu.

"Bu ilana cevap verdim," dedi Curtis.

"Ne ilanı?"

Curtis ilanı uzattı. Andy aldı ve kızın resmine baktı. Zavallı şey dedi içinden.

"Şey, Curtis, kız biraz… kız, tatlıymış."

"İlgilendiği şeylere baksana."

“Bakalım. İlgilendiği şeyler DNA araştırmalarından kuantum fiziğine doğru gidiyor. Pekala, neden bu ilana cevap verdiğini şimdi anlıyorum.”

“Okumaya devam et.”

“Amy’s ve Whoole Foods en sevdiği yerlermiş…paganmış ve liberalmiş…geri dönüşüme inanıyor..ve…Curtis, o *kırk* yaşında.”

“Artık yaşlılara bakacağım, Dave’in de dediği gibi.”

“Şaka yapıyordum,” dedi Dave.

“Yalnızım.”

“Pekala nasıl biri?”

“Bilmem. Beni reddetti.”

“İlanı ne zamandır yayında?”

“İki yıldır.”

“Bu çok fena, kardeşim.”

“Kızlar acı verirler,” dedi Curtis.

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” dedi Dave.

Andy Suzie ve Bobbi ile beraber olduğu için neredeyse suçluluk duyacaktı. Ama neredeyse. Duymuyordu çünkü büyük bir dalganın üzerinde güvensiz bir şekilde durduğunu ve bunun er ya da geç sona ereceğini biliyordu. Kırk yaşındaki kadının verdiği ilanın tamamını okudu ve hemen sorunun ne olduğunu anladı.

“Curtis, o Christian Bale’in vücuduna sahip bir adam istiyor.”

“Kırk yaşında ve beklentilerinin düşmeyeceğini mi söylüyorsun bana.”

“O Christian Bale’i istiyor, elli yaşına kadar da bekleyecek.”

Curtis başını salladı ve ilanların hepsini topladı.

“Sahip oldukların yüzünden seninle olan kaç kız arkadaşın oldu?”

“Ne zamandan beri?”

“Kızlarla çıkmaya başladığından beri.”

Tres bir anlığına düşündü. “On. Okul partilerindeki gecelik ilişkileri saymıyorum ama.”

“Ve sen tüm o zamandan beri zengindin öyle mi?”

Tres omuz silkti. “Evet.”

“Russell Reeves hayatına girdiğinden beri kaç kız arkadaşın oldu?”

“Öncesinde mi yoksa sonrasında mı?”

“Öncesinde.”

“Hiç. Paran yoksa bir kıza Curtis’den fazlasını sunamazsın.”

“Bu on kız arkadaş…hiç düşündün mü şimdi neredelerdirler acaba diye?”

“Tabii. Umarım beni terk eden ikisi sefil durumda ve yalnızdır. Diğerleri de dilerim iyi durumdadır.”

“Cidden.”

“Cidden? Hayır tabii ki onlar hakkında hiç düşünmüyorum.”

“Hiç suçluluk hissediyor musun peki?”

“Ne hakkında?”

“Onlarla yatıp sonra da terk ettiğin için.”

“Neden suçluluk duyayım ki?”

“Duymamalısın ama duyuyor musun?”

“Hayır.”

“Onlara para verir miydin?”

“Ne için?”

“Onları terk ettiğinden dolayı iyi hissetmek için.”

“Bu konuda gayet iyi hissediyorum.”

Andy içkisinden bir yudum aldı.

“Lorenzo,” dedi Tres, “Özel dedektif? Evet, o Bruce’u takip etti.”

“Bruce kim?”

“Hafta sonu spor haberlerini sunuyor.”

“Natalie’yi takip ettirmek istediğini düşünmüştüm?”

“Öyleydi ve öyle de oldu. Bir ay boyunca izledi. Sonra da Bruce’u izledi….Oilcan Harry’s’e kadar.”

“O eşcinsel mi?” dedi Andy.

“Belli ki.”

Oilcan Harry’s Austin’de bulunan çok ünlü bir gay bardı.

“O Teksas Üniversitesi adına All-American’da arka çizgide oynamıyor muydu?”

“Sanırım soyunma odasında onca yıl çıplak erkeklerle olmak onu bu hale getirdi.”

“Yani Natalie seni onunla aldatmıyor?”

“Hayır.”

“Peki kiminle aldatıyor?”

“Kimseyle.”

“Belki de Tres, iç çamaşırı giysin ya da giymesin ona güvenmelisin, yani eğer onunla evleneceksen.”

“Belki de. Ona güvenirim.”

“Peki Hintli taşıyıcı anne olayında son gelişmeler nedir?”

“İsmi Prisha. On sekiz yaşında, evlenmemiş, uyuşturucu kullanmamış, sabıka kaydı yok, hastalık taşımıyor….ve bakire.”

“Senin bebeğini doğurduktan sonra oldukça fena bir aydınlanma olacak onun için.”

“Muhtemelen bu işten sonra bir daha seks yapmayacak. Seks demişken Qua’ya gidecek misin daha sonra?”

“Neden olmasın.”

“Suzie’yle mi?”

“Bobbi.”

“Bobbi çok tatlı.”

“Çok hoş.”

Tres kıkırdadı ve Andy’nın sırtını sıvazladı.

“Russell Reeves’in avukatı, bu her şeyi değiştirdi. Önceleri sevgili bulmak için kişisel ilanlara bakardın, Pangea’ya Qua’ya giremezdin…Suzie ya da Bobbi de çok uzaktı. Bir de şimdiki haline bak.”

“Hâlâ aynı adamım.”

Tres birasından içti.

“Hayır, Andy. Asla aynı adam olmayacaksın. Bir kere paranın tadını aldın mı, senin için yaptıklarını fark ettin mi, insanların sana olan bakışını… ve değerini değiştirdiğini….anladın mı asla eskisi gibi olamazsın. Geriye dönmek istemezsin. Ne yaparsan yap zaten eskisi gibi de olamazsın. Ve olmayacaksın.”

Bölüm 13

Sonraki sabah Andy Prescott ofisine gittiğinde, Ramon'un kapısının önünde saçlarını denizci gibi kestirmiş üzerinde askeri dövmeler bulunan genç bir adamı kucağında paketle otururken buldu. Yanındaysa Floyd T. takma bacağını bir dal parçası gibi kaldırıp indirerek bir şeyler anlatıyordu. Muhtemelen savaş hikayeleriydi. Genç adam Andy'ye baktı.

"Bay McCloskey eğer sizi bulamazsam bu paketi dövme dükkanına bırakmamı söylemişti ama dükkan kapalıydı."

"Ramon geç saatlere kadar çalışır, bu yüzden geç kalkar."

"Ona söylemiştim," dedi Floyd T.

Andy, Floyd T.'ye kahvaltısını uzattı, paketi almak için kağıtları imzaladı ve sonra da merdivenlerden yukarı çıktı. Masasına oturdu ve Sue Todd hakkındaki tüm detayların yazılı olduğu dosyayı açtı. Dosya özgeçmişi, iş geçmişi ve suç geçmişi olmak üzere üç kısma ayrılmıştı.

Sabıka kaydı yoktu. İş geçmişi de oldukça kısaydı. Ve özgeçmişi de gerçekten üzücüydü. Sue Todd otuz sekiz yaşındaydı, evlenmemişti ve işsizdi. Houston'ın orta sınıf mahallelerinden Pasadena'da kirada oturuyordu. On iki yıllık bir Honda kullanıyordu ve on iki yaşında Ricky adında bir oğlu vardı.

Andy saati kontrol etti; 09:15'ti. Dün satın aldığı fotoğraf makinesini ve lensleri sırt çantasına koydu, sonra da bir taksi çağırdı.

Andy, Houston'ın güney tarafında bulunan Hobby Havaalanı'na uçtu; kırk beş dakika sürdü bu yolculuk. Austin'den Houston'a her saat başı uçak vardı, bu otobüsle yolculuk etmekten hem daha uygundu hem de daha gösterişliydi.

Houston'a 11:45'te vardı ve navigasyon sistemi olan bir Cadillac CTS kiraladı; Curtis olmadan navigasyonu kullanmak imkansızdı, bu yüzden gereksizdi. Torpido gözünde bulduğu Houston haritasını kullanarak gideceği yeri buldu. Zor olmamıştı. Pasadena şehri iki eyalet arasında 45 numaralı karayolu üzerinde havaalanından birkaç kilometre uzaktaydı;

Houston Kanalı’nın Houston Limanı’na uzanan kuzey sınır kısmında bulunuyordu.

Houston Limanı, Amerika’nın ikinci kalabalık limanıydı, Houston, Galveston Körfezi’ne kırk milden daha yakına gelinmesine izin vermezdi. 1900 yılında Galveston seviyesine ulaşan Büyük Fırtına’da binlerce kişi hayatını kaybetmiş ve Galveston Limanı yerle bir olmuştu ama Houston vatandaşları bunu büyük bir fırsat olarak görmüşlerdi. Washington’a gidip, hükümeti Houston’da daha güvenli bir iç limana ihtiyaç duyduğu konusunda ikna etmişlerdi. Bu yüzden onlarda Houston’ın doğusunda bulunan Buffalo Nehri’ni düzenlemiş Galveston Körfezi’yle bağlamak için Houston Kanalı’nı yaratmışlardı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, benzin rafinerileri ve petrokimya fabrikaları savaşta yakıt sağlamak için kanal boyunca yerleştirilmişlerdi. Kirlilik önemsenmemişti; kazanılması gereken bir savaş vardı. Altmış yıl sonra kirlilik hâlâ kimsenin umrunda değildi. Bugün, kanal Kuzey Amerika’da bulunan ikinci en büyük petrokimyasal ve rafineri yoğunluğuna sahip. Kanalın suyu dioksin ve poliklorlu bifenil atıklar sayesinde kirlenmiş, hava ise kirleticiler tarafından nefes alınmayacak kadar ağırlaşmış durumda.

Andy, Pasadena şehrine geldi.

Mavi gömlekli işçiler rafinerilere ve fabrikalara işlerinin başına gidiyordu; mahalle kanalın çevresinde yükseliyordu. Deer Park, Galena Park ve Pasadena gibi yerler oluşmuştu. Fakat bugün, kanal boyunda yaşayıp, kirli havayı soluyan sadece fakir insanlardı. Orta sınıf oradan gitmişti. Üst sınıf ise Houston’ın her zaman diğer yakasında yaşıyordu.

Andy, Sue Todd’ın evine öğleden sonra ulaştı.

Hâlâ Russell’ın listesinde bulunan son yaşadığı adreste ikamet ediyordu; telefon numarası da hâlâ ayrıldığı erkek arkadaşının üzerineydi. Küçücük evi mahallede yükselen etrafa duman kusup, havayı kirleten fabrika bacalarının gölgesindeydi. Eski Honda evin önüne park edilmişti, bu yüzden Andy sokakta rahatça izleyebileceği bir noktada kalmayı tercih etti. Belki Russell ona yeni bir araba ve şehrin daha iyi bir yerinde ev alırdı.

Andy arabayı çalışır durumda bıraktı, hava temizleme kısmını da son ayara getirmişti. Kot pantolon ve tişört giymiş kadın evinden çıkana kadar hakkında hazırlanmış olan dosyayı inceledi. Kadın Honda'ya binmeden önce birkaç yakınlaştırılmış fotoğrafını çekti. Kadını okula kadar takip etti. Okuldan bir erkek çocuk çıktı ve araca bindi. Çocuk örme bir bere takıyordu. Andy onları kliniğe kadar izledi. Park edip, araçtan çıkmışlardı. Çocuk beresini çıkardı. Keldi.

Andy bu konuda kötü bir hisse kapılmıştı.

Birkaç fotoğraf daha çekti ve arkalarından kliniğe girdi. Beraber asansöre bindiklerinde kadın ona belli belirsiz gülümsedi. Asansörden inerken onları izlemeye devam etti ve beraber köşeyi döndüler. Üzerinde ONKOLOJİ yazan yere girdiler.

Ticky Todd kanserdi.

Kahretsin. Bu işi alırken, Andy jetlerde birinci sınıfta uçup, beş yıldızlı otellerde kalıp, harikulade yiyeceklerin hayalini kurmuştu. Zengin müvekkilinin hesabından gönlünce yiyip içecekti. Bir avukat için bundan daha iyisi olamazdı. Russell Reeves'in eski kız arkadaşlarıyla tanışacak, onların borçlarını ödeyecek ya da ev alacak belki de rüyalarındaki tatile çıkmalarına yardım edecekti. Okul harçlarını ödeyecekti. Çocuklarına harçlık verecekti. Ya da düğün törenleri için para verecekti.

Hasta bir çocuğu aklının ucundan geçirmemişti.

Andy koridorda bekledi. Muayenehanelerden nefret ederdi. Kötü koku, kötü düşünceler ve kötü sonlar olurdu orada. Fakat kendini topladı ve onkoloji uzmanının odasına girdi. Danışma kısmında o kadın ve oğlu dışında kimse yoktu. Andy tam onların karşısına oturdu. Kadının gülümsemesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Açıklamaya çalışıyordu ki duvardaki camdan pencere kayarak açıldı ve birinin sesi duyuldu, "Sue Todd." Kadın ayağa kalktı, yürüdü ve penceredeki kişiyle konuşmaya başladı. Andy neler konuştuklarını duyabiliyordu.

Pencereden gelen ses: "Hâlâ sağlık sigortanız yok mu?"

"Hayır."

“Kredi kartı?”

“Şunu bir deneyin.”

Sue Todd bir kredi kartı uzattı açık camdan içeriye. Bir dakika sonra bir el kartını ona geri verdi.

“Başka var mı?”

“Başvurumu kabul eden başka yok.”

“Bayan Todd, ödeme yapılması lazım.”

El tekrar açık olan pencereden göründü, dışarıda asılı duran bir tabelayı gösteriyordu: EĞER SİGORTANIZ KARŞILAMIYORSA, ÖDEME TEDAVİ GERÇEKLEŞTİRİLDİĞİ ANDA YAPILMALIDIR.

“Lütfen, bir şekilde size ödeyeceğim. Kemoterapiye ihtiyacı var.”

“Yöneticimle konuşacağım.”

Cam pencere kapandı. Sue Todd başını duvara yasladı ve gözlerini kapadı. Başını ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyormuşçasına salladı. Yönetici oğlunun kemoterapi görüp göremeyeceğine karar verecekti.

Andy, Ricky’ye baktı. Gözleri bir anlığına birleşti, sonra çocuk başını eğdi ve ellerine bakmaya devam etti. Cam pencere tekrar açıldı. Pencereden gelen ses duyuldu: “Sadece bu seferlik dedi, Bayan Todd. Bir sonraki tedavide faturayı ödemek için bazı düzenlemeler yapmak zorundasınız.”

“Teşekkürler.”

Pencere kapandı. Yandaki kapı açıldı ve bir hemşire geldi.

“Ricky.”

“Hemen döneceğim, tatlım,” dedi Sue Todd.

Çocuk ayağa kalktı ve daha önce defalarca yaptığı gibi kapıdan girdi. Hemşire kapıyı arkasından kapadı. Sue sandalyesine yığıldı ve sanki son nefesini veriyormuşçasına derin bir nefes koyverdi.

“Onun önünde ağlamamaya çalışıyorum.”

Hıçkırıklara boğuldu.

“Ona kemoterapi uyguluyorlar ama süre durduramaz…lenfomayı. Birkaç yıl önce deneysel bir tedaviye girmişti, klinik bir araştırmaydı, ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramıyor.”

“Ne zamandan beri hasta?”

“Dört yıl.”

“Sağlık sigortası yok mu?”

Kadın başını salladı: “Bir yıl önce işimi kaybettim. Sigorta primlerini yükselttiği için kimse beni işe almak istemiyor.”

Gözlerini sildi kadın.

“Babası nerede?”

“Gitti. Yanlış adamı bulmuşum.”

“Nasıl hallediyorsunuz peki bu işleri?”

“Kredi kartlarıyla. Yüz bin dolar borcum var şu anda. Bana berbat mektuplar yolluyorlar.” Eliyle camdan pencereyi işaret etti: “Doktor ücretini nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.”

Kolunun yeniyle yüzünü sildi.

“Hiç tanımadığım birine her şeyimi anlatıyorum. Kanser işte bunu yapıyor. Sizi her şekilde öldürüyor. Mali durumunuzu, gururunuzu, hayatınızı mahvediyor. Sizi pisliğin içerisine yuvarlıyor.”

“Oğlunuzun kurtulma şansı ne?”

“Pek yüksek değil. Bunun nedeni o rafineriler ve kimya fabrikaları.”

“Kanserinin mi?”

Kadın başıyla onayladı. “Mahalledeki çocuklar sürekli öksürüyor ve burunları kanıyor. Kanalın yanında yaşarsan çocukların kanser kapma riski yüzde elli artıyor, bunun nedeni fabrikaların etrafa yaydığı kimyasallar: Kanserojenler. Ülkenin herhangi bir yerinden yirmi kat daha yüksek

değerdeler burada. Gazetede yazıyordu. Bu şey çocukları öldürüyor, ama hükümet durdurmuyor."

"Neden burayı terk etmiyorsunuz?"

"Eğer burayı terk edersek, arabada yaşamak zorunda kalırız."

Sue Todd yaşından yirmi yaş daha büyük gösteriyordu. Hayat onu yenmiş, orta yaşlarını ondan çalmış, en güzel yıllarını mahvetmişti. Genç bir kadından yaşlı bir kadına hızlı bir geçiş yapmıştı. Lovers Lane'de bulunan otuzlu yaşlarındaki "erkek arayan kadın" modellerinden değildi; o sadece bir gün daha hayatta kalmayı umuyordu. Ve oğlunun hayatını kurtarmayı.

Üç saat sonra, Andy odasında oyun masasında oturuyordu, tam karşısında ise onun da oğlu lösemiden dolayı ölmekte olan milyarder vardı. Kanser ayrım yapmayan bir katildi.

Andy, Austin'e geri uçmuştu ve SoCo'ya gelmek için bir taksiye atlamış sonra da dijital fotoğraf makinesindeki fotoğrafları tab ettirmek için bir fotoğrafçıya uğramıştı. Sue Todd ve oğlunun fotoğraflarını masanın üzerine yaymıştı.

"Onu tanıdın mı?" dedi Andy.

Russell Reeves fotoğrafları inceliyordu. Başını salladı.

"Çok yaşlı görünüyor. Oğlu kanser mi?"

Andy başıyla onayladı. "Onları bir kanser kliniğine kadar izledim, Sue ile konuştum. Sağlık sigortası yok, kredi kartlarının limiti dolmuş ve yüz bin dolar da borcu var. Ödeyemediği için klinik oğluna kemoterapi uygulamak istemedi. Onlara yalvardı."

Russell alnını sanki başı ağrıyormuşçasına ovaladı.

"Güven hesabına beş yüz bin dolar aktaracağım. Onun adına bir çek yaz." Duraksadı. "Hayır, bir milyon aktaracağım. Ve bir görüşme yapacağım. Onu M.D. Anderson Kanser Merkezi'ndeki kanserli çocuklar ünitesine yönlendir. Onu bekliyor olacaklar. Oğlu en iyi bakımı alacak. Ücretsiz."

“Daha önce orada bulunmuş muydun?”

“Evet, Andy, bulunmuştum. Ve oğlum da oradaydı.”

Russell ayağa kalktı ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti. Andy adamın ağladığına yemin edebilirdi.

Sonraki sabah, Andy Houston’a geri döndü. Ne bira içmişti ne de bayan hosteslerle flört etmişti. Sürekli Sue ve Ricky’yi düşünüyordu, bir de cebindeki çeki.

Para çocuğun hayatını kurtarabilir miydi?

Doğruca Sue’nun evine gitti. Honda evin önündeydi. Tam olarak neler söyleyeceğini planlıyordu ki kadın ortaya çıktı. Kaldırıma doğru gitti ve posta kutusunu açtı, bir tomar dolusu mektubu çıkardı. Şüphesiz kredi kartı borçları için yollanan mektuplardı bunlar. Verandaya oturdu ve zarfları açmaya başladı; her birinde sanki daha da küçülüyor gibiydi. Son zarfa ulaştığında, elleriyle yüzünü kapadı. Andy arabadan indi ve kadına doğru yürüdü.

“Sue.”

Kadın yüzünü sildi.

“Dün tanışmıştık, klinikte. Oturabilir miyim?”

Kadın başıyla onayladı. Andy kadının yanına oturdu.

“Ben Andy Prescott. Avukatım.”

“Ödeyemem.”

“Buraya borçlarını tahsil etmeye gelmedim Sue. Borçlarını ödemek için geldim.”

Cebinden zarfı çıkardı ve Sue Todd adına yazılmış 1 milyon dolarlık zarfı kadına uzattı. Elleri yaprak gibi titriyordu. Kadın bir kez daha yüzünü sildi ve gözlerini çeke dikti.

“Bu da ne?”

“Banka çeki.”

“Bir milyon dolarlık mı? Ne için ama bu?”

“Senin için. Ve Ricky için.”

“Neden?”

“Telafi etmek için.”

“Neyi?”

“Geçmişi.”

“Kimden geliyor bu.”

“Bunu söyleyemem, Sue. Ama müvekkilim Ricky’nin M.D. Anderson’da tedavi görmesi için bazı ayarlamalar yaptı.”

Andy arkasında bir doktorun adının yazdığı kartvizitini kadına uzattı.

“Seni bekliyorlar. Bakımı ücretsiz olacak.”

“Bugün gidebilir mi?”

“Evet. Fakat önce çeki bozdur.”

Çeki elinde çevirdi kadın, sanki gerçek mi diye emin olmaya çalışıyordu.

“Bu bir şaka değil mi?”

“Hayır, Sue, şaka değil.”

Kadının gözlerinden iri yaşlar yuvarlandı ama gülümsüyordu ve aniden gençleşmiş gibiydi. Andy ve kadın ayağa kalktı.

“Teşekkürler, Andy. Ve müvekkiline de teşekkür ederim.”

“Ve Sue…buradan taşın.”

Kadın adama sıkıca sarıldı yüzünü onun omuzları arasına gömdü ve adamın gömleği ıslanana kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. Oradan ayrılırken Andy de ağlıyordu.

Bölüm 14

Andy Prescott iki gün sonra ikinci kadını bulmak için Chicago'ya uçarken cuma günü Morton's'da biftek yemeyi, cumartesi zengin bir kadın ve sağlıklı çocuklar bulmayı, pazar günü de Chicago Bears'ın maçına yetişmeyi umuyordu.

Bir Lexus kiralamış, Ritz'de kalmış, biftek yemiş ve sonraki sabah da Amanda Pearce'ı bulmuştu. Kadın otuz yedi yaşındaydı ve gazeteyi almak için evinden çıktığında oldukça sağlıklı görünüyordu. Fotoğraflarını çekti kadının. Düzgün bir mahalle de yaşıyordu; son model bir Buick evinin önünde park edilmişti. Zengin değillerdi ama fakir de değillerdi. Birkaç dakika sonra orta yaşlı bir adam ön kapıdan çıktı ve onun arkasından ponpon kız kostümüyle genç bir kız çıktı; ikisi de sağlıklı görünüyorlardı. Andy birkaç fotoğraf daha çekti. Dosyada yazana göre Amanda'nın on dört yaşında bir de oğlu vardı.

Andy, Pearce ailesi hakkında iyi hislere sahipti….ta ki garaj kapısı açılana kadar. Bir karavan içerden çıktı ve araç yolunda durdu. Bu, aile için hazırlanmış olan minivanlardan, yük taşıyan cinsten ya da seyahat için olanlardan değildi. Bu baştan aşağı özel aletlerle donatılmış bir karavandı. Amanda dışarı çıktı ve garajın içine girdi. Geri döndüğünde tekerlekli sandalyede bir çocuğu itiyordu.

Lanet olsun.

Karavanın tekerlekli sandalye için küçük bir asansörü vardı. Amanda oğlunu ve tekerlekli sandalyesini araca çıkardı, sonra kendisi de bindi ve gittiler. Andy onları birkaç sokak aşağıdaki lise futrbol sahasına kadar takip etti. Amanda karavanını özürlüler için ayrılmış olan alana park etmişti. Andy futbol sahasına girince de onları izlemeyi sürdürdü. Amanda oğlunu ve tekerlekli sandalyesiyle birlikte etrafı zincirle özel olarak ayrılmış olan bir kısma yerleştirdi. Andy bu zincirden çitin birkaç adım yakınında durdu ve oyunu izlemeye başladı. Birkaç dakika sonra Amanda ve oğluna gülümsedi.

"Güzel oyun," dedi. "Oğlunuz mu oynuyor?"

“Hayır kızım ponpon kız.” Köşede yer alanları gösterdi. “Sağ başta. Becky. Ve bu da oğlumuz Carl.”

“Merhaba, Carl.”

Çocuk titriyordu. “Merhaba” demeyi denediyse de kelimeyi tamamlayamadı. Amanda Andy’e doğru eğildi.

“SP. Serebral Palsi. Artık kendi başına yürüyemiyor. Bilateral spastik paraparezi.” Kadın bir süre sessiz kaldı ve sonra da şunu söyledi: “Sahada koşan tüm o sağlıklı çocuklara bakıyorum ve ‘Neden Carl?’ diye düşünmeden edemiyorum.”

Andy ertesi sabah Austin’e geri döndü ve öğleden sonra Russell Reeves ile buluştu. Russell dosyayı okudu, Amanda ve oğlunun resimlerini inceledi. Andy müvekkili konuşana kadar sessizce oturdu.

“Neden tekerlekli sandalyede oğlu?”

“Serebral Palsi. Bilateral spastik parapa…parapa…”

“Paraparezi. Kısmi felç.”

Russell Reeves dirseklerini oyun masasına koydu ve başını elleri arasına alarak uzun süre öylece oturdu. Andy hiçbir şey söylememişti ama müvekkilinin Amanda Pearce’in hasta bir çocuğu olduğunu öğrenmişe pek şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Bunlar sıradan orta sınıf bir aile,” dedi Andy. “Sağlık sigortaları var ama yine de çocuğun bakımı onlar için ağır bir finansal yük. Amanda’ya bunu sorduğumda kadın sadece gülümsedi ve şöyle dedi: ‘O buna değer.’”

“Bir annenin sevgisi.”

Sonraki sabah Andy tekrar Chicago’ya uçtu ve Amanda Pearce’in evine gitti. Kapıyı çaldı ve cebindeki 1 milyon dolarlık banka çekini uzattı, ayrıca Carl’ın Children’s Memorial Hospital’da ücretsiz bakılacağını söyledi. Kadın ağladı.

Ondan sonraki gün Andy birinci sınıfta New Orleans’a uçtu. Bir başka hasta çocuk bulmamak için dua ediyordu. Bulmadı.

Daha kötü bir şey buldu.

Bir Corvette kiraladı, French Quarter’da kaldı ve K-Paul’s’da yedi. Aynı gün Tameka Evans’ı buldu. Kadın otuz beş yaşında, üç oğlu ve kızını büyütmeye çalışan bir ilişkisi olmayan, fakir ve de siyahi bir kadındı, dosyasında yazdığı gibiydi. Bundan on beş yıl kadar önce çekici bir kadın olmalıydı.

Andy arabasından kadını Katrina kasırgasından sonra hâlâ onarılmamış olan uzun, dar evinin verandasında otururken resimledi. Tameka Evans ile hayatı ve çocuklarının yaşamı hakkında konuştu. Sonra da ayrılmadan önce uzun süre içinde oturacağı Corvette’ine geri döndü.

Sonraki gün Austin’e geri döndü ve Russell Reeves ile buluştu. Müvekkili dosyayı inceledi, fotoğraflara baktı ve Tameke ile çocukları hakkında da aynı soruyu sordu.

“Oğulları kaç yaşında?”

“On yedi, on beş ve on üç.”

“Onlarda bir sorun var mı?”

Sanki bir şeylerin yanlış gitmesini bekliyormuş gibiydi

“Hayır. Sağlıklılar.”

“Ya kızı?”

“On yaşına basacaktı.”

Rusell başını kaldırdı.

“Basacaktı mı?”

“O ölmüş.”

“Ölmüş mü? Dosyada yaşadığı yazıyor.”

“Hollis kızın ölüm belgesini gözden kaçırmış olmalı. Belki de Katrina kasırgası yüzünden tüm kayıtlar kaybolmuştu. Kız orak hücre anemisiymiş. Birkaç yıl önce deneysel bir tedaviye girmiş ama bir yıl kadar önce ölmüş. Beyin kanaması.”

Russell başını sessizce salladı.

“Üç kadın,” dedi Andy. “Ve üç hasta çocuk. Bu tuhaf, değil mi?”

“Bu sadece kötü şans.”

“Russell bana söylemediğin bir şey mi var?”

“Ne hakkında?”

“Bu kadınlar hakkında?”

“Mesela?”

“Mesela; Tameka Evans dokuzuncu sınıfa kadar bile okumamış fakir zenci bir kadın. Sense milyarder bir dahisin. İkinizi çıkarken hayal etmekte zorlanıyorum.”

Bir süre birbirlerine sessizce baktılar, sonra Russel’ın yüzü düştü. Derin bir nefes verdi.

“Biz çıkmadık, Andy. Onu bir geceliğine New Orleans’da ‘tuttum’, tamam mı? Gençtim ve bu yaptığımla gurur da duymuyorum.”

Andy bunu anlamamıştı.

“Bak Andy, bu kadınlar hakkında tek bildiğim hepsiyle geçmişte bir şekilde hayatlarımızın kesişmiş olduğu. Ve bugün onlar benim yardımıma ihtiyaç duyuyorlar. Onlara yardım etmemde bana yardım etmek istiyor musun, yoksa istemiyor musun?”

Andy, Tameka Evans’ın evin önünde oturmuş ölen kızı için ağlarkenki halini düşündü.

“Evet, sana yardım etmek istiyorum.”

Sonraki gün Andy New Orleans’a geri döndü ve Tameka Evans’a 1 milyon dolarlık banka çekini verdi.

Sonraki günlerin hepsinde, Andy ne zaman ofisine gitse Hollis McCloskey’den gelen yeni bir dosya onu bekliyor oldu. Seattle’a gitti ve Beverly Greer’ı buldu; son bilinen adresi Denver’da görünüyordu, ama

Seattle’a taşınmıştı. Andy fotoğraflar çekti ve Russell ile buluşmak için Austin’e geri döndü.

“Kaç yaşında?”

“Otuz beş.”

“Ya oğlu?”

“Dokuz.”

“Sorunu ne çocuğun?”

Bu bir beklentiydi artık.

“Görme siniri hipoplazisi. Çocuk kör.”

Andy, Dallas’a uçtu ve Los Angeles’dan buraya taşınan Pam Ward’ı buldu. Fotoğraflarını çekti ve Russell ile buluştu.

“Otuz iki yaşında.”

“Ya kız?”

“On bir.”

“Kızın sorunu ne?”

“Batten hastası.”

Andy Miami’ye uçtu ve Sylvia Gutierrez’i buldu. Sonra da Russell ile buluştu.

“Kadın otuz sekiz yaşında, oğlu da on beş.”

“Çocuğun sorunu ne?”

“Futbol oynarken kafasına darbe aldığı için felç geçirmiş.”

Andy birinci sınıfta uçtu, lüks araçlar kiraladı, beş yıldızlı otellerde kaldı ve oda servisine siparişler verdi; daha fazla hasta çocuğu olan kadın buldu ve her kadına 1 milyon dolar verdi. Onlar ağladı; Andy ağladı. Andy Prescott iyi şeyler yapmak için para alıyordu. Kendini Robin Hood gibi

hissetmişti; tabii o zenginlerden çalmıyordu. Zengin adamın kendisi veriyordu bu parayı.

Fakat bu lüks yaşam her geçen gün heyecanını yitiriyordu; Andy bir başka hasta çocuklu kadınla görüşmeye gitmekten korkuyordu. Altı eski kız arkadaş…altı hasta çocuk. Bunun ihtimali neydi ki? O sabah zengin müvekkiline yedinci kadını bulmanın zaman alacağını söylemeye gittiğinde neler olduğunu öğrenmeye karar verdi. Russell Reeves limuzinini yollamıştı.

Darrell gidene kadar tek kelime etmedi. Zaten sürücü kısmından inip, arka kapıyı Andy için açma zahmetine de girmemişti. Russell Reeves'in göl manzaralı malikanesinin araç yolunda durmuş ve Andy'nin inmesini bekliyordu.

Pislik.

Andy kapıya doğru gitti ve zile bastı. Orta yaşlı Latin kökenli bir kadın kapıyı açtı. Öğleden sonrayı geçmişti.

"Bay Prescott?"

"Evet, hanımefendi."

"Lütfen içeri girin."

Andy olağanüstü mermer girişe doğru adımını attı.

"Bay Reeves, şu anda bir telekonferansta. Kısa süre sonra size katılacağını söyledi. Serinletici bir şeyler ister misiniz?"

"Böyle iyiyim."

"Babamı mı görmeye geldin?"

Zayıf, kel kafalı, üzerinde New York Yankee takımının mavi şapkasının altına Boston Celtics'in yeşil formasını giyen bir erkek çocuğu içeri girmişti. Bir başka hasta çocuk daha.

"Ah, evet. Ben Andy Prescott."

"Zach."

Çocuk yumruk yaptığı elini uzattı. Yumruklarını tokuşturdular.

“Guitar Hero oynuyor musun?” diye sordu Zach.

“Zach, Guitar Hero’nın bizzat kendisiyim ben.”

“Lütfen. Kendini utandırma.”

Andy gülümsedi.

“Hadi bakalım, dostum.”

“Dostum, beni mahvediyorsun.”

Çocuk oyunda iyiydi. Gerçekten iyi hem de. Andy içinse fazla iyiydi.

“Pes,” dedi Andy.

Oyun sandalyesinde arkasına yaslandı. Zach’in odası Newton’da bulunan kulübelerden daha büyüktü ve oda paranın satın alabileceği her türden elektronik araç gereçle donatılmıştı. Çocuk, Andy’nin meraklı bakışlarını fark etmiş olmalıydı.

“Hayatımın büyük kısmını burada geçiriyorum. Benimle oynadığın için teşekkür ederim, Andy. Babam pek iyi bir oyuncu değil de.”

“Okuldan arkadaşlarınla oynamıyor musun?”

“Hiç okula gitmedim. Babam öğretmenler tutuyor. Teksas Üniversitesi’nde asistanlık yapanlardan. Son sınıf öğrencileri bana İngilizce, bilim ve İspanyolca dersi veriyor – *¿Le gustaría una revancha, por favor?*

“Seviyor musun?”

“İspanyolcayı mı?”

“Hayır öğretmenleri.”

“İyiler. Fakat normal çocuklar gibi okula gitmek isterdim.”

“Peki büyünce ne olmak istiyorsun, Zach, usta bir Guitar hero oyuncusu mu?”

“Yani *eğer* büyürsem demek istiyorsun.”

“Büyüdüğün zaman.”

“Yankee takımı için orta saha oyuncusu, Celtic takımı için geri defans oyuncusu ya da Cowboy takımı için oyun kurucu olacağım.”

Andy çocuğa baktı. Sanki bir atlet olmak için ya da…büyümek için şansı varmış gibi düşünüyordu. Kısa bir sürenin ardından, Andy’ye doğru döndü çocuk.

“Peki ya sen Andy? Büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

“Henüz karar vermedim.”

“Kimsin sen?”

Sert bir kadın sesiydi bu. Andy döndü ve Kathryn Reeves’in durduğunu gördü. Ayağa fırladı hemen. Kadın geldi ve çocuğun yanında durdu, sanki çocuğu ile yabancı bir köpeğin ortasında duran bir anne gibiydi.

“Merhaba, Bayan Reeves. Ben Andy Prescott. Russell için çalışıyorum.”

“Hangi yeteneğinizle?”

“Ah, şey hukuki.”

“Onun hukuk firmasında kurye falan mısınız?”

Andy kot pantolon, spor ayakkabı ve üzerinde “Austin Berbat – Sakın Taşınma” yazan bir tişört vardı. Trafik mahkemesine ya da seyahate gitmek zorunda olduğu günlerden biri değildi.

“Ah, hayır, hanımefendi. Ben bir avukatım. Kendi firmamda.”

Pekala, ‘firma’ oldukça ciddi bir kelimeydi ama ne yapabilirdi ki gerçeği mi söyleyecekti? Ve şüphesiz Russell, karısına araştırdıkları on yedi eski kız arkadaştan bahsetmemişti.

“Daha önce senden bahsettiğini duymamıştım. Ve Russell için tam olarak ne yapıyorsun?”

“Özel projeler, Kathryn.”

Russell Reeves tarafından kurtarılmıştı.

“Andy,” dedi müvekkili yüzünde büyük bir gülümsemeyle, “ benim gizli silahım.” Duvardaki monitörü işaret etti ve Zach’e sordu: “Yendin mi?”

“Tabii ki.”

“Bir kapışma daha istiyorum, adamım,” dedi Andy.

“Rövanş. Benim doğum günü partimde. Cuma günü, ne dersin?”

“Evet, tabii ki. Orada olacağım, yani burada. Ya da her neredeyse.”

Zach, Andy’ye gülümsedi ve yumruklarını tokuşturdular.

“Hadi ofisime geri dönelim, Andy,” dedi Russell.

“Görüşürüz, adamım.” Kathryn Reeves’e doğru döndü, “Tanıştığıma memnun oldum Bayan Reeves.”

“Tanıştığıma memnun oldum, Andy.”

Sesi pek ikna olmuş gibi çıkmamıştı.

Andy, Zach’in odasından çıkan müvekkilini takip etti. Koridora adımını attığı anda Russell’ın yüzündeki gülümseme silindi.

“Kathryn’in benim için neler yaptığından haberi yok.”

“Fark ettim.”

Rahatsız edici bir sessizlik içerisinde koridorda ilerlediler.

“Zach harika bir çocuk,” dedi Andy, en sonunda konuşarak.

“Kemoterapi kanseri geriletiyor, tedavilerden sonra oldukça iyi bir durumda oluyor. Fakat bu gerileme evresi her seferinde daha da kısa olmaya başladı.”

“Okula gitmek istediğini söyledi, normal çocuklar gibi.”

“Keşke gidebilse. Okula gidebilecek durumda olmadı hiçbir zaman. Bu yüzden özel öğretmenler tuttum. Aslına bakarsan yeni bir matematik öğretmenine ihtiyacım var. Sence arkadaşın Curtis bu işi yapmak ister mi?”

Russell Reeves'in Andy hakkında bilmediği bir şey var mıydı?

"Russell, Curtis Baxter bir matematik dehasıdır. Doktorasını yedi ayda vermişti. Sence yedi yaşındaki oğlun için biraz fazla olmaz mı?"

"Zach'in IQ puanı 165."

"Sana Curtis'in numarasını veririm."

Pahalı ofise girdiler, aslında oda tam da Andy'nin bir milyarderden beklediği türden bir odaydı. Doğruca odanın arka tarafında bulunan göle doğru bakan pencereye doğru gitti.

"Hoş manzara."

Russell masanın arkasına geçti ve sandalyesine gömüldü. Üç hafta içerisinde altı farklı kadına altı milyon dolar vermişti. Russell Reeves geçmişi telafi etmek için epey para harcıyordu. Fakat pek de mutlu göründüğü söylenemezdi.

"Pek de mutlu sona ulaşmış gibi görünmüyorlar," dedi Andy. "Eski kız arkadaşların."

"Evet."

"Neler oluyor, Russell?"

"Ne gibi?"

"Bu kadınlar. Onların da hasta çocukları var senin de öyle. Neden böyle?"

"Söylediğim gibi, Andy. Kötü şans."

"Altıda altı…bunun olma ihtimali nedir?"

"Milyonda bir. Bu ihtimal Zach'in Ph-pozitif ALL olma olasılığı ile aynı. Hastalık bir kere geldi mi Andy, ihtimallerin bir önemi kalmıyor. Ve on yedi kadından altısı, altı kadından altısı değil. Hepsini bulamadık henüz."

Bu doğruydu.

“Aslında, tüm çocuklar içerisinde altı tanesiydi; tüm kadınları bulduğumuzda toplam çocuk sayısı otuz belki de kırka çıkacaktı.”

Bu da doğruydu.

“Fakat Russell, neden bana söylemediğin bir şeyler olduğunu düşünüyorum?”

“Neden senden bir şey saklayayım ki? Sen benim avukatımsın. Benim sırlarımı saklamak zorundasın.”

Duraksadı.

“Bak, Andy, biliyorum tüm o hasta çocukları görmek, bu zor bir iş. Benim gibi çevrende her gün hasta bir çocuk yok. Fakat biz onlara yardım ediyoruz ve önemli olan da bu. Yine de eğer bu iş senin için zor ise şayet başka birini bulabilirim.”

Andy camdan dışarı baktı ve Russell Reeves tarafından yardım edilen tüm o hasta çocukları ve kadınları düşündü. Zengin müvekkilinin söylemediği her neyse bunun bir önemi yoktu –Andy adamın bir şeyler sakladığına emindi – en azından o kadınlara ve çocuklara yardım ediyorlardı. Bu önemliydi. Bu iyi bir şeydi. Andy Prescott babasına yardım edemiyordu ama bu çocuklara yardım edebilirdi.

“Yapacağım.”

“Teşekkürler, Andy. Sırada kim var?”

“Hollis yedinci kadınla başının dertte olduğunu söyledi.”

“Ne türden bir dert?”

“Onu bulmak hakkında.”

“Onu bulamıyor mu?”

“Belli ki.”

“Git onu gör. McCloskey’i. Ona ne istiyorsa ver, Andy. O kadınları bulmasını istiyorum.”

Russell, Andy'yi kapıya kadar yolcu etti, kapının önünde, içinde Darrell'ın oturduğu limuzin vardı. Andy limuzine bindi ve Darrell arabayı doğruca şehre doğru sürdü. Andy listede yedinci sırada bulunan ve Hollis'in bulamadığı kadının adına baktı.

"Neredesin Frankie Doyle?"

Karen James'in canı sigara içmek istiyordu; ama sigarayı bırakmaya kararlıydı. İlkokulun otoparkına doğru eski Toyota'sını sürdü ve durdu. Çocuklar okuldan dışarı çıkıyor, sağa sola koşuyorlar – devasa sırt çantaları onların küçük dağcılar gibi görünmelerine neden oluyordu – ve ailelerinin arabalarına biniyorlardı.

Jessie'yi görememişti.

Karen etraftaki diğer sürücülere baktı; anneler, büyükanneler, birkaç baba ve küçücük bir kasabada da olsalar birkaç Meksikalı bakıcı vardı. Arabalarını, kamyonetlerini ve ciplerini sürüyorlardı; ucuz, pahalı her türden vardı ve güçlükle hareket ediyorlardı. Halk okulu nerede oturduğunuza bakmadan, cinsiyet, ırk, milliyet ve sınıf gözetmeden herkesi kabul ederdi. Bundan iki ay önce kasabaya taşınmışlardı ve tam da okulun açılacağı döneme denk gelmişlerdi.

Jessie neredeydi?

Karen buluşma yerine gelmişti ama kızı hâlâ ortada yoktu. Trafik düzenleyicisi – Beden öğretmeniydi bu ve Toyota'yı tek seferde kaldırıp atabilecekmiş gibi görünüyordu – başını açık olan yolcu camından uzattı ve ona park yerinin diğer tarafına geçmesini söyledi. Karen arabasını okulun önünde akan trafiğe doğru çevirdi ve park yerine tekrar girdi ama çıkmak için camlarına siyah film çekilmiş bir kamyonu beklemesi gerekmişti. Şöföre baktı, şöför de ona baktı. Aniden bütün morali bozulmuştu.

Jessie nerede kalmıştı.

Aklı bütün ihtimalleri tartmaya başlamıştı ve birbirinden berbat şeyler gözünün önüne gelmeye başladı; arabadan dışarı fırladı. Siyah kamyonetin hızla gittiğini gördü ve sonra da okula girdi. Tereddüt etmeden hızla koridordan geçerek Jessie'nin üçüncü sınıf dersliğine daldı. Jessie'nin

öğretmeni olan Bayan Nash masasının üzerindeki kağıtlara not veriyordu. Sınıfta yalnızdı.

“Afedersiniz.”

Bayan Nash kafasını kağıtlardan kaldırdı. “Ah, merhaba Karen.”

“Jessie nerede?”

“Şey, çıkmıştı.”

“Dışarıya, park alanına gelmedi.”

“Gelmedi mi?”

“Hayır.”

“Şey, o zaman—”

Karen çoktan koridora çıkıp sınıflara bakmaya başlamıştı bile. Bayan Nash onu müdürün odasında yetişmişti.

“Karen, eminim burada bir yerlerdedir.”

Müdür odasından dışarı çıktı.

“Bir sorun mu var?”

“Jessie’yi bulamıyoruz,” dedi Bayan Nash.

“Polisi arayacağım.”

“Hayır!” dedi Karen.

“Jessie diğer çocuklarla gitti,” dedi Bayan Nash. “Karen park alanına gelmediğini söylüyor.”

“Sınıflara bakalım.”

Batı koridorundaki her sınıfa tek tek baktılar. Jessie yoktu. Çocukların voleybol ve basketbol antremanı yaptıkları spor salonuna gittiler. Jessie orada da yoktu. Soyunma odalarına baktılar.

“Jessie! Jessie!”

Müdire Stephens'ın yüz ifadesi bütün korkusunu gözler önüne seriyordu; onun gözetiminde bir çocuk kaybolmuştu.

"Polisi arasak iyi olacak."

"Bir de doğu koridoruna bakalım," dedi Karen.

Spor salonundan hızla çıktılar ve doğu koridoruna gittiler. Jessie bilim laboratuarında, kütüphanede ya da sanat atölyesinde de yoktu. Karen'ın aklı panikten son raddeye ulaştığı sırada müzik odasında kızıl bir kafa gördü.

"Jessie!"

Sekiz yaşındaki kızı piyanonun önündeki alanda kendi etrafında döndu. Kız gülümsedi.

"Merhaba anne."

Jessie'nin bakışları Karen'ın arkasında duran öğretmenine ve müdireye kaydı; bütün gülümsemesi o anda soldu.

"Ah, şey. Kimseye nerede olduğumu söylemedim. Çok üzgünüm."

"Okulun içerisinde hepimiz seni arıyorduk."

"Sadece biraz pratik yapmak istemiştim."

Karen derin bir nefes aldı ve diğerlerine doğru döndü.

"Çok üzgünüm."

Diğer kadınlar anlayışla başlarını salladı ve kadının omzunu okşadılar. Onlar da anneydiler. Onlar gittikten sonra Jessie şöyle dedi: "Başım belada mı?"

"Hayır, bebeğim. Hadi eve gidelim."

Tanrım, gerçekten bir sigaraya çaresizce ihtiyacı vardı.

Teksas Custom Boots mağazası, Güney Lamar Bulvarında doldurma hayvanlar satan bir dükkanla aynı yeri paylaşıyordu; yani bir kere geldiniz mi geleneksel Teksas çizmeleri ve doldurulmuş geyiğinizi alıp çıkabilirdiniz. Paul Prescott beyaz çoraplarıyla orada dikilirken çizmeleri

yapacak olan kişi isteklerini kağıda not almış – ayakkabının burnu, topuğu, boğaz kısmı, mahmuzu, çapraz dikiş türü, derisi ve rengiyle ilgili – ve özenli bir şekilde ayağını ölçüyordu.

“Siyah geyik derisi,” dedi Andy. “yumuşak ama sağlamdır.”

“Tıpkı annen gibi.”

Dr. Jean Prescott aşık olmuş bir ergen gibi kıkırdadı. Babası iyiydi, bunu onun için yapmalıydı. Paul prescott her yaşdan genç kızın kalbini çelen mavi gözünü kırpma numarasını yapmıştı; belki de o kulüplerde çıkarken eşi ve oğlunun tüm o gösterilerde ona eşlik etmesinin sebebi buydu. Bundan sekiz ya da dokuz yıl önce bir gün körfezde oturuyorlardı. Andy barlarda şarkıcıların peşine takılan kızlar hakkında bir espri yapmıştı; babası bunun üzerine şöyle demişti: “Andy sen yaşlı baban hakkında gerçeği bilecek kadar yetişkinsin. Ben sarhoşum ama sadık bir sarhoşum. Ne annene ne de José Cuervo’ya asla ihanet etmedim.”

Ve Jean Prescott erkeğinin yanında durmuştu.

Jean onu aylık nakil değerlendirme toplantısına götürmüştü. Babası orada doktorlarla (hepatolog, hamatolog, kardiyolog, gastroentrolog ve psikiyatrist), bir sosyal görevliyle (nakil sonrası bakımın uygun olup olmadığını teyit ediyordu) ve mali temsilciyle (ameliyatı ve nakil sonrası ilaçları karşılayacak sağlık sigortasının olduğunu doğrulamak için oradaydı) görüşmüştü ve düzenli yaptırdığı kan testleriyle bekleme listesindeki yerini korumaya devam edecekti. Tüm ekip onun içmediğini belgelemek için oradaydı; bir damla alkol ve Paul Prescott bekleme listesinden atılır, köpek gibi yolun kenarında ölüme terk edilirdi.

Çizmeleri yapacak olan kişi ölçme işini bitirmişti. Andy çizmelerin bedeli olan 1,500 doların yarısını ödemiş kalan yarısını da ayakkabıların teslim edileceği tarih olan yedi ay sonra verecekti. Dışarı çıktılar, saat neredeyse altı olmuştu.

“Threadgill’s’de yemek yemeye ne dersiniz?” dedi Andy. “Ben ödüyorum.”

Andy babasının buna itiraz edeceğini sanıyordu; ten rengi artık iyice turuncuya döndüğünden toplum içerisinde görünmekten hoşlanmıyordu.

Fakat babası onu şaşırttı.

“Lanet olsun, Threadgill’s’in kızarmış tavuk bifteğini nasıl geri çevirebilirim. Et yememin tek yolu.”

Andy bisikletini annesinin 1989 marka steyşın Toyo- ta’sının arkasına yerleştirdi (annesi 500,000 kilometreyi devirmiş arabasıyla mantıksız bir şekilde gurur duyuyordu) ve sonra da arka koltuğa geçti. Riverside’da bir zamanlar Armadillo’nun bulunduğu yerin hemen aşağısında bulunan restoranta vardılar.

“Bu kalbimi kırıyor,” dedi babası, “ne zaman bir zamanlar Armadillo’nun bulunduğu bu yeri görsem böyle oluyor. Güzel zamanlardı. En iyi zamanları da Willie’nin çıktığı zamanlardı.”

“Willie şimdi kaç yaşında? Doksan mı?”

Babası kahkaha attı, bu Andy’yi neşelendirmişti.

“Doksan yaşına kadar yaşayacağına emindir ama yetmiş beş yaşına bastı geçen nisan ayında.”

Willie Nelson bir şair şarkıcı ve söz yazarıydı ve Austin’in hemen dışında bir çiftlikte yaşayan bir Teksas efsanesiydi.

“Hâlâ kasabada şarkı söylüyor.”

“Willie öldüğü güne kadar kendi şarkılarını yazıp söylemeye devam edecek. Çünkü bu o. Bu bizi biz yapan şey – Willie’yi, Billy Joe’yu, Jerry’yi, Jeff’i, Kris’i… bizler şarkıcı ve şarkı yaratıcılarıyız.” Duraksadı, küçük not defterini ve kalemini çıkardı. “Şarkıcılar ve şarkı yaratıcıları. Bunu kullanabilirim.”

Prescott erkekleri dünyaca ünlü kızarmış tavuk bifteğini sipariş ettiler, Threadgill’s’in spesyalitesiydi bu. Andy’nin annesiyse bir salata siparişi verdi.

“Tripleksin nasıl?” diye sordu annesi.

“Hoş.”

“Ya kız arkadaşın?”

“Sarışın mı yoksa esmer olan mı?”

Babası geriye doğru yaslandı ve kahkaha attı. “Onun dediklerini dinlesene. Bundan iki ay önce Curtis ve Dave ile çıkıyordu şimdi kızlar üzerine gökten yağıyor.”

“Sarışın olan.”

“Bizi nerede gördün?”

“Whole Foods. Üzerine çok fazla bir şey giymiyor.”

“Öyle bir vücudu örter miydin?”

“Off, oğlum,” dedi babası, “şu iki bifteği de yesen iyi olur. Proteine ihtiyacın var.” Buzlu çayından bir yudum aldı ve şöyle dedi sonra da: “Reeves hayatını değiştirdi.”

“İyi yönde.”

“Andy…”

“Evet?”

“Yeni yaşamında fazla rahata alışma.”

“Hâlâ SoCo yatırımları üzerinde mi çalışıyorsun?” diye sordu annesi.

“Yenilemeleri. Sakinlerden üç onay daha aldım. Yapım çalışmaları o bölgelerde başladı bile. Ben seyahat ediyorum, yani diğerleri şimdilik beklemede.”

“Nerelere?” diye sordu babası.

“Houston, Dallas, New Orleans, Seattle, Miami, Chicago.”

“Reeves için mi?”

Andy başıyla onayladı.

“Emlak anlaşmaları için mi?”

“Pek alakası yok.”

“Neyle alakası var o zaman?”

“Baba, bunu anlatamam. Bu gizli. Ama hepsi iyi şeyler.”

“Eğer öyle diyorsan.” Babası homurdandı. “Lanet olsun, biftek ve biraya bayılırdım.”

“‘Bir arkadaş arıyorum. Yalancı olmamalısın ve bir işin olmalı.’”

Curtis kafasını ilanlardan kaldırdı.

“Bu biraz zorlu görünüyor.”

Andy masadaki bir diğer Corona turunun parasını daha ödedi. Ailesi onu Wimberley’ın gerisinde bırakmıştı, onlardan ayrıldıktan sonra da Güero’s’a gelmişti. Natalie, Tres’i o geceliğine serbest bırakmış, Curtis sesli olarak ilanları okuyordu ve Dave ise Güero’s’un kapısında flörtünün içeri girmesini bekliyordu. Yalan makinesine girmiş bir avukat kadar heyecanlı görünüyordu.

“Birinin onun ilanına cevap verdiğine inanamıyorum,” dedi Tres.

“Bu beni umutlandırıyor,” dedi Curtis.

“Curtis,” dedi Tres, “sen Mensa – nokta – com’dan birini bulmak istiyorsan daha iyi görünmelisin.”

“Dave kovboy çizmeleri giyiyor,” dedi Andy, “daha uzun görünmek için. Gene de pek 1.90 gibi durmuyor.”

“Bir doksan görünmek istiyorsa sandalyenin üzerine çıksa daha iyi olur.”

Curtis bir sonraki ilana geçti: “Bu kız diyor ki ‘Hayatta adaleti ve eşitliği bulmaya çabalıyorum.’”

“Ve ayaküstü sevişecek birini arıyor?”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

Tres, Andy’ye doğru döndü: “Çok fazla seyahat ettin. Sebebi Reeves mi?”

“Evet.”

“Nerelere gittin?”

“Ülkenin her yerine?”

“Neden?”

“Bu sır. Saklayacağıma dair yemin ettirdi.”

“Kaldıramayacağın bir işe bulaşmadın, değil mi Andy?”

“Öyle bir şey değil. Aslında, Robin Hood’u canlandırıyorum.”

“O geldi,” dedi Curtis.

Hepsi ön kapıya doğru döndü. Çok çekici sarışın bir kız – Suzie ya da Bobbi kadar değildi ama zaten Dave de Russell Reeves’in avukatı değildi – Dave’e doğru yürüdü. Ayaküstü birkaç bir şey söylediler ve sonra da kız Dave’i yanağından öptü.

“Vay,” dedi Curtis.

Curtis Baxter kan yoluyla akrabası olmayan bir kız tarafından hiç öpülmemişti.

Dave ve sarışın içeri girdiler ve barın yakınındaki masalardan birine geçtiler. Bulundukları yerden dolayı, Dave ve kız arkadaşını camdan kolayca görebiliyorlardı. Ronda siparişlerini aldı sonra da margaritalarla döndü. Konuştular, gülüştüler ve Meksika yemeği yediler. Dave müzisyenlere masalarında şarkı söylemesi için para verdi.

“Kız fajita yiyor,” dedi Curtis. “Kırmızı et.”

“Yani?”

“Yani Dave’in bir şansı var. O kız da bir karnivor.”

“Kız eğleniyor gibi görünüyor,” dedi Tres.

“Vay,” dedi Curtis bir daha.

Dave ve kız birer bardak daha margarita içtiler, sonra Dave ayağa kalktı ve yemek kısmına açılan çift kanatlı kapıya doğru yürüdü. Kadın gülümsedi ve ona küçük parmağını salladı.

“Tuvalet,” dedi Curtis. “Margarita onu bu hale getiriyor.”

Tuvalet restoranın arka tarafındaydı. Dave gözden kaybolur kaybolmaz, sarışının yüzündeki gülümseme yok oldu. Cep telefonunu çıkardı. Telefonda bir şeyler konuştu, ayağa kalktı sonra margaritayı kafasına dikti ve çantasını alıp dışarıya çıktı. Gerçekten hızlıydı. Neredeyse koşarcasına giriş kısmını geçip hemen yan tarafında bulunan Los Flames’in çaldığı Oak Garden’ı arkada bırakmıştı. Congress caddesi tarafından bir araba gelmişti; kız arabaya atladı ve araba gaza bastı.

“Off, adamım.”

Arkalarına döndüler ve camdan içeri baktılar. Dave masaya geri dönmüştü; şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Onlara doğru baktı; Andy ona el sallıyordu. Dave yanlarına geldi.

“Tuvalete mi gitti?”

Tres ve Curtis gözlerini başka yöne çevirdiler, buna karışmaya niyetleri yoktu. Kötü haberi vermek Andy’ye kalmıştı.

“O tahliye oldu.”

“Gitti mi?”

Andy başıyla onayladı. Dave’in vücudu sanki havası alınmış bir balon gibi çöktü. Sandalyeye yığıldı.

“Eğlendiğimizi sanıyordum.”

Andy boş bira şişesini Ronda’ya doğru salladı. Bir tur daha içeceklerdi. Curtis, Dave’in sırtına arkadaşça vurdu.

“Berbat, dostum.”

Dave başını salladı.

“Adamım, kız harika kokuyordu.”

Bölüm 15

“Neden Frankie Doyle’u bulamıyoruz?”

“Çünkü bulunmak istemiyor.”

“İlk altı kadını buldun ama.”

“Onlar saklanmıyordu.”

Ertesi sabah saat dokuzda Andy, Hollis McCloskey’in masasının tam karşısında oturuyordu. Hollis koltuğuna yaslandı.

“Biliyorsun, Andy, Amerikalılar gezgin bir toplum. Her yıl yüz milyon kişi taşınıyor, sokak ya da ülke değiştiriyorlar, daha büyük ev ya da daha iyi iş için yapıyorlar genelde bunu. Fakat bir anlamı da iki yüz milyon insanın taşınmadığı. Sue Todd, Tameka Evans, Sylvia Gutierrez son bulundukları adresten taşınmamışlardı. Amanda Pearce taşınmıştı ama yine Chicago’da başka bir eve. Yani bu dördünü bulmak kolaydı.”

“Peki, Beverly Greer ve Pam Ward’ı nasıl buldun?”

“Beverly, Denver’dan Seattle’a taşınmıştı; bu yüzden Denver’da bulunan eski komşusunu buldum. Onların isimlerini vergi kayıtlarından aldım – gayrimenkuller adrese göre sıralanıyordu – sonra da bilgi masasını aradım ve onların telefon numaralarını aldım. İlk komşusu artık orada yaşamıyordu ama ikincisi hâlâ oradaydı. Bana Beverly’nin Seattle’daki yeni adresini verdi.

“Peki ya Pam Ward?”

“O Los Angeles’dan Dallas’a taşınmıştı. Onun komşularına ulaşamadım bu yüzden Los Angeles’daki evinin yeni sahibini aradım.”

“Numarasını nasıl buldun?”

“Çapraz rehber sayesinde. Adresini verip telefon numarasını alabilirsin, tabii sabit hat kullanıyorsa. Kullanıyordu. Neyse, Pam, Los Angeles’daki kendi oturduğu dairenin satılmasına aracılık eden kişiydi. Bu yüzden yeni sahibi onun payına düşeni Dallas’a yollamıştı. Bana onun adresini verdi.”

“Bir insanı bulmanın bu kadar kolay olduğunu asla fark etmemiştim.”

“Eğer ne yaptığını biliyorsan öyle ve eğer saklanmıyorlarsa. Saklanmayan insanlar arkalarında evrak geçmişi bırakır: Kira senetleri, telefon, elektrik ya da su faturaları… fakat Frankie Doyle taşınmış ve arkasında hiç evrak bırakmamış. O saklanıyor.”

“Kimden?”

“Eski kocasından.”

Hollis öne doğru uzandı ve masasının üzerindeki dosyayı açtı.

“Frankie’nin son bilinen adresi bundan üç yıl önce Boston’da görünüyor. Yirmi beş yaşındaymış, Michael adıyla da bilinen Mickey Doyle ile evliymiş ve beş yaşında adı Abigail olan bir de kızları varmış. Şehir merkezinde Boston Grand adında bir otelin barında garson olarak çalışıyormuş. Sonra Mickey’den boşanmış. Kızı ve kadın ortadan kaybolmuş.”

“Kadının adamdan saklandığını düşünmene neden olan şey ne?”

“Onu dövüyormuş. Mickey – o bir eski boksör, kendisi hâlâ Boston’daki aynı adreste ikamet ediyor – saldırı suçundan iki defa mahkum olmuş, konuştuğum herkes kadını dövdüğünü söyledi. Kadının artık bıktığını, o pislikten boşandığını ve çocuğuyla birlikte ortadan kaybolduğunu anladım.” Adam omuz silkti. “Frankie Doyle diye biri artık yok.”

“Bu da ne demek, nasıl yani yok?”

“Yani onun evrak izleri boşanmasıyla sona eriyor. Onun ismini değiştirdiğini böylece Mickey tarafından takip edilemeyeceğini fark ettim ki biz de bu yüzden bulamıyoruz onu.”

“Fakat yaşadığı yerde isim değişikliği için şehir mahkemesine başvurmak zorunda. Bu kayıtları araştır.”

“Araştırdık ve devam da ediyoruz. Fakat sorun şu ki Andy Amerika’da üç binden fazla şehir bulunuyor ve hepsinin de kendine ait kayıtları var. Dahası küçük olan şehirlerin, ki bu yarısı anlamına geliyor, kayıtlarına doğrudan bağlantılı olarak ulaşılamıyor. Eğer Frankie Doyle akıllıysa ki

öyle görünüyor, muhtemelen çok fazla kişinin yaşamadığı bir şehre taşınmış ve kayıtlarına doğrudan erişim olmayan bu yerde ismini değiştirmiştir. Onu bulmanın tek yolu tüm şehirlerdeki bu kayıtlara erişip tek tek bu kayıtları taramak – bin beş yüz şehir demek bu da.”

“Samanlıkta iğne aramak bu.”

“Kesinlikle. Ve eğer müvekkilin bana yardım etmek isterse her şehirde özel bir dedektif tutarak bunu yapabilir, bu da aslında aylar alacaktır. O zamana kadar zaten o tekrar taşınıp adını tekrar değiştirecektir. Bu defa da onu her şehirde yeni adıyla tekrar aramak durumunda kalacağız.”

“Yani buhar oldu öyle mi?”

“Devlet için hayalet oldu diyelim, ki bu pek çok insanın düşündüğünden daha zordur. Kendi ismini kullanmadan cep telefonu numarası, kredi kartı, ev ya da araba alamazsın, doğru düzgün bir apartmanda yaşayamazsın çünkü bir banka hesabın ya da ehliyetin yoktur. İnsanlar sürekli devletin varlıklarından haberi olmadan yaşamaktan bahseder, işte tam olarak bu o. Ama bu sadece lafta kalır.”

“Peki Frankie Doyle’u nasıl bulacaksın?”

“Muhtemelen bulamayacağım. Andy, girmiş olabileceği her deliğe baktım. Tüm erişilebilir kayıtları taradım: Gayrimenkul vergileri, oy kullanma ve araç kayıt masalarını, evlilik ve iş belgelerini… o bir avukat değil, muhasebeci, doktor, hemşire, berber, özel dedektif, atık kontrol teknisyeni de değil yani lisans alması gereken bir iş yapmıyor. Hiçbir yerde, ne bir eyalette, ne bir şehir de ne de bir kasabada oy kullanmamış, en azından Frankie Doyle olarak.”

“Peki ya ehliyeti? Bir arabası olmalı.”

“Sürücü kayıtlarına ulaşamıyorum artık. Kanunlar kimlik hırsızlığı sebebiyle buna sınırlama getirdi.”

“Başka?”

“Elimdeki tüm mülkiyet veribankasını taradım. Fakat hiçbir şey sonuca ulaşamadım. Genelde elimde bir telefon numarası olur ve ben de ev

adresine ulaşmaya çalışırım. Fakat ne sabit ne de cep telefonu numarasına erişemedim.”

“Fakat ismini değiştirdiyse, Frankie Doyle adıyla bulunmaz.”

“Kesinlikle. Devletin PACER sisteminden taradım; bu sistem ulusal mahkemedeki hukuk, ceza ve iflas davalarının sonuçlarına erişim verir. Fakat hiçbir şey yok. Şehir ceza davalarından uzaktan erişim olanları taradım ama onun doğum tarihine ihtiyacım vardı ki bu sayede arama yapabilecektim. Tahliye olmuş suçlular arasında arama yaptım—”

“Suçlu mu?”

Hollis omuz silkti. “Asla bilemezsin.”

“Ve?”

“Federal sisteme göre bir suçlu değilmiş ya da pek çok sisteme göre – hepsinde arama yapamadım. Kahretsin, Mickey’i bile aradım.” Hollis başını hoşnutsuzca salladı. “Şimdi o da işin bir parçası. Şimdi vefat etmiş anne ve babasının evinde yaşıyor, onların arabasını sürüyor ve babasının işini yapıyor. Muhtemelen yaşlı adamın donunu da giyiyordur.”

“Ne söyledi peki?”

“Hiçbir şey. Frankie’yi sorduğumda telefonu yüzüme kapadı. Bu yüzden ben de çalıştığı eski barı aradım, adı Benny olan bir barmenle konuştum. Dediğine göre orada yedi yıl çalışmış ve bir gece ansızın vardiyasına gelmemiş. Bir daha ne görmüş ne de duymuş. Hatta kadın son maaşını bile almamış.”

“Belki de öldü?”

“İsmini Sosyal Güvenlik hizmetlerinin ölü kayıtlarında aradım, bir şey çıkmadı. Fakat bu ölmediği anlamına gelmez. Neyse, Benny bana annesinin kızından birkaç ev ilerde yaşadığını söyledi bu yüzden ben de onu aradım. Numarası kayıtlıydı. Colleen O’Hara. Hoş bir bayan, ama bırak kızının nerede olduğunu kendisinin bile nerede olduğunun farkında değildi. Alzheimer hastasıydı.”

“Nasıl biliyorsun?”

“Mickey’nin iki yanındaki komşusunu da aradım. Onlar Bayan O’Hara’yı tanıyor ve onunla ilgileniyorlardı. Frankie’nin babası, o ölmüş. Kardeşi yok. Fakat komşuları da Frankie nerede bilmiyorlar. Onlar da Mickey’nin ona vurduğundan bahsettiler.” Hollis duraksadı. “O senin gizli müvekkilin olamaz, değil mi?”

“Mickey mi? Hayır.”

“İyi. O kız eski kocaları tarafından öldürülmüş zavallı kadınlardan biri olmayacak kadar akıllıydı.”

“Peki ya onun kredi kartı ödemeleri?”

“Kredi kartıyla ilgili iki sorun bulunuyor. İlki eğer onun kredi kartı bilgilerini kanunları hiçe sayarak elde edersem bu federal bir suç olur. Bu arada eski kız arkadaşları bulmak da pek yasalara uygun değil, Andy. Ayrıca, asıl sorun şu ki o kredi kartı kullanmayacaktır.”

“Neden ama?”

“Çünkü o şekilde izlenebileceğini biliyor. Kredi kartı sonuçları sahibi ne yaptıysa ifşa edecektir – kredi mi aldı, mülk mü aldı, yoksa işveren mi oldu, hepsini gösterir – ki bu da açık vermesi demektir. Bu yüzden kredi çekmeyecek ya da iş kurmayacak ve bir ev kiralamayacaktır, yani en azından düzgün bir ev. Standart prosedür gereği böyle bir şey yapması için kredi kartı kullanmak zorunda.”

“İkinci sorun ne?”

“Kredi kartı merkezleri artık onlarda bulunan belgeleri özel dedektiflerle paylaşmıyor. İnsanlar onları dava etti.”

“Ahh. Ya sosyal güvenlik numarası?”

“Elimde sadece adı olduğundan Frank, Frankie ya da F. Doyles isminde binlerce kişi buldum. İsmi ve doğum tarihini kullanarak ise yüzlerce kişi buldum. İsim, doğum tarihi ve sosyal güvenlik numarasını beraber girseydim sadece bir kişi bulurdum. Boşanma belgelerini taradım ama kadının sosyal güvenlik numarası silinmişti. Asıl sorun şu ki bugünlerde birisine ait sosyal güvenlik numarasını yasal yollardan bulamamak. Kimse bunu paylaşmak istemiyor; mahremiyet yasasına aykırı.”

“Sen bir zamanlar FBI’da çalışıyordun, belki oradaki arkadaşların bulabilir ya da…sana vergi beyanını verirler.”

Hollis başını salladı. “Bu hapse girmek demek, Andy. Amerika’da her ne kadar devlet bile bazen unutsa da mahremiyet yasası var. Sana daha önce de söyledim, Andy, ben işi kitabına göre yaparım.”

“Bu kitabın yeni bir bölüme ihtiyacı var.”

“Andy, bazı özel dedektiflerin sınırları geçen bazı elemanları olabilir. Fakat benim yok.”

“Neden ama?”

“Paraya ihtiyacım yok.”

“Sana saatine bin dolar öderim.”

“Andy, hayatımın yirmi beş yılını insanları hapse yollayarak geçirdim. Ve şimdi onlara katılmaya hiç niyetim yok, ne senin ne de gizli müvekkilin için. Diğer kadınlarla devam etmemi ister misin?”

Andy başıyla onayladı. “Bana Frankie Doyle hakkında bulduğun her şeyi ver.”

O öğleden sonra Andy birinci sınıfta Boston’a uçtu.

Russell Reeves’e McCloskey ile olan sohbetinden bahsetti.

“Boston’a git, Andy,” dedi Russell. “Onu bul.”

Andy uçakta dosyayı okudu. Hollis, Frankie Doyle’un üç yıl öncesine kadarki yaşam öyküsünü derlemişti. Sonraki tam bir muammaydı. Andy kadının öldüğüne bahse girmeye hazırdı.

Geç saatlerde uçağı indi, bir BMW kiraladı ve Frankie’nin çalıştığı yer olan geceliği 500 dolarlık Boston Grand Hotel’de bir yer ayalardı. Otele yerleştikten sonra hemen bara indi ve bir bira ısmarladı. Benny görevdeydi. Adam kırk yaşlarında, kel kafalı, Darrell kadar olmasa da iri biriydi. Andy kendini tanıttı ve ona Frankie Doyle’u bulmak istediğini söyledi.

“Birkaç gün önce bir telefon görüşmesi yaptım, İrlanda kökenli bir özel dedektifti adı McCloskey, o da Frankie hakkında sorular sordu.”

“Benim için çalışıyor. Ben bir avukatım.”

“Pekala, neden Frankie’yi bulmak istiyorsun?”

“Ona yardım etmek için.”

“Ne sorunu var ki?”

“Aslında onun çocuğuna yardım etmek için.”

“Abby mi? Onun sorunu ne?”

“Henüz bilmiyorum.”

Benny adama tuhaf tuhaf baktı. “Şey, senin adamın McCloskey’e de söylediğim gibi Frankie’yi üç yıldır ne gördüm ne de ondan bir haber aldım. Yedi senenin ardından aniden bir gece işine gelmedi.” Adam duraksadı. “Ölmüş müdür sence?”

“Bilmiyorum, belki.”

Benny görünüşe göre kafasını dağıtmak istiyordu.

“O iyi bir İrlandalı kızdı ama beş para etmez İrlandalı bir herifle evlenmişti.”

“Mickey mi?”

Benny başıyla onayladı. “Onu döverdi.”

“Evet duydum.”

“Boşandıktan sonra benimle evlenmesini istemiştim.”

“Görüşüyor muydunuz?”

“Frankie Doyle ve aldatmak mı? İmkansız. O hayat boyu suçluluk duyacak Katolik bir kızdı.” Omuz silkti adam. “Gene de onu sevdim. Fakat o sadece Mickey’den kaçmak istiyordu.”

“Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Adam başını salladı. “Daha önce evinden 80 kilometre uzağa gitmemişti ama her zaman Montana ya da Teksas’a yerleşip atları olması istediğinden bahsederdi. Ona bir şehir kızı olduğunu ve taşrada ne yapacağını bilemeyeceğini söylerdim.”

Benny barın diğer ucundaki müşteriye servis yaptı. Andy birasından bir yudum aldı ve Frankie Doyle’un burada çalıştığını hayal etmeye çalıştı. Burası bir spor barıydı ama ahşap barı, masaları ve deri sandalyeleriyle klas bir yerdi. Barın arkasında bir ayna, duvarda dev bir düz ekran televizyon ve onun yanında hatıra eşyalar – Patriot, Red Sıx, Celtic ve Bruin takımlarından alınmış imzalı formalar – ve spor temalı sanatsal malzemeler vardı. Oradaki tek gerçek sanatsal nesne barın arkasında asılı duran kara kalem çizilmiş Benny’nin resmiydi. Andy yapan sanatçının imzasına baktı; F. Doyle.

“Frankie çizdi. Bir gün işler yoğun değilken yaptı.”

Benny geri dönmüştü.

“Sanatçı olmak istiyordu.”

“Öyleymiş.”

Benny resme gözlerini dikip baktı.

“Umarım hâlâ öyledir.”

Andy iyi geceler dedi ve odasına gitti. Oda servisini aradı ve üç bira ile izle-öde filmlerinden sipariş etti.

Sonraki sabah, Andy Frankie Doyle’u son bulunduğu adres olan Güney Boston’daki orta sınıftan insanların yaşadığı mahalleye gitti. Tuğladan örülmüş ev bütün bir sokak içerisinde ayrıksı bir şekilde duruyordu. Aracını park etti ve kapıya doğru gidip tıklattı; kimse açmamıştı.

“Mickey’yi mi arıyorsun?”

Kapı komşusu, yaşlı bir adam, uzun tahta çitlerin arkasında duruyordu.

“Onu nerede bulacağımı biliyor musunuz?”

Adam sokağın aşağısını işaret ediyordu.

“Doyle’un Garajı, iki sokak aşağıda.”

“Teşekkürler.” Andy çite doğru ilerledi. “Frankie’yi tanır mıydınız?”

“Tabii ki. Üç yıl öncesine kadar buradaydı, sonra Mickey’den boşandı. Onu dövüyordu. Sarhoş olduğunda, yani her gün. Tabii ki kız bundan bıkıp usandı. Kızını yanına aldı ve o hergeleyi terk etti.”

“Kızı hasta mıydı?”

“Abby mi? Bildiğim kadarıyla hayır. O kız, erkek gibi bir kızdı.”

Nihayet hasta olmayan bir çocuğu olan bir kadın. Belki de Russell’ın söylediği gibi sadece olasılıktı. Fakat bu üç yıl önceydi.

“Nereye gittiklerine dair bir fikrin var mı?”

Yaşlı adam hayır anlamında başını salladı.

“Frankie’nin annesi nerede yaşıyor?”

Adam sokağın aşağısını başıyla işaret etti.

“Üç ev aşağıda.”

Andy teşekkür etti ve Doyle’un garajına doğru gitti. Küçük bir yerdi, iki arabadan fazlasını almazdı burası, ama dışarıda bir düzine araba park etmiş duruyordu. Andy motor yağı ve benzin kokusunu aldı ve arabanın motor kapağının arkasından biri başını hızla dışarı çıkardı

“Mickey Doyle?”

Adam kapağın arkasından cevap verdi; “Kim soruyor?”

“Andy Prescott. Teksas’tan bir avukat.”

Adam yaptığı işi bıraktı ve yanına geldi. Adamın kısacık kesilmiş kızıl saçları vardı; Andy’den beş yaş kadar büyük görünüyordu. Bir boksör gibi yapılıydı ve burnu daha önce birçok defa kırılmış görünüyordu. Elleri motor yağından simsiyahtı. Andy’yi gördüğüne pek mutlu olmuşa benzemiyordu.

“Git buradan.”

Andy cüzdanını aldı ve içinden on adet 100 dolar çekip çıkardı. Sonra da parayı arabanın üzerine bıraktı.

“Birazcık bilgiye ihtiyacım var.”

Adam bir paraya bir de Andy’ye baktu.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Sen Mickey Doyle’sun değil mi?”

“Evet.”

“Frankie’yi bulmaya çalışıyorum.”

“Mirasa mı kondu?”

“Daha değil.”

“Pekala, benden boşandığı günden beri Frankie’yi ne gördüm ne de haber aldım ondan. Üç yıl önceydi bu.”

“Nerede yaşadığına dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Bana şu İngiliz anahtarını uzat.”

Andy, İngiliz anahtarını Mickey’ye uzattı. Artık onun da ellerinde motor yağı vardı. Elini silecek bir bez aradı.

“Frankie onun gerçek adımıydı?”

“Evet. Sean O’Hara, babası, bir İrlanda barına gitmiş, iyi bir yermiş, tabii artık yok. Bir kız yerine futbolcu istiyormuş. Bu yüzden kızına Frankie O’Hara adını vermiş. Frank Gifford’a ithafen.”

Mickey işine geri döndü. Andy’nin Frank Gifford’ın kim olduğuna dair en ufak fikri yoktu.

“Sen ve Frankie beraber büyüdünüz öyle mi?”

“Benden yedi yaş küçüktü. O liseden mezun olur olmaz hemen evlendik.”

“Ve bir kızınız oldu? Abby’yi görmüyor musun?”

“Hapisten kurtulmak için haklarımdan vazgeçmek zorunda kaldım.”

“O hasta mıydı?”

“Frankie mi?”

“Abby.”

Mickey gülümsedi: “Abby hasta değildi.”

“Onun hiç resmi var mı?”

“Abby’nin resmini mi istiyorsun?”

“Hayır. Frankie’nin.”

“Ah. Hepsini yaktım. Onu unutmak için.” Adam duraksadı ve motora gözlerini dikti. “Ama işe yaramadı.”

“Peki, buralarda yaşayan başka akrabası var mı, yani annesi dışında?”

“Frankie tek çocuktu. Sean, Colleen’i hamile bırakmaya devam etti ama o düşük yaptı. En sonunda da motoru bozdu.”

“O evde mi?”

“Her zaman.”

“Kızı nerede bilmiyor. Alzheimer’ı var. Yürümeye çıkıyor ve evin yolunu bulamıyor. Haftada iki ya da üç defa onu kontrol etmek zorunda kalıyorum.” Adam tekrar eliyle işaret etti. “Bana dişliyi uzat.”

Andy aleti ona uzattı.

“Mickey, sence Frankie ölmüş olabilir mi?”

“Hayır.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü annesini hergün arıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Colleen’i ne zaman kontrole gitsem bunu söylüyor.”

“Eski kayınvalideni kontrole mi gidiyorsun?”

“Her sabah. Kendine zarar vermediğine emin olmak için.”

“Mickey, sen Frankie’yi mi bulmaya çalışıyorsun?”

Mickey yaptığı işten başını kaldırdı. Arabanın üzerine yaslandı. Andy’ye bakmıyordu.

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü onu geri istiyorsun.”

“Bak, Frankie’yi geri istiyorum ama o *beni* istemez. Lanet olsun, benim için uzaklaştırma emri aldırdı. Abby’nin ya da onun yakınlarına gidersem hapsi boylarım.”

“Onu arayan başka biri olabilir mi?”

“Sen.” Adam Andy’ye doğru döndü. “Onu neden arıyorsun?”

“Söyleyemem. Frankie’nin doğum günü ne?”

“7 Temmuz. Bin dokuz yüz seksen.”

“Sosyal güvenlik numarası ne?”

“Bunu söyleyemem.”

“İki mislini veririm.”

“Söyleyemem çünkü bilmiyorum. Ve bilseydim de sana söylemezdim. Kimsin nesin bilmiyorum. Buraya gelmiş sorular soruyorsun, neyin peşindesin bilmiyorum.” 100 dolarları gösterdi. “Parayı şimdi alabilir miyim?”

Andy başıyla onayladı ve Mickey yeşil banknotu tereddüt etmeden aldı. Andy kartvizitini ona uzattı.

“Bu benim cep numaram. Eğer aklına bir şey gelirse ya da nerede olabileceğiyle ilgili bir şey hatırlarsan ara, anlaştık mı? Bu önemli.”

Mickey kartı aldı ve ona baktı.

“Trafik cezaları ve insanları bulmak… kazancın iyi olmalı.”

“Düşündüğünden daha iyi.”

Mickey kartı alıp cebine koydu ve sonra da yaptığı işe, arabanın motoruna geri döndü.

Andy, Hollis McCloskey’i aradı ve ona Frankie’nin doğum tarihini verdi. Sonra da şehir merkezine, Suffolk Şehir Mahkemesi’ne gitti. Görevli memurun odasını buldu ve Frankie Doyle ile Michael Doyle’un üç yıl önceki boşanma belgelerini istedi. Memur bilgisayardan kontrol etti.

“Bu dosya arşive kaldırılmış. Sipariş edebilir ve gelecek hafta gelebilirsiniz.”

“Frankie Doyle’un avukatı kimmiş görülebiliyor mu?”

“Marty O’Connor.”

Memur avukatın telefon numarasını verdi. Andy dışarı çıktı ve O’Connor’ı cep telefonundan aradı. Adam telefonu açtığında Andy kendini tanıttı ve Frankie’nin yerini bulmaya çalıştığını söyledi.

“Ne amaçla?” diye sordu O’Connor.

“Bunu söyleyemem, Marty.”

“Pekala, yani Frankie hakkında bildiklerimi istiyorsun.”

“Nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Hayır. Fakat bilseydim de sana söylemezdim. Bak, Andy, ona bir iyilik yap ve onu rahat bırak. Yeterince şey yaşadı zaten.”

“Mickey’le mi?”

O’Connor bir an tereddüt etti ve şöyle dedi, “Evet, Mickey’le.”

“Müvekkilim ona yardım etmek istiyor.”

“Hayır, edemez. Sadece onu rahat bırakın, Andy.”

Telefonu kapattılar. Andy vergi dairesine gitti ve kayıtları inceledi; Frankie Doyle'un, Suffolk şehrinde hiçbir mülkü yoktu. Motorlu Araçlar Bölümü'nü kontrol etti; Massachusettes'de Frankie Doyle adına kayıtlı bir araç yoktu.

Andy, Colleen O'Hara'nın evine gitti ve kapıyı tıklattı; yaşlı bir kadın kapıyı açtı.

"Bayan O'Hara?"

"Kimsiniz?"

"Efendim, Frankie'nin annesi misiniz?"

"Frankie nerede?"

"Bilmiyorum, efendim. Onu bulmaya çalışıyorum."

"Bebeğimi görmek istiyorum."

"İçeri girip, konuşabilir miyiz?"

Kadın gülümsedi. "Pekala."

Andy kapıdan geçti ve 1955 yılına dönmüş oldu. Hâlâ uzun tüylüydü ve üzerinde sırmadan ilemeler vardı ve oda birkaç lambayla zorla aydınlanıyordu. Etrafta dolaşan beş kedi saymıştı. Televizyonda bir pembe dizi oynuyordu. Bayan O'Hara, televizyonun karşısına büyük koltuğuna oturdu. Andy çevresine bakındı. F. Doyle imzalı bir düzine karakalem resim duvarda çerçevelenip asılmıştı. Hepsinde de çıplak ve terkedilmiş yerler resmedilmişti. Andy'ye Batı Teksas'ı ve New Mexico'yu anımsatmışlardı.

"Frankie bir sanatçıdır."

"Evet, efendim öyle. Bayan O'Hara, Frankie'nin bir fotoğrafı var mı sizde?"

Yaşlı kadın koltuğunun yanında bulunan masanın en ucuna uzandı ve bir çerçeveyi aldı. Adama uzattı. Oldukça güzel bir kadın ve tatlı küçük bir kızın kardaki resmiydi bu. Üzerlerinde kalın parkaları vardı, yüzlerinin kapşonları çevreliyordu. Mutlulardı. Ve canlıydılar.

Andy bu fotoğrafı çalmayı düşündü ama bu düşünce berbat hissetmesine neden oldu; Alzheimer hastası yaşlı bir kadından çalacaktı. Frankie Doyle'un görüntüsünü zihnine kazımaya çalıştı. Asabi bir yüzü yoktu. Saçları kapşonun içerisinde toplanmıştı, ama kızın saçlarının kızıl olduğuna emindi – ya da kızıl saçlılara olan tutkusundan ötürü böyle olmasını umuyordu – ve onu bulmak istemesine neden olacak bir şeyler vardı. Onu gerçek hayatta görmesine neden olacak bir şey.

Bayan O'Hara televizyondaki pembe diziye kilitlenmişti, bu yüzden Andy bitişikteki mutfağa gitti. Küçük masanın üzerinde faturalardan minik bir yığın vardı. Onları karıştırdı ve bir telefon faturası buldu.

"Bayan O'Hara, Frankie sizi arıyor mu?"

"Frankie telefonda mı?"

"Ah, hayır, efendim."

Andy telefon faturasını yığından çıkardı ve son zamanlarda yapılan aramalara baktı. Hepsi de dışarıdan aranmıştı ama nereden olduğu yazmıyordu; numaralar 888 ile başlıyordu. Hollis haklıydı; Frankie akıllıydı. Annesini aramak için telefon kartı kullanıyordu. New York ya da Los Angeles'dan arıyor olabilirdi; bunu bulmanın yolu yoktu.

Andy, Colleen O'Hara'dan daha fazla bir şey elde edemeyeceğini düşünerek ön odaya geri döndü, vedalaştıktan sonra çerçeveyi kadına geri verdi.

"Bayan O'Hara, bu fotoğraf nerede çekildi?"

Kadın okuma gözlüklerini taktı ve fotoğrafa baktı.

"Bu Frankie… ve Abby."

"Evet, efendim. Bu resimde neredeler?"

"Karlar içerisindeler."

"Hangi şehir?"

Kadın gözünü döşemeye dikmişti sanki bir ipucu bulmaya çalışıyor gibiydi. Andy babasının karaciğer hastalığından dolayı nasıl hafizasının

berbat bir halde olduğunu anımsadı. Unutkanlığı Paul Prescott'ı öfkeden deliye çeviriyordu; en azından Bayan O'Hara öfkelenecek kadar farkında değildi.

"Teşekkürler, Bayan O'Hara." Kartvizitini kadına uzattı. "Eğer Frankie ararsa, ona beni aramasını iletin. Bu önemli."

Kadın gülümsedi.

"Kendim yolu bulabilirim."

Andy tam kapıdan çıkmak üzereydi ki kadın konuştu: "Montana."

Benny, Frankie Doyle'un asla Boston'dan 80 km. uzağa gitmediğini söylemişti, yani Montana fotoğrafı üç yıl önce Boston'ı terk edişinden daha sonra çekilmişti. Frankie Doyle, Montana'ya taşınmıştı.

Andy Prescott'ın şu anda bulunduğu yerdi.

Billings, Montana'nın doğusunda bulunuyordu ve 100,000 kişinin yaşadığı bu yer eyaletin en büyük şehriydi. Hollis McCloskey, Frankie Doyle'un ismini değiştirmek için batıda bir eyaletin küçük bir şehrine gitmiş olabileceğinden bahsetmişti. Bu yüzden Andy, Frankie Doyle gibi düşünmeye çalışmıştı. Genellikle bir yerde yaşadığını bildirmek için gereken yasal süre altı aydı, bu yüzden Frankie bu şehirde ismini değiştirmeden önce en azından bir süre yaşamış olmalıydı. Bu yüzden büyük şehirlerin yakınlarında bulunan küçük yerleşim yerleri bulmuş olmalıydı. Billings, bir Boston değildi ama bazı avantajları da olmalıydı. Belki de onun yaptığı da buydu.

Boston'dan Billings'e uçtu ve bir Lincoln Navigator kiraladı. Bir harita buldu ve Billings'in çevresindeki az nüfuslu yerleşim yerlerini tespit etti: Golden Valley (1021 kişi), Petroleum (497 kişi), ve Treasure (735 kişi). Diğer yerleşim yerleri 150 kilometre yakındaydı ve 94 numaralı karayolunun üzerindeydi. Bu da kolay bir sürüş demekti.

Andy karayolundan çıktı ve 330 kişinin yaşadığı Hysyam'a doğru gitti, Treasure şehrinin merkeziydi burası. Yellowstone Nehri kasabanın ortasından geçiyordu; toprak gözün alabildiğince her yöne doğru

uzanıyordu. Çıplak ve ıssız bir yerdi burası ve manzara tıpkı Frankie Doyle'un annesinin evinde çizdiği eskizlere benziyordu.

Doğru kasabaya gelmişti.

Andy aracını Treasure Şehir Mahkemesi'nin önünde durdurdu. Hızla içeri daldı – üzerindeki kıyafetler otuz sekiz derece için uygun değildi – ve görevli memurun odasına girdi. Görevliden iki ya da üç yıl önce gerçekleştirilen "Doyle, Frankie" için isim değiştirme dosyalarını istedi. Kayıtlar bilgisayar ortamında değildi. Memurun tek tek dosyalara bakması gerekiyordu. Fakat bulmayı başardı.

Frankie Doyle ismini iki yıl önce Rachel Holcombe olarak değiştirmişti.

Andy vergi kayıtlarını kontrol etti ama Rachel Holcombe adına kayıtlı ne bir mülk ne de bir araç buldu. Hatta Billings bölgesinde Rachel Holcombe adına kayıtlı telefon kaydı da yoktu. Andy isim değiştirme dosyasından bir kopya aldı ve oradan çıktı. Hollis McCloskey'i aradı. Adam telefonu açtığında, Andy, "Frankie Doyle artık Rachel Holcombe. H-o-l-c-o-m-b-e. Bul onu, Hollis."

Bölüm 16

Ekim ayının son gününde saat altı kırk beşte Andy'yi bir telefon sesi uyandırdı.

"Merhaba."

"Frankie Doyle'u buldun mu?"

Russell Reeves'di arayan.

"Üç yıl önce boşandığını ve Montana'ya taşındığını buldum. Adını değiştirmiş."

"Neden?"

"Eski kocasından kaçıyor. Onu dövüyormuş."

"Onu Montana'da buldun mu?"

"Hayır. Tekrar taşınmış."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Hollis onu yeni adıyla arıyor, Montana'da hiçbir yerde bulamadı bu yüzden dün gece eve döndüm. Onu bu sabah görmeye gideceğim."

"Bul onu, Andy."

İki saat sonra, Andy, Hollis McCloskey'in bürosundan içeri girdi. Dedektif gülümsedi.

"Giyinmene gerek yoktu Andy."

Andy'nin üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı ve "Beni Suçlama – Tuhaf Olana Oy Verdim" baskılı bir de tişört vardı. Hollis alaycı konuşmuştu. Bir kez daha.

"Temiz başka bir şeyim yoktu."

Hollis anlayışla başını salladı. “Bir eşe sahip olmanın en iyi yanı bu, Andy. Temiz kıyafetler.”

Ajan McCloskey romantik pisliğin tekiydi.

“Bana Rachel Holcombe’dan bahset.”

“Bir yıl önce ortadan yok olmuş. Aynı hikaye.”

“Bunu nasıl yapabiliyor?”

“Çünkü o akıllı biri. Ne yaptığını biliyor. Bu kız, Andy, bulunmak istemiyor.”

“Mickey’den boşandı, Montana’ya taşındı, ismini değiştirdi, sonra gene taşındı ve adını gene mi değiştirdi?”

Hollis başıyla onayladı: “Ondan gerçekten korkuyor olmalı.”

“Hiç de onu bulmakla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.”

“Mickey gibi yaramaz tipler, onlar genelde bunu kabul etmezler.”

“Fakat tamirhanesinde her gün çalışıyor.”

“Muhtemelen onu bulmak için birini tutmuştur. Senin yaptığın gibi.”

“Fakat sen bulamadın onu. Bul onu.”

Hollis avuç içini havaya doğru tuttu. “İşe iyi yanından bak Andy; Mickey de bulamayacak. Ah, bu arada Frankie Doyle, Frankie O’Hara ve Rachel Holcombe adını ve doğum tarihini beraber girerek sabıka kaydı var mı taradım. Tutuklama ya da gözaltı yok. Kız temiz.”

“Peki, sosyal güvenlik numarası hakkında hiç şansımız var mı? Onu isim değiştirse bile takip edecektir.”

“Doğru ederdi ama sahte bir sosyal güvenlik numarası kullanıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü tüm bu belaya takip edilebilir olan kendi sosyal güvenlik numarasıyla bulaşmadı.”

“Hollis, yapabileceğin bir şey yok mu?”

“Kitaba göre, Andy.”

“Lanet olsun, Hollis bu kadını bulmalıyız!”

“Neden? Müvekkilin bu kadını neden bulmak istiyor?”

“Sana söyledim, bu gizli bilgi.”

“Bak, Andy, bu anlaşmadan kötü kokular alıyorum, bu işte bir bit yeniği var.”

“Kadında mı?”

“Müvekkilinde.”

“O bir bit yeniği değil, Hollis.”

“Öyleyse neden bu kadınları bulmak için bu kadar çok para harcıyor?”

Andy ve eski FBI ajanı sanki önce kim gözünü kırpacak görmek istiyorlarmışçasına gözlerini birbirlerine diktiler. Hollis’e ne kadarını anlatmalıydı? Ne kadar bilgi müvekkili Russell Reeves’in kimliğini ortaya çıkarırdı? Frankie Doyle’u bulmak için, Hollis McCloskey’e ihtiyacı vardı.

“Bu kadınlar, müvekkilimin eski kız arkdaşları. Onlara düzgün davranmadığından dolayı onları bulup, yardım etmek istiyor. Bunu telafi etmek istiyor.”

“Nasıl?”

“Para.”

“Ne kadar?”

“Bir milyon.”

“Her birine mi?”

Andy başıyla onayladı.

“Bu söylediklerin sana mantıklı geliyor mu?”

“Hollis, zengin insanlar egzantiriktir.”

“Hayır, Andy, zenginler suç ortağı, hırsız, düzenbaz, dolandırıcı ve canilerdir; en azından FBI’dayken benim tanıştıklarım böyleydi.”

“Şimdi zengin insanlar için çalışıyorsun.”

Hollis omuz silkti: “Artık FBI’dan değilim.”

“Benim müvekkilim o türden bir zengin değil. O sadece…”

“Ne? Başı belada, kuruntulu, deli, hasta mı?” Hollis koltuğuna oturdu. “Andy, bu anlattıkların hiçbir şeyi aydınlatmadı. Müvekkilin neyin peşinde bilmiyorum ama bundan hoşlanmadım. Bu işte yokum.”

“O kadını bulmaya çalışmayacak mısın?”

“Bana bunun gerçekte ne olduğunu söylemediğin sürece hayır.”

Andy, hasta çocuklardan bahsetmemesi gerektiğini düşündü. Bu eski ajanı kuşkulandırabilirdi ve ipuçlarını birleştirirdi…hasta çocuklar….Austin’de hasta çocuğu olan adam…Russell Reeves.

“Hollis, bu sadece zengin bir adamın eski kız arkadaşlarını bulup onlara para vermesiyle alakalı. Tüm eski borçlarını kapatmak istiyor, böylece artık huzun içinde olabilecek.”

Hollis başını salladı: “Buna inanmıyorum.”

“Neden ama?”

“Zengin insanlar paralarını boş yere saçmazlar. Mutlaka bir beklentileri vardır.”

“Hollis, tüm kadınlara banka çeklerini elden verdim, hepsi de bir milyon dolardı. Asla karşılığında bir şey istemedi. En azından diğer kadınları arayacak mısın?”

Hollis ona bir dosya uzattı: “Bunun içinde sekizinci kadınla ilgili bilgiler var.”

“Yani bu kadar mı?”

“Benim işim biti.”

“Neden?”

“Çünkü, bence kullanılıyorum; Andy…ve sen de kullanılıyorsun.”

Andy, Hollis McCloskey’in bürosundan çıktı ve bir iyilik istemek için Tres’i aradı; Michael ve Frankie Doyle’un üç yıl önce ödediği vergiler sayesinde kadını bulmaya çalışacaktı. Onun sosyal güvenlik numarasını ve adresini bu sayede alacaktı. Tres kahkaha attı.

“Andy, bir araba falan çarptı da kafandan mı yaralandın?”

“Hayır.”

“Pekala, bana suç işlemeyi öneriyorsun. Hapis zamanı, aslanım. Kullandığımız bilgisayarların izini sürebilirler, hatta her bir tuş darbemizi bile izlerler. Eğer onun adını aratırsam, Big Brother bunu bilecektir…ve bunu bilmesini istemem. Üzgünüm ama imkanı yok, Andy.”

“Tres—”

“Sana söylemiştim, Andy.”

“Neyi söylemiştin?”

“Bir kere paranın tadını aldın mı asla eski hayatına dönmek istemezsin. Bunun için de ne gerekirse yaparsın. Sana söylemiştim, Andy.”

Tres yanılıyordu. Andy Prescott bunu para için yapmıyordu. Russell Reeves’e ve parasına istediği an sırtını dönebilirdi. Bunu Frankie Doyle ve… hasta çocuğu için yapıyordu. Pekala, bundan üç yıl önce hasta olamayabilirdi ama muhtemelen şimdi öyleydi. Onu bulmak ve yardım etmek için, kitabına göre iş yapmayan Allahın belası eski FBI ajanı artığından daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Stumpjumper’ına atladı, Hollis McCloskey’in şehir merkezindeki bürosundan Lorenzo Escobar’ın SoCo’da bulunan ofisine gitti. Camında iri harflerle siyah renkte ÖZEL DEDEKTİFLİK ve KEFALET SENETLERİ yazıyordu. Andy içeri girdi, yalın bir odada yakışıklı bir Latin’in büyük ahşap bir masada dizüstü bilgisayarına bir

şeyler yazdığını gördü. Andy, Ramon'un ayırt edilebilen işlerinden birini adamın kolunun üst kısmında gördü. Adam kırklarında görünüyordu, sımsıkı geriye taranmış saçları ve özenle kesilmiş siyah keçisakalı vardı, ayrıca burnunun üzerinde siyah okuma gözlükleri bulunuyordu. Üzerinde kaslı kollarını ortaya çıkaran siyah tişörtü, deri bilek bantları, siyah kot pantalonu, siyah kovboy çizmeleri ve belinde siyah kılıfında bulunan silahı vardı. Klavyesi oldukça hızlıydı.

Andy'ye bakmadan konuştu adam, "Bu yasal."

"Ne?"

"Silah."

Ulusal Silah Birliği'nin Austin kolu – Teksas yasama meclisi olarak da bilinirlerdi – Teksaslılar için 'Önce vur sonra soru sor' kanunlarından bolca çıkarmıştı. Bu sayede Teksaslılar a) evlerine kanunsuzca girenleri öldürebilir b) arabalarında hırsızlara karşı silah bulundurabilir c) güvenlik sebebiyle ateşli silahlarını gizleyebilirlerdi. Teksas'ta yirmi dört milyon kişi yaşıyordu bugün, yarısının gizli silahı vardı. Diğer yarısı da kendini onlardan korumak için silahlanmıştı.

"Lorenzo?"

Adam hâlâ bilgisayarında yazı yazıyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

"İsmini bana Ramon verdi. Ben Andy Prescott."

"Trafik cezası avukatı."

Şöhreti onu her yerde izliyordu.

"Bana zengin bir çocuk yollamıştın."

"Evet, numaranı Tres'e vermiştim."

Adam hâlâ klavyede yazıyordu. "Muhteşem küçük bir kızdı. Onu takip ederken…epey eğlendim. Biliyor musun, iç çamaşırı giymiyordu?" Adam fısıldamıştı. "O çocuk hayatı boyunca onu aldatıp aldatmadığı konusunda endişelenecek. Tabii ki onun gibi kızlar olmasaydı, batardım. Aldatan eşler, gelirimin yüzde yetmiş beşini oluşturuyor. Kolay para ya da en azından bir

zamanlar öyleydi. Şimdi yeni çıkan silah yasasıyla bu iş biraz tehlikeli hale geldi, bazı eşler silahla ateş edebiliyor. Ne demek istediğimi anlayabiliyorsun değil mi?”

Andy bunun retorik bir soru olduğunu düşündü ve cevap vermedi.

“Pekala, Andy, eşin mi aldatıyor?”

“Eşim yok.”

“Kız arkadaşın?”

Suzie? Ya da Bobbi? Onu aldatmak mı? Asla bunun üzerinde düşünmemişti. Ya da umursamamıştı.

“Hayır.”

“Dostunun takip etmemi istediği spor sunucusu gibi erkek sevgilileri takip etmem.”

“O da yok.”

“Birini hapisten kefaletle çıkarmak için bana mı ihtiyacın var?”

Lorenzo gülümsedi, bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

“Anlarsın ya, müşterime karısının onu aldattığı haberi verdiğimde adam eve gidip karısını öldüresiye döver ve tutuklanır. Sonra ben onu kefaletle çıkartırım. Sonra o karısını beceren herifi bulur ve onu öldüresiye döver ve tekrar tutuklanır. Ben de onu bir kez daha kefaletle dışarı çıkartırım. Benim işim tıpkı akaryakıt şirketlerininki gibi birbiriyle bağlantılı.”

“Kefaletle ilgili bir şey değil.”

Lorenzo nihayet klavyenin tuşlarına basmaktan vazgeçti, gözlükleri gözünden çıkardı ve Andy’ye baktı.

“Öyleyse ne gibi bir hizmetime ihtiyaç duymaktasın Andy?”

Andy, Frankie Doyle’u bulmak için sarf ettiği çabadan bahsetti. Anlatılanları dinleyip ve keçisakalını okşadıktan sonra Lorenzo şöyle dedi: “McCloskey iyi adamdır. Ne yaptığını bilir.”

“Kitaba sadık biri.”

Adam Andy’ye kafası karışmış bir halde baktı. “Ve sen de benden kitaba sadık olmamdan fazlasını bekliyorsun?”

“Sadece onu bulmanı istiyorum ve bunu nasıl yapacağın umrumda değil.”

“Kadın bulunmak istemiyor, Andy; bu durumda benim fiyatım artar.”

“Ne istersen ödeyeceğim.”

“Neden bu kadını bu denli çaresizce bulmak istiyorsun?”

“Ben değil, müvekkilim istiyor.”

“Müvekkilin kim?”

“Bu gizli bilgi.”

“Müvekkilin neden bu kadını bulmak istiyor?”

“Bu da gizli bilgi.”

“O zaman benim ücretim de dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolar. Ve nakit.”

“Neden?”

“Risk yönetimi, Andy.”

“Hayır, neden on bin değil?”

“Ah. Eğer on bin dolar nakit alırsan bankada bazı evrakları doldurman ve sorulara cevap vermen gerekir, böylece federaller de seni takip edebilir. Bu benim vergi beyanımın tam limit miktarı, ne demek istediğimi anlıyorsundur eminim.”

Andy bunu çok iyi anlıyordu.

Para aklama kanunu suçluların yasal olmayan yollardan edindikleri parayı banka sistemini kullanarak kâr elde etmesini engellemeyi amaçlıyordu; sanki uyuşturucu baronları birikimlerini banka hesaplarına ve

kredi kartlarına yatıracak kadar saflardı. Bunu sadece telekızlara yüksek meblağlar ödeyen politikacılar yapardı ki New York senatörü federaller tarafından suçüstü yakalanmıştı.

“Pekala. Fakat bundan tek kelime bile söz edemezsin?”

Lorenzo güldü. “Kime söyleyeceğim ki?”

“Sanırım haklısın.”

“Haklı olduğumu biliyorsun. Şimdi bana son adresinin Montana’nın Treasure şehrinin, Hysham kasabasında olduğunu söyledin. Oradan ayrılmış, peki nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?”

Andy hayır diyecekti ki Colleen O’Hara’nın evinde bulunan F. Doyle imzalı çizimleri düşündü. Biri Montana’yı anımsatmıştı. Peki ya diğerleri derken Andy anımsadı—

“New Mexico ya da Batı Teksas.”

Lorenzo başıyla oynayladı. “Bu, bana üzerinde yoğunlaşabileceğim bir şeyler verir. Birkaç saat sonra geri gel, bir şeyler bulmuş olurum. Ve parayı nakit getir.”

Andy, Cissi’s Market’te bir etli sandeviç ve Brown Cow’da da vanilyalı, fasülyeli yoğurt yedi. Daha sonra bankaya gitti ve 9,999 dolar çekti. İki saat sonra, Lorenzo’nun bürosunun önüne geldi. Adam bekliyordu.

“Onu bulabildin mi?”

“Parayı nakit getirdin mi?”

Andy bankanın zarf içerisinde verdiği parayı Lorenzo’ya uzattı. Adam parayı avına atılan köpek balığı gibi yakaladı. Gülümsedi.

“Onu buldum.”

“Nasıl? Sosyal güvenlik numarasını buldun mu? Kredi kartı bilgilerini? Bunu nasıl yaptın?”

“Bak, Andy, benden meslek sırlarımı paylaşmamı istiyorsun, bunlar benim özelim ve bu sayede—”

“Bilmek istemiyorum.”

“Doğru cevap. Nasıl olduğunu bilmek istemiyorsun, sadece sonuçları görmek istiyorsun. Ve onlar da burada.”

Lorenzo bir kağıt parçasını önüne koydu. İki yıl önce Frankie Doyle Montana’nın Treause şenrinin Hysham kasabasında adını Rachel Holcombe olarak değiştirdi. Bir yıl önceyse adını Irma Bustamante—

“Irma Bustamante?”

Lorenzo gülümsedi: “İrlandalı kızların espri anlayışı vardır.”

— olarak değiştirdi. Bu işlemleri New Mexico’nun, Harding şehrinin, Mosquero kasabasında yaptı. Dört ay önce adını Teksas’ın Jeff Davis şehrinin, Mentone kasabasında Karen James olarak değiştirdi.

“Küçük kasabaları seviyor,” dedi Lorenzo. “Mosquero’da sadece yüz yirmi aile yaşıyor, Mentone’da ise yüz on beş aile var.”

“İsmini neden bu kadar sık değiştirmiş?”

“Arkasında evrak izleri bırakmak istemiyor, fakat devletin içerisinde bir hayalet gibi de yaşamak istemiyor. Kredi kartı kullanmıyor ama bir banka hesabı istiyor. Meşru olmak istiyor ama aynı zamanda bulunmak istemiyor.”

“Eski kocası onu dövermiş.”

“İyi bir neden.”

“Fakat onu aramadığını söyledi adam.”

“Dallama, kadın dövüyormuş; emin değilim Andy, ama adam bir yalancı olabilir.”

“Sanırım haklısın.”

“Haklı olduğumu biliyorsun.”

Lorenzo, Karen James’in resminin de üzerinde bulunduğu ehliyetinin bir çıktısını Andy’nin önüne koydu. Resme bir süre baktı. Colleen O’Hara’nın evinde gördüğü yüzdü bu.

“Bu o. Bu Frankie Doyle.”

“Adrese bir bak.”

Andy ehliyete baktı, sonra da Lorenzo’ya döndü.

“Buda, Teksas mı? Yani tüm bu süre içerisinde buradan 25 kilometre uzakta mıydı?”

“Kiralık ev. Fakat sınıf atlamış; Buda’da on beş bin kişi yaşıyor.”

“Neden Montana, New Mexico ve Batı Teksas’ın ücra köşelerinde yaşadıktan sonra Austin’in 25 kilometre yakınına taşınsın ki?”

“İlgi çekmek istemiyor. Geçmişe ait izlerini kapattı ve artık bir şehrin yakınlarında yaşayabilir, çocuğunu iyi bir okula yazdırıp, hayatın tadını çıkarabilir. Karen James olarak yeni bir hayata başlamaya hazır.”

Andy ofisine doğru sürdü bisikletini. Dövme salonuna girdi ve Ramon’u bilgisayarının başında buldu.

“Ramon arabanı ödünç alabilir miyim?”

Ramon başını monitörden çevirmeden cevap verdi, “Selam Andy, aldığım şu e-postayı dinle: ‘Merhaba, ben güzel bir Rus kızıyım ve bu gece canım sıkılıyor. Muhabbet etmek ve resimlerime bakmak ister misin?’ Sence bu gerçek mi?”

“Adı ne?”

“Candi. İ harfiyle.”

“Adı – i harfiyle – Candi olan bir Rus kızı? Hiç sanmıyorum Ramon. Arabanı ödünç alabilir miyim?”

“Hiç sanmıyorum, Andy.”

Ramon Cabrera metalik sarı, 1978 model üstü açık bir Corvette kullanıyordu, arabanın çelik jantları ve geniş tekerlekleri vardı. Araba hâlâ yepyeni durumdaydı, kırmızı deri döşemeleri, her bas sesinde arabayı sallayan bir ses sistemi ve en ufak titremede başını sallayan gösterge panelinin hemen üstündeki kısma mıknatısla tutturulmuş plastik bir İsa

heykeli vardı. Karısından ayrıldıktan sonra buna sahip olmuştu, plastik İsa heykeline değil, arabaya. Andy'nin arabayı sürmesine izin yoktu. Fakat Ramon o gün öğleden sonra dövme yapmayacağından, Andy'yi 35'inci karayolundan Teksas, Buda'ya götürmüştü. Yol boyu Ramon Cabrera'nın yanındaki yere yakın olan koltukta oturmuştu Andy, kendini bir Cheech and Chong filminde yan rollerden birinde oynuyor gibi hissetmişti.

Teksas, Buda, Austin ile San Antonio arasına kurulmuş küçük bir tarım kasabasıydı, burada sadece pamuk, inek ve çimento fabrikası vardı. Fakat yatırımcılar son on yıl içerisinde buradaki tarım arazilerini alıp otlakları bölmüş ve buraya şehirdeki evlere parası yetmeyen Austinliler için evler dikmişlerdi. Buda – ismi İspanyolca'daki *viuda* kelimesinden geliyordu – artık bir yatak odası kasabasıydı, çünkü insanlar Austin'de çalışıp evlerinde uyumak için Buda'ya geri dönüyorlardı. Fakat bugünlerde onbinlerce insan 1 numaralı karayolundan 35 numaralı karayolu üzerinden Buda'ya geliyordu. Bunun tek nedeni burada yapılan köpek yarışları değildi. Rambo olmak isteyen kişilere silah ve cephane sağlayan 17,000 m2 alana kurulmuş Cabela's ismindeki bu mağazalar bunun asıl sebebiydi. Sektörün sloganı ise basitti "Buda'da *Buda'ya uygun* zaman geçir."

Ya da en azından bir silah al.

Andy, Ramon'un bilgisayarından haritanın çıktısını almıştı. Ehliyette yazan adrese göre Old Black Colony Yolu'ndan kasabanın birazcık dışına gitmeleri gerekiyordu. Bir Toyota Corolla evin önündeki yolda park edilmişti. Fakat sapsarı Corvette'i yolun karşısına park edip, fotoğraf çekemezlerdi. Kolayca fark edilirlerdi. Bu yüzden kadının göremeyeceği bir yere park ettiler arabayı.

Oraya geldikten on beş dakika sonra, Frankie Doyle evden çıktı.

Andy Toyota'nın plakasını not etti; şüphesiz araba kadının son ismine göre kayıtlıydı. Buda İlkokulu'na kadar izlediler onu, burada alev kızılı saçlara sahip tatlı bir kız arabaya doğru koştu ve bindi. Hasta gözükmüyordu. Andy kızın yakın çekim resimlerini çekti ama Frankie'nin net pozlarını yakalayamadı.

Frankie ve kızını evlerine kadar izlediler ve tekrar aynı yerde beklemeye başladılar. Ramon biraz kestirmeye karar verdi. Andy ise ön panelin

yarattığı gölgeyi kullanarak dijital fotoğraf makinesindeki resimleri kontrol ediyordu ki—

“Beni takip mi ediyorsun?”

Andy zıpladı ve başını panel vurdu. Kafasını çevirdiğinde Frankie Doyle’un orada dikilmiş olduğunu gördü. Bu gerçekti.

“Tanrım, ödümü kopardın.”

Ramon gözlerini açmış ve güneş gözlüklerinin üzerinden bakıyordu. Frankie’yi uzun ve hayranlık dolu bakışlarla izliyordu. Kadının elleri kapıya yapışmıştı ve Andy’den bir karış uzakta duruyordu. Kızıl saçları yoktu. Simsiyah saçları, pürüzsüz bir cildi adama dolu bir tüfek gibi doğrulttuğu simsiyah gözleri vardı.

Ağır Latin aksanıyla konuştu Ramon, “Ben Ramon Cabrera. Cildin bir şaheser. Beden sanatı yaptırmayı hiç düşündün mü?”

Kadının gözleri Ramon’a kaydı; ona baktı ve “Hayır,” dedi. Tekrar Andy’ye doğru döndü: “Gerçekten sarı bir Corvette’i fark etmeyeceğimi mi düşündün?”

Yalan söylemenin anlamı yoktu.

“Seni bulmak için dünyanın zamanını harcadım.”

“Polisi arıyorum.”

Andy cep telefonunu kadına uzattı.

“Aramayacağımı mı sanıyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü polis ya da başka birinin gerçekte kim olduğunu bilmesini istemiyorsun…Frankie Doyle.”

Kadın gözlerini adama dikmişti, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra aniden arkasını döndü ve eve doğru gitti.

“Hoş bir kadın,” dedi Ramon. “Hangi bara gittiğini merak ettim.”

Andy arabadan atladı ve ona yetişmek için koştu. Kadın uzun kollu beyaz bir tişört ve mavi bir kot pantolon giyiyordu; arkadan oldukça güzel görünüyordu. Suzie gibi değildi tabii ki, ama gene de güzeldi.

“Frankie neden kaçtığını biliyorum.”

Kadın yürümeye devam etti.

Omzunun üzerinden konuştu: “Beni nasıl buldun?”

“Annen sayesinde.”

Kadın durdu ve arkasına döndü. “Annemi mi gördün?”

“Evinde ziyaret ettim.”

“Kimsin sen?”

“Andy Prescott. Austin’de avukatım.”

Kadın adamı baştan aşağıya süzdü: Gördüğü spor ayakkabılar, kot pantolon ve saçma sapan bir tişörtten ibaretti.

“Sen bir avukat mısın? Bunları giyip ve” – sarı Corvette’i işaret etti – “buna mı biniyorsun?”

“Ah, bu Ramon’un arabası. O benim ev sahibim…ve bir dövme sanatçısı.”

“Ev sahibin sana arabayla eşlik mi ediyor?”

“Kendi arabam yok. Bisiklet kullanıyorum.”

“Bir avukatsın, bisiklet sürüyorsun ve bir dövme sanatçısı özel şoförlüğünü yapıyor? Bu bir çeşit şaka mı?”

“Ah, hayır.”

“Boston’a annemi ziyarete gittin, beni bulmak için öyle mi?”

“Boston’a Mickey’i görmeye gittim, seni bulmak için.”

“Mickey ile mi konuştun?”

“Garajında.”

“O nasıl?”

“Muhtemelen evlendiğin zamankiyle aynı.”

“Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var. Görüyorsun değil mi, Mickey’den bahsettin ve şimdi gene sigara içmek istiyorum. Annem nasıl?”

“Aklı gelip gidiyor.”

Kadın başıyla onayladı: “Onu terk etmesi çok zordu.”

“Senin Montana’da çekilmiş fotoğrafını gösterdi.”

“Bizi burada nasıl buldun?”

“Benny mümkün olduğunca uzağa gitmek—”

“Benny’yi de mi gördün?”

“Bar’da.”

“O nasıl?”

“Seni özlemiş.”

“Ben de onu özledim.”

“Neyse, Montana resminin sen oradan ayrıldıktan sonra çekildiğini biliyordum bu yüzden oraya gittim, Billings’in yakınlarında küçük bir kasabada kaldığını düşündüm ta ki ismini değiştirmiş olduğunu fark edene kadar. Sonra New Mexico ve Batı Teksas’a gittin. Ve her defasında adını değiştirdin.”

“Nereye bakacağını nereden biliyordun?”

“Annenin evindeki eskizlerinden. Çizdiğin manzaraları tanıdım.”

“Montana ve New Mexico, oralardan hoşlanmıştık. Batı Teksas oldukça zorluydu. Rüzgar durmak bilmiyordu, tıpkı Mickey’in annesi gibiydi.”

“Çizim konusunda ve saklanmada oldukça iyisin.”

“Belli ki yeterince iyi değilmişim. Pekala, beni nasıl bulduğunu anladım. Beni neden arıyordun?”

“Müvekkilim sana yardım etmek istiyor.”

“Nasıl?”

“Sana para vermek istiyor.”

“Ne kadar?”

“Bir milyon dolar.”

“Hiç tanımadığı birine bir milyon dolar vermek mi istiyor?”

“Seni tanıyor.”

“Adı ne?”

“Söyleyemem.”

“Bu zengin herifle nerede tanışmışım?”

“Çalıştığın otel barında.”

“Ne yani, bundan üç yıl önce ona içki servisi yaptım, şimdi bana bir milyon dolar mı vermek istiyor?”

“Belli ki öyle.”

“Neden?”

“Suçluluk. Sana iyi davranmadığı için.”

“Barda mı?”

“Siz çıkarken.”

Kadın başını salladı. “Yanlış kız, Andy. Ben barda tanıştığım hiç kimseyle çıkmadım. Mickey ile evliydim.” Kadın iç geçirdi. “ Bir hata yaparsın ve hayat boyu çekersin.”

“Mickey okuldan hemen sonra evlendiğinizi söylemişti.”

Kadın başıyla onayladı. “Üç ev uzaklaşmış olsam da babamdan kurtulmak için yaptım. Mickey ile evlendim ve babamla evlendiğimi fark ettim. Tanrım, Mickey öylesine kıskançtı ki. Sokaktaki adamlar bana baktığında bile beni dövmek isterdi.”

“Bahse girerim bu defalarca olmuştur.”

Kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi; aralarındaki buz eriyordu.

“O sana vurur muydu?”

Kadın gözlerini kaçırdı.

“Kızına vurur muydu?”

“Eğer böyle bir şey yapsaydı hayatta kalamazdı.”

Oldukça samimi görünüyordu.

“Frankie, ondan kaçtığını biliyorum.”

Kadın tekrar evine doğru yürümeye başladı.

“Şimdi de senden kaçıyorum.”

“Müvekkilim eski kız arakadaşlarına yardım etmek istiyor.”

Kadın durdu.

“Zengin müvekkilin eski kız arkadaşlarına bir milyon dolar mı veriyor?”

Andy başıyla onayladı. “On yedisine”

“Müvekkilinin on yedi kız arkadaşı mı olmuş? Robert Redford’a falan mı benziyor?”

“Redford mu? O yaşlı.”

“Eski filmleri izlemez misin, *The Way We Were* mesela?”

“Aksiyon gerilim falan mı?”

“Hayır aşk hikayesi.”

“Ah. Şey, Frankie, müvekkilimin eski âşıklar listesinde yedinci sıradasın.”

“Bir hata var. Ben o listeye ait değilim.”

Ön kapıya ulaşmışlardı. Kadın adama doğru döndü.

“Andy, müvekkiline neden sadece beni bulamadığını söylemiyorsun?”

“Müvekkilime yalan söyleyemem.”

“Sen bir avukatsın.”

“Frankie, altı eski kız arkadaşına altı milyon dolar verdi. Ve sana da verecektir.”

Kadın elini uzattı.

“Peki, ver hadi.”

Adama başını hayır anlamında salladı. “Bu şekilde olmuyor. Tüm bilgileri ve fotoğrafları topluyorum önce. Sonra onunla buluşuyorum, fotoğrafları gösteriyorum ve o bana para veriyor. Sonra ben sana bir milyon dolarlık banka çekini getiriyorum.”

“Ne çeşit bilgiler topluyorsun?”

“Yaşın.”

Şaka gibiydi: “Yirmi sekiz.”

“Kızının yaşı.”

“Sekiz.”

“Borçların.”

“Yok.”

“Ekonomik durumun. Bilirsin, hiç paraya ihtiyacın var mı?”

Kadın önünde durdukları eski kiralık evi gösterdi.

“Evet, bu benim evim.”

“İşin var mı?”

“Hayır.”

“Faturalarını nasıl ödüyorsun?”

“Hallediyorum.”

“Hayatında başka sorun var mı?”

“Sen.”

“Şimdi, bu hiç de zor değil. Yirmi sekiz yaşında ve beş kuruşsuzsun ama bu o kadar da fena değil, öte yandan sigarayı bırakmaya çalışıyorsun ve sana şiddet uygulayan kocandan saklanıyorsun. Sekiz yaşında bir kızın var ve…ah, o hasta mı?”

Kadının yüzündeki ifade değişti. Şaka sona ermişti.

“Hayır.”

“Tıbbi bir sorunu yok mu?”

Artık biraz tuhaf bir hal almaya başlamıştı bu.

“Ne gibi bir tıbbi sorun?”

“Bir hastalık.”

“Hayır.”

“Mükemmelen sağlıklı.”

“Evet.”

Nihayet, sağlıklı bir çocuk. İhtimaller gerçeğe dönüşmüştü.

“Şey bu çok iyi…ve farklı.”

“Nasıl farklı?”

“Diğerlerinden yani.”

“Diğer kız arkadaşlardan mı?”

Andy başıyla onayladı.

“Çocukları hasta mıydı?”

“Evet. Şey aslında içlerinden birininki ölmüştü.”

“Fakat diğer altısının çocukları hastaydı, öyle mi?”

“Evet.”

“Ne kadar hastaydı?”

“Kanser, inme, beyin felci…”

“Müvekkilinin hasta bir çocuğu var mı?”

Andy bir kez daha başıyla onayladı: “Oğlu ölüyor. Nadir görünen bir lösemi.”

Artık kadının cildi o kadar da kusursuz değildi; tamamen sararmıştı. Sanki o da hastalanmıştı. İçeri girdi ve kapıyı adamın yüzüne kapattı.

Asansörün kapısı açıldığında karşısına bir palyaço belirdi.

Andy inmek için adımını attığında palyaço kafasına bir parti şapkası geçirdi ve sonra da ağzına sanki yeni baba olmuş gibi bir sigara sokuşturuverdi. Karşıdaki duvarda MUTLU YILLAR, ZACH yazan bir afiş asılmıştı; etrafta rengarenk balonlar vardı ve tavandan konfetiler sarkıyordu. Andy iki saat önce Frankie Doyle’un yanından ayrılmıştı, şimdiyse Austin General Hospital’ın yedinci katında bulunan kanser hastalarının yattığı koğuşa giriyordu.

Etrafta bir sürü palyaço insanları eğlendiriyordu, çocukların yüzlerini boyayanlar onları aslan, ayı ve kaplana benzetiyorlardı. Jonglör ve sihirbazlar da çocukları eğlendirenler arasındaydı. Balon sanatçıları, balonlara çeşitli şekiller veriyordu. Hemşireler ise hastalarıyla beraber pasta ve dondurma yiyordu. Kel erkek ve kız çocukları yüzlerinde kocaman gülümsemelerle partideydiler. Dün hepsi hasta çocuklardı ve belki yarın da öyle olacaklardı ama bugün sadece çocuklardı.

Andy tezahürat seslerini duydu ve Zach Reeves’in hasta yatağının koridorda bir palyaço tarafından itildiği gördü. Çocuk kolunu neşeyle sallamıştı yatağında ve haykırmıştı çünkü yatağı diğer çocuğun yatağını geçmişti.

Yatak yarışı yapıyorlardı.

İncelemek, Andy’nin müvekkilinin yapacağı şeydi. Russell Reeves’e doğru gitti.

“Geldiğin için teşekkür ederim, Andy. Zach de seni arıyordu.”

“Bunu kaçırmamın imkanı yoktu.”

“Zach’e istediği her yerde parti verebileceğini söyledim; Yankee Stadyumu, Madison Square Garden, Disney World. Burada, arkadaşlarıyla olmak istedi.”

“O iyi bir çocuk.”

Şimdi arkalarında belirmişti, yüzü zebra gibi boyanmıştı ve kafasında bir beyzbol şapkası vardı.

“Andy, yatak yarışını gördün mü? Ben kazandım!”

“Harika, dostum.”

Yumruklarını tokuşturdular. Zach şapkasını kafasından çıkardı.

“Bak, babam bütün takıma imzalatmış.”

Tüm New York Yankee takımı.

“Bu süper bir şey. Ah, al bakalım.”

Andy sırtında asılı olan çantasını çıkardı ve içerisinden küçük bir hediye paketi çıkardı. Çocuk paketi aldı ve dışındaki kağıdı yırtarcasına parçalayıp paketi açtı. Andy’nin hediyesi siyah deri bir bandanaydı.

“Aman Allahım, bu harika!”

“Kimsenin imzasını alamadım ama.”

Zach bandanayı kafasına taktı. Andy’de düzeltti.

“Mutlu yıllar, Zach.”

“Teşekkürler, Andy.”

Çocuk adama sarıldı ve hemen partiye geri döndü.

“Seni seviyor, Andy.”

“Ben de onu.”

“Onun büyük abisi gibi olmaya çalışıyorum ama aynı olmuyor.”

“Bugün iyi görünüyor.”

Russell başıyla onayladı. “Bugün. Yarın kemoterapiye girecek.”

Birkaç dakika konuşmadılar. Andy, Zach’in diğer hasta çocuklarla oynamasını izledi sonra da Zach’i izleyen Russell’i seyretti. Müvekkilinin aklından geçenleri biliyordu.

“Onu bulduk,” dedi Andy en sonunda. “Frankie Doyle’u.”

“Üst kata gidelim.”

Asansörlere doğru gittiler. Russell çatı katına çıkmak için özel bir anahtar kullandı. Kat pahalı bir otel odası gibi görünüyordu. Russell, Andy’yi ofisine kadar eşlik etti. Masaya karşı karşıya oturdular. Andy, dosyayı ve Frankie Doyle ve kızının fotoğraflarını sırt çantasından çıkardı ve masaya yaydı.

“Bulması hiç kolay değildi, Russell.”

Russell dosyayı ve fotoğrafları küçük florasan lambanın altında inceledi.

“Boston’dan Montana’ya oradan New Mexico’ya ve oradan da Batı Teksas’a taşınmış. Her defasında adını değiştirmiş. Şimdiyse Buda’da yaşıyor.”

Russell başını kaldırdı. “Boston ve Montana’ya gidip sonra da onu buradan 25 kilometre uzakta mı buldun?”

“Evet.”

Russell fotoğraflara geri döndü.

“Pekala, hikayesi ne?”

“Frankie Doyle, yirmi sekiz yaşında, boşanmış, bir kızı var. Sekiz yaşında.”

“Mali durumu?”

“Bahse değer bir şeyi yok. Eski bir Toyota kullanıyor ve kiralık bir evde yaşıyor. İşsiz.”

“Sorunları?”

“Sigara ve Boston’da yaşayan eski kocası. Onu dövüyormuş. Ondan kaçıyor.”

Russell başını yavaşça salladı.

“Zavallı kadınlar. Hepsinin bir sorunu var.”

“Onunkiyle tanıştım. Eski boksör, kendi tamirhanesi var. Tam bir pislik.”

“Kadının sorunu ne?”

“Hiçbir şey.”

Russell’ın gözleri bir kez daha dosyadan kaydı.

“Çocuğu hasta değil mi?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Andy omuz silkti. “Frankie sağlığının mükemmel olduğunu söyledi.”

“Onu gördün mü? Yani kızı?”

“Evet. Çok tatlı kızıl saçlı. İyi görünüyor.”

“Görüyorsun, değil mi Andy. Sadece ihtimal.”

Russell fotoğraflara geri döndü.

“Ve sekiz yaşında?”

Andy başıyla onayladı. “Ve Frankie yirmi sekiz yaşında. Bunun anlamı senin kız arkadaşın olamaz.”

Russell buna tepki vermedi. Hatta başını fotoğraflardan bile kaldırmadı.

“Neden böyle söylüyorsun Andy?”

“Hesapladım. On dört yıldır evlisin, yani sen evlendiğinde o on dört yaşındaydı. Ve dört yıl sonra evlenmiş o da.”

Russell yavaşça gözlerini fotoğraftan ayırdı.

“Ben sana asla onunla evlenmeden önce çıktığımı ya da… onun evli olmadığını söylemedim.”

Şimdi tepki vermemeye çalışma sırası Andy’deydi.

“Sen evliydin…ve o çok…o zaman sen ve o…?”

“Buna ilişki denebilir, Andy.”

“Russell, Kathryn muhteşem biri.”

“İhanet oldukça karmaşık bir şeydir.”

“Bilemezdim.”

“Kimse bilemez. Bu, mahrem, Andy.”

“Bu yüzden inkar etti demek; ilişkisi olan evli bir kadındı.”

Russell bir kez daha ilgisini Frankie ve kızının fotoğraflarına yöneltti. Adam dikkatle resimleri incelerken Andy’nin aklına bir şey geldi; on yedi eski kız arkadaşını neden aradığını mantıklı hale getirecek bir şey.

“Kız senden mi?”

Russell Reeves, Andy’ye baktı. Yüzü sertti. Andy kapının önüne koyulmak üzere kendini hazırladı. Fakat müvekkili onun yerine arkasına

yaslandı ve derin bir nefes koyverdi. Sanki nihayet gerçekleri avukatına açıklamanın zamanı gelmiş gibiydi.

“Belki.”

Bir şeyleri anımsamaya çalışıyormuşçasına boşluğa bakıyordu.

“Frankie ve ben bundan dokuz yıl kadar önce Massachusetts Teknoloji Enstitüsü’nde bir dönem hocalık yaparken bir ilişki yaşadık. Milyarder bir konuktum ve devamı geldi. Bir barda karşılaşmıştık. İkimiz de evliydik.”

Bir nedenden ötürü Andy Russell’ın Frankie Doyle ile ilişki yaşamış olduğuna içerledi, kıskanmıştı.

“Hangi bar.”

“Barın adını anımsamıyorum, Andy. Boston Grand Hotel’deydi.”

Bu o oteldi. Dosyada bundan bahsedilmişti. Frankie orada dokuz yıl önce çalışmaya başlamıştı, o zamanlar daha on dokuz yaşındaydı. Dokuz aylık hamilelikten sonra şimdi sekiz yaşında bir kızı vardı.

Frankie Doyle, Andy’ye yalan söylemişti.

“Eski kocası oldukça zorlu biri. O zamanlar sizi öğrenmediği için şanslısınız.”

“Hiç kimse bunu öğrenemez.” Adam derin bir nefes verdi. “Andy, onun benim kızım olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“Neden?”

“Çünkü kanser genini Zach’e ben geçirdim. Kendi öz oğluma onu öldüren kanseri ben verdim. Ya aynı geni o çocuğa da geçirdiysem?”

“Fakat o hasta değil.”

“Henüz değil. Eğer bendense, aynı geni o da taşıyabilir ve hasta olabilir; gelecek hafta ya da gelecek ay, belki de gelecek yıl. Peki ya bilim adamlarım bunu önleyebilirse? Gen tedavisinde inanılmaz adımlar attılar, Andy. Ya Zach’i hasta eden kanser türünden onu koruyabilirlerse?”

“Fakat, Russell—”

“Andy, eğer benim kızımsa içinde bir bomba taşıyor olabilir, ya bu bombayı patlamadan önce durdurabilirsek? Sonunun Zach gibi olmasını önleyebilirsek? Ya onun hayatını kurtarabilirsek? Denemeye değmez mi bu?”

“Nasıl?”

“DNA”

“Onun DNA’sını mı almamı istiyorsun?”

Russell başıyla onayladı. “Onun DNA’sını benimkiyle karşılaştıracağız. Böylece gerçeği öğreneceğiz.”

“Russell bu biraz tuhaf, oraya gizlice gideceğim ve DNA’sını alacağım, tabi benim yapacağımı varsayıyorum. Neden doğruca Frankie’ye gidip durumu anlatıp, sonra da kızı test etmeyi istemiyoruz?”

“Çünkü Frankie ile dokuz yıldır konuşmadım. Bunu sorun edebilir ya da etmeyebilir. Fakat Teksas’a gelip benden para sızdırmaya çalışırsa? TV’ye gidip her şeyi anlatmak isteyebilir. Önce kızın benden olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“Haklısın. Fakat bu gene de tuhaf.”

Russell ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Uzun süre sessizce dışarıyı seyretti ve sonra da kabanına uzandı.

“Ah, burada, bunlar senin için.”

Russell bir zarf çıkardı ve Andy’ye uzattı. Zarfı aldı Andy, açtı. Tuttuğu şeye inanamıyordu.

“Yarınki maç için dört bilet mi? Teksas – Ohio State maçına mı? 45 metrelik koltuklardan mı?”

“Kampuse laboratuarı inşa ettiğim zaman okul bana sezonluk bilet verdi. Birkaç defa Zach’ı götürdüm ama ben bir futbol fanatiği değilim.”

“Russell, Teksas ve Ohio State, ikisi de namağlup. Kim kazanırsa ülkede lider o olacak. Bu yılın üniversite maçı. Bu biletleri yirmi bin dolara satabilirsin.”

Russell omuz silkti. “Suzie’yle git ve eğlen.”

“Arkadaşlarımı götüreceğim.”

Yüzlerini görmek için sabırsızlanıyordu.

“Bir prim olabilirdi.”

“Maç için mi?”

“DNA için?”

Andy avuçlarındaki biletlere baktı. Yılın en büyük maçındaki en iyi koltuklardı bunlar.

“On bin dolar.”

Yirmi bin. On bin. Bu adam parayı sanki Monopoly oynuyormuşçasına saçıyordu. Russell, Andy ile yüzyüze geldi.

“Kathyrn ve ben Zach’e sahip olduğumuzda onu ölüme mahkum ettiğimi bilmiyordum. Onun hakkındakileri öğrenmek istiyorum. Eğer bendense Andy ve benim genlerim yüzünden kanser olursa, iki çocuğu ölüme mahkum etmiş oldum demektir. Bununla nasıl yaşarım?”

“Kızın saçları kızıldı, Russell. Frankie’nin eski kocasınınki de öyle. Senden olamaz.”

Russell resimleri gösterdi. “Frankie’nin saçları siyah.”

“Yani?”

“Yani kızıl saç çekinik.”

“Bu da ne demek…?”

“Yani kızıl saçlara sahip olman için iki kızıl saç genin olmalı, biri annenden diğeri de babandan gelmiş olur. Eğer sadece bir ebeveyninde varsa, ihtimaller gereği kızıl saçların olmaz. Diğer ebeveynin saç rengi dominanttır.”

“Yani?”

“Yani çekinik olan gen nesiller boyunca aktarılır. Benim annemin saçları kızıldı; Maureen O’Malley, onun kızlık adıydı. Onun kızıl saçları neslime aktarıldı ama ben taşıyıcıyım ve Frankie’nin İrlanda genleri de öyle. İkimizi bir araya getirirsen çocuğumuz kızıl saçlı olur. Bu basit genetik, Andy.”

“Basit demek.”

“Eğer o benim kızımsa tabii. DNA’sını al ve biz de gerçeği öğrenelim.”

“Yani bu bana söylemediğin şeydi; tüm o kadınları senin çocuğuna hamile kalıp kalmadıklarını öğrenmek için buluyorduk.”

“Bir başka çocuğum daha var mı diye.”

“Onlar gerçekten eski sevgililerin miydi?”

“Evet… ya da en azından onlarla bir şekilde ilişkim vardı.”

“Yani seninle beraber oldukları dönemlerde çocukları olup olmadığını anlamaya çalışıyordun?”

“Evet.”

“İlk altısında böyle bir şey yok muydu?”

“Hayır. O çocuklar benden değildi ve kardeşleri de benden değildi.”

“Fakat bu kız olabilir.”

“Evet.”

“Ve eğer senin çocuğunsa?”

“Frankie ile buluşacağım, onu laboratuara test yaptırması için getirmesini isteyeceğim. Eğer o gen onda da varsa, onu tedavi edeceğiz. Hayatını kurtaracağız. Zach için yapamadığım her şeyi yapabileceğim.”

Andy, Frankie Doyle’un çocuğunun ölmesini istemiyordu.

“Pekala, Russell, onun DNA’sını alacağım.”

“Teşekkürler, Andy.”

“Diğer kadınları da araştırmaya devam etmemi istiyor musun?”

“Evet. Bu kız benim olmayabilir. Onlardan birininki benden olabilir.”

Partiye geri döndüler. Andy, Guitar Hero oyununda tekrar Zach ile maç yaptı; gene kaybetti. Fakat Andy’nin aklı oyunda değil; Russell Reeves’deydi. Ve Frankie Doyle’daydı. Ve kızdaydı.

Ya o Russell Reeves’in kızıysa? Peki ya kanserli gen kıza da geçmişse? Ve bilim adamları onu Zach’in kaderinden kurtarabilirse? Frankie bunu istemez miydi? Russell’a kızını kurtarması için yalvarmaz mıydı?

Hepsi çok mantıklıydı.

Russell kızın DNA’sını kendi çocuğu olduğunu doğrulamak için istiyordu – kız kanserli geni taşıyor olabilirdi – ve sonuca göre sonra Frankie’ye gidecekti.

Russell bu çocuğu bulmak ve hayatını kurtarmak istemişti.

Bir başka çocuğun ölümünden sorumlu olmak istememişti.

Mükemmel derecede mantıklı.

Fakat bu basit mantık diğer altı çocuğun neden hasta olduğunu açıklamıyordu.

Mickey Doyle trafik cezası avukatının kartvizitine bakıyordu. Üzerinde cep numarası basılıydı. Mickey neredeyse birkaç defa arayıp Frankie ve Abby’yi bulup bulmadığını sormak istemişti. Üç yıl sonunda onları unutmaya çalışmış ama sonra ansızın bu adam ortaya çıkmış ve şimdi sürekli onları düşünüp duruyordu.

Kartviziti cebine koydu.

Hayatı nasılda berbattı. Eşi yoktu, çocuğu yoktu, geleceği yoktu. Otuz beş yaşındaydı ve yolun sonuna gelmişti. Bir bardak bira ve viski karışımı daha sipariş etti.

Bir viskiyi devirdi ve sonrasında bir bira attı. Sıcaklığı hemen bir soğukluk izledi. Vücudu ürpermişti. Biraz daha içip sonra da uykuya dalabilirdi.

Tabii ki kendisi dışında kimseyi suçlayamazdı. Öfkesi. Yumrukları. Frankie'ye birkaç defa tokat atmıştı, ama son defasında ona sıkı bir tane çakmıştı. Neredeyse onu öldürüyordu, hayatında sevdiği tek kadını.

Ona on yaşından beri aşıktı. Üç ev ilerde onun büyümesine şahit olmuştu. Frankie on altı yaşına bastığında çıkma teklif etti. İki yıl sonra okuldan mezun olduğunda evlendiler. Hâlâ bakireydi Frankie. Ve Katolikti. Bundan dolayı cinsellik suçluluk duygusundan başka bir şey değildi. Bu da seksin o kadar da eğlenceli olmamasına neden oluyordu. Mickey sık sık evden uzaklaşıp dolaşmaya giderdi. O zaman masum bir eğlenceydi bu; ama bir pazar günü ayine gittiklerinde büyük bir suçluluk duydu. Bir daha ayine gitmedi ama suçluluk duygusu devam etti.

İkisini de çok özlemişti.

Viski ve bira karışımından bir tane daha ısmarladı. Hayatında iki tutkusu olmuştu: Dövüş ve Frankie. Dövüş konusunda yarı profesyoneldi, hafta için garajda geçirdikten sonra hafta sonları maça çıkardı. Fakat çiğ yeteneği bir yerden sonra etkisiz kalıyordu. Bu yüzden ringleri bıraktı.

Fakat Frankie'den asla vazgeçmedi. Her zaman onun hayatının aşkı olacaktı. Tabii ki geçen üç yıl boyunca hayatında kadınlar olmuştu ama sadece kafasını dağıtmak için onlarla olmuştu. Onlarlayken bile tek düşündüğü Frankie'ydi. Gerçek aşkı bulmuş ve mahvetmişti. İkinci bir şans için her şeyi yapardı. Yargıç ona ikinci – ve hatta üçüncü – şansı vermişti ama Frankie bunu yapmayacaktı. Bunun nedeni de Abby'di.

Onu korumalıydı.

İçkilerin parasını ödedi ve kapıdan çıkıp yolda ilerlemeye başladı; evinden üç sokak uzaktaydı. Bir sokak sonra bir yumruk ağzının tam ortasına indi ve onu bir evin duvarına yapıştırdı. *Bazı pislikler Mickey Doyle'u soymaya mı çalışıyordu?* Lanet olsun, en iyi sarhoşken dövüşürdü, şimdi de öyle olacaktı. Önünde duran uzun adama doğru döndü.

"Frankie nerede?" dedi adam.

"Ne?"

"Eski karın, Mickey, o nerede?"

“Avukat için mi çalışıyorsun?”

“Ne avukatı?”

“Ona söyledim, nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Bana masal anlatma, Mickey. Seni öldüreceğim. Ve sonra da gidip Frankie’yi bulup onu öldüreceğim.”

Üç yıldır hissettiği suçluluk duygusu, karısına vurmanın getirdiği bulantı ve on sekiz yıldır Frankie’ye hissettiği büyük aşk yumruklarında toplandı. Pozisyonunu aldı, adama vuracak gibi yaptı – karşısındaki bunu yedi – ve adamın tam burnunun üzerine bir tane sol oturttu. Sonra bir tane da sağ aparkat çenesine indirdi ve ardı ardına yumruklarını adamın karnına saydırmaya başladı. Adamın inlediğini duydu. Birkaç yumruk daha ve adam ringin kenarına yıkılacaktı ya da cipin üzerine.

“Frankie’ye zarar veremeyeceksin!”

Mickey adamın suratına ve bedenine yumruklarını demir gibi indiriyordu – yumruğunun altında adamın kaburgasının kırıldığını hissetti – Frankie’yi kurtarmak için bu adamı ölümüne dövmeye kararlıydı, derken kafatasının çatladığını hissetti. Mickey kaldırıma yığıldı, aklı gökyüzü kadar kararmıştı. Mickey Doyle’ın ölmeden önce aklından geçen son şey, *Üzgünüm Frankie* oldu.

Harmon Payne ayağa kalktı ve kan tükürdü.

“Teşekkürler Cecil.”

Cecil Durant şoförüydü ve Mickey’nin başına demir levyeyi geçirmişti. Harmon acıyan kaburgasını ovaladı. Patron öldürmeye izin yok demişti ve kaburgaları bir hafta boyunca ağrıyacaktı. Mickey Doyle’un kafasına bir kurşun sıkmak ikisi için de daha az acı verici olurdu.

“Lanet olsun, bu herif sıkı yumruk atıyor.”

Harmon eğildi ve Mickey’nin nabzını kontrol etti. Ölmüştü.

“Ya da atıyordu.”

Sonra adamın üstünü aradı. Cebinde bir kartvizit buldu: *Andy Prescott, Trafik Cezaları. Austin, Teksas*. Cep numarası da yazıyordu. Harmon doğruldu.

"Cecil, Teksas'a gidiyoruz."

Bölüm 17

Andy, Ramon'a bir sonraki sabah kalkması için 500 dolar ve onu Frankie Doyle'un Buda'daki evine götürmesi için de bir 500 dolar daha verdi. Andy kızın DNA'sını almalı – her ne kadar nasıl yapacağına dair bir fikri olmasa da – ve onu Russell'a ulaştırıp sonra da saat 14:00'da Teksas Üniversitesi stadyumuna yetişmeliydi. Ve Frankie Doyle'u bir kez daha görmek istiyordu. Fakat Ramon, Frankie'nin evinin önünde durduğunda, "Gitmişler, dostum," dedi.

Andy kapıyı tıklattı. Cevap yoktu. Pencerelerden içeri baktı. Eşyalar hâlâ içerideydi ama Frankie ile kız ortadan yok olmuştu. Etraf düzenliydi, öyle ki sanki temizlenmişti. Gitmişlerdi. Andy arabaya geri döndü. Ve koltuğa yığıldı.

"Ahh, adamım," dedi Ramon.

Andy ona doğru döndü. "Ne?"

"Onu görmek istiyordun."

"Yani?"

"Yani asla işle zevki karıştırmamalısın."

"Sen de."

"Eski karımı asla izlemedim…ta ki beni aldatana kadar."

"Neden gecenin bir yarısı gittiler ki?"

"Çünkü onu buldun… ve o bulunmak istemiyordu."

Ramon arabayı yola doğru kırdı.

"Dur!"

Ramon frene bastı. "Ne?"

"Bu."

Yolun hemen yanında siyah plastik bir çöp kutusu alınmayı bekliyordu. Andy arabadan indi ve kutunun kapağını açtı. İçerisinde çöp poşetini çıkardı. Torbanın bağlanmış ağzını gevşetti ve içine baktı.

“Adamım, çöpü mü karıştıracaksın?” dedi Ramon. “Tıpkı çöp karıştırıcısı Floyd T. gibi.”

“Evden ayrılmadan önce her yeri temizlemiş.”

“Yani?”

“Yani burada bir şey olabilir.”

Andy çıplak elle çöp torbasını karıştırmak istemiyordu bu yüzden etrafına bakındı ve bir sopa buldu. Sonra torbadaki çöpleri yere boşalttı. Elindeki sopayla her şeyi didikledi – yiyecek ve içecek kutuları, kirli kağıt havlular, muz kabukları, sigara izmaritleri ve boş bir de sigara kutusu vardı – tekrar sigara içmeye başlamıştı – yoğurt kutuları, patates cipsi ambalajları, kadın bağı paketler, yumurta kabukları, ilk yara bandı… Durmuştu. Bu büyüklükteki bir yara bandı sadece ciddi yaralanmalarda kullanılırdı. Yara bandını elindeki çubukla çevirdi. Kanla lekelenmişti.

Ama bu kimin kanıydı?

Andy yarabandını Russell’a götürdü ve Russell ona 10,000 dolarlık bir çek verdi. Andy ayrıca 20,000 dolar değerindeki maç biletlerini de almıştı. Bir an biletleri karaborsada satmayı düşündüyse de 20,000 dolar değerindeki biletlerle yılın maçını arkadaşlarıyla beraber 45 metre yakından izlemekten daha keyifli ne olabilir diye geçirdi içinden. Teksas Üniversitesi, Ohio State’e karşı oynuyordu. Longhorn ve Buckeye’ın mücadelesiydi bu. Yılın maçıydı bu. Ve tabii ki orada—

“Ponpon kızlar!”

Dave lunaparktaki küçük bir çocuk gibi parmağıyla gösteriyordu. Longhorn takımının ponpon kızları kısacık turuncu beyaz kovboy kız kıyafetleri giymişti. Hayat dolu, çok tatlı ve ilik gibi kızlardı. Andy, Tres ve Dave bu görüntüye mıhlanmışlardı. Sonra Curtis’in sesini duydular.

“Dostum, bu yeni RV’ler bir milyon dolara satılıyor, içlerinde Wi-Fi, uydu anteni, GPS sistemi…”

“Curtis,” dedi Dave, “ponpon kızlar yerine vaktini arabalara bakarak mı geçiriyorsun?”

Curtis etrafına bakındı: “Nerede hani?”

Stadyumun hemen doğusunda Lyndon Baines Johnson Okulu’nun parkında yapılan halk buluşmasının ortasında geçip gelmişlerdi. Bu buluşma stadyumun sadece solunda kalan sokakta gerçekleştiriliyordu. Kamyonlar ve RV’ler kalabalığı oluşturuyordu ve taraftarlar bir Amerikan geleneği olan öndekinin tamponundan ayrılmamayı kutsuyorlardı. Bir futbol maçı öncesi park yerinde büyük bir parti yapılırdı. Et yenir ve bira içilirdi. Bağırarak takımlarının marşları söylenirdi. Çirkin davranışlar sergilenirdi. Park yeri bir barbekü buluşmasına dönmüştü; etrafta barbekü sosunun ve etin yanmasından oluşan dumanlar göğe yükseliyordu. Soğuk rüzgar sanki bir parfüm gibi bunu taşıyordu. Teksas Üniversitesi taraftarları hep bir ağızdan takımın sloganını yoldan geçen herkese haykırıyorlardı: ‘Hook’em Horns!’ Eğer buna Hook’em Horn el işaretiyle cevap vermezseniz – serçe parmak ve işaret parmağı havaya kaldırılır ve başparmak ortadaki iki parmağı avucunuzun içinde tutar, böylece bir çift boynuz elde etmiş olursunuz – Longhorn takımını desteklemediğiniz varsayılır. Bu yüzden düşman olarak görülür böylece size boş bira kutularının atılmasından kaçamazsınız.

Basit, güzel Amerikan eğlence anlayışı.

Üzerlerinde sevdikleri oyuncuların turuncu formaları olan insan seline katıldılar ve iki katlı stadyuma girdiler.

“Kolezyum,” dedi Curtis.

Roma tarihi üzerine çalışıyordu.

“Bu harika,” dedi, “Amerikan futbolu ve antik Roma gladyatörlerinin dövüşleri nasıl da paralel…tabii Amerikan futbolu taraftarları kana daha fazla susamış durumda.”

“Bir Roma dersinin daha yaklaştığını hissediyorum,” dedi Tres.

“Çoğu gladyatörün köle ve açlıktan kaçmak isteyen çaresiz durumdaki fakir adamlar, tıpkı günümüzdeki siyah futbolcular olduğunu biliyor

muydunuz?”

Teksas Üniversitesi 1969 yılına kadar, sadece beyazların katıldığı tüm ulusal şampiyonalara katılmıştı. O yıldan sonra okul Houston ve Dallas’tan siyah oyuncuları toplamaya başlamıştı; 2005 yılında Teksas Üniversitesi’ni şampiyon yapan takımın çoğu siyah oyunculardan oluşuyordu.

“Gladyatörler inanılmaz derecede iri adamlardı ve zengin izleyiciler için dövüşürlerdi. Bazıları ulusal üne kavuşurlardı. Üzerlerinde dövmeler olurdu, onların adını taşıyan mallar yapılırdı, etrafında kızlar olurdu, yani tıpkı bugünün futbol oyuncuları gibiydiler.”

“Tanrım,” dedi Dave, “o zamanlar da bile kızlar sporculara hasta olurmuş.”

“Ve oyunlar halk tarafından özel olarak inşa edilmiş amfitiyatrolarda izlenirdi, yani bugünlerde futbol takımlarını çekebilmek için şehirlerde milyon dolarlar harcayarak inşa ettiğimiz stadyumlar gibi. Takımlar ve maskotlar olurdu, ayrıca taraftarlar bahse girip, bilet alırlardı yani tıpkı—”

“Bunu yapabilirdim,” dedi Andy.

“Kolezyum elli bin kişilikti ve farklı girişler ile VIP için ayrılmış özel oturma kısımları olurdu, tıpkı stadyumlardaki gibi. Ve arena futbol sahasıyla tıpatıp aynı büyüklükteydi. Düşündüğün zaman bizim ve Roma toplumunun benzerlikleri gerçekten çok ilginç.”

“Roma İmparatorluğu çökmemiş miydi?” diye sordu Andy.

“Curtis,” dedi Tres, “sen ayaklı bir ansiklopedisin. Bilmediğin bir şey var mı?”

“Kadınlar.”

“Amin, kardeşim.”

Dave ve Curtis yumruklarını tokuşturdu.

“Andy,” dedi Curtis, “Reeves’in çocuğunu ayarladığın için teşekkür ederim.”

“Zach ile tanıştın mı?”

“Dün. Bir limuzin gelip beni aldı. Sürücüsü tam bir pislikti ama güzel bir yolculuktu. Reeves bana altı yüz kağıt ödüyor.”

“Saatlik mi? Bu bana ödediğinden daha fazla.”

“Cebir öğretebilir misin?”

“Telaffuz dahi edemem.”

“Biz inekler bir numarayız.”

“Andy,” dedi Dave, “bana da Reeves’den bir iş ayarlayabilir misin?”

“Ne öğretebilirsin?”

“Bira içme konusunda doktoram var.”

“Zach bir Guitar Hero canavarı,” dedi Curtis. “Ve ders verdiğim pek çok üniversite öğrencisinden daha zeki.”

“Curtis,” dedi Andy, “kızıl saçın çekinik olması neyin nesi?”

“Bu çok tesadüfi. Pekala, kızıl saç çekiniktir bunun anlamı siyah, kahverengi ve sarı renk saçın genleri kızıl saçlara baskın olduğundan hem anne hem de baba kızıl saç genini taşıyor olması lazım. Kızıl saç geni bir M-C-1-R’dir yani melanocortin-1 reseptörüdür. Herkes bu gene sahiptir ama kızıl saçlı olanlarda mutasyona uğramış M-C-1-R geni vardır… aslında iki tane vardır bundan, biri anneden biri de babadan gelir. Eğer hem annen hem de baban kızıl saçlıysa kızıl saçlı olma şansın yüzde yüzdür.”

“Peki ya çocuk kızıl saçlı ve ebeveynlerden sadece biri kızıl saçlıysa?”

“O zaman çocuğun büyükannesi ya da büyükbabası kızıl saçlıdır. Tabii istatiksel olarak epey zor. Yani bu yüzden Amerika’nın nüfusunun sadece yüzde altısı kızıl saçlı.”

Russell Reeves yalan söylememişti. Ama Andy neden öyle olduğundan endişe ediyordu?

Metal dedektörünü geçtikten sonra stadyuma girdiler. Ohio kızılı ve Teksas turuncusu giyen doksan altı bin taraftar haykırıyordu. Buckeye taraftarları bu maçı izlemek için 1500 km. yol gelmişlerdi. 45 metre

çizgisinde, Teksas valisinin sırasında yer alan koltuklarına geçtiler. Tres sahanın aşağısını işaret etti.

“Bak kenarda kim duruyor: McConaughey.”

“Neden tam kenardaki bulunuyor ki?” dedi Dave. “O burada okurken futbol falan oynamadı ki.”

Tres omuz silkti: “Ünlü olmanın cazibesi.”

Üstlerinde uçan devasa balonun üzerinde bir sigorta şirketinin reklamı bulunuyordu, balon akbaba gibi sahanın çevresinde dolaşıyordu. Aslında üzerinde bir de kuşgözü kameralardan vardı ve güney uca yerleştirilmiş devasa ekrandan oyunu gösteriyordu. Devasa ekran sanki Godzilla’nın düz ekran televizyonu gibi görünüyordu.

“Bundan daha büyük tek bir HDTV var, o da Tokyo’da,” dedi Curtis.

Andy Prescott üniversitedeyken Longhorn’un çoğu maçına gitmişti – tabii ki bunu annesine asla anlatmamıştı – fakat o Amerikan futbolu için gelmiyordu buraya. O kızlar için gelirdi. Cumartesi günü burada yapılan maçlarda bir şey vardı – hatta kasım ayında bile bu olurdu – bu şey üniversiteli kızların en cüretkar dekoltelerini giymesine neden olurdu. Her zaman bunun televizyon kameraları olduğunu bilmişti. Muhteşem üniversiteli kızlar ulusal televizyon kanalında keşfedilmeyi umarak en güzel dekoltelerini sergiliyorlardı.

Sırf bu bile giriş ücretini ödemeye değerdi.

Sonraki üç saat boyunca Teksas’ın siyah ve beyaz insanları takımlarını destekledi. Onları maçı izlerken, Andy kızları izledi. Longhorn’un maskotu olan Bevo izleyenleri coştururken, Ohio State oyun kurucusu kafasından yaralandığından ponpon kızlar zıplayıp parendeler atmaya başladı. Sanki yan tarafta bulunan Matthew McConaughey için bir seçme düzenleniyordu. Şanslı hergele diye geçirdi aklından Andy ve ah evet, Teksas Üniversitesi maçı kazandı.

Cecil Durant uçağın camından aşağı baktı ve şöyle dedi; “Bak, futbol oynuyorlar aşağıdaki stadyumda. Teksas – Ohio State maçı olmalı.”

Harmon başını salladı. Cecil ile seyahat etmek bir çocuğu tatile götürmek gibiydi. Adamın hayatı boyunca New Jersey'den asla çıkmadığını düşünürdünüz.

"Teksas'a ilk gelişim. İndiğimizde Alamo'yu görmeye gidebilir miyiz?"

"Cecil, Alamo, San Antonio'da."

"Ya. Peki ya J.R. Ewing'in Southfork Çiftliği? O diziye bayılırdım."

"O da Dallas'ta, Cecil. Bu yüzden dizinin adı da *Dallas* zaten."

Cecil başıyla onayladı. "Mantıklı. NASA?"

"Houston'da."

"Pekala, Austin'de ne var?"

"Andy Prescott."

Cecil Durant'ın bir dahi olmadığı kesindi ama yetenekli bir şofördü ve zarar verilmesi gerektiğinde demir levye ile harikalar yaratırdı. Uçakları indi siyah bir Crown Vic kiraladılar ve hava alanından çıktılar. 35 numaralı karayoluna girdiklerinde, güneye doğru gittiler. Harmon'un kaburgası korkunç bir şekilde acıyordu.

"Kovboy çizmeleri alabilir miyim?" dedi Cecil.

"Önce silah alalım."

Uçuş firmalarındaki bugünlerdeki yegane sorun – aslında ağlayan çocuklar, şikâyet eden yolcular, kayıp bagajlar, geç kalan uçaklar ve güvenlik şeridinde kaybedilen zamanın dışında – silahlarınızın taşınmasıydı. Cevaplamanız gereken bir sürü sorunun olduğu evraklar doldururdunuz ve görevli ne zaman x-ray cihazında susturucunuzu görse tek kaşını havaya kaldırırdı. Bu yüzden Harmon Teksas'a uçarken silahlarını evde Jersey'de bırakmıştı. Neyse ki Teksas'da bir cephanelik satın almak bir kadının kürtaj yaptırmasından daha kolaydı.

Harmon önce silah fuarı için yapılan Austin reklamına baktı; her türlü ateşli silahı, mühimmatı, saldırı silahını ve hatta makineli tüfeği tek soru sormadan ya da kimlik kartı olmadan nakit olarak ödeme yaparak

alınabilirdi. Harmon bir yerlerde Meksika uyuşturucu mafyasının ülkelerindeki katı silah kanunlarından ötürü silahlarını bu silah fuarından alıp sınırdan kaçırdığını okumuştu. Fakat en yakın silah fuarı Austin'den 150 km. uzakta bulunan Waco'daydı. Bu yüzden havaalanındaki telefon defterini kontrol ederek en yakında Cabela'nın adresini aldı. Austin'den 25 km. uzaktaki Buda kasabasındaydı.

Cabela bir uçak hangarı boyutunda dışı ağaç kütüğü ile kaplı bir yerdi. İçeride sıra sıra doldurulmuş, geyik, maral, Amerikan geyiği, Kuzey Amerika ren geyiği, misk sığırı, buzul kurdu ve ayılar (dağ, orman, kutup ve kahverengi) sergileniyordu. Doldurulmuş hayvanların başları duvarda bulunurken, doldurulmuş kuşlar ise tavandan sarkıyordu. Burada satılan silahlarla bu hayvanları öldürebilirdiniz. Silah kısmında Browning, Smith & Wesson, Winchester, Ruger, Glock, Savage Arms, Bushmaster, Remington, Colt, Sig Sauer ve Baretta markalarını bulabilirdiniz. Orta yaşlı beyaz adamlar mağazayı doldurmuştu.

Amerikalılar av yasağının kaldırılışını Teksas, Buda'da kutluyor gibiydi.

Harmon köşede kısa saplı yarı otomatik bir Glock 21'i eliyle tartıyordu, fiyatı 550 dolardı. Cecil ise eline aldığı 44'lük bir Magnum ile silahını hayali bir hedefe doğrultup dişlerinin arasından "Kıpırdama, seni pislik!" diye inledi.

Harmon iç geçirdi.

"Silahı bırak, Cecil. Beni endişelendiriyorsun. Sen şoförsün, nişancı değil."

Nişancı olan Harmon Payne'di. Buna rağmen yirmi yıllık New Jersey çetesi ve iki yüzden fazla "temizlik" işinin ardından ne gözaltına alınmış ne tutuklanmış ne de hapis yatmıştı. Bir kere bile olmamıştı bunlar. Bu işte oldukça iyiydi. Yani suç geçmişi NICS'de aratıldığında – bu sistem kişinin sabıka kaydına erişimini sağlıyordu, bu yasa akıl hastası Hinckley'in Başkan Reagan'a düzenlediği başarısız suikastin ardından yasallaşmıştı – sonuç rüya gibi oluyordu. Harmon'un adını, adresini, doğum tarihini, sosyal güvenlik numarasını, boyunu, kilosunu, cinsiyetini ve ırkını girerek bu sistemde arattırdığınızda otuzuncu saniyenin ardından karşınıza çıkan şu

oluyordu: ÖDEME AŞAMASINA GEÇİNİZ. Görevli kişi Harmon'a gülümsedi ve istediği her silahı alabileceğini söyledi.

Glock'u istiyordu.

Teksas'ta silah aldıktan sonra bekleme süreci yoktu, ateşli silah almanız için izin almanıza da gerek yoktu ve dahası aracınızda silah taşımak için de hiçbir izin belgesine gerek yoktu. Yani mağazaya girdikten on beş dakika ve Cecil'i bulmak için harcadığı on beş dakikanın ardından şoförünü kıyafet reyonunda kamuflajların arasında bir avcı beresi denerken ve elinde kamuflajdan yapılmış bir bikini tutarken buldu.

“Harmon, sence Harriet bundan hoşlanır mıydı?”

“Karın kamuflaj bikini içerisinde? Hiç sanmıyorum, Cecil.”

Harmon Payne ve Cecil Durant, iki yepyeni Glock (susturucusuz, ama bunu yapmak zorundaydı), iki adet 13 kurşunlu şarjör ve Teksas polis gücünü yere serecek kadar cephanelikle oradan ayrıldılar.

Bu kolay olmuştu.

Tabii ki Harmon Payne okuldaki öğretmeninin sürekli kendisine B verdiği için kızan ve bu yüzden okuldaki elli arakadaşını öldüren bir üniversite öğrencisi olsaydı bu kolay olmazdı. Harmon Payne bir profesyoneldi. O sadece bir kişiyi öldürecekti.

“Gidip Andy Prescott'u bulalım.”

Cecil, Crown Vic'i 1 ile 35 numaraları karayolunun kuzeyine doğru sürdü.

“İşte bu kadar,” dedi Harmon. “Güney Congress'den yarım mil uzakta, Fourteen ve Fifteen sokaklarının köşesinde. Kapıda “trafik cezaları” yazıyor. Sokağın aşağısına park et.”

Cecil, Congress caddesinin kuzeyine, Teksas İşitme Engelliler Okulu'na kadar devam etti sonra da bir u dönüşü yaptı, Blackmail adındaki mağazanın önünde durdu. Mağazanın ismine bakıp kıkırdadı.

“Bizler de aynı işte sayılırız.”

Arabadan indiler. Hızla etrafa bakındıktan sonra kıyafetlerinin biraz abartılı olduğunu söyledi Harmon'a; her zaman iş seyahatlerinde orta düzey yöneticiler gibi giyinirlerdi. Bu yüzden kravatlarını çıkardılar ve gömleklerinin üst düğmelerini açtılar. Harmon arkada, beline taktığı Glock'u gizlemek için ceketini üzerinden çıkarmadı. Bu halde bile orta yaşlı muhasebecilere benziyorlardı.

1200 sokağına park ettiler; böylece Andy Prescott'un üç sokak ilerideki bürosuna yürüyebileceklerdi. Pink Hair Salon & Gallery, Creatures Boutique ve Cocoon Massage & Bodyworks isimli mağazaların önünden geçtiler.

"Sonra masaj yaptırabilirdik," dedi Cecil. "Belki kaburganın acısını hafifletebilirlerdi."

"Eğer her şey yolunda giderse, eve gidecek sonraki uçağı yakalarız."

"Eğer gece burada kalacaksak, birkaç fahişe tutalım."

"Ne, şimdi de New York senatörü mü oldun?"

Küçük bir otelin, Jo's kahve dükkanının, Meksika yemekleri yapan Güero's isimli lokantanın yanından geçip gittiler. Geçtikleri yerlerden insanlar öyle tuhaf görünüyordu ki Harmon bir sirkte geziyormuş gibi hissetti.

"Artık altmışlı yıllardaki tüm hippilere ve asi gençlere ne olduğunu biliyoruz." 'Lucy in Disguise with Diamonds' yazan dükkanın dışında aylak aylak gezen dövmeli genç kızı işaret etti. "Bu oldukça yaygın, sanki bir şov programından fırlamış gibi, şu dövmeli kız." Harmon Amerikan gençliğinden ne kadar midesinin bulandığını göstermek için başını salladı. "Yüce İsa."

Cecil başıyla onayladı. "Ve Beatles."

"Ne?"

Cecil binanın dışına resmedilmiş olan yüzleri gösterdi. "İsa'nın, Beatles'ın, Marilyn Monroe'nun yüzleri bir arada… Monroe'nun gerçekten Kennedy ile yattığını düşünüyor musun?"

“Onların hiçbirinin yattığını düşünmedim.”

15141/2 ’e gelmişlerdi. Harmon kapıyı açmayı denedi. Kapı kilitliydi. Bir dilenci dövme dükkanının hemen yanındaki dükkanın merdivenlerinde oturuyordu ve Harmon’ın en küçük kızının kullandığı bir not defterine bir şeyler yazıyordu.

“Andy Prescott’u tanıyor musun?”

Dilenci kafasını kaldırmadı.

“Hayır.”

Dilenciden bir adım uzaklaştılar, temiz hava almaya ihtiyaçları vardı.

“Cumartesi günü çalışmıyor olmalı,” dedi Harmon.

“Dilenci mi?”

“Prescott.”

“Ah.” Cecil gerindi ve konuştu, “Acıktım. Hadi o Meksika yemekleri yapan yere gidip bir şeyler yiyelim.”

“Tamam. Sonra da bir otel bulalım.”

“Ve fahişeler?”

“Fahişe yok, Cecil.”

Güero’s ismindeki yere geri gittiler. Üniversite çocukları Congress Caddesi’ne bakan ön kısmı doldurmuştu. Harmon ve Cecil zorlukla kaldırımda bulunan masalardan birine oturdular. Üç adam bir masada Corona’larını içiyordu, içlerinden biri üzerinde ‘Keep Honking – I’m Reloading’ yazan bir tişört giyiyordu; Harmon bundan hoşlanmıştı, ayrıca geçip duran güzel kızlar yüzünden afallamıştı.

“Dave, adamım dilini ağzına sok!”

Dört bira taşıyan başka bir adam daha masaya geldi.

“McConaughey’i içerde. Ronda ondan bir imzalı resim almaya çalışıyor, bu yüzden biraları ben getirdim. Bu seferkiler benden.”

“İşte budur adamım, Tres!”

Yankee oyuncularının sayı yapınca yaptıkları gibi yumruklarını masada tokuşturdular. Siyah gözlük takan ve saçları sanki çim biçiciyle kesilmiş gibi duran cılız adam şöyle dedi: “Bizde olmayıp McConaughey’de olan ne?”

“Tip, para, şöhret…”

“Başka?”

Konuşan bir komedyenmiş gibi kendilerinden geçercesine güldüler.

Cılız olan şöyle dedi: “Kızın ilanda dediğini dinleyin: Benimle aynı yatağı paylaşan köpeğimle aynı zekaya sahip olmayan biriyle kalbimi paylaşmak istiyorum.”

Saçları Elvis gibi olan konuştu: “Köpeği mi? Adamım bu benim için bile fazla müstehcen.”

Cılız olan konuştu: “Ve pireli.”

Tekrar güldüler.

Harmon başını salladı. Şımarık üniversite çocukları babalarının parasıyla sarhoş oluyordu. Harmon üniversiteye gitmemişti. O daha on yaşındayken babası vefat etmişti ve iki kız kardeşiyle annesine destek olmak zorundaydı. Bu yüzden liseden sonra iş için doğruca çeteye gitmişti. Mühendis olmak istiyordu ama bir infazcı olmuştu.

“Hadi içeri geçelim. Belki daha sessizdir.”

Değildi. Teksas futbol takımı, Ohio State’i yenmişti bu yüzden üniversiteli gençler içeride içki içip gürültüyle bunu kutluyorlardı. Garsonları ayrıca arka kısımda ünlü bir yıldızın da bulunduğunu söylemişti, bu da patırtının bir diğer sebebiydi. Harmon iç geçirdi; bu sessiz güzel bir yemek olmayacaktı.

Tam giriş kapısının önünde tahta zeminin üzerinde barın hemen yanında bir çeşme vardı ve duvarda da doldurulmuş yabani hindiler asılıydı. Burası kesinlikle klas bir yerdi. Ve müşterilerde dekora uygun bir şekilde

giyinmişlerdi. Üzerinde minicik bir etek ve de Güero’s baskılı daracık bir tişört olan hostesleri onlara yemek odasına kadar eşlik etmişti. Yemek odasına geçerken açık mutfakta Meksikalı çekici bir kadının ızgara üzerinde tortilla yaptığını gördüler. Harmon kadının bakışını yakaladı ve ona göz kırptı; kadın ölçülü bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Cancún’a bir iş için gittiğinde ilk Latin deneyimini kaldığı otelde bir garsonla yaşamıştı.

Yemek odası Cancún takviminden fırlamış gibiydi, etrafta bir sürü sanat eseri ve süs vardı. Oturdukları kısım tuğla bir duvarla kaplıydı ve duvarlarda siyah beyaz Meksikalı soyguncuların posterleri ile bir zamanlar Harmon’ın okul tuvaletine çizdiği türden grafitiler yer alıyordu: JK6RL. Geleneksel kıyafetler giymiş gitar çalan bir adam Meksika aşk şarkıları söylüyordu. Oldukça iyiydi. Tüm gürültü ve müzik beton zeminde ve tuğla duvarlarda yankılanıp Harmon’ın kafasına balyoz gibi iniyordu.

Belki de baş ağrısından kurtulmak için bir biraya ihtiyacı vardı.

Baştan aşağı takılar ve dövmelerle kaplı olan garsona Meksika yemeği ve Dos Equis marka bira sipariş ettiler. Garson demokrat olmalıydı. Tüm bu yer demokratlarla doluydu.

“Ne biçim bir hayvanat bahçesi burası,” dedi Harmon. “Austin’de hiç normal bir insan yaşamıyor mu?”

“Daha görmedim.”

Fakat bira soğuktu ve yemek de güzeldi. Ailesiyle oturmuş yemek yiyen bir adamı görene kadar keyfi yerindeydi aslında. Harmon’ın eşi ve çocukları şu anda muhtemelen oğlunun futbol karşılaşmasındaydı. Ardı ardına oğlunun iki maçını da kaçırmıştı. Kendini beş para etmez bir baba gibi hissediyordu. Cecil aklını okuyor olmalıydı.

“Harmon, hadi birkaç fahişe bulalım. Onlar senin keyfini yerine getirir. Ve kaburganı da rahatlatır.”

Bölüm 18

Harmon Payne, Andy Prescott'un bürosunu Pazar günü de kapalı buldu çünkü Andy o sabah Russell Reeves'in listesinde bulunan sekizinci kadını da bulmak için birinci sınıfta San Diego'ya uçmuştu. Bu yüzden Harmon ve Cecil günlerini kaldıkları otelin barında büyük ekran televizyonda maç izleyerek geçirdiler.

"Harmon, burada yazana göre Congress Caddesi köprüsünün altında 1,5 milyon kuyruksuz yarasa yaşıyormuş ve sadece günbatımında ortaya çıkıyormuş. İzlemeye gidelim mi? İzlemesi harikaymış."

"Hayır."

"Lady Bird Johnson Yabani Çiçekler Merkezi'ne gidebilir miyiz?"

"Hayır."

"Meclis binası?"

"Hayır."

"Fakat eyaletin en büyüğüymüş?"

"Hayır."

"Peki şehirde Segway ile tur atalım o zaman. Bu eğlenceli olurdu."

"Hayır."

"En azından fahişe tutabilir miyiz?"

"Hayır."

Andy, La Jolla çevresinde yaşayan Sally Armstrong'u bulmak için bir Audi kiraladı.

Sally otuz sekiz yaşında, çekici, evli ve zengin biriydi; Pasifik Okyanusu'na bakan kocaman bir evi vardı. Biri on beş yaşında oldukça sağlıklı bir kızı ile on dokuz yaşında kol ve ayakları felçli bir oğlu vardı. On altı yaşındayken Jimmy Armstrong yeni Mustang'inin kontrolünü

kaybetmiş ve bir telefon kulübesine bindirmişti. Tekerlekli sandalyeye ömrü boyunca muhtaç olacaktı. Fakat alabileceği en iyi bakımı zaten alıyordu.

Russell Reeves'in parasına ihtiyacı yoktu.

Andy yol boyunca sürdü ve kasım ayı olmasına rağmen üzerlerinde bikinileri olan sarışın Californialı kızların patenle kaydıklarını gördü. Bir gece Del Coronado Hotel'de kaldı ve enchilades yedi. Sahilde yürüdü ve güneşin Pasifik Okyanusu'na batışını izledi. Hasta çocukları düşündü. Sekizde yedi. Bu hiç mantıklı değildi.

Sonraki sabah, Andy kot pantolununu ve spor ayakkabılarını giyip havaalanına bir taksiyle gitti. Austin Belediye Mahkemesi'ni aradı ve Yargıç Judith'in yardımcısına Russell Reeves'in işleri için şehir dışında olduğunu söyledi. Yardımcı bu pazartesi bakılacak olan davalarını ertelemek için istekli oldu. Andy Austin'e geri uçtu.

Andy Prescott'un uçağı Büyük Kanyon'un üzerindeyken, Dr. Glenn Hall, Russell Reeves'in Reeves Araştırma Enstitüsü'nde bulunan odasına girdi.

"DNA eşleşti," dedi. "Bu o."

Andy'nin uçağı saat üçte indi. Hemen Russell Reeves'i aradı ve Andy'nin ofisinde buluşmaya karar verdiler. Andy oraya vardığında siyah limuzin çoktan kapının önünde bekliyordu; fakat Ramon'un dükkanının önünde bir kalabalık vardı. Andy taksinin ücretini ödedi ve araçtan indi. Hızla kalabağın içine daldı ve insanları yararak ilerledi, Floyd T.'nin yerde kaldırımın üzerinde yattığını gördü.

"Floyd T.!"

Russell Reeves yanında diz çökmüş; Darrell ayakta duruyordu. Andy, Darrell'ı itti.

"Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim. Burada duruyordu sonra birdenbire yere yuvarlandı."

"Kalp krizi geçirdi, Andy," dedi Russell.

“Nefes alıyor mu?”

Russell Floyd T.’nin nabzını kontrol etti.

“Hayır.”

Ramon haç çıkardı.

“Lanet olsun.” Andy çevredekilere doğru haykırdı: “Suni teneffüs yapmayı bilen var mı?”

“Ben biliyorum.”

Russell, Floyd T.’nin çenesini aşağı doğru eğdi ve böylece hava yolunu düzleştirdi, sonra burnunu parmaklarıyla kapadı. Ağzını Floyd T.’ninkine dayadı. Yavaşça üfledi, bir defa, iki defa.

“Bay Reeves,” dedi Darrell, “ağzının nerelere değdiğini bilemezsiniz.”

Sonra doğruldu, ellerini birleştirdi ve Floyd T.’nin göğsüne bastırdı – “bir, iki, üç” – ve aynısını tekrarlamaya devam etti. Tekrar Floyd T.’ye suni teneffüs yaptı.

Doğruldu ve şöyle dedi: “Darrell, onu limuzine bindir.”

“Fakat Bay Reeves, daha yeni temizletmiştim.”

“Kaldır onu!”

Darrell diz çöktü, Floyd T.’yi kucakladı ve sanki minik bir bebekmiş gibi onu yerden kaldırdı. Floyd T.’yi limuzine taşırken Russell arabanın kapısını açtı. Darrell kucağında Floyd T. ile birlikte limuzinin içerisinde kayboldu. Darrell, Floyd T.’yi koltuğa yatırdı, sonra da sürücü koltuğuna geçti. Andy, Ramon’a dönüp bağırdı: “Onun alışveriş arabasını dükkana koy!” Sonra da Russell’ın ardından limuzine bindi.

Harmon ve Cecil sokağın karşısında Crown Vic marka arabalarında oturmuş olan biteni seyrediyordu.

“Dünyadan bir evsiz daha azalmış oldu,” dedi Harmon.

“Ömrüm boyunca bir limuzine binmedim,” dedi Cecil. “Bahse girerim muhteşemdir.”

“O dilenci için o kadar da eğlenceli değildir.”

Gün boyunca Andy Prescott’un bürosunu izlediler, fakat 15141/2’a ne gelen ne de giden oldu. Neredeydi bu herif?

“Prescott denen adamın neye benzediğini bile bilmiyoruz,” dedi Cecil.

“Bir avukata benziyor. Avukata benzer birini gördün mü?”

“Tüm şehirde normal görünümlü tek bir kişi görmedim, tabii limuzindeki o adam hariç. Sence o Prescott mu?”

“Limuzini ve koruması olan bir trafik cezası avukatı mı? Pek sanmıyorum, Cecil.”

“Doğru dedin.”

Limuzinin içinde, Russell Austin General Hospital’a gitmelerini emretti. Andy sırt çantasından cep telefonunu çıkarıp hastaneyi ararken Russell yaşlı adama suni teneffüs yapmaya devam etti. Hastaneye vardıklarında tüm doktorlar ve hemşireler girişte toplanmışlardı. Andy kapıyı açıp dışarı fırladı. O ve Darrell, Floyd T.’yi girişte bekleyen tekerlekli sedyenin üzerine koydular. Doktorlar ve hemşireler sanki içeri kaçak bir Meksikalı göçmen girmişçesine durmuş Floyd T.’ye bakıyorlardı.

“Hadi onu içeri götürün!” dedi Andy.

“O evsiz mi?” diye sordu bir hemşire.

“Evet. Ne olacak?”

“Ama biz özel hastaneyiz. Eğer sigortası yoksa onu devlet hastanesine götürmelisiniz.”

“O bir savaş kahramanı!”

“O zaman onu bir gazi hastanesine götürün,” dedi bir doktor.

“Nerede bu yer?”

“San Antonio’da.”

“Yani buradan 130 km. uzağa mı gidelim?”

Russell limuzinden indi.

“Onun sigortası var. Ben.”

Tüm hemşirelerin ve doktorların yüz ifadesi değişmişti.

“Bay Reeves,” dedi bir hemşire.

“Bu adamla ilgilenin.”

“Onu hemen acil servise götürün!” dedi doktor. “Derhal!”

Tüm sağlık birimi arı gibi çalışmaya başlamıştı. Biri sedyenin üzerine çıkıp Floyd T.’ye suni teneffüs yaparken diğerleri de sedyeyi otomatik kapıya doğru itti. Bir anda köşeyi dönüp kayboldular.

Otuz dakika sonra, Andy, Floyd T.’nin evraklarını doldurdu. Russell Reeves adamın mali sorumluluklarını alacağına dair imza attı ve bekleme odasına geçtiler. Beklemeye başladılar. Bu arada Jo’s’dan alınmış kahveleri içtiler. Russell, Darrell’ı alması için yollamıştı. Floyd T. acil bir bypass ameliyatına alınmıştı.

“Teşekkürler, Russell.”

“Güzel kahve.”

“Kahve için değil, Floyd T. için teşekkürler.”

“Biliyorum.” Russell başını sallamıştı. “Hastaneler. Burası kâr gütmeyen özel bir hastane. Yoksul insanlara ücretsiz baktıkları için vergi ya da ödemeleri zorunlu olan şeylerden muaf tutuluyorlar. Fakat ücretsiz bakmıyorlar. Fakirleri devlet hastanelerine postalıyorlar. Sigortası olmayan kişileri tedavi ettiklerinde sigortalılardan aldıkları paranın iki mislini alıyorlar.

“Neden?”

“Çünkü bunu yapabiliyorlar. Ve sigorta şirketleri de normal insanların alamayacağı indirimler talep ediyor.”

“Aynı tedavi için farklı insanlardan farklı paralar mı alıyorlar? Bu adil değil.”

“Hayır, Andy, değil. Vergi muafiyetleri fes edilmeli. Fakat devlet yasayı uygulayamıyor. Politikacılar işte. Ulusal sağlık politikasına karşı olmuştum ama artık bunun tek adil yol olduğunu biliyorum. Diğer türlü sadece benim gibiler tıbbi bakım alabilir. En azından sağlık sektörünü politika gibi değil de bir iş gibi yönetebilirdik. Amerikan devleti dünyanın en büyük ilaç müşterisi – çocuk bakımı, yaşlı bakımı, gazilerin bakımı – fakat ilaç şirketleriyle görüşüp asla indirim isteyemezler. Liste fiyatından satın alırlar. Ne kadar ahmakça değil mi? Fakat ilaç şirketleri politikacıların kampanyalarına bağışlar yapıyor böylece senato Amerikan vatandaşlarının aynı ilaçları Kanada’da daha ucuza almaları için gitmelerini yasal hale getiriyor.”

Russell sakinleşmek için bir süre bekledi.

“Pekala, bana sekizinci kadından bahset.”

Andy dosyayı müvekkiline uzattı. Russell, Andy’nin San Diego’da yaşayan Sally ve Jimmy Armstrong hakkındaki detaylı raporunu karıştırdı. Russell başını sallıyordu.

“On altı yaşında felç…tekerlekli sandalyeye mahkum olmuş.”

“Sekiz çocuktan yedisi, Russell.”

“Bu benim oğlum değil, Andy. Ve kız kardeşi de benden değil. Selly ile on iki yıl önce tanışmıştım.”

“Bir diğer evli kadın… sen evliyken beraber olduğun.”

“Boşanmıştı. Tekrar evlenmiş olmalı.”

Andy dosyada Sally Armstrong’un boşanmasından ve ikinci defa evlendiğinden dosyada bahsettiğini anımsadı.

“Bu çocukların hepsi hasta.”

“Çok fazla düşünüyorsun Andy. Hayat çok raslantısal. Acımasız raslantılar.”

“En azından Jimmy’ye çok iyi bakılıyor.”

“Gene de güven hesabına bir milyon göndereceğim. San Diego’ya uçup, parayı verebilirsin…Frankie Doyle’u bulduktan sonra.”

“DNA eşleşti mi?”

Russell Reeves başıyla onayladı: “O kız benden, Andy.”

“Natalie Riggs hamile mi?”

Tres’in suratı asıktı: “İki aylık, doktor söylemiş.”

Andy ve Tres, Güero’s’daki her zamanki masalarında oturuyorlardı. Dave çıplak yoga dersindeydi ve Curtis de akşam dersindeydi.

“Nasıl karşıladı?”

“Çok mutlu.” Tres omuz silkti. “Hormonlar onu bu hale getirmiş olmalı. O ve annesi, şu anda Neiman Marcus’da hamile kıyafetleri alıyorlar.”

“Muhtemelen iç çamaşırı giymeye başlayacaktır.”

“Evet, devasa iç çamaşırlar.”

“Lütfen bu kadar memnun olma, Tres.”

“Kameramanını da yanında götürdü.”

“İç çamaşırı almaya mı?”

“Haber için. Dediğine göre hamilelik ve anne olma sürecini en başından sonuna kadar çekecekmiş, başından sonuna gerçek zamanlı olarak.” Birasından bir yudum aldı. “Tabii ki bu evlenmemiz anlamına geliyor. Sağdıcım olacak mısın?”

“Bedava bira alacak mıyım?”

Corona’larından içtiler ve Tres’in bekârlığının son günlerinini onurlandırırcasına bir süre hayatı düşündüler.

“Dostum, vücudu çok güzeldi,” dedi Tres usulca, sanki ölmüş bir arkadaşından bahsediyordu.

“Tekrar eski haline dönecektir, Tres. Natalie doğumdan sonra şişman kalacak biri değil.”

“O da bunu söylüyor. Fakat onu dün gece çift porsiyon çikolatalı dondurmayı yerken görmeliydin.”

Bir diğer rahatsız edici sessizlik araya girdi, bu defaki Natalie’nin vücudu içindi. Sessizliği Tres bozdu.

“Floyd T. nasıl?”

“İyi. İki bypass ameliyatı geçirdi. Uyumaya ihtiyacı olduğunu söylediler, bu yüzden doğruca buraya geldim. Doktor en az bir hafta hastanede yatacağını söyledi.”

“Reeves onu limuzinle hastaneye mi götürdü? Tüm masrafları karşıladı ha öyle mi?”

“Ve ona suni teneffüs yaptı.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O cidden iyi bir adam, tıpkı söyledikleri gibi.”

“Evet, sanırım öyle.”

Tres ona doğru döndü.

“Öyle mi *sanıyorsun*? Konuş benimle dostum.”

Andy duraksadı sonra da devam etti: “Tres bunun hakkında tek kelime edemezsin, Natalie’ye bile.”

“Ne hakkında tek kelime bile edemem?”

“Olanlar ortaya çıkarsa Russell Reeves’in bana neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Üstelik Natalie bir gazeteci.”

“Natalie’nin onu takip etmesi için bir özel dedektif tuttuğumu öğrense bana neler yapacağını hayal edemiyorum. Şu anda Meksika sularındayız, dostum.”

Andy cesaret almak için birasından bir yudum aldı.

“Russell Reeves’in eski kız arkadaşlarını izliyorum. On yedi tane.”

“*On yedi* mi? İmkanı yok.”

“Hayır var. Tüm ülkeyi gezdim.”

“Bu yüzden mi bu kadar çok seyahat ediyordun?”

Andy başıyla onayladı: “İlk altı kadını kolayca bulduk.”

“Bulduk derken?”

“Ben ve şehir merkezinde bulunan eski bir FBI ajanı olan bir özel dedektif. Bana ismini Russell vermişti ama dedektif müvekkilimin Russell olduğunu bilmiyor. Neyse, onları bulduk ve Russell her birine birer milyon dolar verdi. İsmini gizli tuttu.”

“Neden?”

“İsmini bilmelerini istemiyor—”

“Hayır. Neden onlara para verdi?”

“Telafi etmek istediğini söylemişti. Çünkü onlara kötü davranmış ve onları terk etmiş.”

Tres başıyla onayladı. “Zengin-suçlu sendromundan muzdarip. Zengin bir pislik olduğu için suçluluk duyuyor bu yüzden para saçıyor. Zenginler arasında yaygındır… tabii benim için geçerli değil, çoğu zengin arasında yaygın.” Tres omuz silkti. “Kuşkusuz onun için bir milyon vermek bir dilenciye para vermekten farksız. Ya da sana.”

“Teşekkür ederim.”

“Yani avuç dolusu para veriyor. Peki sorun ne?”

“Yedinci kadını bulmak için epey zorlandık; adı Frankie Doyle. Bu yüzden son bulunduğu adres olan Boston’a gittim ve eski kocası ile konuştum. Adı Mickey. Kadını dövermiş, bu yüzden üç yıl önce kadın ondan boşanmış ve beş yaşlarındaki kızını da yanına almış. Montana’ya sonra da New Mexico ve şimdi de Buda’ya taşınmış.”

“Yolun sonundaki Buda mı?”

“Evet. Ve her seferinde adlarını değiştirmişler.”

“Mickey’den gerçekten korkuyor olmalı.”

“Belki. Fakat biz onu bulduk. Ya da Lorenzo buldu diyelim.”

“Neden FBI’dan olan o herif değil?”

“O kitaba uygun çalışıyordu.”

“Kadınla tanıştın mı?”

Andy başıyla onayladı: “Mickey dışında kimseyle çıkmadığını söyledi.”

“Yalan söylüyor.”

“Neden yalan söylesin?”

“Herkes yalan söyler.”

“Belki de.”

“Tamam, Mickey’den kaçıyor. Ve Reeves ona bir milyon dolar vermek istiyor. Hâlâ sorun ne anlamadım.”

“Russell kadının kızının ondan olduğunu söylüyor.”

“Vaay. Bir saniye. Nasıl ama?”

“Anlattığına göre Boston’da Massachusetts Teknoloji Enstitüsü’nde hocalık yaparken bir ilişki yaşamışlar. Dokuz yıl önce.”

“O zamanlar evliydi?”

“Ve bir de o kadın vardı.”

“Şimdi sorunu anladım, Russell Reeves’in gayri meşru bir çocuğu var. O kızın ondan olduğunu nereden biliyor?”

“DNA.”

“Kızın DNA’sını nasıl aldı?”

“O almadı.”

“Sen mi aldın?”

Andy başıyla onayladı.

“Nasıl?”

“Çöp kutusundaki yara bandından.”

Tres etkilenmiş görünüyordu.

“Kadın, çocuğunun babasının Reeves olduğunu biliyor mu?”

Andy omuz silkti: “DNA’yı almaya gittiğimde o ve kızı çoktan gitmişlerdi.”

“Neden?”

“Korkmuşlar.”

“Neyden? Ya da Kimden?”

“Bilmiyorum.”

“Yani Reeves eski kız arkadaşlarını bu kızı bulmak için mi arıyordu?”

“Evet… ya da başka çocuğu var mı onu bulmak için. Fakat asıl tuhaf kısım şu.”

Tres kahkaha attı: “Sanki anlattıkların çok normaldi?”

“Bulduğum sekiz kadından yedisinin tıpkı Russell gibi hasta çocukları vardı.”

“Nasıl hasta?”

“Kanser, felç, serebral palsi…Hasta olmayan tek çocuk ise—”

“Reeves’in gayri meşru çocuğu.”

Andy başıyla onayladı: “Fakat Russell onun hasta olabileceği için endişeli. Oğluna geçen kanserli genin ona da geçmiş olacağından korktuğunu söyledi.”

“Ölmek üzere olan oğlunun.”

“Kesinlikle. Dedi ki eğer kızda da varsa, bilim adamlarından gen tedavisi yapmalarını isteyeceğini söyledi. Kızın hayatını kurtarmak için.”

“Yani kadın Mickey’den kaçıyor….ya da birisinden…fakat kızının kanser olabileceğinden haberi yok… ya da olduğundan.”

Andy bir kez daha başıyla onayladı.

“Ve Russell onu bir kez daha bulmanı istiyor.”

“Evet.”

“Karmaşık.”

Sessizce oturdular ve biralarını bitirdiler.

“Tres, sana zengin adam sorusu sorabilir miyim?”

“Vergiden muaf devlet tahvili.”

“Russell Reeves zengin olduğu için mi karmaşık biri? Yoksa karmaşık olduğu için zengin?”

“O zengin çünkü gerçek bir dahi. Karmaşık bir hayat yaşıyor çünkü zengin olduğun zaman hayatın basit şeylerini kolayca halledersin. Faturaları ödemek için endişe duymazsın ya da ilaç giderlerini takmazsın ya da üniversite harcını dert etmezsin. Yani sen hayatı ilginç kılmak için karmaşık hale getirmedikçe hayat sıkıcı bir hal alır.”

“Teksas Üniversitesi güzeli ile evlenip yasak ilişki yaşamak gibi mi?”

Tres başıyla onayladı: “Pek çok zengin insan gibi o da kuralların onu kapsamadığını fark etti. İstediği her şeyi yapabilir. Tabii ki geçmiş her zaman gelip seni popondan ısıracaktır…tıpkı gayri meşru çocuğun olduğunu keşfettiğin gibi. İşte o zaman hayat karmaşık hale gelir.”

“Sen de mi böylesin?”

“Muhtemelen kırklı yaşlarıma geldiğimde öyle olacağım.”

Congress Caddesi’nde az farkla hızla gelen bir kamyon tarafından ezilmekten kurtulan bisiklet taksiyi izlediler.

“Bu çok fena olabilirdi,” dedi Tres. Andy’ye doğru döndü sonra da, “Dikkatli ol, adamım,” dedi.

Andy, arkadaşının ciddi ifadesine güldü.

“Tres, bu iş Yaramaz Şeylerin Tuhaflık Cetveli’nde on üzerinden onluk kabul ama tehlikede falan olduğumu sanmıyorum.” Bisiklet taksiyi işaret ederek konuştu: “Congress’de bu şeylerden biriyle gitmek çok daha tehlikeli.”

“Dünkü gazeteyi okudun mu?”

Andy başını hayır anlamında salladı: “San Diego’day- dım.”

Tres arka cebinden gazeteyi çıkardı ve bir sayfayı açtı. Sayfa masanın üzerine yayılmıştı. Gazetede New York’un Ithaca kısmında vurulup öldürülmüş olan Austin’li bir avukat hakkında bir haber vardı. Belli ki bir soygun olayıydı. Adam sadece kırk yaşındaydı.

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Haberin tamamını oku.”

Andy sesli okudu: “‘Laurence G. Smith, Rankin Edward & Phillips’in ortaklarından biriydi. Seçkin hukuk firmasının müşterileri arasında….Russell Reeves de bulunuyor.”’

Bölüm 19

Ertesi sabah Andy Prescott'un yaptığı ilk şey bisikletine atlayıp Güney Congress'e gidip en sevdiği özel dedektifin bürosunun önünde park etti ve içeri girdi. Lorenzo Escobar kullandığı diz üstü bilgisayarın üzerinden başını kaldırdı.

"Sakın bana onu kaybettiğini söyleme?"

"Korkarım ki."

Lorenzo'nun canı sıkılmış göründü.

"Ah, bu arada Maureen O'Malley Reeves'i kontrol ettim."

Andy, Lorenzo'dan Russell Reeves'in annesini araştırmasını istemişti. Bunu neden istediğinden emin değildi.

"Yasalara uygun yaşıyor. California'nın dışında okyanus manzaralı üst sınıf bir huzur evinde kalıyor. Burada bir oğlu var. Milyarder Russell Reeves."

Russell doğruyu söylemişti.

"Saçları ne renk?"

"Mavi."

Lorenzo bilgisayarını Andy'ye doğru çevirdi.

"Benim Batı Yakası'ndaki ortağım bu fotoğrafları çekmiş ve bana e-postayla yollamış." Monitörde dört yaşlı kadının bulunduğu bir resim vardı. "Sağdaki o."

"Kadının mavi saçları var. Hepsinin saçları mavi."

Lorenzo omuz silkti: "Yaşlı teyzeler bunu yaparlar. Beyaz Amerikalılar işte."

"Frankie Doyle'u tekrar bulmana ihtiyacım var."

"O bulunmak istemiyor."

“Onu bulmalısın.”

“Aynı ücrete ama?”

Andy başıyla onayladı. Lorenzo bilgisayarına geri döndü. Andy oturdu ve yerel gazetelere göz gezdirdi. On dakika sonunda, Lorenzo konuşmaya başladı.

“İşte bu kadar.”

Lorenzo bir kağıda bir şeyler karaladı ve Andy’ye uzattı.

“İşte onun yeni adresi.”

Andy arkasını dönmüş gidiyordu ki Lorenzo’nun sesi onu durdurdu: “Sence bir şey unutmadın mı?”

“Dönünce paranı vereceğim.”

Lorenzo anahtarlarını aldı: “Ben seni götürürüm.”

Lorenzo Escobar 2005 model siyah bir Cadillac Escalade kullanıyordu. Camları siyahtı ve döşemesi de tamamen siyah deriydi. Arabada yirmi üç yaşındayken bir hayranı tarafından öldürülen Latin şarkıcı Selena’nın şarkıları çalıyordu. Lorenzo, önce Andy’yi 9,999 doları için bankaya sonra da Austin’in 50 km güneyinde bulunan San Marcos’a götürdü.

San Marcos, Teksas Devlet Üniversitesi’nin mekanıydı ve burada otuz bin üniversite öğrencisi vardı. Eğer genç ve kalabalıkta kaybolmak istiyorsanız burası oldukça uygundu. İki gün önce Frankie Doyle gerçek adıyla burada bir apartman kiralamıştı. Bir kira sözleşmesi imzalamış; ev sahibi tarafından alınan belge kredi onayına yollanmıştı.

“Sözleşmedeki ince yazıları okumamış olmalı,” dedi Lorenzo. “Akıllı kızdı hâlbuki. Onu bu şekilde bulacağımızı bilmeliydi.”

Lorenzo talep edilen kredi raporları üzerinden ev sahibinin talebini bulmuş bu sayede kasabaya giden anayol olan Aquarena Kaynak Suları Yolu üzerindeki adresi ele geçirmişti. Son üç yıldır Frankie Doyle’un kredi hesaplarındaki ilk hereketti bu. Çaresiz durumda olmalıydı.

Yaşadığı yeri bulmuşlardı ama hangi apartman olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden Lorenzo yöneticinin bürosunun önünde durdu ve içeri girdi. Geri döndüğünde bunu da öğrenmişlerdi: “621 numara. Üst kat.”

“Nasıl oldu da yöneticiden—”

Lorenzo ona imalı bir bakış atmıştı.

“Boşver.”

621 numaralı apartmanı bulana kadar otoparklarda gezdiler. Frankie’nin eski Toyota’sı görünürlerde yoktu. Bu yüzden park edip beklediler. Frankie Doyle yalan söylemişti; DNA eşleşmişti. Kızın babası Russell Reeves’di. Ve eğer babanın yapacağı gibi kızını bulup, kanserli gen için test yapıp hayatını kurtarmak istiyordu. Bunda ne sorun vardı ki? Hiç. Hiçbir sorun yoktu.

Öyleyse neden Andy gece boyunca uyuyamamıştı?

Toyota yaklaşıp Frankie ve kızıl saçlı kızı arabadan indiklerinde Andy ve Lorenzo koltuklarında saklandılar. Frankie sigara içiyordu. Lorenzo torpido gözüne uzandı ve bir gözlük çıkardı. Gözlüğü gözüne taktı ve usuldan bir ıslık öttürdü.

“Güzel bir hanım. Üstelik iç çamaşırı da giyiyor.”

“Ne, gözlüklerle içini görebiliyor musun?”

“Bunlar eğitimli gözler. Neyse, müvekkilin bu kadını mı istiyor?”

Andy başıyla onayladı.

“O kadın gerçekten onu istemiyor.”

Merdivenlerden çıkan Frankie ve kızını izlediler.

“Eve gidebilir miyiz artık?” dedi Lorenzo.

Park yerinden uzaklaşırken Andy son bir defa geriye doğru döndü ve Frankie’nin merdivenlerde durmuş etrafa bakındığını gördü.

“Harmon, bu gece Sixth Sokağı’na gidebilir miyiz? Canlı müzik varmış.”

“Radyo dinle.”

Andy Prescott’un bürosunun önünde parketmiş Crown Vic marka arabalarında oturuyorlardı. Harmon’ın cep telefonu çaldı. Arayan numaraya baktı ve telefona cevap verdi.

“Evet, patron?”

“Harmon, onun ev adresini bulduk. Prescott’un.”

“Neden bu kadar zaman aldı?”

“Kiralık bir ev.”

“Oldukça başarılı bir avukat olmalı.”

Harmon adresi yazdı ve telefonu kapadı.

“Hadi gidelim.”

Cecil motoru çalıştırdı ve gaza bastı.

Lorenzo, içinde iki beyaz adamın bulunduğu siyah Crown Vic Andy’nin bürosunun önündeki park yerinden çıkmasını bekledi; onlar çıktığında yerlerine girdi.

“Teşekkürler,” dedi Andy.

“Bisikletine ne olacak?”

“Sonra gelir alırım.”

Andy arabadan indi ve bürosunun merdivenlerinden yukarı çıktı. Russell’ı San Marcos’dayken aramıştı. Birkaç dakika sonra, müvekkili geldi. Russell Reeves gelince oturmadı.

“Onu buldun mu?”

Andy başıyla onayladı. “San Marcos’da.”

“Adresi ne?”

Andy bir kağıda Frankie Doyle’un adresini yazdı. Russell kağıda uzandı. Andy bir an tereddüt etti – nedenini bilmiyordu – sonra da müvekkiline

verdi.

“İyi iş, Andy. Buradan bulurum onu. Floyd T. nasıl?”

“O iyi. Ne yapacaksın?”

“Faturalarını ödeyeceğim.”

“Hayır. Frankie’yle yani?”

“Kızımın hayatını kurtarmaya çalışacağım.”

“Eğer o gen varsa yani?”

“Evet.”

“Eğer DNA doğruysa?”

“DNA asla yalan söylemez, Andy.”

Russell paltosunun cebine elini soktu ve bir zarf çıkardı. Andy’nin oyun masasının üzerine koydu ve dışarı çıktı. Andy zarfı açtı ve ‘Andrew Paul Prescott’ adına yazılmış 25,000 dolarlık çeki çıkardı. Sanki Frankie Doyle’u satmıştı.

Pencereye doğru döndü ve dışarı baktı; Russell limuzinine biniyordu. Andy’ye doğru baktı ve ona el salladı. Andy siyah limuzinin gidişini seyretti. Sonra da alt kata dövme salonuna indi. Ramon masasında düşüncelere dalmış oturuyordu.

“Ramon, arabanı ödünç almalıyım.”

Ramon elinde bir not defteri tutuyordu.

“Andy, Floyd T.’nin karaladıklarını daha evvel okumuş muydun hiç? O gerçekten iyi. Bu hikaye o Vietnam—”

“Ramon, araban.”

“İmkansız adamım.”

“Bu acil.”

Ramon ayağa kalktı: “Ben sürerim.”

Dört sokak kuzeyde Harmon, Newton Sokağı'nın küçük bir evinin kapısını çalıyordu. Cevap veren yoktu.

"Andy'yi mi arıyorsunuz?"

Tatlı küçük bir kırma köpekle geniş yolda yürüyen bir kadın orada dikiliyordu. Haormon kadına gülümsedi.

"Evet, efendim."

"Artık burada yaşamıyor."

"Şimdiki adresini biliyor musunuz?"

Hayır anlamında başını salladı. "Şehir merkezinde üç katlı bir evde kalıyor, ama adresini bilmiyorum. Üzgünüm."

Harmon ve Cecil, Crown Vic marka arabalarına doğru yürüdüler ama Harmon durdu ve aşağıya baktı. İç geçirdi.

"Cecil, ne giyiyorsun böyle?"

"Kovboy çizmeleri. Sevdin mi?"

"Hayır."

"Onları Prescott'un ilerisindeki ikinci el mağazasından aldım."

"Bu çizmeler başka birine mi aitti?"

"Evet. Çoktan eskimişler bile."

"Çünkü zaten başkasının ayakları içine girmişti."

Cecil omuz silkti: "Yani?"

"Yani hastalık taşıyor olabilirler."

"Çizmeler mi? Ne gibi?"

"Mantar gibi."

"Ayaklarım kaşınıyor."

“Tam isabet.”

Yarım saat sonra Ramon sarı Corvetti, San Marcos’da 621 numaralı apartmanın önüne park etti. Andy, Toyota’yı göremedi, bu yüzden arabadan indi ve merdivenlerden çıktı. Kapıyı çaldı ama cevap veren olmadı. Pencereden içeri baktı fakat kimseyi göremedi. Ramon’un yanına geri döndü.

“Hadi yöneticinin bürosuna gidelim.”

Andy, büroya gittiğinde yönetici televizyonda bir şov programı izliyordu.

“Frankie Doyle’u arıyorum.”

“Popüler bir kız. Gitti.”

“Taşındı mı?”

“İki gün için bir aylık kira vermişti.”

“Nereye gitti.”

“Giderken adres bırakmadı.”

Cecil, Crown Vic’i Güney Congress Caddesi’nde 15141/2 numaranın tam önüne park etti. Dilenci yoktu, ışıklar sönmüştü ve dövme dükkanı da kapalıydı.

“İnsanlar burada nasıl geçiniyor?” dedi Cecil. “Ve biz de neden ekonomimiz rezil durumda diyoruz. Kimse çalışmak istemiyor.”

“Meksikalılar dışında kimse.”

“Ve bir de biz.”

“Bizler şanslıyız, Cecil. Çoğu erkek nefret ettiği işlerde çalışmak zorunda. Babam öldüğü güne kadar leş gibi kokan bir fabrikada çalıştı. Fakat sen ve ben, ne bir büroya ne de fabrikaya çakılıp kalmak zorunda değiliz. Dışarıda olup, yapmaktan zevk aldığımız şeyi yapmalıyız. Ve böylesi harika bir yaşam için dua etmeliyiz. Bunları söyleyecek çok fazla erkek bulamazsın.”

“Haklısın, Harmon. Bazen işe öylesine gömülüyoruz ki bir adım uzaklaşıp ne kadar şanslı olduğumuzu göremiyoruz. Oldukça da başarılıyız.”

“Buna şükret, Cecil.” Bir an duraksadı ve devam etti, “Şimdi hedefimizi öldürelim ve sonra da ailemizin yanına geri dönelim.”

Ramon, Andy’yi Lorenzo’nun ofisinde bıraktı. Andy bisikletini aldı ve Floyd T.’nin yanına gitti. Yaşlı adam özel odasında rahatça yatmış televizyon izliyordu. Saçları kesilmiş ve traş edilmişti. Floyd T. bir zamanlar yakışıklı bir adamdı.

“İyi misin, Floyd T.?”

Floyd T. omuz silkti: “Kalp ameliyatı geçirmiş bir evsiz için fena değil.”

Andy sırt çantasından Floyd T.’nin not defterini çıkardı ve ona uzattı.

“Bunu istersin diye düşünmüştüm.”

“Teşekkürler, Andy. Anılarıma ihtiyacım vardı. Ah, bu arada cumartesi günü seni arayan iki kişinin geldiğini söylemiş miydim?”

“Hayır. Ne istiyorlardı?”

“Seni. Buralı değillerdi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Parlak takım elbiseler ve komik aksanlı konuşmaları vardı.”

“Yabancılar mıydı?”

“Evet. Belki New York’dan.” Floyd T. televizyonu gösterdi. “Reeves’in bağışladığı paralardan bahsediyorlar. O iyi bir adam. Oğluna çok yazık.”

Andy başıyla onayladı: “O iyi bir çocuk.”

“Biliyorsun, Andy, evsiz olmak görünmez olmak demektir. İnsanlar sanki sen orada yokmuşsun gibi konuşur.”

“Ve?”

“Ve senle Russell’ın odanda konuştuklarınızı duydum. Pencereni açık bırakmıştın. Andy, buna pek inanmadım.”

“Ne?”

“On yedi kız arkadaş. Onları bulmak için seni ülkenin dört bir yanına yollaması ve onlara bir milyon vermesi. Erkekler bu tarz şeyler yapmaz.”

“Hepsini duydun mu?”

“Pencerenden sadece birkaç metre aşağıdayım.”

“Yani?”

“Yani Russell iyi bir adam, Andy. Fakat iyi adamlar bazen yollarını kaybederler. Savaşta gördüm bunu; arkadaşlar her devriyede keskin nişancılar tarafından vurulurdu, kim yaptı asla bulamazdık bile, her geçen gün baskı daha da artardı; akıl yoldan çıkabilir. Bunu askerlerin gözlerinde gördüm, Andy, askerler neredeyse delirmişlerdi. Ve bu olduğunda iyi adamlar kötü şeyler yapabilir.”

“Russell öyle biri değil.”

“Her insan öyledir… yeterince baskı kurulursa öyle olur. Bizler yeterince çaresiz duruma düşersek hepimiz yoldan çıkabiliriz. Televizyonda oğlu hakkında konuşurken bunu onun gözlerinde gördüm. Bunu kendi gözlerimle gördüm, Andy.”

“Russell hayatını kurtardı, Floyd T.”

Floyd T. başıyla onayladı.

“Ve ben de şimdi seninkini kurtarmaya çalışıyorum.”

Andy asansöre doğru yürüdü, sonra da düğmeye bastı. Kapılar açılıp Russell Reeves dışarı çıktığında Floyd T.’nin dediklerini düşünüyordu.

“Russell.”

“Andy.”

“Floyd T.’yi ziyarete gelmiştim. Sen burada ne…Zach?”

Russell başıyla onayladı. “Durumu ağırlaştı.”

“Onu görebilir miyim?”

“Tabii. Benimle gel.”

Üst kata kanser hastalarının yattığı koğuşa çıktılar ve koridoru geçtiler. Andy, Russell’ı odaya kadar izledi. Zach yatakta oksijene bağlanmış şekilde yatıyordu, bedeninden bir sürü kablo çıkıyordu ve bir makineye bağlanmıştı.

Lanet olsun.

Çocuk gözlerini açtı.

“Merhaba, baba. Selam, Andy.”

Sesi öylesine cılızdı ki.

“Selam adamım,” Russell bunu söyledikten sonra ilerledi ve hasta gözlem dosyasına baktı.

“Merhaba, dostum,” dedi Andy.

Zach zorlukla kolunu kaldırdı ve Andy’ye uzattı, elini yumruk yapmıştı. Andy ile yumruklarını tokuşturdular.

“Baba?”

“Evet, Zach?”

“Andy ve ben konuşabilir miyiz? Yalnız? Sadece bir dakikalığına.”

Russell oğluna sonra da Andy’ye dönüp baktı.

“Tabii ki adamım.” Dışarıya doğru çıkmak üzere yürüdü ama durdu. “Andy, yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Teşekkürler. Tokum.”

Russell çıktıktan sonra Andy konuştu, “Dostum, ne oldu?”

“Kan değerlerim gene berbat oldu.”

“Hey, yakında iyileşeceksin, sonra Guitar Hero’da kapışacağız.”

Zach başıyla onayladı.

“Nasıl bir şey, Andy?”

“Ne nasıl bir şey?”

“Bir kızı öpmek.”

“Bir kızı öpmek mi? Bu da nereden çıktı şimdi?”

Zach duvarda asılı olan televizyonu işaret etti. Disney kanalında bir gençlik programı vardı.

“Bir kızı öpeceğimi hiç sanmıyorum,” dedi Zach.

“Dostum, canlarına okuyacaksın.”

Zach başını salladı.

“Ailem benimle o konu hakkında konuşmuyor.”

“Kızları öpmek hakkında mı?”

“Ölüm hakkında.”

Andy yatağın kenarına oturdu.

“Aptal değilim Andy. Doktorların konuştuklarını duyuyorum. Kanser ne biliyorum. Başka biriyle konuşmalıyım.”

“Seninle bundan bahsedelim.”

“Acıyor mu?”

“Hayır. Doktorlar acımamasını sağlıyor.”

“Babamdan senin babanın da ölmek üzere olduğunu duydum.”

Andy başıyla onayladı. “Karaciğer nakline ihtiyacı var.”

“Umarım iyileşir.”

“Umarım.”

“Sence ölü insanlar etrafta olmaya devam ediyor mu, yani bilirsin bir yerlerde yaşıyorlar mı? Böylece aileleri onları hâlâ hissetmeye devam ediyor mu?”

“Umarım.”

“Ben de.”

Uzun süre hayattan ve ölümden bahsettiler. Andy, Zach’in odasından çıktığında, Russell Reeves yüzünü ellerinin arasına almış plastik bir sandalyede oturuyordu. Başını kaldırdı.

“Teşekkürler Andy.”

Andy gözyaşlarını sildi. Russell onu asansöre kadar götürdü. Aşağı düğmesine bastı. Asansör geldi ve Andy bindi. Asansörün kapıları kapanırken, Russell elini araya koydu ve kapılar tekrar açıldı.

“O gitti, Andy. Frankie Doyle.”

“Biliyorum.”

“Bul onu Andy. Böylece kızımın sonu da oğlumunki gibi olmasın.”

Bölüm 20

Andy ertesi sabah özel dedektifinin bürosuna gitti ve Lorenzo Escobar'ı ayağındaki siyah kovboy çizmelerini masaya dayamış şekilde arkasına yaslanmış ve ellerini başının arkasında birleştirmiş bir halde buldu. Televizyon izliyordu. Ekranı gösterdi.

"Bugüne kadar gördüğüm en güzel hamile kadın o."

Natalie Riggs devlet hastanesinin doğum ünitesinden canlı yayın yapıyordu. Arkasında sanki kundaklanmış gibi görünen bir düzine Latin bebeğin yattığı yeni doğan ünitesinin camdan kapısının önünde duruyordu. Karnı henüz belirgin değildi; dar elbise içerisinde karnı hâlâ oldukça güzel görünüyordu. Lorenzo doğruldu ve ekranı işaret etti.

"Gördün mü? İç çamaşırı giymiyor."

Bir kez daha baktı ve sonra televizyonu kapattı ve Andy'ye doğru döndü.

"Onu gene mi kaybettin?"

Andy başıyla onayladı: "Onu bulmalıyım."

"Müvekkilin için mi yoksa senin için mi?"

"Müvekkilim ödüyor."

"Aynı ücret mi?"

"Evet, ama her neredeyse beni oraya götürmelisin."

"Anlaştık."

Lorenzo bilgisayarının başına geçti ve klavyede yazmaya başladı.

"Bu defa kolay olmayacak çünkü senin kız oldukça akıllı. Onu kira sözleşmesi imzaladığında kredi onayı sayesinde bulduğumuzu biliyor. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktır. Kira sözleşmesi yapmayacağı bir yerde kalacaktır."

"Bir otelde?"

“Belki. Fakat genelde kredi kartıyla çalışırlar ve bu sayede onu bulabileceğimizi biliyor. Hem kızı yüzünden orada kalmayacaktır. Yani biraz daha anne-kız kalabilecekleri ve nakit ödeyecekleri bir arıyor.”

“Yatak ve kahvaltı veren pansiyonlar.”

“Bingo.”

“Lorenzo, Austin’de Hill Country’nin dışında böyle üç yüz tane yer var.”

“İşte sorun da bu.”

Lorenzo keçisakalını sıvazladı, düşünceli olduğu belliydi. Bir süre sonra konuştu. “Boston’dayken annesini her gün aradığını söylememiş miydi?”

“Her gün.”

“Cep telefonuyla mı?”

“Telefon kartıyla.”

“Akıllı kız. Fakat artık işe yarar bir şeye sahibiz. Boston bilgilerini anımsa ve annesinin telefon numarasını bul. Kaydedilmiştir bu görüşmeler.”

“Neden?”

“Çünkü o yaşlı bir kadın.”

“Hayır. Neden onun numarasını istiyorsun?”

“Telefon şirketinde çalışan bir arkadaşım var da o yüzden.”

Frankie Doyle Teksas saatiyle dokuzda Boston’da bulunan annesini aradı. Teksas saatiyle saat on birde Lorenzo Escalada marka arabasını Gruene, Teksas’ta bulunan yatak ve kahvaltı üzerinden ücretlendirilen Gruene Mansion Inn’in önüne park etti. Frankie burada bulunan telefondan kartla arama yapmıştı.

Gruene, Teksas 35 numaralı karayolunun hemen dışında Austin ile San Antonio’nun ortasında bir yere kurulmuştu. Bir zamanlar gerçek bir kasaba olan yer, Büyük Buhran zamanında hayalet bir kasabaya dönüşmüştü. Bugün ise Guadalupe Nehri’ne giden turistler için yemek yiyecek ve

kalacak yer sağlayan, hatıralıklar ve antikalar satan bir yere dönüşmüştü. İnsana sanki bir film seti gibiymiş gibi geliyordu.

Fakat kasabada otantik olan bir yer vardı; Gruene Salonu. Burası 1800’lü yılların sonunda kurulmuş bir meyhaneydi ve Büyük Buhran’dan kapanmadan ayakta kalmayı başarmış ve Bo Diddley, Jerry Lee Lewis, Kris Kristofferson ve Paul Prescott gibi şarkıcılara ev sahipliği yapmıştı. Andy, babası sahnedeyken annesinin kucağında uyukladığı o geceleri anımsadığında Lorenzo onu dürttü.

“Bu o.”

Frankie Doyle ve kızı pansiyondan dışarı çıktı. Frankie durdu ve bir sigara yaktı. Andy, Escalade’den indi ve onlara doğru gitti. Frankie ağlamış gibi görünüyordu. Kadın onu gördüğünde omuzları çöktü. Adam gülümsemeye çalıştı.

“Bunlar sağlığın için zararlı.”

“Sağlığıma zarar veren sensin. Sen ortaya çıkana kadar sigarayı bırakmıştım.”

“Ya. Üzgünüm.”

Sigarasından derin bir nefes aldı, verdi: “Benden ne istiyorsun?”

“Frankie seninle konuşmalıyım, yalnız.”

Kadın iç geçirdi, sonra da kızına doğru dönüp şöyle dedi, “Tatlım hadi bir dakikalığına şu bankta otur.”

Kız gitti.

“Frankie, bana yalan söyledin.”

“Ne hakkında?”

“Barda tanıştığın biriyle çıkmadığın hakkında.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Andy kızını gösterdi: “O.”

“Ne olmuş kızıma?”

“O, onun kızı?”

“Kimin?”

“Müvekkilimin.”

“Bana bir milyon dolar vermek istiyor sanıyordum.”

“Çocuğunu arıyordu.”

“Bir psikoloğu arasa daha iyi olacak.”

“Frankie, kızın kanser geni taşıyor olabilir.”

“Kanser geni mi?”

“Evet. Müvekkilim bir taşıyıcı. Oğluna oldukça nadir görünen bir hastalığa neden olan kanser genini geçirdi. Senin kızına da geçirmiş olabilir. Frankie kızın ölebilir.”

Frankie Doyle bu haberden çok da etkilenmişe benzemiyordu.

“O ölmüyor. Kanser geni falan da yok.”

“Olabilir.”

“Olamaz.”

“Çünkü babası o değil.”

“Neden gene kaçtın?”

Frankie’nin gözleri çöp kutusuna kaydı.

“Bizi San Marcos’da mı gördün?” dedi Andy.

Kadın başıyla onayladı.

“Frankie, Mickey yüzünden mi? Ondan mı kaçıyorsun?”

“Andy…Mickey öldü.”

“*Ne*? Nasıl?”

“Birisi kafatasını parçalamış bar çıkışı. Bu sabah annemi aradım, o söyledi. Beyninin ona oyun oynadığını sandım önce bu yüzden internete girdim ve Boston gazetesine baktım. Doğruydu.”

Önce Austinli bir avukat ve şimdi de Mickey Doyle. Ortak ne yanları vardı? Russell Reeves. Ve Hollis McCloskey kullanıldığını düşündüğünden işi bıraktı…Andy de kullanıldığını düşünüyordu.

“Frankie, Russell Reeves’i duydun mu hiç?”

“Hayır.”

“O bir milyarder.”

“Müvekkilin o mu?”

“Evet.”

“Ve kızımın babası olduğunu söylüyor?”

“DNA bunu doğruladı.”

“Ne DNA’sı.”

“Kızının.”

“Nasıl?”

“Çöpündeki yara bandından.”

Kadın birden gözlerini kısarak ona baktı.

“Andy, artık gelecekler.”

“Kimler?”

“Müvekkilin. Mickey’yi öldürenler.”

“Russell Reeves bir katil değil. O sadece zengin.”

Andy’ye sanki bir moronmuşçasına baktı. Belki de öyledir diye aklından geçirdi.

“Gerçekten ne olduğu konusunda ufacık bi fikrin yok değil mi?”

“Ne hakkında?”

Kadın sigarasını attı ve kızına doğru döndü.

“Hadi, Jessie gidiyoruz.”

Kızının elini tuttu ve hızla uzaklaşmaya başladı. Andy arkalarından koştu.

“Nereye gidiyorsun?”

Daha hızlı yürümeye başlamışlardı.

“Müvekkilinden saklanabileceğimiz bir yere.”

“Ondan neden saklanıyorsun ki?”

“Çünkü kızımın babası o değil.”

“Neden böyle bir şey için yalan söylesin ki? Eğer kızın ondan değilse neden öyle olduğunu düşünüyor?”

“Andy, Russell Reeves kim bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım, onunla bir ilişkim de yoktu. Kızımın babası o değil, ona kanser falan geçirmedi. Kızım ölmüyor.”

“Öyleyse neden ona yardım etmek istiyor?”

“İstemiyor.” Kadın aniden durdu. “Andy, yara bandındaki kan… bana aitti.”

Kızını pansiyona doğru çekiştirdi. Andy onları takip etti.

“Bekle, Frankie!”

“Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok.”

Andy arkasından koştu ve kadını kolundan yakaladı.

“Ne Frankie? Ne yaptım ben?”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

“Frankie, Russell ile konuşacağım bunu.”

“O geliyor, Andy.”

“Frankie, yardım etmeme izin ver.”

“Yeterince ettin zaten.”

Andy Prescott kolayca korkan biri değildi ama şimdi korkmuştu. Çünkü kadın da korkuyordu. Bunu onun yüzünde görmüştü.

“Frankie, kalabileceğiniz güvenli bir yer biliyorum.”

Paul Prescott kuşların çatının üzerinde viyakladığını duyduğunda öğle yemeğini hazırlıyordu. Birisi ana kapıdan geliyordu. Evin ön kapısına doğru gitti adam. Küçük bir araba yaklaşıyordu. Araba tanıdık gelmemişti, bu yüzden av tüfeğini aldı ve fişekleri sürdü. Sonra da verandaya çıktı.

Henüz ikindi olmuştu.

Max sanki orası işgal ediliyormuşçasına hınçla havlayarak arabayı kovaladı. Otomobil durdu ve Paul aşağıya indi. Andy eğildi ve köpeğini sevdi; ona kızıl saçlı bir kız da katıldı. Araçtan genç bir kadın da inmişti. Oğlu ayağa kalktı ve verandaya doğru yürüdü.

“Arabayı tanımadım,” dedi Paul.

Tüfeği boşalttı ve fişekleri gömlek cebine koydu ve düğmesini kapadı.

“Baba, bu Frankie ve kızı Jessie. Birkaç günlüğüne kalacak yere ihtiyaçları var.”

“Tabii, hoş geldiler.”

“Teşekkürler. Frankie, babamla tanış, Paul Prescott.”

“Merhaba, Bay Prescott,” dedi kadın ama bakışları adamın turuncu ten rengine takılmıştı.

“Paul de. Sarılık işte. Karaciğerim kötü durumda.”

“Nakil için bekliyor,” dedi Andy.

“Aç mısınız? Yemek için atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştım. Kızın ızgara peynirli sandeviçten hoşlanır mı?”

Jessie koşarak geldi.

“Izgara peynire bayılır.”

Paul kapıyı Jessie ve annesi için açık tuttu.

“Hadi, Max yoksa öğle yemeğini kaçıracaksın.”

Max hızla verandanın merdivenlerinden çıktı ve eve girdi. En son eve giren Andy oldu. Paul oğlunu durdurdu.

“Neler oluyor, Andy?”

“Haklıydın. Reeves için çalışmak iyi değildi.”

“Başın belada mı?”

“Belki.”

“Kanunlarla mı?”

“Henüz değil.”

“Peki ya onlar?”

“Kaçıyorlar ama kanundan değil.”

“Öyleyse kimden?”

“Önce bendendi. Şimdiyse Russell Reeves’den.”

“Müvekkilinden mi?”

“Aynen.”

“Ve şimdi de onları saklıyorsun öyle mi?”

“Aynen.”

“Bu avukatların ‘çıkar çatışması’ dedikleri şey değil mi?”

“Aynen.”

“Bu hiç iyi değil.”

“Kesinlikle.”

Paul prescott sakalını sıvazladı ve şöyle dedi: “Hadi onlara yiyecek bir şeyler ve bir yatak hazırlayalım. Arabayı ambara çek, sonra bunu hallederiz.”

“Teşekkürler baba.”

65 km. kuzeyde, Harmon Payne ve Cecil Durant, Güney Congress caddesi boyunca yürüyüp yolda gördükleri tuhaf tiplere Andy Prescott’u tanıyıp tanımadıklarını soruyorlardı. Herkes hayır cevabını veriyordu, bu Harmon’ın canını sıkmıştı çünkü yalan söylediklerini biliyordu. Fakat şoförü yanında bir çocuk gibi ıslık çalıyordu, bu kesinlikle tek bir şeye dalaletti.

“Dün gece bir fahişe tuttun değil mi?” dedi Harmon.

“Belli mi oluyor?”

“Muhtemelen birkaç hafta içerisinde belli olur.”

İsmi Jo’s olan ayaküstü bir kahveciye uğradılar ve pencereden birer latte ve etli sandeviç sipariş ettiler.

“Andy Prescott’u tanıyor musun?” Harmon orada çalışan Meksikalı çocuğa sormuştu bunu pencereden.

“Andy Prescott? Hayır. Hiç duymadım.”

Çocuk hiç de ikna edici değildi.

Yiyeceklerini aldılar, fakat Harmon yolun karşısında duran çıplak popoyu gördüğünde tüm iştahını kaybetti. Çıplak bir erkek poposu. Congress Caddesi’nin kaldırımında duruyordu. Arkalarından Meksikalı çocuk şöyle dedi: “Bu Queen Leslie. Yerel bir ünlüdür.” Queen Leslie, Harmon’dan daha yaşlıydı, aklar düşmüş olan darma dağınık kıvırcık saçını atkuyruğu yapmıştı. Aynı şekilde gri bir keçisakalı vardı; pembe bir tanga, siyah bir sütyen ve koşu ayakkabıları vardı üzerinde.

Cecil homurdandı: “Sence o halde gerçekten koşuya mı çıkmış? Görünüşe göre poposu bir hayli aşınmış.”

Harmon’un cep telefonu çaldı. Arayan numaraya baktı ve cevap verdi: “Merhaba, tatlım.”

Cecil, açık açık Harmon’un konuşmasına kulak misafiri olmak istemediğinden birkaç adım uzaklaştı. Fakat yine de Harmon’un söylediklerini duyabiliyordu.

“Evet, neredeyse halletmek üzereyiz…birkaç gün daha…maçı cumartesi günü mü? Öğlen mi?...Bilemiyorum, bu iş oldukça çetin…Tabii, bana ver onu…N’aber küçük adam, nasıl gidiyor?...Üç gol demek, bu harika…Orada olabilmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum…Seni seviyorum, kardeşlerine de söyle onları da seviyorum…Görüşürüz.”

Harmon iş seyahatlerini çocuklarının sportif aktivilerinin tarihine göre ayarlamaya çalışırdı. Dört çocuğu vardı ve bu hiç kolay olmuyordu fakat nadiren maçları kaçırdığı olurdu. Harmon ona doğru döndüğünde Cecil bir gün Harmon kadar iyi bir baba olmayı hayal ediyordu.

“Cecil, bu herifi mümkün olduğunca hızla bulmalıyız. Bu manyakların arasında çakılıp kaldım ve oğlumun maçını kaçırdım; oldukça öfkeliyim.”

Andy Frankie’nin eşyalarını merdivenler yukarı, kalacağı odaya taşıdı. Odanın havalanması için camı açtı.

“Geceleri çok güzeldir, doğanın sesleri ve körfezin kokusu odana dolar. Banyo koridorun sonunda. Havlu, diş macunu, neye ihtayacın olursa orada var.”

“Baban bir harika.”

“Onu severim.”

“Karaciğer naklinin ne zaman yapılması lazım?”

“En kısa sürede.”

“Tenini sevdim.”

Paul Prescott küçük kıza devekuşlarının nasıl evcil hayvanlar olduklarını gösteriyordu.

“Ah, yaşlı bir balkabağına benziyorum.”

Körfeze doğru yürüdüler. Kız ona yolculuklarından ve değiştirdikleri isimlerinden bahsetmişti. Adam da ona annesi odaya yerleşirken devekuşlarını ve körfezi göstermeyi önermişti.

“Sen şanslı bir kızsın, Jessie. Tüm yaşamım boyunca aynı ada saplanıp kaldım ben.”

“Esmeralda en sevdiğim isimdi. Esmeralde Bustamante.”

“Neden?”

“İsmimi söyleyince sanki şarkı söylüyormuşum gibi oluyordu.”

Paul şarkı söylemeye başladı: “Esmeralda, Esmeralda, benim tatlı Esmeraldam…Haklısın şarkı gibi. Şarkı söylemekten hoşlanır mısın?”

“Bu benim hayalim. Tıpkı Carrie Underwood gibi bir country şarkıcısı olmak istiyorum.”

“Pekala, o küçük kız şarkı söyleyebiliyor. Ya sen?”

Frankie, “Burada olmak çok hoş,” dedi.

Dışarı çıkmış Andy’nin babasını ve kızını arıyorlardı bu yüzden Frankie sigara içiyordu. Andy Max’in getirmesi için bir sopa fırlattı. Köpek fırladı ve bir sopayla geri döndü fakat farklı bir sopa getirmişti.

“Üç yıl boyunca hiç gerçek bir evimiz olmadı. Mickey ile yaşarken de pek öyle harika bir aile hayatımız yoktu zaten. Normal bir aile görmek çok hoş.”

“Biz? Normal? Karaciğer nakli bekleyen alkolik bir şarkıcı; Tanrı bilir kaç defa savaşları ve futbol maçlarını protesto etmekten tutuklanmış solcu bir tarih öğretmeni ve bisiklet kullanan bir trafik cezası avukatı? Bunun nesi normal?”

“Kimse sarhoş olmuyor ve birbirini dövmüyor.”

“Prescottlar şiddet karşıtı insanlardır. Annemin atölyesini görmek ister misin?”

“Tabii ki.”

Ambara doğru, arkadaki atölyeye doğru gittiler. Frankie çamurdan yapılmış melek heykeline baktı.

“Oldukça iyi.”

“Sen de öyle.”

“Bu benim rüyamdı, kendi sanat atölyem, resim çizip heykel yapacağım bir yer.” Sessizleşmişti kadın. “Böyle olmamalıydı.”

“Daha yirmi sekiz yaşındasın, Frankie. Hayatın daha sona ermedi.”

“Peşimde bir milyarder var. Sona ermiş olabilir.”

“Ben buradayım.”

“Evet, buradasın. Ve ben de öyle. Ve Jessie de. Hepimiz buradayız, Andy.”

“Üzgünüm, Frankie.”

Dışarı çıktılar ve Jessie’nin onlara doğru koştuğunu gördüler. Hiç de içinde patlamaya hazır bir bomba olan bir çocuk gibi görünmüyordu.

“Anne!”

Andy’nin babası da arkasından geldi.

“Paul bana gitar çalmayı öğretecek.”

“Bu harika tatlım.”

Andy’nin babası geldi ve şöyle dedi: “Bu küçük hanım şarkı söyleyebiliyor.”

“Bu onun rüyası.”

Paul Prescott, Jessie’nin başını okşadı. “Hadi akşam yemeği için biraz domates toplayalım. Benim domateslerim saçların kadar kırmızıdır. Kızıl saçlarını kimden aldın sen? Annenden almamışsın.”

“Kızıl saç çekiniktir, baba.”

Babası Andy’ye tuhaf bir şekilde baktı. “Peki.”

Jessie ve babası bahçeye doğru gittiler.

“Yardım etsem daha iyi olurdu,” dedi Frankie.

Peşlerinden gitti kadın. Andy bir süre onu izledikten sonra eve geri döndü. Tam arka kapıdan girdiğinde annesi ön kapıdan kollarında çevre dostu torbalarla girdi. Torbaları ondan aldı Andy ve mutfağa gittiler.

“Eve gelirken Whole Foods’a uğradım,” dedi kadın. “Somon alırım diyordum. Neredeler şimdi?”

“Domates topluyorlar.”

Kadın arka verandaya gitti ve bahçeye doğru baktı.

“O kız kaç yaşında? Sekiz, dokuz?”

“Sekiz.”

“Ya annesi?”

“Yirmi sekiz.”

“Ah, kız arkadaşını gördüm, sarışın olan. Whole Foods’daydı. Bir adamla konuşuyordu.”

“Kiminle?”

“Sormadım.”

“Avukata mı benziyordu?”

“Şimdi sen bahsedince fark ettim, evet öyleydi.”

“Richard Olson. Porsche sürüyor.”

“Neler oluyor, Andy? Yani onlarla ilgili?”

Paul Prescott şöyle dedi: “Sana yılın en önemli maçı için bilet mi verdi? Aman Tanrım, bunu annene söyleme sakın. Senden ne istiyordu?”

“Çoktan ona verdiğim bir şeyi. Bu yüzden onları buraya getirdim.”

Frankie ve Jessie yemek öncesi duş almak üzere üst kata çıktılar. Andy Toyota'yı ambara çekmiş ve eve babasıyla yürümüştü. Annesini mutfakta bulmuşlardı ve Andy onlara hikayenin kalanını anlattı; Boston'dan Montana'ya uzanan yolculuğundan, Hollis McCloskey ve Lorenzo Escobar'dan ve yara bandında bulduğu DNA'dan bahsetti.

"Jessie'nin onun kızı olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi peki?"

"DNA'ya göre evet."

"Frankie ne diyor bu işe?"

"Hayır diyor."

"Annesi bunu bilir, eminim."

"Oğluna geçirdiği kanser geninin ona da geçmiş olduğundan endişe duyduğunu ve kızı Zach'in kaderinden kurtarmak istediğini söyledi. Neden bu konuda yalan söylesin ki?"

Andy'nin cep telefonu çaldı; arayan Russell Reeves'di. Verandaya çıktı ve telefona cevap verdi.

"Andy, onu buldun mu?"

"Henüz değil."

"Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"O, çok akıllı, Russell. Onu aradığımı biliyor. Zach nasıl?"

"İyi değil."

"Benden ona selam söyle."

"Gelip kendin söyle bence."

"Geleceğim."

Bir an ikisi de sessiz kaldı.

"Russell?"

“Andy, bana yalan söylemiyorsun değil mi?”

“Hayır. Gelip Zach’i göreceğim.”

“Frankie hakkında.”

“Russell ben senin avukatınım.”

“Sorumu cevaplamadın.”

“Hayır. Yalan söylemiyorum.”

Yalan söylemediği hakkında yalan söylüyordu. Tres haklıydı. Herkes yalan söylerdi.

“Acele et, Andy.”

Telefonu kapattı ve tekrar içeri girdi.

“Reeves mi?” dedi babası.

Andy başıyla onayladı. “Onu bir ya da iki gün daha oyalayabilirim ama sonunda yalan söylediğimi anlayacaktır. Sonra da onun için gelecektir. Frankie için. Birkaç gün içinde gitmeliyiz.”

“Biz?”

“Onlardan ben sorumluyum. Onları ben buldum.”

“Aslında, onları burada asla bulamaz.”

“Baba, insanları bulmak konusunda epey şey öğrendim. Yapacakları ilk iş vergi dairesine gidip “Prescott” soyadına her şeyi bulmak olacaktır.”

“Bu yer annene ait, Andy. Onun kızlık soyadına kayıtlı, Prescott değil, Warren. Burada istedikleri kadar kalabilirler. Birkaç misafirimizin olması da çok hoş.”

Harmon ve Cecil Congress Caddesi 1514 numarada bulunan dövme dükkanına girdiler. BODY ART BY RAMON. Kolsuz bir tişört giyen bir Meksikalı bilgisayarının başına geçmiş klavyenin tuşlarına basıyordu.

“Sen Ramon musun?”

“Aynen.”

“Andy Prescott’u arıyorum. Onu tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Bürosu üst katında.”

“Ah, *o* Andy Prescott. Trafik cezası avukatı. Asla gelmez.”

“Neye benziyor bu Prescott.”

“1.95 boylarında, siyah saçlı ve şişman.”

“Ne sürüyor?”

“Buick.”

Harmon dükkandan dışarı çıktı ve homurdandı. “Herifi gördün mü? Bütün vücudu dövmeyle mi kaplı onun?”

Cecil başıyla onayladı. “Knicks takımında oynayabilirdi.”

Jean Prescott somonlarla meşgulken, Andy ve Frankie yemek masasını hazırlıyorlardı ve Paul ise arka verandada gitarıyla Jessie’ye ders veriyordu. Andy seslerini mutfakta duyabiliyordu.

“Söyle bunu tatlım.”

Babası birkaç nota çaldı ve sonra kızın sesi duyuldu: “Gece kulübü kahramanları, bizler artık nesli tükenen bir soyuz, dünya birleşirken müzik de birleşecek…”

Kızın sesi güçlü, canlı ve iyiydi. Paul Prescott elinde gitarıyla mutfağa geldi.

“Jean, kızı söylerken duydun mu? Gerçekten iyi. Bir country şarkıcımız var.”

Jessie arkasından geldi.

“Paul, benimle dalga geçmiyorsun değil mi?”

“Ne dalgası tatlım?”

“Bir country şarkıcısı olmam hakkında.”

“Tatlım, asla hayallerle dalga geçmem. Tekrar söyle.”

Gitarını çaldı ve kız da şarkı söyledi.

“Gece kulübü kahramanları, bizler artık nesli tükenen bir soyuz…”

Ve sonra babası onunla söyledi.

“Dünya birleşirken müzik de birleşecek….”

Akşam yemeğine kadar şarkı söylediler.

“Taşınmak zorunda kaldık,” dedi Frankie. “Montana, New Mexico, Batı Teksas. Sonuncusunda, bunun son olmasını ummuştuk.”

“Şey,” dedi babası, “burada otuz beş yıldır yaşıyoruz. Bu toprak biz evlenmeden önce Jean’e miras kaldı.” Adam, Frankie’ye muzipçe göz kırptı. “Onunla bu arazi için evlendim.”

“Onunla kuşları beslemesi için evlendim ben de,” dedi annesi. “Andy senin bir sanatçı olduğunu söyledi.”

“Bir sanatçı olmak istiyorum.”

“Resimlerini görmek isterdim.”

“Gerçekten mi? Üst kattalar.”

“Yemekten sonra o zaman.”

Babası Jessie’ye doğru eğildi. “Somon’dan hoşlandın mı? Evet desen iyi olur yoksa Jean sana yarın tofu yapar.”

“Çin yemeği mi o?”

“Öyle olmalı.”

İki saat sonra, Andy annesini arka verandada elinde bir bardak şarapla otururken buldu. Babası çoktan yatmaya gitmişti; Frankie ve Jessie ise yatmaya hazırlanıyordu. Andy annesinin yanına oturdu.

“Onu çok özleyeceğim,” dedi kadın.

Andy bir kez daha gözyaşlarının geldiğini hissetti, bu yüzden konuşmadı. Sessizce oturup gecenin tatlı seslerini dinlediler ve körfezden gelen hafif esintiye kendilerini bıraktılar.

“Genç bir kızken bu verandada oturup nasıl bir adamla evlenmek istediğimi düşünürdüm. Asla Paul Prescott’u hayal etmemiştim. Fakan onu o gece Broken Spoke’da gördüğümde, o mavi gözleri gördüğümde, onun için büyük bir istek duydum. Otuz beş yıl sonra hâlâ dizlerimi titretiyor.”

“Dave’in ailesi boşandı, Tres’inkiler ise vakıf fonu yüzünden bir aradalar; sen ve babam nasıl oldu da hâlâ berabersiniz?”

“Çünkü ikimizin de kendi hayatımız ve bir ortak yaşamımız var. Asla birbirimizi değiştirmeye çalışmadık. Ve ikimiz de tutku olmadan bir hayatın olmayacağını anladık. Sanki bir film gibi; sahte bir hayat olurdu bu. Bizim gerçek bir hayatımız oldu.”

Andy annesinin elini avcuna aldı ve sıktı. Kadın da oğluna bakışlarıyla karşılık verdi.

“Bunun olacağını biliyordum.”

“Neyin?”

“Annenle tanıştırmak için eve bir kız getireceğini. Mary Margaret’ın sonuncu olmamasını umuyordum.”

“Hey, o çok ateşli bir kızdı, yani dördüncü sınıftaki bir kız için.”

“Frankie sana daha uygun.”

“Mary Margaret’dan mı?”

“Tüm o Whole Foods kızlarından.”

“Pek öyle değil, anne. Yani aramızdaki.”

“Senin ona nasıl baktığını gördüm…ve onun sana bakışını da.”

“Bence biraz fazla abartıyorsun.”

Kadın gülümsedi. “Hiç sanmıyorum.” Kadın, Frankie’nin yaptığı resimleri aldı. “Eğitim olmadan bunları yapabiliyor öyle mi? Doğal bir

yeteneği var.”

“Hayatı pek öyle şahane geçmemiş.”

“Hayatı henüz bitmedi.” Şarabından bir yudum aldı kadın. “Burada olmaları güzel. Baban son bir yıldır olmadığı kadar canlı. Ve mavi gözlerinin içerisinde bir kıvılcım var.”

Andy, Paul Prescott’suz bir hayatın nasıl olacağını düşündü. Onun ve annesinin yaşamını.

“Anne, yarın seninle şehir merkezine gelebilir miyim? Bisikletim tripleksimde.”

Kadın başıyla onayladı. “Bana uğrarız. Birkaç trafik cezası var.”

Austin General Hospital’ın çatı katında Kathryn Reeves kocasının gömleğinin yakasına yapışmış çığlık çığlığa bağırıyordu, “Kurtar onu, Russell! Kurtar! Ölmesine izin verme!”

Zach komaya girmişti.

Ve Russell’ın eşi de sinir krizi geçiriyordu. Kadını banyoda ağlarken ve elinde bir makasla bulmuştu. Elinden makası almış ve ona tokat atmıştı.

“Allah’ın belası bir milyardersin sen! Bir şeyler yap!”

“Onu kurtaracağım, Kathyrn. Bir yolunu bulacağım.”

Russell Reeves hayatı boyunca bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Bölüm 21

Harmon Payne'in cep telefonu çaldı. Arayan patrondu.

"Harmon, on dört-on beş Güney Congress, avukatın bürosu, sahibi Ramon Cabrera. Andy Prescott'u tanıyor. Ve Prescott birkaç yıl önce bisiklet kazasından dolayı Austin'de acil servise gitmiş. Kayıtlara göre 1.95 değil, 1.80 boylarında."

"Fotoğrafı var mı?"

"Henüz yok."

"Bul bir tane."

Harmon telefonu kapadı ve derin bir nefes verdi. O ve Cecil otelin lokantasında kahvaltı yapıyorlardı.

"Meksikalı – dövmeli olan – yalan söyledi."

Cecil yutkundu ve şöyle dedi: "Hoppala."

O anda Andy Stumpjumper'ının üzerinde Congress Caddesi'nden güneye Lady Bird Gölü'nü geçiyordu. Annesi onu Fifth Sokağı'ndaki çatı dairesinde bırakıp sonra da Teksas Üniversitesi'ne doğru gitmişti. Andy duş almış ve üzerini değiştirmişti. Whole Foods'da kahvaltı yapmayı planlıyordu ama ne Suzie ne de Bobbi'yi görmek istiyordu. Aklında olan tek şey Frankie ve Jessie'ydi. Jo's'nun yerine sürdü bisikletini ve pencerenin önüne geldi.

"Hâlâ IronHorse'a binmeni bekliyorum, Andy."

Guillermo muzlu fındıklı muffin'i tezgahtan aldı ve büyük bir bardak kahve doldurdu. Stumpjumper'ı çenesiyle işaret etti.

"Hâlâ parçalamadığına inanamıyorum."

"Denemeye fırsatım olmadı henüz."

"Adrenalin eksikliğinden muzdaripsindir muhakkak."

“Hız yapmayı özledim.”

Guillermo yumruğunu uzattı; Andy karşılık verip yumruğunu uzattı.

“İnancını koru, kardeşim.”

Masaya oturdu ve muffini yedi. Jo’s’nun müdavimleri oradaydılar ama Andy SoCo’da kendini yabancı gibi hissediyordu. Hayatı Russell Reeves haftalar önce bürosuna geldiği an geri dönüşsüz bir şekilde değişmişti. Trafik cezası avukatı Andy Prescott’tan Russell Reeves’in avukatı Andy Prescott’a dönüşmüştü. Mutluydu; şimdiyse parası vardı. Basit bir hayata sahipti ama şimdi oldukça karışıktı hayatı. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. DNA, Frankie’ye aitti, Jessie’ye değildi. Öyleyse Russell neden kızın onun olduğunu düşünüyordu? Andy’ye içinden bir ses çok yakında bir felaketin geleceğini söylüyordu, bu önseziyi yaptığı bisiklet kazalarından kazanmıştı. Psişik bir şey değil sadece bir histi. Kötü bir his.

Çevresine bakındı.

Ray, Darla, Oscar, George, Dwight…tanımadığı kimse yoktu. Dövmesi olmayan kimse yoktu; herkes ailedendi. Kahvesini aldı ve Stumpjumper’ına atladı. Caddenin sonundaki bürosuna sürdü bisikletini. Saat daha dokuzdu ama Ramon oradaydı.

“Andy!”

Andy içeri girdi. “Bu saatte burada ne işin var?”

Ramon uzanmış yatan ve sol buduna “Teksas’ın Sarı Gülü” dövmesini yaptıran kızı işaret etti. Yüzüstü yatmıştı kız, kulaklarında iPod’unun kulaklığı vardı, gözleri kapalıydı ve çıplak poposu sere serpe ortadaydı.

“Randevu. Akşam derslere giriyormuş. Sağ kalçaya da bir gül dövmesi istiyor.”

“Çok fazla eğlenmemeye çalış.”

“Sanırım uyuyor. Ah, seni şey arıyordu.”

“Reeves mi?”

“Russell değil. Ona şoförlük yapan goril.”

“Darrell mı? Russell yanında değilken buraya mı geldi?”

Ramon başıyla onayladı. “Dedi ki ‘Tekrar geleceğim,” tıpkı *Terminatör* filmindeki züppe gibi.”

Russell Reeves o sabah Andy’nin cep telefonuna üç mesaj bırakmıştı. Andy müvekkilini aramalıydı ama iyi bir yalancı değildi.

“Trafik cezaları tezgahın üstünde,” dedi Ramon.

Dört trafik cezasının bedeli olan dört adet 100’lük de tezgahın üzerindeydi. Bu Andy’ye annesinin de ona vereceği trafik cezaları olduğunu anımsattı.

“Ve Andy seni iki adam sormaya geldi,” dedi Ramon. “Buralı değillerdi.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Gıcır takım elbiseler ve aksanları sayesinde. Seni tanımadığıma dair yalan söyledim.”

“Teşekkürler.”

“Gorile seni gördüğümü söylememi ister misin?”

“Hayır. Diğer adamlara da söyleme.”

Harmon ve Cecil, kapısından kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giymiş bir çocuk çıkıp bisikletine bindiğinde arabalarını dövme dükkanının önüne çektiler.

“1.80 civarında,” dedi Cecil.

“Cecil, hiç bisiklete binen bir avukat duydun mu?”

“Mantıklı.”

Arabadan indiler ve dövme dükkanına girdiler. Adı Ramon olan Meksikalı sağ elinde iğneyle poposu çıplak olan bir kızın üzerine eğilmişti. Kafasını kaldırmadan konuştu, “Yardım edebilir miyim?”

“Ramon,” dedi Harmon, “bana yalan söyledin.”

Meksikalı kafasını kaldırıp Harmon ve Cecil’in durduğu girişe baktı; ifadesi değişmişti.

“Prescott’u tanıyorsun. Onun ev sahibisin. Ve o 1.95 falan değil 1.80 boyunda.”

Harmon yaklaştı.

Meksikalı, “Hey, burada çalışıyorum! Steril alanımdan uzak durun!”

“Prescott nerede?”

“Sekretere benziyor muyum?”

“Eğer nerede olduğunu söylemezsen ölü bir Meksikalıya benzeyeceksin.”

Meksikalı doğruldu ve Harmon’ın yeni Glock’unun namlusuyla burun buruna geldi.

“Hey, aslanım—”

“*Aslanım* mı? Aslana mı benziyorum, Cecil?”

Lorenzo Escobar dövme dükkanına geldiğinde pencerelerini indirmiş, Jo’s’un kahvesini yudumlayıp bu tatlı kasım sabahının tadını çıkarmak için Congress Caddesi’nde gezintiye çıkmıştı. Yavaşladı. Ramon’un dükkanının önünde siyah Crown Vic’in parketmiş olduğunu gördü – bu iki gün önceki aynı Crown Vic’di – ve iki tane beyaz adam vardı dükkanda. Buralı gibi görünmüyorlardı. Lorenzo’nun içinde kötü bir his vardı bu yüzden birkaç bina aşağıda bulunan Allen’s Boot’un önüne Escalada’sını çekti.

Lorenzo motoru durdurdu ve arabadan indi. Bu sabah sokak oldukça sessizdi. Ramon’un kapısının önüne gelene kadar yürüdü. Ramon’un endişeli sesini duydu: “Bak aslanım, o silahı indir.”

Lorenzo içeriye gizliden baktı ve uzun boylu beyaz bir adamın Ramon’a silah doğrulttuğunu gördü; diğer adamsa kenarda duruyordu. Lorenzo Baretta’sını çıkardı ve mermiyi namluya sürdü. Silahını doğrultup içeri girdi.

“*Hombre*…silahını indir.”

Silahını doğrultmuş olan adam durdu. Yavaşça Lorenzo'ya doğru döndü ve göğsüne doğrultulmuş olan silahı gördü.

"Yavaş ol kardeş," dedi Lorenzo. "Köşeye."

Beyaz adam silahını köşeye attı. Lorenzo iki adamı da duvara yasladı. Gözlerini onlardan ayırmadan konuştu: "Neler oluyor Ramon?"

"Andy'yi arıyorlar."

"Öyle mi? Ne istiyorlarmış Andy'den?"

Uzun beyaz adam cevap verdi, "Bu kişisel bir konu."

"Bunun için ölmeye değer mi?"

"Belki de değmez."

"İyi." Lorenzo kapının önünden çekildi. "Şimdi gidebilirsiniz. Ve bir daha geri gelmeyin."

"Silahımı alabilir miyim?"

"Hiç sanmıyorum."

Adam kapıya doğru adım attı. Uzun olan dedi ki: "Belki tekrar görüşürüz, Pancho."

Lorenzo gülümsedi. "Arkadaşlarını da getir."

Uzun adam kıkırdadı. "Bunu duydun mu Cecil? 'Arkadaşlarını da getir' diyor. Buna bayıldım."

Adamlar dükkandan çıktı ve Crown Vic'e binip gittiler. Lorenzo, Ramon'a doğru döndü, adam alnındaki teri siliyordu. Yatan kız hiçbir şeyin farkında değildi. Güzel bir poposu vardı.

Lorenzo şöyle dedi, "Andy ne cehennemde?"

Andy Congress Caddesi'nde Eleventh Sokağı'nın çıkmazına kadar sürdü bisikletini. Genelde yedi yolun birleştiği kavşak otomobiller, otobüsler ve kırmızı ışıktan karşıdan karşıya geçmek için mücadele veren ellerinde cep telefonlarıyla yürüyen yayalarca işgal edilmiş olurdu; fakat o gün geniş

asfalt yol sirk çadırına benzeyen çadırı kurmaya çalışan işçilerle doluydu. Teksas Kitap Festivali için kuruluyordu bu çadır.

Kitap festivali her yıl Austin’de yapılan en büyük kültürel organizasyondu. Sokaklar çift yönlü olarak kapatılıyor ve ulaşım yan sokaklar üzerinden sağlanırdı. Sonraki üç gün boyunca, kırk bin insan konserleri dinlemek, sihir ve kukla gösterilerini izlemek, yemek sergilerine katılmak ve yazarları kitapları hakkında konuşurken dinlemek için gelirdi. Tabii ki bu organizasyonun vazgeçilmezlerinden Kinky Friedman da orada olur uzun sigarasını içer, hükümete meydan okur ya da son kitabının tanıtımını yapardı. Kinky bedava olan festivalde ödenmesi gereken bir bedeldi.

Andy meclis binasına gidebilmek için sarı barikatları ve kapatılmış olan yolu geçti. “Great Walk” olarak bilinen geniş dama tahtası yoldan çıkıp meclis binasının güney girişine vardı. Hızla abidelerin yanından geçti; Confederate Dead, Terry’s Teksas Rangers ve Hood’s Teksas Brigade (hepsi de iç savaş esnasında güney eyaletleri için savaşmıştı), yirmi dörtlük savaş topları (güney eyaletleri iç savaşta kullanmıştı) ve Ten Commandments (bunlar kölelikle ilgiliydi). Devasa pembe granitten yapılma meclis binasının çevresinden dolandı ve binanın tepesine yerleştirilmiş Goddes Liberty olarak bilinen ve elinde altından bir yıldızın bulunduğu kadın heykeline bir baktı.

Bu ona ümit vermişti.

Dört sokak sonra Andy San Jacinto Sokağı’ndan Teksas Üniversitesi’nin kampusüne girdi. Futbol stadyumunu ve Santa Rita No:1’i geçti. Doğuya doğru gidip Twenty-third Sokağı’ndan sonra da kuzeydeki Trinity Sokağı’na girdi. Beton yaya geçidini aşarak annesinin odasına kestirme olan Güzel Sanatlar Binası’nın ikinci kat girişine geldi. Bisikletinden indi, kaskını çıkardı ve içeri girdi. Sallana sallana koridoru geçip annesinin odasına ulaştı. Annesi ders arasındaydı. Kadın ayağa kalktı ve ona sarıldı, sonra da trafik cezalarını verdi.

“İyi misin, Andy?”

“Pek değil.”

“Kime inanacağını bilmiyorsun, müvekkiline mi yoksa Frankie’ye.”

“Çok akıllısın.”

“Doktora yaptım…ve Jessie’nin saçları kızıl. Russell Reeves’in değil.”

“Bu çekinik özellik.”

“O da ne?”

“Kızıl saç. Russell, Jessie’nin kızıl saçlarının kendi annesinden geldiğini söylüyor.”

“Neden Frankie ve eski kocasından gelmesin?”

“Mickey’nin saçları kızıldı ama Frankie’ninki siyah. Çocuklarının kızıl saçlı olabilmesi için iki ebeveynin de kızıl saçlı olması lazım.”

“Ona sordun mu?”

“Kime neyi sordum mu?”

“Frankie’ye, saçlarının rengini.”

“Anne, saçları siyah. Onu gördün.”

Kadın gülümsedi: “Andy, biz saçlarımızı boyarız. Kadınlar yani.”

Andy annesinin ofisinden çıktı ve cep telefonuna sarıldı. Boston Grand Hotel’in danışmasını aradı. Telefona çıkan görevliden barı bağlamasını istedi. Barmen Benny telefonu açtı.

“Benny, ben Andy Prescott, Teksas’tan.”

“Avukat olan. Onu buldun mu? Frankie’yi?”

“Evet, buldum.”

“O iyi mi?”

“Şimdilik. Benny, o barda çalışırken saçları ne renkti?”

“Frankie’nin mi? Dediğim gibi o bir İrlanda kızı. Saçları alev kızılıydı.”

Russell Reeves yalan söylemişti.

Andy telefonu kapattı ve hızla koridora daldı. Telefonu çaldı. Durdu ve açtı. Arayan Lorenzo’ydu.

“Andy, seni arayan iki beyaz adam dükkanında Ramon’a silah çekti.”

“Tanrım. Reeves sınırı aştı.”

“Russell Reeves mi? O mu senin gizli müvekkilin?”

“Evet.”

“Andy, bu çok ciddi. O iki kiralık, onlar profesyoneldi, ne demek istediğimi anlamışsındır.”

Andy bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

“Dikkatli ol adamım, iş yaptığım müşterilerimi kaybetmek istemem.”

Andy telefonu kapadı. Kaskını başına geçirdi, gözlüklerini taktı ve çıkış kapısından fırladı. Darrell’ın etli eli sanki bir vinçmiş gibi onu kolundan kıskıvrak yakaladı.

“Bay Reeves seninle konuşmak istiyor. Limuzinde.”

Uzun siyah limuzin Trinity Sokağı’nın kaldırımına yanaşmış bekliyordu. Siyah cam aşağı indi ve Russell’ın yüzü göründü. Darrell, Andy’yi yaya geçidinden limuzine doğru çekti. Sonra onu serbest bıraktı ama kolunun ulaşabileceği bir yakınlıkta durmaya devam etti. Russell arabanın kapısını açtı.

“Bin hadi.”

Andy araca binmedi, olduğu yerde kaldı. Müvekkili sanki bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu.

“Zach’i görmeye gelmedin.”

“Tam da onu ziyaret etmeye geliyordum.”

Bir yalan daha. Ve bu seferki Zach hakkındaydı.

“Andy…Zach komada.”

Andy düşmemek için limuzine yaslandı.

“Kahretsin. O iyi olacak mı?”

“Bilmiyorum. Frankie nerede?”

“Russell, oğlun komada.”

“Ve kızım da bir sonraki olabilir.”

“O kız senden değil, Russell. Yalan söyledin.”

“Neden yalan söyliyeyim ki?”

“Ben de bunu bilmiyorum. Ama yalan söyledin, kızıl saç hakkında. Frankie’nin saçları kızıl. Siyaha boyamış. Yani kız kızıl saçlarını ailesinden almış, senin annenden değil. Ve yarabandındaki kan kızın değil, Frankie’ninmiş.”

“*Ne?* Hayır, bu olamaz. DNA eşleşti.”

“Sen Frankie’nin peşindesin, Russell. Onu bulmak için Mickey’yi öldüren sen misin?”

“Mickey kim?”

“Mickey Doyle. Onun eski kocası.”

“O öldü mü?”

“Boston’da öldürüldü.”

“Ve bununla ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle mi?”

“Hayır.”

Andy, Darrell’ı işaret etti: “Ya o?”

“Hayır.

“Peki ya Ramon’un dükkanına yolladığın iki kiralık katil?”

“Ne kiralık katili?”

“Beni arıyorlardı.”

“Seni buldum.”

“Peki ya Laurence Smith? O da öldü.”

“Evet, öyle.”

“Frankie’yi mi bulmaya çalışıyordu?”

“Evet, ama onun ölümünün Frankie ile ilgisi yok. Biri onu soymaya çalışmış. Bak, Andy, fazla düşünüyorsun gene.” Trinity Sokağı’nda bulunan hukuk binasına işaret etti. “Çok iyi bir öğrenci olmadığını hatırla.”

“Testlerde iyi değilimdir.”

Russell Reeves, Andy’e gözlerini dikmiş bakıyordu ve Andy müvekkilinin gözlerinde daha önce görmedi bir şeyi gördü: Çaresizlik.

“Bana gerçeği söyle, Russell.”

“Andy, gerçek şu; güven hesabında San Diego’daki Sally Armstrong hesabına yatacak bir milyon dolar var. O parayı alabilirsin. Sadece bana Frankie nerede söyle ve sonra da hayatına geri dön…Tabii bir sürü parayla.”

Andy, Teksas Üniversitesi’nin saat kulesine baktı. Beyaz kumtaşı kasım güneşinin altında ışıldıyordu. Olağanüstü bir manzaraydı. Kulenin tabanına, ana binaya bakan güney cephesine yani “Gerçeği Öğreneceksin ve Gerçek Seni Özgür Bırakacak” kazınmıştı. Gerçek neydi? Yasal gerçek basitti: Andy Prescott avukattı; Russell ise müvekkili. Andy, Russell’a Frankie’nin nerede olduğunu yasal olarak borçluydu; bu bilgiyi almak için ödeme yapmıştı. Yasal olarak müvekkil avukatının bildiğini öğrenmeye hakkı vardı.

Peki, ya Frankie’nin neye hakkı vardı?

Andy Prescott, avukat olarak, Frankie Doyle’a karşı hiçbir yasal sorumluluğu yoktu. Andy onun avukatı değildi; kadın da müvekkili değildi. Kadın müvekkilinin arzu ettiği nesneydi ki zaten istediği şeyi arzu

edebilirdi. Ve bir milyarder ne isterse avukatı onu sağlardı. Bu Amerika'daki hukuk sisteminin temeliydi. Zengin insanlar için böyleydi. Bu sayede avukatlarını zengin yaparlardı. Andy'nin tek yapması gereken Russell Reeves'in bilmek istediği şeyi söylemesiydi ve bu sayede bir milyonu olacaktı. Hayatı boyunca hayal ettiğinden daha fazlaydı. Zengin olabilirdi. Suzie, Bobbi, çatı katı, hayat…hepsi onun olurdu. İstediği her şey. Tek yapması gereken bildiğini müvekkiline söylemekti.

Bunun yerine koşmaya başladı.

“Andy!”

Yaya geçidini koşarak geçti ve bisikletine atladı, binanın batı yakasındaki kaldırımdan aşağı yol boyunca bisikletiyle indi. Darrell onu arkasından gitmeye çalıştıysa da arkasından koşamadı; yaya geçidinin yarısından geri döndü. Andy park alanından Trinity sokağına sürdü ve sonra da kuzeye doğru devam etti. Tepeyi tırmandı ve hukuk binasının doğusuna saptı; sokak aşağı doğru eğimliydi ve bu yüzden hızını arttırdı. Tepenin en dibine ulaşınca güneye Robert Dedman Drive'a doğru gitti ve Lyndon Baines Johnson Okulu'nu arkasında bıraktı.

Tekerlerin çıkardığı inlemeyi duydu. Arkasına baktı ve limuzinin onu izlediğini gördü. Hemen batıya Twetythird Sokağı'na döndü ve stadyumun kaldırımını geçerek San Jacinto Sokağı'na ulaştı. East Mall'dan kampuse giriş yapıp çeşmeye vardı.

Buradan durmaksızın saat kulesine doğru tırmandı.

Eğimli olan arazide yapı açlışmaları devam ettiğinden beton duvarlar gerekmişti ve bu kısımda kampusün içerisine doğru bir balkon gibi girinti yapmıştı. Andy çeşmenin doğu kısmındaki iki katlı beton duvarın üzerinden zıpladı; ilk kattan geçerken Andy arkasına dönüp baktı. Limuzin durmuştu. Darrell araçtan inmiş çaresizce Andy'e doğru bakıyordu.

Onu artık takip edemezlerdi.

Andy tekrar yere indi ama East Mall'dan geçmesi o kadar da kolay olmadı. Hızlı gidemiyordu çünkü elli bin öğrenci kaldırımlarda sınıflarına yetişmeye çalışıyordu. Düşünmeye çalıştı. Bürosuna gidemezdi; Russell'ın kiralık katilleri orada onu bekliyor olabilirlerdi. SoCo'ya dahi geri

dönemezdi. Fakat tripleksine gidebilirdi. Russell orada yaşadığını bilmiyordu ve öğrenmesinin de imkanı yoktu.

Andy güneye dönüp sonra da şehir merkezine gidecekti ki çığlıklar ve bağrışmaların geldiğini duydu – “Hey, dikkat etsene!” – ve şimdi de vınlama şeklinde bir gürültü geliyordu, sanki çok güçlü bir çim biçiciden geliyordu…sanki…motosiklet sesi gibiydi. Arkasına dönüp baktı.

Kahretsin.

Kıyafetleri ve kaskı siyah olan ve maskeli motosikletli iki kişi, öğrenci kalabalığını Hz. Musa’nın Kızıl Denizi yarışı misali ikiye ayırarak geliyordu. Çocuklar sağa sola kaçışıyordu. Onun için geliyorlardı. Ne var ki Andy Prescott bu kampüste büyümüştü. Bu çevredeki her bir yolu, her bir kısa yolu avcunun içi gibi bilirdi.

Andy pedallara asıldı, askeri teşkilat masası ile eski Gregory Spor Salonu’ndan geçip bisiklet yoluna daldı, oradan ticaret okulunu ve Campus Drive’ı geçti ve College Tepesi’ne tırmanmak için iki katlı beton duvarı arkasında bıraktı. Saat kulesine vardığında pistonları yanmak üzereydi. Alnındaki teri sildi ve arkasına baktı.

Arkasında sadece bir tane motosiklet kalmıştı.

Diğer sürücü onu kısa yoldan geçip yakalamaya çalıştığından güneye şehir merkezi tarafına gitmiş bu yüzden o da kuzeye gidip Will C. Hogg Binası’nı geçip kulenin çevresinden West Mall’a varmıştı. Çığlıkları duyduğunda sürücülerin South Mall’dan ona doğru geldiklerini gördü. İki protestocu grubun ortasına daldı – kürtaj karşıtı ve taraftarı gurplardı bunlar – ve daha hızlı sürmeye başladı. Kampusün batı kısmından çıkıp ve onları Drag’da kaybetmeyi planlıyordu ama batı çıkışına geldiğinde limuzinin kaldırıma parketmiş, Darrell’ın da kalın kollarını göğsünde birleştirmiş beklerken buldu.

Hiç iyi değildi bu.

Gerisin geri üzerine doğru gelen motosikletlerin tarafına sürdü. Onlarla çarpışmadan hemen önce sağ tarafa kırıp havaya doğru sıçradı; Goldsmith Hall’un tam önündeki bahçeye indi. Yere inerken güçlükle bisikletini kontrolünü sağladı sonra batı yoluna girip College Tepesi’ne doğru geri

gitti. Güneye döndü ve sarsılarak aşağa “Confederate Hill” yoluna girdi, burada iç savaşta güney eyaletlerinin başkanı olan Jefferson Davis’in, gene iç savaşta güney eyaletlerinin komutanı olan General Albert Sidney Johnston’ın ve Başkomutan Robert E. Lee’nin büstlerini geçti. Martin Luther King Jr. Bulvarı’na geldiğinden, kampüsü ve iki takipçisini geride bırakmıştı.

İzini kaybettirmeyi başarmıştı.

Bisikletinde ayağa kalktı. Guadalupe’dan aşağa indi ve nefeslenmeye zaman buldu… fakat Sixteenth Sokağı’nda takipçileri tarafından tekrar yakalandı.

Kahretsin.

Tekrar pedallara yüklendi, doğuya Sixteenth Sokağı’na ve sonra da güneye tek yönlü trafiğin aktığı Lavaca’ya gitti; motosikletler hâlâ peşindeydi. Doğuya Fifteenth Sokağı’na sonra tekrar

Güneye dönüp Colorado’ya girdi, kaldırımda gidiyordu. Yüksek Mahkeme Binası’nın çevresinden dolandı ve tam köşede bulunan Özgürlük Heykeli’nin kopyasını geçti. Hâlâ peşindeydiler.

Devasa meclis binası karşısında belirmişti.

Tam arkasından geliyorlardı; bu yüzden bahçeleri geçip trafiğin çevresinden dolanıp tekerlekli sandalyeliler için hazırlanmış rampadan meclis binasının kuzey girişine daldı – “Kapıyı tutun!” – ve uzun kapı yaşlı bir adam tarafından tutuldu.

“Teşekkürler, dostum.”

Arkasına dönüp baktığında motosikletli adamlar artık peşinde değildi.

Teksas Meclis Binası’nın içi mozaik zemin üzerine yerleştirilmiş mermer heykellerle, el oyması kütüklerle, camdan kapılarla, muazzam genişlikteki merdivenlerle ve iyi silahlanmış askerlerle kaplıydı. Andy dışarı çıkmak istedi. Güney girişi en hızlı çıkış yoluydu bu yüzden Andy kuzeydeki fuaye salonunu geçip duvarlarında bugüne kadarki tüm Teksas valilerinin resimlerinin asıldığı daire şeklindeki odaya girdi. Yirmiden fazla mavi

gömlekli çocuk okul gezisi için burada bulunuyordu. Tur rehberi şöyle diyordu: “Meclis binamız ülkenin en büyük…”

“Yol açın geliyor!” diye bağırdı Andy.

Korkmuş olan rehber yoldan çekildi.

“Hey! Güvenliği çağırın!”

Birisi bunu çoktan yapmıştı bile. İki asker çıkışını kapatmış güney fuaye tarafından geliyordu. Bu yüzden Andy sağa doğru dönüp batı kanadına doğru gittiğinde karşısına bir Stumpjumper’ın bile tırmanamayacağı kadar dik muazzam merdivenler çıktı, kuzey fuayenin arkasından bir daire çizerek geçti. Geldiği yoldan gidiyordu ama iki asker daha belirmiş çıkışı kapatmıştı, bu yüzden fuayenin ortasından geçti ve tek çıkış olan açık asansör kapısından içeri daldı.

İkinci kat tuşuna hızla bastı. Kapılar askerler ona ulaşmadan hemen önce kapandı. Hiç mutlu görünmüyorlardı. Andy derin bir soluk aldı ama sonra yalnız olmadığını fark etti. Yaşlı bir çift daha vardı asansörde. Onlara doğru döndü ve gelümsedi.

“Kestirme.”

Çift en uzak köşeye doğru çekildi.

Asansör ikinci kata ulaştı. Kapılar açıldı ve yaşlı çift kendilerini dışarı attı. Batı merdivenlerinden gelen askerler onu tanıdı. Üçüncü katın düğmesine bastı. Kapılar apandı ve üçüncü katta tekrar açıldı. Andy dışarıyı gözetledi. Etrafta kimseler yoktu bu yüzden bisiletiyle dışarı çıktı ve oval balkondan aşağıya doğru daire şeklindeki odaya baktı. Tam aşağıda öğrenciler yukarıyı işaret edip gülüyorlardı. Askerler görünürde yoktu.

“Asansörlerden aşağı gitmiş olmalı! Her katı kapatın!”

Soldaki merdivenler vardı.

Andy doğu kanadına daldı ve bisikletini merdivenlerden aşağı sürdü. Stumpjumper’ın süspansiyonları merdivenleri adeta yiyordu.

Bisiklet parçalanıyor!

İlk kata ulaştı, batıya döndü ve tekrar daire şeklindeki odaya geldi. Askerler şimdi ikinci ve üçüncü kattaydı. Öğrenciler sevinçle inledi, şüphesiz bu gezi yılın en güzel gezisi olacaktı onlar için. Andy güney tarafına gitti ve insan boyutundaki Sam Houston ve Stephen F. Austin’in mermerden heykellerini geçti, iki beyaz sütünun ortasından dalıp yaşlı bir adam tarafından tutulan güney girişinden doğruca dışarı çıktı.

“Teşekkürler, dostum.”

Oradan doğruca aşağıya Eleventh Sokağı kapılarına kadar çıktı. Bir kez daha Great Walk’ı geçti ve iç savaştan kalma anıtları hızla arkasında bıraktı. Bir askerin motosikletini çıkışa yerleştirmiş olduğunu gördü.

Kahretsin, bir asker Andy’e silahını doğrultmuştu.

Fakat ateş etmedi. Onun yerine motosikletine atladı, ışıkları yaktı ve sireni çalıştırdı. Andy dövme demirden yapılmış uzun kapılardan geçti ve kitap festivalinin içine daldı. Çadır direğini dikmeye çalışan bir işçiye neredeyse çarpıyordu – “Çok üzgünüm!” İşçi düştü ve çadır bezi üzerine yığıldı.

Andy batıya doğru Congress Caddesi boyunca devam etti, sonra da güneye Colarado’ya kırdı. Pedallar üzerinde giderken valinin bir zamanlar olağanüstü olan malikanesini geride bıraktı, artık bir kömür yığınıydı çünkü birkaç salak burayı yakmıştı. Motosiklet sesi duymuyordu artık. Şüphesiz siren sesinden sonra ortadan kaybolmuşlardı. Eighth Sokağı’nda bulunan Adliye Sarayı’nı geçti ve Lavaca’ya döndü. Eğer tripleks evine gidecekse güneye Rio Grande’ye gitmesi gerektiğini fark etti ama Guadalupe’de iki siyah Mercedes-Benz sedan onu yolundan alı koydu.

Ahh.

Güneye, Guadalupe’ye doğru gitti. Pedal çevirmesine gerek kalmadan hızlanmaya başadı; tepeden aşağıya göle doğru gidiyordu. Ve gittiği yer de tam olarak orası olacaktı. Sedanlar onu bisiklet ve koşu yolunda izleyemezdi. Rüzgar hızını kesmesin diye öne doğru iyice kapandı. Fakat trafik ışıklarının zamanlamasını ayarlamamıştı; işini şansa bırakmak zorundaydı.

Seeventh ve Sixth Sokaklarını kırmızı ışıkta geçti ve her ikisinde de neredeyse eziliyordu ama Fifth, Fourth, Third ve Second Sokaklarını yeşil ışıkta geçmeyi başardı.

Dostum, Guadalupe Sokağı'nın canını okuyorsun!

César Chávez Sokağı'na ulaştığında hızını da arttırdı, burası doğu-batı yönünde araçların aktığı kuzey kısmında Lady Bird Gölü'nün bulunduğu dört yolun kesişimiydi. Araçlar için trafik ışıkları yeşili gösteriyordu ama neredeyse değişmek üzereydi, yayalar içinse kırmızı yanmaya devam ediyordu. Yeşil ışık sarıya döndü ve Guadalupe'nin güneyine giden araçlar

Durdu; Andy ise durmadı. Arabalarına arasında gitmeye devam etti.

Bu oldukça zor olacak.

Andy, César Chávez Sokağı girişindeki ışık yeşile döndüğü an girdi. Trafik her iki yönde de akıyordu; doğu ve batıya giden araçların arasındaki boşluk hızla kapandı. Andy bu boşluk tamamen kapanmadan önce kavşağı geçti. Kornalar çaldı, sürücüler küfretti ve araçlar az farkla onu ıskaladı.

İşte adrenalin yüklemesi!

Başarmıştı. Ucu ucuna da olsa. Fakat aynısı onu takip eden sedan araçlar için geçerli değildi. Trafiğe yakalanmışlardı. Andy bisiklet yoluna çıkan dik yola girdi. Yola girince batıya döndü ve köprünün altından geçti, köprünün altında iki evsiz terkedilmiş bir araba koltuğuna oturmuş balık tutuyordu. Göl sakin, esen rüzgar ise serindi. Cam gibi parlak yeşil suyun üzerinde kanolar, kayıklar ve sörf tahtası üzerinde bir adam vardı. Turis botu akıntının aksi istikamette gürültü çıkararak ilerliyordu. Yürüyüş yapanlar, koşanlar ve köpekleri etraftaydı. Bisiklet sürücüleri tüm bu insan kalabalığından sakınmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Andy'nin nefesi biraz da olsa normale dönmüştü.

Russell aklını kaçırmıştı, tıpkı Floyd T.'nin dediği gibi. Fakat neden onun kendi kızı olduğunu düşünüyordu? DNA'nın Frankie'ye ait olduğunu söylediğinde gerçekten şaşırmış görünüyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi ve Andy ne düşüneceğini bilmiyordu. Fakat bildiği bir şey vardı.

Frankie Doyle çok daha fazlasını anlatmalıydı.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve cebine koydu. Kallavi ağaçlar yolu gölgeliyordu; güneş gözlükleri daha da karanlık yaparak görüşünü bozuyordu. Pfluger Pedestrian Köprüsü'nü geçti; bisiklet ve yaya yolunun çıkışı Lamar Bulvarı'na gelmişti ve burası Fifth Sokağı'ndaki evine kestirmeydi.

Uzaktan bir çığlık duydu.

Bisikleti sürmeyi bıraktı ve dinledi. Birkaç haykırış ve belli belirsiz bir ağlama duydu. Pedallar üzerinde havaya kalktı, bisiklet yoluna dikkatlice baktı. Onları gördü. Siyahlar giymiş olan motosikletliler. Batı tarafından doğruca üstüne doğru geliyorlardı.

Neden peşini bırakmıyorlardı ki?

Andy bisikletini çevirdi ve bisikletine yoluna yeniden girdip doğuya gitti, koşucular ve yürüyüş yapanlar arasında zik zaklar çiziyordu – "Tam solunda! Tam solunda!" – ama sesler gittikçe yaklaşıyordu. Bu yüzden Pfluger Köprüsü'ne geri geldi, gölün üzerindeki yaya geçidine uzanan spiral beton rampanın üstüne çıkıp sürmeye devam etti ve pedallar üstünde ayağa kalktı. Spiralin en tepesine ulaştığında geriye doğru bakıp motosikletlilerin onu izlediklerinden emin olmaya çalıştı. Geliyorlardı. Onlar da rampaya çıktıkları an bisikletiyle aşağa inmeye başladı.

Onları nerede kaybedeceğini biliyordu.

Bisiklet yolunun aşağısına geldi, doğuya döndü ve dönemeçsiz yol kısmına daladı; göl sağ tarafında oldukça yakındı ve solundaysa suya giriş kısmı uzanıyordu. Alan oldukça güneşliydi ama ağaçların altındaki yol oldukça gölgede kalıyordu.

Bu düz yolda onu yakalayabilirlerdi. Fakat bu olduğunda onların en yüksek hıza ulaşmalarını istiyordu, bu yüzden pedallara hayatı pahasına yüklendi. Yayalardan ve yavaş süren bisiklet sürücülerinden uzaklaştı. Arkasından bir gürültünün geldiğini duydu. Dönüp baktığında motosiklet sürücülerinin düzlükte hızlandıklarını gördü.

Kısa sürede ikisi de iki yanında bitivermişti. Gözlerine taktıkları gözlüklerden dolayı yüzleri tam belli olmuyordu ama aynı gözlüklerden dolayı gölgede net göremiyor olmalıydılar.

En azından Andy öyle umuyordu.

Sağ tarafındaki sürücü tekerini yerden kaldırdı – *işte gösteriş anı* – sonra da onu yoldan çıkarmak için üzerine doğru çevirdi, böylece hızı artmış oldu. İkizi de gaza bastı. Andy onlara baktı, onlar da Andy'e baktı. Fakat yola bakmaları gerekirdi.

Andy aniden frene bastı ve durmak için yan yola savruldu, durduğu yerde yol iyice gölgeye girip doksan derecelik bir açıyla göl boyunca kuzeye kavis alıyordu. Ama onlar bunu yapamadı. Doğruca yoldan çıktılar ve alçak taş duvara çarptılar. Çarpmanın etkisiyle motosikletlerinden fırladılar ve sanki senkronize yüzücüler gibi parande atarak aynı anda suya daldılar. Taktıkları gözlükten dolayı kavisi fark etmemişlerdi.

Andy fazla oyalanmadı. Küçük köptüyü geçti ve César Chávez Sokağı'ndan kuzeye dönüp San Antonio'ya doğru gitti. Etrafta siyah sedan olmadığını fark edince Third Sokağı'na girdi, oradan Music Hall'ı geçti ve kuzeye dönüp Rio Grande'ye doğru gitti. Doğruca tripleksine gitti, ön kapının kilidini açtı ve Stumpjumper'ını içeri aldı. Bisikletini duvara yasladı ve doğruca buzdolabına gitti, soğuk bir Corona aldı ve başına dikti. Televizyonun karşısında bulunan deri koltuğa kendini bıraktı.

Biradan büyükçe bir yudum daha aldı.

Burada güvendeydi. Onu burada bulamazlardı. Tres'in arkadaşı kira sözleşmesi yapmamıştı ve hiçbir belgede Andy'nin adı geçmiyordu: Adreste, posta kutusunda, internet bağlantısında ya da faturalarda. Andy Prescott buraya dair arkasında hiçbir evrak bırakmamıştı.

Müvekkilinden korunan bir avukattı.

Andy'nin Russell Reeves'in avukatı olarak görevi sona ermişti ve onunla birlikte gelen her şey de geldiği gibi gidecekti; kızlar, kıyafetler, lokantalar, tripleks ev, para. Tabii tüm bu karışıklık hariç her şey; Andy'nin hayatındaki karmaşa sona ermeyecekti.

İlk karmaşa güven hesabındaki paraydı. Russell bu hesaba Hollis McCloskey için 50,000 ve San Diego'da yaşayan Sally Armstrong için de 1 milyon dolar aktarmıştı. Andy, Hollis'e 25,000 ve Lorenzo'ya da üç defa 9,999 dolar ödemişti. Geriye 995,003 dolar kalmıştı.

Andy bir defter ve kalem alıp Russell'ın ona son ödeme yaptığından beri çalıştığı saatleri hesapladı; Boston, Montana ve San Diego seyahatleri, Frankie'yi takip, DNA'sını alma, hatta Teksas Üniversitesi'nden buraya takip edilmesi dahil her şeyi hesapladı. Bu yüz yirmi saate karşılık geliyordu. Saat başı 500 dolardan alması gereken ücret 60,000 dolardı. Ayrıca 12,000 dolar ekstra harcamalar vardı ki buna Mickey'e verilen 1000 dolar ve Ramon'a verilen 1000 dolar dahildi. Russell ona 25,000 dolar ödemişti (10,000 dolar DNA karşılığından verilen ikramiyeydi) ve Andy'e 47,000 dolar borçluydu.

Hesabından kalan parayı transfer edebilirdi. Bunun sonucunda güven hesabında 948,003 dolar kalırdı. Bu parayı müvekkili Russell Reeves'e teslim etmeye yasal olarak zorunluydu. Bu Andy'nin parası değildi. Cep telefonunu çıkardı ve evi aradı. Babası cevap verdi, Andy Frankie'yi istedi telefona.

"Andy, iyi misin?"

Sesi iyi geliyordu.

"Reeves'in adamları tüm şehirde beni kovaladı."

"Neden?"

"Nerede olduğunu öğrenmek için."

"Benim için geleceğini sana söylemiştim."

"Frankie bir banka hesabın var mı?"

"Buda'da var."

"Sosyal güvenlik numaranı kullanmadan bir banka hesabı açmayı nasıl başardın?"

"Anneminkini kullandım."

"Bundan yararlanabilen tek kişi sen misin?"

"Evet. Neden?"

"Bana hesap numaranı ver."

“Neden?”

“Güven bana.”

“Ama sen bir avukatsın.”

Bu gerçeğe rağmen hesap numarasını verdi. Andy telefonu kapattı. Hepsi onun suçuydu. Eğer McCloskey, Frankie Doyle’u bulamadığında bunun üzerine gitmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Fakat para kazanmak istemişti. Suzie, Bobbi ve parayla gelen her şeyi istemişti. Bu yüzden Lorenzo’ya gitti. O da Frankie Doyle’u buldu. Russell Reeves’e elleriyle teslim etmiş oldu onu. Andy’nin annesi haklıydı; para iyi insanlara kötü şeyler yaptırıyordu. Şimdi işleri yoluna koyabilirdi.

Okuldan vasat bir notla mezun olan biri bunu yapabilir miydi, merak ediyordu.

Bölüm 22

Andy o sabah saatin alarmı olmadan uyandı. Cuma günüydü ve Wimberley'e gitmek istiyordu. Frankie ile konuşmalıydı. Duş aldı ve kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giydi. Açlıktan ölüyordu ve evde ne yiyecek ne de kahve vardı. Jo's'dan kahve ve muffin ise mevzu bahis olamazdı. Fakat karbonhidrata ihtiyacı vardı.

Whole Foods'dan tako ve kahve almaya karar verdi, sonra da yola koyulacaktı. Cep telefonunu aldı ve bisikletini dışarı çıkardı. Kaskını kafasına geçirdi ve bisikletine bindi. Etrafa bakındı; ne motosikletli tipler ne de siyah sedanlar görünürdeydi.

Yol temizdi.

Fifth Sokağı'ndan batıya, iki sokak aşağıya, Whole Foods'a gitti. Bowie Sokağı'nda kuzeye döndü ve yeraltı garajına girdi, sadece güvende olmak için. Bisikleti yürüyen merdivenin hemen dışına kilitledi. Otomatik kapılara doğru gitti ve yürüyen merdivene bindi.

Sol tarafında aşağıya doğru inen merdivenlerde insanlar alışveriş arabalarını doldurmuş otoparka, arabalarına götürüyordu. Aşağı inen merdivenler aslında bir çeşit düz rampa gibiydi; alışveriş arabalarının tekerleri yere sabitlendiğinden aşağı yuvarlanmıyordu. Bu sayede müşteriler alışveriş arabalarını otoparka götürebiliyorlardı.

Alışveriş katında, yürüyen merdivenlerin her iki tarafı da müşterilerin kazara merdivenlerden aşağıya uçmamaları için kalın cam ile kaplıydı. Kata geldiğinde Andy yüzünü yere eğerekten cam bölmeden içeriye baktı. Sağ tarafında yemek kısmı vardı, solda ise ödeme kasalar vardı. Merdivenlerin hemen ağzı marketin dışına ve çiçek bölümüne açılıyordu; daha ilerisindeyse insanlar kavrulmuş kuruyemiş almak için toplanmışlardı. Dövmelileri, küpelileri, traşlanmamış bacakları ve traşlanmış kafaları, hippileri, zengin veletleri ve Spandex giymiş taş gibi kızları gördü.

Her zamanki Whole Foods kalabalığıydı bu.

Merdivenlerden indi ve köşeleri kontrol ederek ilerledi. Glutensiz yiyecekler kısmını hızla geçip "Bira Yolu" bölümüne gidip o günkü soğuk

Corona'lardan bir tane almak istiyordu; ama onun yerine yüzünü eğip saklamaya çalışarak yemek bölümüne doğru ilerledi. Organik giyecekler kısmını, vücut ürünlerini ve çevre dostu takılar satan reyonu geçtiğinde içeçek kısmına ulaştı. Burada Takım Elemanı Charlene ona "Merhaba, Andy!" diye şakıdı.

Andy korkuyla büzüldü.

Tanrı aşkına Charlene neden mikrofondan burada olduğumu bütün mağazaya ilan etmiyorsun?

Tako barda durdu. Takım Elemanı Brad "Her zamankinden mi?" diye sordu. Andy başıyla onayladı onu sonra da kalabalığı gözleriyle taradı. Sıra dışı hiçbir şey yoktu.

"Merhaba, Andy."

Suzie dışında.

"Ah, şey, merhaba Suzie."

"Beni aramadın."

Hâlâ kalabalığı araştırıyordu.

"Meşguldüm."

"Bobbi'yle mi?"

"İş ile."

"Yeni spor kıyafetlerimi nasıl buldun?"

Andy'nin bütün ilgisi artık Suzie ve onun yeni kıyafetlerindeydi. Andy'nin daha iyi incelemesi için etrafında döndü. *Yüce Tanrım*! Bu şöyle bir spor kıyafetti; üstüne sımsıkı oturan kolsuz bir üst ki anatomik yapısını mümkün olduğunca sergilemesine neden olmuştu bu; tam kalçasındaki gamzelerinin orada biten bembeyaz kısacık Spandex şort. Vücudunun bütün kıvrımları ve karın kasları ortaya çıkmıştı. Andy'nin bedeni bu güzelliğe hayran kalmıştı. Spandex.

"Bu, ah, bu harika Suzie."

Andy nihayet başını kaldırıp onun yüzüne baktığında yemek bölümün cam kapılarının orada iki siyah figürün belirmiş olduğunu fark etti; iki Darrell klonu içeri girmişti. Kaslı vücutlarını saran siyah takım elbiseleri vardı; sanki köşedeki steroid marketinden fırlamışlardı. Andy hemen bu konuşmayı kısa kesip koşmalıydı, ama a) Suzie, o ve adamların arasında duruyordu ve siyahlar içerisindeki adamlar onu göremiyordu ve b) açlıktan ölmek üzereydi. Bu karbanhidratı almalıydı.

“Selam, Andy.”

Bobbi yanlarında geçerken Andy’e cilveli bir bakış atmıştı. Andy döndü ve onun Spandex’ine baktı. Vay be.

“Andy!”

Suzie’ye döndü.

“Benim yerime Bobbi’ye mi bakıyordun?”

Suzie harikaydı ama Andy yanından geçen diğer kızlara bakmadan da duramıyordu. Niye böyleydi? Suzie’nin yüzü asıldı ve hızla uzaklaştı. Andy dış kapıya sırtını döndü ve sonra da “Elektrolitle Zenginleştirilmiş Su” reklamının arkasına saklandı. Siyahlara bürünmüş olan canavarlara gizli gizli baktı.

Kahretsin, Suzie ile konuşuyorlardı.

Suzie’nin Whole Foods’un en sıkı vücuda sahip iki adamını bulmuş olması normaldi. Onlar oldukça kaslı görünüyorlardı. Fakat bu Austin tarzı değildi. Onların kas yapısı daha çok askerlerin sahip olduğu cinstendi. Onların kasları özel eğitmenler eşliğinde Whole Foods’taki karşı cinsi etkilemek için şekillendirilmemişti; tabii Suzie’ye çekici geldikleri aşikârdı. Onların kasları dövüşmek için yapılmıştı. Dudaklarını okuyabiliyordu: “Andy Prescott’u gördün mü?”

Suzie arkasına döndü ve tako barı gösterdi.

Teşekkürler, Suzie.

“Andy, takoların.”

Takım Elemanı Brad aluminyum folyaya sarılmış iki lezzetli kahvaltı takosunu ona uzatmıştı. Andy cebinden 10 dolar çıkardı ve karşılığında verdi.

“Üstü kalsın.”

Andy takoları, Brad’den aldı ve cebine koydu, sonra da yavaşça döndü. Adamlar on adım uzağındaydı ve yaklaşıyorlardı. Kulaklarında damla kulaklıklardan vardı ve gömleklerine eğilip konuşuyorlardı. Andy tam karşı istikamete yürüdü.

Takip ettiler.

Whole Foods eski bir askeri güvenlikten sorumlu olması için tutmuştu. Adam zeytin rengi üniforması, bronz kovboy çizmeleri ve krem rengi kovboy şapkası ile tam Andy’nin karşısında duruyordu; koca göbeğinde asılı kılıfında bir de büyük silah vardı. Bir kovalamaca olursa kesinlikle işe yaramayacak biriydi. Andy adamın yanına geldi ve iki adamı eliyle işaret etti.

“Bu adamlar kızları rahatsız ediyor.”

Asker adamların önüne çıktı ve Andy ana koridoru ve ödeme kasaları gerçek yürüyen merdivenlere doğru koştu. Tam oraya varmıştı ki siyahlara bürünmüş iki canavar daha ortaya çıktı; aşağıya iniş merdivenlerinin önünde duruyorlardı.

Lanet olsun.

Geriye doğru baktı; diğer iki adamın askerden kurtulmuş olduğunu ve ona doğru koştuklarını gördü. Andy, Whole Foods Sistem Destek koridoruna doğru koşmaya başladı, Tam Vücut Temizliği standının çevresinden dolandı (kim böyle bir şeyi isteyerek vücuduna yaptırırdı ki?) ve bedenini tam raflara doğru yapıştıdı. Adamlar köşeyi döndüğünde Andy ayağını uzattı ve adamlar takılıp klorinsiz bebek bezi reklam kartonunun üzerine yuvarlandılar.

Andy ödeme kasalarının olduğu tarafa geri gitti. Yürüyen merdivenlerin orada duran o iki adamı oradan uzaklaştırmalıydı, bu yüzden ilgilerini çekmek için üzerlerine doğru koşmaya başladı. İlgilerini çekmeyi

başarmıştı, onu kovalamaya başladılar. Andy sola dönüp içlerinde fındık, çekirdek, sabah gevreği ve cevizin bulunduğu büyük satış kutularının dizili olduğu kuruyemişçiye doğru gitti. Yavaşlamadan bir eliyle bu kutuları devirdi. Kutuların içinden soya fıstıkları, nohut fasülyeleri, fındık ve misket büyüklüğündeki tahıl köfteleri beton zemine saçıldı. İlk adam dökülmüş olanlara bastığı anda küçük bir çocuk gibi yere düşmesi bir oldu; ikinci adam ise yere düşen arkadaşının üzerinden zıplayarak yara almadan kurtulmayı başardı.

Andy ile arasındaki mesafeyi de kapatıyordu.

Andy önüne çıkan sebze kasasından sarı kabakları ve mor patlıcanları adama fırlattı; sebzeler adamı yavaşlatmamıştı. Andy koni oluşturacak şekilde dizilmiş olan kavunların yanında geçerken en alttan bir tanesini çekti. Koni şekli bozuldu ve kavunlar onu kovalayan adamın önünde yola saçıldı. Adam düşmüştü.

Andy sebze reyonunu geçti. Sola doğru dönüp, süt ürünleri ve şarküteri reyonunu geçip pastahane ürünlerinin satıldığı reyondaki yaşlı insanlara çarpmamaya özen göstererek yoluna devam etti. Çikolata şelalesinden keskin bir şekilde sola döndü ve zeytinyağı standını geçti. Eğer yiyecek kısmından çıkabilirse park alanının çevresinden otoparka ulaşabilirdi.

Fakat bir başka adam bu çıkışın önünde dikilmişti.

Kahretsin.

O adam şimdi ona doğru koşmaya başlamıştı. Andy geri çekildi ve merkez koridora doğru gitti. Boş bir alışveriş arabası aldı ve bunu adama doğru itti, birkaç tane de organik fasülye konservesini adama fırlattı – adam atılan şeyler sanki süngerdenmiş gibi kollarıyla kendini korudu – sonra da yoluna çıkmış olan enerji içeçeklerinden yapılmış yığını devirdi. Adamın yavaşlaması sayesinde Andy evcil hayvan reyonundan şarap reyonuna ve Bira Yolu’na girdi.

Kasalarca bira cam duvarın yanına dizilmiş böylece soğutucu sayesinde dışarıdan görüş engellenmişti. Corona Extra’ların arkasına saklandı. Altılı paket sadece 8 dolardı. Bu indirimleri kaçırmaktan nefret ederdi ama altılı paketi taşımasının imkanı yoktu. Soğuk bir bira aldı ve kapağını rafın

kenarına yasladı, biranın dibine vurarak açmayı başardı. Biranın yarısını bir yudumda midesine indirdi.

Ağzını koluna sildi ve cam duvardan etrafı gözetledi; iki adam Bowie BBQ'nun yanında güvenlik görevlisi askerle tartışıyordu. Bu onun şansıydı. Doğruca cips ve salsa reyonundan merdivenlere gidecekti. Soğutucunun kapısına yaslanmış beklerken – *lanet olsun* – adamlardan biri tarafından fark edildi.

Andy birkaç kutu dondurulmuş sebze fırlattı ve sonra da kalabalık kasa sırasına doğru koştu; merdivenler kasaların hemen ilerisindeydi. Fakat sırada alışveriş arabaları ve elleri dolu insanlar vardı. Bir arabadan kaçarken bir kasa suyun üzerine çıktı ve kasiyerlerden birinin tezgahına zıpladı.

"Afedersiniz! Çekilin!"

Barkod makinesinin üzerinden, tekrar kullanılabilir kahverengi kese kâğıtlarının olduğu yere oradan da yere indi; iki büyük adım attı, metal kenarlıkları yakaladı ve cam panelin üzerinden geçmeyi başardı. Nihayet merdivenlere ulaşmıştı. Geçen müşterileri iterek, alışveriş arabalarının arasından çıkışa ulaştı.

Otoparktaydı artık.

Bisiklet tam kapının dışındaydı, beceriksizce bisikletin kilidini açmaya çalıştı; bir yandan da arkasına bakıp adamların gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Nihayet kilidi açıp bisikletine bindiği an adamlar merdivenlerden inmiş kapıdan çıkıyorlardı. Pedalları üzerinde ayağa kalktı ve otopark içerisinde hızlandı; adamlar arabalarına bindi ve onu yakalamak için peşinden gittiler. Fakat Andy onları Bowie Sokağı çıkışında ekmeyi başardı, sokağı geçip güneye döndü. Doğuya dönüp Fifth Sokağı'na gitti, buradan kısa yolu kullanarak tripleks eve ulaştı. Ön kapıyı açtı ve bisikletini içeri aldı.

Başarmıştı.

Nefesini düzene sokmak için orada bir süre durdu. Sonra gülümsedi. Kahvaltı için hâlâ sıcak olan iki takosu vardı. Buzdolabına gitti, bir Corona kaptı, kapağını açtı. Oturdu ve kahvaltısını yaptı. Dışardan gelen sesleri

duyduğunda ikinci takosunu henüz bitirmişti. Pencereye doğru gitti ve dışarıyı gözetledi.

Adamlar gelmişti.

İki siyah Mercedes-Benz sedan da buradaydı. Onun yaşadığı yeri nasıl bulmuşlardı? Onları gizlice izlemeye devam etti. Diğer daireleri gösteriyorlardı; bu binada yirmi bir daire vardı. Adamlar ayrıldı ve kapı kapı gezmeye başladılar. Bunun anlamı… burada yaşadığını biliyor oldukları ama hangi daire olduğundan haberlerinin olmadığıydı. Bu binaya kadar izlemişlerdi onu ama dairesine kadar gelememişlerdi. İyi ama nasıl?

Kapı çaldı.

Andy, Corona'sını bitirdi, güneş gözlüklerini taktı ve merdivenlerden aşağıya yer altındaki bir kişilik garajına indi. Mercedes'ler çıkışın önüne park etmişti.

Işığı yaktı.

Garaj bembeyaz ve tertemizdi; bir süpürge, kürek, çim biçme makinesi, alet ya da yağa dair hiçbir iz yoktu. Fakat garajın tam ortasında ışıl ışıl parlayan simsiyah bir American IronHorse Slammer vardı. 340 kiloluk ve 1010 beygir gücünde saf bir adrenalin deposuydu. Dünya üzerindeki en büyük, en korkunç, en bomba motosikletti.

Andy ellerini motosikletin üzerinde gezdirdi, sanki Suzie'nin kusursuz kalçalarına elliyor gibiydi. Motosikletin ön tekeri 120 mm, arka teker ise 300 mm genişliğindeydi ve bu daha iyi yol tutuş sağlıyordu. Tekerler krom Streetfighters markaydı ve disk frenler hem önde hem de arkada bulunuyordu. S&S Sidewinder motor 1010 beygirlik gücü üretiyordu. Altı ileri vitesi olan bu canavarın fiyatı 42,500 dolardı.

Slammer'ı geçen ay Russell Reeves onu saati 500 dolara eski kız arkadaşlarını bulması için tuttuğu zaman sipariş etmişti. Motor daha dün Russell'ın adamları onu bisiklet yolundan takip ettikten hemen sonra gelmişti. Rüyasını Russell Reeves'in parasıyla, Frankie Doyle'u bulmak için kazandığı parayla gerçekleştirmişti.

Şimdi Slammer'a doğru şeyler yapmak için ihtiyacı vardı.

Andy büyük siyah kaskı ve güneş gözlüklerini taktı. Derin bir nefes aldı ve sonra da Slammer'ı ateşledi. IronHorse'un kükremesini duymak için gaza yüklendi. Dünya üzerindeki hiçbir ses bununla boy ölçüşemezdi.

Adrenalin bütün bedenine yayıldı.

Slammer'ını kapıya doğru çevirdi ve destek kısmını yerden bir tekmeyle havaya kaldırdı. Motosikletin direksiyon kısmında bir tuşa basarak garajın kapısını açtı. Kapı havaya doğru kalktı. Andy Slammer'ın motor devrini yükseltti ve debriyaj kolunu sıkıca tuttu. Kapı yeterince yükseğe ulaştığında motosiklete bindi, debriyajı serbest bıraktı ve gaza bastı. Slammer açılan kapının altından ok gibi fırladı, adamların şaşkın bakışları altında Mercedes-Benz'lerin arasından geçip Fifth Sokağı'na çıktı. Motosiklete sıkıca yapıştı ve hızlandı; yan aynalarından adamların hızla arabalara bindiğini görebiliyordu. Tekerlerin çıkardığı sesi duydu.

Eğer IronHorse büyük yolda elinden geleni yaparsa onları kaybedebilirdi; tek yapması gereken hızlanmaktı.

Güneye Guadalupe Sokağı'nda döndü ve South First'ü geçip Lady Bird Gölü'nün üzerindeki köprüde hızlandı. Doğuya Riverside'a kırdı direksiyonu ve Threadgill'i geçti, sonra da güneye Congress Caddesi'ne girdi. Sedanlar altı araba geride kalmıştı. İşitme Engelliler Okulu'nun bulunduğu tepeyi hızla aştıktan sonra yavaşladı ve başını Jo's'un camından çıkarmış olan Guillermo Garza'ya seslendi.

"İnancını koru, kardeşim."

Guillermo yumruğunu camdan dışarı çıkardı.

"Andy, adamım! İşte bu!"

Andy, Guillermo'ya yumruğunu sallayarak yumruk tokuşturdu sonra da Slammer'ın gazına bastı. Merkez yola girdi ve arabaları teker teker geçmeye başladı. Güero's'un önünden geçerken Oscar'ın girişi süpürdüğünü gördü ve yanından geçerken 'Dostum!' diye bağırdı. Yan aynasından Oscar'ın elindeki süpürgeyi düşürdüğünü gördü…bir de siyah sedanların yaklaştığını.

Bir kez daha gaza bastı.

Ramon’un dövme dükkanının üst katında bulunan bürosunun önünden geçerken hiç trafik cezası davası gelip gelmediğini merak etti. Dün Russell Reeves’den kaçarak sınırı aşmıştı. Müvekkiline karşılık Frankie’yi seçmişti. Doğru yanlışa baskın çıkmıştı. Ahlak paraya galip gelmişti. Sevgi kanundan üstün çıkmıştı. Hepsi de bir avukat için yanlış tercihlerdi. Barodan atılabilirdi.

Tabii olur da sağ kalırsa.

Sertçe frene bastı. Trafik Oltorf Sokağı’na yönlendirilmişti.

Şimdi duramazdı.

Böylece kuzeye giden yola dalarak park alanından geçti; batıya, Oltorf’a geri döndü. Kavşağı geçti ve trafik ışığı yeşile dönmeden önce güneye Congress Caddesi’ne girdi. Neyse ki Austin polisi etrafta yoktu; hareket halindeyken yasaları ihlal etmenin cezası 1000 dolardan başlıyordu. Fakat şimdi yoldaydı ve sedanlar peşindeydi. Müvekkilinin düşük gelirliler için SoCo’da inşa ettirdiği yerlerin önüne geldiğinde yavaşladı.

Russell Reeves karmaşık biriydi.

Andy 290 Batı Karayolu’na girdi. Yol 100 metre boyunca Balcones Kayalıkları’na tırmandı. Bu yol güçlü bir motor gerektiriyordu. Tıpkı Slammer’ın S&S Sidewinder motoru gibi.

Andy yola ulaşmak için kestirme olarak yakıt istasyonuna uğradı sonra da 290 numaralı yola ulaşmak için aşağıya doğru giden yolda hızlandı. Anayola girmeden önce Slammer 110 km hıza ulaştı. Teksas Meclis Binası ayrımına geldiğinde 130 km hızla gidiyordu Barton Körfezi Yeşil Kuşağı’nın güneyinde kalan MoPac Otobanı’nı arkasında bıraktı. Yan aynasını kontrol etti; siyah sedanlardan iz yoktu.

Bu iyiye işaretti çünkü Oak Tepesi’ne yaklaşıyordu; burası 290 numaralı yolun ücretsiz kısmının sonuydu burası ve trafik ışıkları yüzünden trafik yoğunlaşıyordu. Oak Tepesi’ne giden dört şeritli yol 15 metrelik kireçtaşı duvarlarla daralıyordu ve kısım kayalıkların ilk yükseldiği kısımlardı. Burada trafik olmasının imkânı yoktu. Arkasıındakiler onu Oak Tepesi’nde yakalayabilirlerdi. İki kırmızı ışıktan sonra tam olarak böyle oldu; iki

devasa kamyonetin ortasında dururken bir düzine arabanın gerisinde dururlarken onu göremeyebileceklerini fark etti.

Batıya 71 numaralı karayoluna oradan kuzeydoğuya döndü ve 290 numaralı karayolundan güneydoğuya kırdı. 71 numaralı karayoluna girip sonra da tekrar 290 numaralı karayoluna girebilirdi; bu sayede sedanlardan birini kaybetmesi işten bile değildi. Trafik ışığı yeşile döndü ve trafik akmaya başladı. Andy, 290 numaralı karayolun sol şeridinde kaldı. Yol ayrılmadan hemen önce Slammer'ına yüklendi ve sağ şeride geçip 71 numaralı karayoluna girdi. Sanki bir manevra yapacakmış gibi hızlandı.

Yan aynasından siyah bir sedanın onu izlediğini gördü. Arkasındaki araba hızlandığında Andy yavaşladı biraz. Sedan tam ona ulaştığında akan trafiğin içerisine daldı ve sonra güneye dönüp tekrar 290 numaralı yola girdi. Sedan ise trafiğe yakalanmıştı; kornalar çalıyordu. O herifler tarih olmuştu.

Peki ya öbür siyah sedan neredeydi?

Andy 290 numaralı yolda ilerliyordu ve batıya gidiyordu İlk viraja geldiğinde siyah sedanın Convict Tepesi yolunda beklediğini gördü. Dripping Kaynak Suları'nın 23 km uzağındaki açık yolda ilerledi. Hız limiti 100 km'ydi burada; fakat burası Teksas'tı; kimse 100'le gitmezdi. Andy sedanı geçti ve hızla devam etti. Zik zaklar çizerek trafikte ilerledi. Fakat adamların tam arkasından geldiğini biliyordu.

290 numaralı karayolunu da biliyordu.

Yol ilerde tırmanışa geçerek rüzgarlı kayalıklara doğru giderdi. Onları bu tırmanışta kaybedebilirdi.

Gücü arttırdı Andy, 120 km ile giderken sağ tarafında Rim Rock Bisiklet Yolu'nu, solda ise Polo Club'ı geçti. Her bir kıvrımı, yüzüne vuran rüzgarı ve altında inleyen motoru hissetti. On dakika sonra en uç kısma varmıştı ve aynadan kontrol etti; kilometrelerce uzağını görebiliyordu ve yol boştu.

Bu kolay olmuştu.

Rahatlamıştı artık ve Frankie ile Jessie'yi düşünüyordu. Onlar için işleri yoluna koyabilir miydi? Tekrar saklanmak için taşınmak zorunda kalacaklar

mıydı? Bu onların geleceği miydi? Frankie bu geleceği onlarla paylaşmasına izin verir miydi? Bu sorular Andy'nin aklında dönüp dururken yan aynasından gördüğü şey yüzünden neredeyse düşüyordu; siyah Mercedes-benz marka sedan onun arkasından geliyordu ve epey hızlıydı.

Lanet olası Alman yapımı arabalar.

Bu Alman arabasının motoru kayalıkları Slammer' ın S&S Sidewinder motoru kadar güç üretip geçmeyi başarmıştı. Onları hız ve motor gücüyle yenemezdi. Bu yüzden keskin virajlardaki yol tutuşunu test etmeliydi. Ve eğer viraj istiyoranız gidecek tek bir yol vardı.

Dripping Kaynak Suları yoluna girdi ve hızını 70 km'ye kadar azalttı. Güneye Ranch Yolu 12'ye devam etti ve hızını 95 km'ye çıkardı. İki şeritli dar yolda geçiş yasaklanmıştı, bu yüzden siyah araba iki araç geride kaldı. On beş dakika sonra Wimberley vadisinden aşağıya ve Cypress Körfezi'ne indi. Kasaba meydanına girdi ve Blanco Nehri'ni geçerken hızlandı. Vadinin güney kısmındaki tepeye tırmanmaya başladı. Kasabadan 6 km sonra keskin bir açıyla batıya döndü ve Ranch Yolu 32'ye girdi.

Burası Şeytan Sırtı olarak bilinirdi.

Sırt sert iniş ve çıkışların olduğu, sert dönemeçler ve ani alçaltıların bulunduğu bir dağ uzantısıydı. Eğer bu sırtta hızlı gidecekseniz yolu çok çok iyi bilmeniz şarttı. Andy bu yolu avcunun içi gibi biliyordu.

İlk 6 km yol tamamen düzdü. Bu sırt acemi sürücüler için kolay sürüş ve uzaktaki tepelerle ve vadilerle süslenmiş manzarasıyla ölümcüldü. Andy, Slammer'ı ile 110 km hızla gidiyordu.

Sedan da onunla ilerliyordu.

Purgatory Yolu'nu geçtiler ve Andy hızını 130 km'ye çıkardı. Sedan peşinden gelmeye devam etti. Yol aşağıya doğru eğim aldığında Slummer'ın hızını 145 km'ye çıkardı. Şeytan Sırtı Meyhanesi'ni geçmişlerdi ki aniden bir dönemece girdiler; sağa, sola ve sonra tekrar sağa virajlar vardı, yol aniden dikleşiyordu ve tekrar sağ ve sola viraj aldıktan sonra alçalmaya başlıyor sağa, sola ve tekrar sağa viraj alıyordu. Andy her bir dönüşte iyice yatıyordu ve geniş tekerlekler siyah asfalta yapışıyordu.

Aynadan sedanı kontrol etti; her bir virajda araç biraz daha geride kalıyordu. Sürücü istediğinden de fazla tepki vermişti bu yola.

Ve aniden araç aynada yok oldu.

Andy yavaşladı ve arkasına baktı. Yoldan çıkmışlardı.

Kuzeye döndü ve daire çizerek tekrar kasabaya geldi. Batı tarafından kasaba meydanına geldiğinde acil durum araçları güneye doğru gidiyordu. Kısa yoldan ksabaya girdi ve Prescott toprağına gelmiş oldu. Slammer'ı evin girişine park etti, sonra da motoru kapattı. Başındaki kaskı çıkardı, saçları terden sırılsıklam olmuştu. Derin bir nefes aldı.

Ne sabahtı ama!

"Lanet bir fırtına gibi sesi."

Andy'nin babası çiftesiyle dışarı çıktı, fişekleri boşalttı ve tüfeği verandanın girişine dayadı. Verandadan aşağı indi.

"Lanet şey senden bile büyük."

"Russell'ın adamları beni Austin'de buldu, 290'da takip ettiler. Ben de onları Şeytan Sırtı'na götürdüm. Büyük Mercedes'lerin her yanında hava yastığı olması gerçekten iyi.

"Bu çocuğu hâlâ bulamadınız mı?" dedi Harmon.

"Bağlantılarımız üzerinden deniyoruz," dedi patron.

"O zaman daha fazla deneyin!

"Numarası var mı?"

Harmon telefon numarasını okudu ve şöyle dedi: "Şimdi Andy Prescott'u bulun!"

Bölüm 23

Slammer'ı ambara sakladıktan eve girdi Andy. Annesi birkaç saat daha evde olmazdı. Yemek yediler, sonra babası Jessie'yi körfeze balık tutma dersine götürdü. Andy ve Frankie de onları izledi, ama Andy onunla yalnız konuşmalıydı. Frankie'nin de sigaraya ihtiyacı vardı.

"Saçlarını siyaha boyadın."

Kadın sigarasından bir nefes aldı ve başıyla onayladı.

"Saçların kızıldı."

Bir kez daha başıyla onayladı kadın.

"Kızıl saç çekiniktir."

"Yani?"

"Yani Jessie, Russell Reeves'in kızı değil. Bana yalan söyledi."

"Nihayet bana inandığın için memnunum."

"İnanmıyorum. Sen de bana yalan söylüyorsun."

"Buradan gideceğiz."

"Hayır, Frankie gitmek zorunda değilsiniz. Sadece bana neden gerçeği söylemediğini anlamaya çalışıyorum."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Körfeze doğru gittiler, Jessie ve babasını bir kayanın üzerinde balık tutarken buldular. Jessie oltasının ucunda yakalanmış küçük balık için çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Jessie'nin her zaman böyle bir yerde büyümesini istedim, belki atların da olduğu bir yerde."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Ya da Reeves beni bulana kadar. Ve bulacaktır da."

Max havlıyordu.

“Onları gördüm, evlat,” dedi Paul Prescott.

Jean Prescott’u eve kadar izlemişlerdi. Siyah Mercedes-benz sedan şimdi çiftliğin dış kapısının önünde duruyordu. Bir düzine devekuşu da sanki kapının korumalarıymış gibi orada bekliyordu; her biri 180 kg’lık oldukça büyük engellerdi. Babası ise verandadaki sallanan koltukta kucağında bir çifteyle oturuyordu, içeri izinsiz girmeye çalışanlar için bu daha da büyük bir engeldi.

“Paul, bizim almak için içeri girecekler mi?”diye sordu Jessie.

“Tatlım, önce kuşları geçmek zorundalar, sonra da bu çift ağızlı tüfeği.”

“Bu hayır mı demek oluyor?”

Andy’nin babası gülümsedi: “Bu hayır demek. O kapıdan gelemezler.”

En azından şimdilik. Yine de gelebilirlerdi. Bu yüzden Andy, Russell Reeves’i aradı.

“Merhaba, Andy.”

“Adamların beni tüm şehirde kovaladı.”

“Kaçtın.”

“Kaza yapanlar iyi mi?”

“İyiler. Bilirsin Alman arabaları.”

“Bir başka Alman arabası dışarıda park etmiş bekliyor; ne istiyorsun Russell?”

“Frankie ile konuşmak istiyorum.”

“Hayır.”

“DNA eşleşti, Andy.”

“Frankie’nin DNA’sı.”

“O zaman ona arabaya binmesini söyle. Onu bana getirecekler.”

“Hayır.”

“Paramı çaldığın için seni tutuklatırım.”

“Frankie’yi kaçırmaya çalıştığını söylerim.”

“Bu gizli bilgi, Andy. Benim sırlarım sende güvenli. Sen benim avukatımsın.”

“Artık değilim.”

“Eğer halka açıklarsan, avukatlık lisansını kaybedersin. Ayrıca, zaten sana kimse inanmaz. Senin sözüne karşılık benimki.”

“Bu doğru, Russell, ama paranı geri alamazsın.”

“Seni dava edebilirim. Baroya bir şikâyet dosyası yollayıp güven hesabından para çaldığın için seni barodan attırabilirim.”

“Hayır, yapamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü avukat-müvekkil mahremiyetinde bir istisna vardır. Eğer bir müvekkil avukatını dava eder ya da kurula şikâyet ederse müvekkil bu gizlilik hakkından vazgeçmiş sayılır.”

“Bunun anlamı ne?”

“Yani her şeyi dökülebilirim, tüm dünyaya hakkında bildiklerimi anlatırım. Sırların güvende olmaz.”

“Bu lanet şeyi kim yaptı?”

“Avukatlar. Kuralları kendimizi korumak için düzenleriz.”

Telefonun ucundan derin bir iç çekiş duyuldu.

“Avukatlardan nefret ediyorum.”

“Russell, parayı Frankie’nin banka hesabına aktardım.”

“Biliyorum. Dokuz yüz kırk sekiz bin ve üç dolar.”

“Ona bu kadarını borçlusun.”

“Eğer gelirse ona daha fazlasını öderim.”

“Neden?”

“Sor ona, Andy. Ona gerçeği sor.”

Andy telefonu kapadı ve pencereye, Frankie’nin yanına gitti.

“Gitmeliyiz, Andy. Onlar ateş etmeye başlamadan önce.”

“Ateş etmeyecekler. Russell seni canlı istiyor.”

“Ne söyledi.”

“Senin gerçeği bildiğini söyledi.”

“Buna karışma, Andy.”

Andy dışarıdaki sedanı gösterdi.

“Çoktan kavuştum bile, Frankie. Tüm Austin’de kovalandım ve Russell’ın adamları seni istediği için Hill Country’e geldiler. Senin yüzünden bu adamlar ailemin evinin önünde parketmiş bekliyorlar.”

“Senin yüzünden bu adamlar beni buldu.”

Haklıydı.

“Ön kapıdan çıkıp gidemeyiz,” dedi Andy, “ve senin arabanda arka çıkıştaki toprak yolda dayanamaz.”

“Senin motosikletin üçümüzü alır mı?”

“Kamp yapmaktan hoşlanır mısın?”

Ambara gidip Slammer’ı hazılıyorlardı. Andy, Jessie için bir uyku tulumu hazırlamıştı. Annesi, Andy’e sarıldı ve “Üzgünüm” dedi.

“Bu senin suçun değil, anne. Er ya da geç onu bulacaklardı.”

Kadın sonra da Frankie ve Jessie’ye kendi çocuklarıymış gibi içten bir şekilde sarıldı.

“Paul,” dedi Jessie, “burada sen ve Jean ile yaşamamızı istiyorum.”

Babası kızın omzunu okşadı.

“Tatlım, burası senin evin istediğin zaman gelebilirsin.”

“Geri dönemeyiz,” dedi Frankie.

Babasının gözleri dolmuştu.

“Andy, hâlâ onları vurabilirim.”

“Teşekkürler baba; ama en iyisi gitmek.”

Andy hazırladıklarını direksiyon kısmının üstüne yerleştirdi ve Slammer’ı çalıştırdı. Frankie ve Jessie hemen arkasına bindiler. Andy ambardan çıktı ve arka kapıya ulaşan yolu takip etti. Ön kapıdaki adamlar için görünmezlerdi.

“Bir kamp alanı biliyorum. Kulübeleri ve duşu olan hoş bir yer.”

Andy kasabanın çevresinden bir daire çizdi ve batıya, gün batımına doğru sürdü. Yirmi dakika sonra Blanco şehir meydanındaydılar. Blanco Şehir Parkı’ndan dört sokak güneyde Blanco Nehri uzanıyordu. Andy parkın alışveriş noktasında durdu ve nehrin aşağısındaki bir kulübe için ödeme yaptı. Gece için yiyecek ve içecek aldılar, sonra da kulübelerini bulmak için nehrin aşağısına gittiler. Andy eşyaları indirirken, Frankie ve Jessie ateş yakacak yeri oluşturmak için nehirden taş toplamaya gitti. On beş dakika sonra döndüklerinde Jessie kıkırdıyordu ve Frankie de sırılsıklamdı; ayrıca çamur içerisindeydi.

“Düştüm.”

Kulübeye girdi ve dışarı çıktığında üzerinde sadece bir havlu vardı; güzel bacaklara sahipti. Islak kıyafetlerini kulübenin verandasına asıp ateşin yanına oturdu. Andy sosisleri metal askıda ateşte pişiriyordu. Kadın askılardan birini aldı, ıslak eşyalarını üzerine yaydı ve ateşe tuttu.

“Islak iç çamaşırlarından hoşlanmıyorum.”

Siyahlardı.

Kasım ayının ilk günleriydi ve park boş olsa da gece sıcaklık beş derecenin altına düşmezdi. Kış, ocak ayına kadar Teksas’a gelmezdi.

Sosislerini yedikten sonra Frankie ayağa kalktı.

“Duş yapmalıyım.”

İç çamaşırlarını aldı – “Hepsi kurumuş” – marketten aldıkları bir kalıp sabun ve şampuanı alıp kulübenin diğer tarafındaki duşa gitti. Andy onun gidişini izledi ve Jessie’ye döndü.

“Bir sosis daha ister misin?”

“Şiştim.”

“Neden ‘Jessie James’ adını seçtin?”

“Çünkü bizler kaçmakta olan kanunsuzlarız.”

Andy sosisi askıya geçirdi ve ateşin üzerine tuttu.

“Kamp yapmayı sever misin?”

“İlk kez kamp yapıyorum.”

“Gerçekten mi? Dışarıda uyumaya bayılırım.”

“Hiç denemedim.”

“Sen ve annen için bir kulübe kiraladım.”

“Burada dışarıda uyuyabilir miyim?”

“Eğer annen izin verirse. Fakat etraf çok nemli, uyku tulumunu ateşe yakın yerde tut ki hasta olmayasın.”

“Peki.”

“Aferin.”

“Anneme kanser geni taşıyor olabileceğimden bahsettiğini duydum.”

“Ah, bak tatlım, ben sadece endişeliydim ve—”

“Endişelenme. Bende kanser yok. Ben hiç hasta olmam.”

“Şanslısın.”

Kız kot pantolonunu sağ bacağından yukarı sıyırdı.

“Hasta olamam.”

Andy başını salladı. “Tıpkı bisiklet yolu gibi. Bu bir akıl oyunudur. İyi olacağını ya da kaza yapmayacağına inanmalısın.”

“Hayır, yani demek istediğinde ben hasta *olamam*. Asla.”

“Hiç hasta olmadın mı?”

“Hayır.”

“Sekiz yaşındasın değil mi?”

“Ahh, acıdı.”

Bacağında fena bir iz vardı.

“Geçen hafta bacağımda bir kaşıntı hissettim ve kaşıdım. Şimdi de kabuk bağlamış.”

“Yani hiç doktora gitmedin?”

“Ah, pek çok doktor beni gördü.”

Kabuğu kaldırmaya çalışıyordu.

“Eğer kabuğu alırsan kanar.”

“Kanıyor.”

“Yani hasta oldun.”

“Hayır, hastanedeydim.”

Kız boynuna uzandı ve gümüş kolyeyi tuttu. Andy on iki yıl boyunca Katolik bir okula gittiği için ne olduğunu hemen anladı.

“Çocukların koruyucusu Aziz Aloysius.”

“Hastanenin adı buydu.”

“O zaman gerçekten hastaydın?”

“Hayır hasta değildim.”

“O zaman hastanede ne yapıyordun?”

“Üzerimde deney yapıyorlardı.”

“Bu doktorlara ‘psikiyatrist’ diye mi sesleniliyordu?”

“Ben deli değilim, Andy.”

Kız şimdi annesinin çantasını karıştırıyordu.

“Ama hasta değildin öyle mi?”

“Hayır.”

“O zaman neden bir hastanede yatıyordun?”

“Üzerimde test yapmaları için.”

“Neden?”

“Çünkü ben hasta olamıyordum.”

“Yani araştırma mı demek istiyorsun?”

“Aynen. Bir araştırma hastanesiydi.”

Çantadan bir şey çıkardı.

“Peki ne buldular?”

“Bağışıklıymışım.”

“Neye?”

Kız dikkatlice yara bandını kabuğun üzerine yapıştırdı – çöp kutusunda bulduğu yara bandının aynısıydı bu – sonra da adamın yüzüne baktı.

“Her şeye.”

Andy aniden duşun kapısını açtı. Frankie çıplak ve ıslaktı. Kadın irkilmedi ya da üzerine bir şeyler almaya çalışmadı. Sadece sırılsıklam bir şekilde orada durdu.

“Yara bandındaki kan, onundu. Russell senin değil onun peşinde.”

Kadın suyu kapattı.

“Havlum.”

Andy havluyu kadına uzattı.

“Neden yalan söyledin yara bandı hakkında?”

“Russell’a söylemen ve onu almaması için.”

“Neden onu istiyor?”

“Oğlunu kurtarmak için.”

Kadın kurulandı.

“Kızın nasıl onun oğlunu kurtarabilir ki?”

“Çünkü bilinen bütün hastalıklara karşı bağışıklığa sahip.”

“Ölemez mi?”

“Hayır, ölebilir. Yaşlılıktan. Ya da cinayetten. Belki bir araba kazasında ya da sen bizi motosikletinde öldürebilirsin. Fakat grip, kanser ya da AIDS yüzünden ölemez. O Bebek X…ve ben de Bakire Meryem’im.”

“Bakire Meryem mi?”

“Kurtarıcının annesi.”

“Neyin kurtarıcısı?”

“İnsanlığın. Onun kök hücresinin tedavi olabileceğini düşündüler.”

“Ne için?”

“Her şey için. Bilinen bütün hastalıklar için. Onu klonlamak istediler, onu kobay olarak kullanmak istediler. Onun sıradan bir hayat yaşamasını istedim….normal bir çocuk olmasını.”

“Rusell onun kök hücresinin Zach’i kurtarabileceğini düşünüyor.”

Kadın başıyla onayladı ve işaret etti.

“İç çamaşırlarım.”

Siyah iç çamaşırlarını ona uzattı, son bir defa baktı ve dışarı çıktı.

“Onun için endişelenmiştim. Yani o beş yaşındaydı ve hiç hasta olmamıştı. Çocukların hasta olması gerekir, değil mi?”

Andy ateşe bit parça kuru dal attı. Uyku tulumundan gelen seslere göre Jessie uyuyordu. Frankie ise sigara içiyordu.

“Bir defasında bütün arkadaşları boğaz ağrısı çekerken onun hiçbir şeyi yoktu. Sonra sınıfın yarısı grip olduğunda o bunu geçirmedi. Onda bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmeye başladım.”

“Hiç mi hasta olmadı?”

“Soğuk algınlığı dahi geçirmedi. Bu yüzden onu bir çocuk doktoruna götürdüm. Adam daha önce kulak iltihabı ya da burun akıntısı bile geçirmemiş bir çocuk hastası olmadığını söyledi. Kan örneklerini New York’ta bir araştırma hastanesinde çalışan arkadaşına yollamasında mahsur olup olmadığını sordu. Ben de tamam dedim. Keşke böyle yapmasaydım.”

“Sonra ne oldu?”

“Birkaç ay sonra doktor beni aradı ve kızımı da yanımda getirmemi istedi. Arkadaşı oraya gelmişti.”

“Bay ve Bayan Doyle, bu da Doktor Tony Falco.”

El sıkıştılar ve küçük bir masanın çevresine oturdular, sanki bir avukatın bürosuna gitmişlerdi. Doktor Falco onlara gülümsedi.

“Kızınızla çalışmak istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Frankie.

“Çünkü onda bir anormallik olabilir.”

“Yani hilkat garibesi demek istiyorsunuz?”

Mickey Doyle güldü. “Shaq gibi, sadece daha ufağı.”

“Bay Doyle, kızınız herhangi bir sporcudan fersah fersah daha özel. O dünyayı kurtarabilir.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” dedi Frankie.

“Ben mükemmel bir bağışıklık sisteminden bahsediyorum. Kök hücrelerinin her hastalığı tedavi edebileceğinden bahsediyorum. Dünyayı değiştirmekten bahsediyorum.”

“Onu kobay yapmaktan bahsediyorsunuz.”

“Hayır, efendim. Sadece onunla çalışmalıyız. Ve sizinle de. Siz hiç hasta oldunuz mu Bayan Doyle?”

“Evet.”

“Bay Doyle.”

“Akşamdan kalmayım.” Adam kıkırdadı. “Evet, hasta oldum.”

“Ve siz bize test yaptıktan sonra….onu test edeceksiniz, sonra ne olacak?”

“Eğer düşündüğümüz gibiyse, onun kök hücrelerini yeni bir sayfa açmak için—”

“Yani onu klonlayacak mısınız?”

“Evet.”

“Hayır.”

“Bayan Doyle, onun kök hücrelerinin tedavi edici özelliği sınırsız olabilir.”

“Fakat bunu bilmiyorsunuz değil mi? Bunların hepsi bir deney?”

“Bu yüzden biz yapana kadar bilemeyeceğiz. Bayan Doyle hastalık olmayan bir dünya hayal edin. Küçücük çocukların lösemi ya da diğer çocuk hastalığından ölmediği bir dünya hayal edin. Afrikad’aki çocukların AIDS’den ölmediği bir dünya. İlaç şirketlerinin kimin ölüp kimin ölmeyeceğini kontrol edemediği bir dünya. Sizin kızınız bunların hepsini değiştirebilir.”

“Herkese yetecek kadar kök hücre olacak mı?

“Hayır.”

“Kimin yaşayıp öleceğine kim karar verecek? Siz mi?”

“Evet.”

“Tüm bu olay halka açıklandığında kızıma ne olacak?”

“Açıklanmayacak. Her şey isimsiz olarak kalacak. Bunu garanti ederim.”

Frankie başını salladı.

“Kimse bu tarz bir sırrı saklayamaz. Ortaya çıkacaktır. Ve bu olduğunda medya onun peşine düşecektir. Bir anda kendini bir sirkin ortasında bulacak. Asla normal bir yaşamı olmayacak. Asala üniversiteye gidemeyecek ya da evlenemeyecek ya da çocukları olmayacak. Her zaman bir hilkat garibesi olacak.”

“Bayan Doyle, onun gerçek adını hastanede bilen tek kişi ben olacağım. Ona ‘Bebek X” diyeceğim. Adı hiçbir hastane kaydında ya da bilgisayarda geçmeyecek. Bu sırrı saklayabilirim.”

“Ve gerçeği dünyaya açıklamayacaksınız? Bu olağanüstü keşfiniz hakkında yazmayacaksınız? Tabii ki bahsedeceksiniz. Bunu tüm dünya ile paylaşmak isteyeceksiniz. Tüm o övgüleri isteyeceksiniz. Görkemi.”

Belli belirsiz bir gülümseme belirdi adamın yüzünde. “Bunu çoktan düşündüm. Sanki hastam sizmişsiniz gibi bir makale yayınlayacağım. Bebek X değil de Hasta X olarak bahsedilecek. Yirmi beş ile kırk beş yaşlarında bir kadın olacak. Kimse asıl kişinin bir çocuk olduğunu bilmeyecek.”

“Yazarının siz olduğunu bilecekler.”

“Araştırma yazılarını anonim olarak yazacağım.”

“Sizi bulacaklar. Ve sizi bulduklarında onu da bulacaklar.”

“Ödeyebiliriz.”

Frankie bakışlarını ateşten kaçırdı.

“Böylece yaptık.”

“Neden?”

“Vergi dairesine otuz bin dolar borcumuz vardı; Mickey dükkanın vergi parasını kumara yatırmıştı. Evimize ve Mickey’nin dükkanına el koyacaklarına dair tehdit ediyorlardı.”

“Falco size ne kadar ödedi?”

“Elli bin dolar. Başlangıçta.”

“Bu çok para.”

“Mickey’nin harcaması için değil. Vergilerimizi ödedik, kalanıyla da Mickey kumar oynadı. İçti, kumar oynadı, dövüştü; yanlış adamla evlendiğinde bu asla uyanamadığın berbat bir rüyaya dönüşür.”

“Yani onu hastaneye götürdün?”

Kadın başıyla onayladı. “Ithaca’da. Kızım çok korkmuştu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Mickey eve geri döndü. Ben kızımla kaldım. Ona her gün testler yapıp, onun “tedavi” olduğunu doğruluyorlardı. Ona böyle diyorlardı; tedavi. Taşınmamızı istediler, orada yaşarsak hayatı boyunca test yapabilirlerdi. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibiydi. Okulu ne olacak diye sordum. Hayır dediler, okula dönemezmiş. O riske atılamayacak kadar mühimmiş. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Hastanede eğitim görmesi için öğretmenler tuttular. Onun üzerinde çalışmak için dünyanın dört bir yanından bilim adamları geldi. Bebek X için.”

Andy, Jessie’ye baktı.

“Her gün ağladı, testlere son vermeleri için yalvardı. Eve gitmek istiyordu. Mickey ise para istiyordu.”

“Ne yaptın?”

“Mickey’e para ödedikleri sürece bunun sonunun gelmeyeceğini biliyordum. Oraya taşınırsak daha çok para vereceklerini söylemişlerdi; ev, araba, neye ihtiyacımız varsa vereceklerdi. Tabii ki Mickey buna dünden hazırdı. Kızımızın sanki *American Idol* yarışmasını kazanmış gibi olduğunu

söyledi. Bu yüzden önce Mickey’den kurtulmalıydım. Eve gittim ve Mickey sarhoş olduğunda beni dövmesini sağlayana kadar ona sataştım. Beni oldukça fena benzetti. Polisleri aradım ve içeri attırdım, boşanma için dava açtım. Daha önce bar kavgalarından dolayı iki defa saldırı suçuyla gözaltına alınmıştı. Bu defa hapse girebilirdi. Üç saldırı suçu vardı. Hapse girmemek için ebeveyn haklarından vazgeçti. Sonra kızımı hastaneden kaçırdım ve ortadan kaybolduk.

“Neden sadece hastaneden çıkıp gitmediniz? O bir çocuktu daha.”

“Bir anlaşma yapmıştık. Bize ödeme yapmışlardı. Kapıdan öylece çıkıp gitmemize izin vermezlerdi. O çok önemliydi. Onlar kızımı tanıyordu ve diğer insanlar da bunu öğrenebilirdi. Kaçıp kimliğimizi değiştirmek zorunda olduğumuzu biliyordum. Onun güvende olması için bu tek yoldu.”

“Nasıl yaşamına devam ettin?”

“İkinci ödeme sayesinde. Bir elli bin dolar daha ödemişlerdi. Bunu Mickey’den saklamıştım.”

“Akıllıca. İsmini değiştirebileceğini nereden öğrendin?”

“İnternetten. Kütüphanede.”

“Yani üç yıl boyunca aslında sizi gerçekte takip edip etmediklerini bilmeden kaçtınız öyle mi?”

“Bunun sadece bir zaman sorunu olduğunu biliyordum.”

“Neden?”

“Çünkü onda herkesin istediği bir şey var.”

“Nedir o?”

“Ölümsüzlük. Ya da ölümsüzlüğe en yakın durum. Düşünsene, Andy. Onun kök hücreleriyle kanserden ölemezdin. Bu kesindi. Hastalıksız yüz yaşına kadar yaşardın. Bunun için ne kadar öderdin? Russell Reeves neden bunu kadar istiyor?”

“Oğlu yüzünden.”

“Oğlunu kurtarmak istiyor. Bir sonraki adımda zengin adam kendisini kurtarmak isteyecek.”

Ateşe bir kuru dal daha attı.

“Ne yapacağız, Andy?”

Russell Reeves oğlunun yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu; Zach’in eli avcundaydı. Kız onun tek umuduydu. Cep telefonu çaldı. Russell arayan numaraya baktı ve cevap verdi.

“Andy, neredesin?”

“Frankie bana gerçeği anlattı, Russell. Kızı istediğini biliyorum. Ve nedenini de. Onu nasıl buldun?”

“Bilim adamlarım dünyada Zach için uygun kök hücresi arıyorlardı. Onlardan biri muhtemelen bir kadın olan Hasta X’ten kök hücreleri alabilseydik dedi. Diğerleri güldüler çünkü çoğu bilim adamı Hasta X’in bir tezgah olduğunu düşünüyordu. Hasta X’in gerçek mi yoksa bir tezgah mı olduğunu bulmaya karar verdim.”

“Nasıl?”

“New York’ta Hasta X ile ilgili makaleleri yayınlayan bilimsel dergide bir kaynak bulduk. Bize Falco’nun adını verdi.”

“Laurence Smith’in senin için New York’ta yaptığı bu muydu?”

“Evet.”

“Ve şimdi o ölü.”

“Tesadüfi bir cinayet bu, Andy. Burada da oluyor.”

“Ya Mickey?”

“Boston’da da oluyor.”

“Ve sonra?”

“Falco’yu Çin’de bir kök hücre araştırma enstitüsünde bulduk. Bize Hasta X’in adını vermeyi reddetti. Bu yüzden biz de Amerika’da çalıştığı

son hastaneye gittik, Ithaca’daki Aziz Aloysius Çocuk Araştırma Hastanesi. Yöneticisiyle kabul edilebilir bir anlaşma yaptık.”

“Rüşvet mi verdin?”

“Bağış. Bize adını vermedi, ama yüz milyon dolar karşılığında üç önemli bilgi verdi; ilki ‘Hasta X’ diye bir şey yoktu. ‘Bebek X’ vardı. Yani bir kadın değil, çocuktu. İkincisi o zamanlar Falco’nun araştırmasına katılmış olan çocukların listesi; aynı zamanda annelere de test yapıyordu. Ve üçüncü olarak da Bebek X’in DNA örneği.”

“Bu yüzden onun DNA örneğine ihtiyacın vardı.”

“Evet. Gerçekten o olup olmadığını doğrulamak için. Ve getirdiğin onun DNA’sıydı, değil mi?”

“Evet. Yani tüm o kadınlar…?”

“Bebek X ile aynı zamanda araştırma kısmında yatan çocukların anneleri. Çocukların ismi gizliydi ama ailelerinki değildi. Bebek X’in hangi ailenin çocuğu olduğunu bilmiyordu.”

“Kadınları değil yani çocuklarını araştırıyordum.”

“Sadece bir çocuğu. Bebek X’i.”

“Bu yüzden tüm o çocuklar hastaydı.”

“Evet.”

“Neden onlara para verdin, yani o kadınlara?”

“Çünkü onların çocukları hastaydı.”

“Ve hasta çocukların Bebek X olamayacağını biliyordun?”

“Evet. Biz hasta olmayan bir çocuğu arıyorduk. Onu buldun.”

“Ve onunla işin bittiğinde?”

“Onun annesine on milyon dolar vereceğim. Ya da yirmi. Ya da elli. Ne kadar olduğunun bir önemi yok. Eğer Zach’i kurtaracaksa. Onlara yeni

isimler, para ve her şeyi vereceğim. Bir yerlerde güvenli bir hayat sağlıyacağım.”

“Kimden korumak için?”

“Andy, her zaman Bebek X’i arayan birileri olacaktır. Onun sırrı asla gizli kalamaz.”

“Kendi çocuğunu satacağını hiç sanmıyorum.”

“Onu satın almak istemiyorum, Andy. Onun kök hücresini satın almak istiyorum. Zach’in ihtiyacı var buna.”

“Ve almak için onu kaçırmaya çalıştın? Planın neydi Russell?”

“Onun kök hücrelerini satın almaya çalışmak. Eğer bunda başarısız olursam o zaman kaçıracaktım, onu uyuşturacaktım, kök hücrelerini alacaktım ve sonra da serbest bırakacaktım…on milyon dolarlık bir banka hesabıyla, tabii benden geldiği belli olmayacak şekilde izler silinmiş olacaktı.”

“Mükemmel suç.”

“Gerekli bir suç.”

“Her suçun bir kurbanı vardır.”

“Oğlunu kurtarmak için sen ne yapardın Andy?”

“Bir çocuğu kaçırmazdım.”

“Bundan emin misin? Eğer senin çocuğun için de önemli olsaydı? Eğer paran olsaydı – bunu yapacak gücün – olsaydı, o çocuğu kaçırıp kök hücrelerini mi alırdın yoksa oturup oğlunun ölümünü mü izlerdin? Sırf annesi kızının yeteneğini paylaşmak istemiyor diye?”

“Bu yanlış, Russell.”

“Oğlumun hayatını kurtarmak nasıl yanlış olabilir?”

“Başkasını incittiğin zaman.”

“Kimseyi incitmedim, Andy. Oğlum için daha uzun bir hayat satın almaya çalıştım. Bunun nesi yanlış? O kök hücreler olmadan oğlum ölecek. Bunu mu istiyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman onu getir.”

“Bunu yapamam, Russell.”

“Andy, konuş onunla lütfen. Ne isterse ödeyeceğim.”

“Beni SoCo porjesi için tutmuştun, yani onun adını ele geçirdiğinde çoktan senin avukatın olmuştum ve onu bulacak birine ihtiyacın vardı.”

“Evet. Onun ismine yaklatığımızı düşünmüştük. Onun yerine elimizde on yedi tane isim vardı.”

“Neden ben?”

“Vasat öğrenci Andy. Çok fazla soru sormazdı…ya da esas sorulacak soruları bilmezdi. Ve paraya ihtiyacın vardı. Parayı kaybetmeyi göze alamazdın. Kusursuzdun.”

“Aptaldım.”

“İnsandın. Paraya ihtiyacın vardı. Benim de kıza ihtiyacım vardı. Frankie ile konuşacak mısın? Benim için?”

“Neden bunu yapayım?”

“Çünkü benim avukatımsın.”

“Senin avukatındım.”

“Çünkü sana yardım edebilirim.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Babanın var.”

“Ona nasıl yardım edebilirsin ki?”

“Ona yeni bir karaciğer sağlayabilirim.”

“Nasıl?”

“Bir telefon görüşmesiyle.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Evet, Andy, bunu yapabilirim. Beş milyon dolar hâlâ bu dünyada anlam ifade ediyor. Bir telefon görüşmesi yapabilir ve babanı bekleme listesinin en tepesine yerleştirebilirim. Babana daha uzun bir yaşam satın alabilirim; eğer kız Zach’in hayatını kurtarırsa.”

Frankie merakla sordu, “Reeves ne söyledi?”

Andy ona anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde kadın şöyle dedi: “Yani eğer Jessie’nin kök hücresini alırsa Paul’e bir karaciğer mi bulacak?”

“Söylediği buydu.”

“Ona inanıyor musun?”

Andy başıyla onayladı. “O kötü biri değildir, Frankie. Sadece çaresiz. Oğlu ölecek.”

“Sabah Jessie ile konuşacağım. Bu onun kararı.”

Jessie tulumda döndü ve kalktı.

“Bunu yapacağım. O küçük çocuğu kurtaracağım. Ve Paul’ü.”

“O yapacak, Russell,” dedi Andy cep telefonunda. “Bu gece gelmek için çok geç. Sabah Darrell ve limuzini buraya yolla. Blanco Şehir Parkı’ndayız. Onunla parkın marketinde buluşacağız.”

“Sabahın ilk ışığında orada olacak. Doktorlar beklemede olacak. Teşekkürler, Andy.”

“Russell o görüşmeyi yap. Babam için.”

Telefonu kapattılar.

“Paul’ü kurtaracak mı?” diye sordu Frankie.

Andy başıyla onayladı. Ateşin yanına uzandı ve yukarı, yıldızlara baktı. Babasını kurtarmak için Russell Reeves'in parasını ve gücünü kullanmak doğru muydu? Onu bekleme listesinde diğerlerinin önüne taşımak doğru muydu? Babası diğerlerinden daha mı fazla yaşamayı hak ediyordu? Hile mi yapıyordu? Doğru muydu bu? Ya da yanlış? Eğer Russell'ın parası onda olsaydı babasına daha uzun bir yaşam satın almak için neler yapardı? Konu babasının hayatını kurtarmak olunca kurallar nelerdi?

Ya da oğlunun hayatını kurtarmak için?

Bölüm 24

Russell Reeves, Andy Prescott'un hayatını bir kez daha değiştirmişti.

Gün ışığında uyandığında yüzünde bir tutam saç ve göğsünde bir kol vardı. Fakat bunlar ne Suzie'ye ne Bobbi'ye ne de bir başka Whole Foods kızına aitti. Frankie'ye aitti. Tabii ki tamamiyle giyinikti ve bir gece önce Qua'da sarhoş olmamış ve seks yapmamışlardı. Kadın uyandı ve yatış şeklinin farkına vardı.

"Üzgünüm. Üşümüş olmalıyım."

Fakat yatış şeklini değiştirmedi. Andy ona baktı; kadın da Jessie'yi kontrol etti.

"Nehrin aşağısına gitti."

Andy, kadını öptü. Kadın da ona karşılık verdi ve birden uzaklaştı.

"Andy, Jessie'yi korumak zorundayım. Bunu yapamam. Sen iyi bir çocuksun ama—"

"Ama ne?"

"Fakat zaten bir çocuk büyüttüm. Bir tanesine daha dayanamam."

"Beni mi kast ediyorsun?"

"Ertelenmiş ergenlikten muzdaripsin. Tıpkı Mickey gibi."

"Ne bu, hastalık falan mı?"

"Mickey ile yaşamak benim için öyleydi. Büyümeyi reddetti. Tıpkı senin gibi, tabii sen sarhoş olup karını dövmüyorsun."

"Karım yok."

"Eğer bunları yapsaydın olmazdı."

Kadın kolunu çekti ve ayağa kalktı.

"Kahveye ihtiyacım var."

Andy kalktı. “Ben markete bakacağım. Darrell gelmiş mi diye. Onu seveceksin…en az kanal tedavisi kadar.”

Andy tuvalet ihtiyacını giderdikten sonra Slammer’a atladı ve parkın önündeki markete gitti.

Frankie, Jessie’yi nehrin kenarında buldu. Sabah güneşi kusursuz derecede düz olan nehrin üzerinden bembeyaz yansıyordu.

“Blanco İspanyolca’da beyaz anlamına gelir,” dedi kadın.

Jessie sığ suya birkaç taş fırlattı.

“Acıyacak mı?”

“Belki biraz.”

“Fakat küçük çocuğu kurtarabilir değil mi?”

“Evet.”

“Ve Andy’nin babası Paul’ü de?”

“Evet.”

“Bunu yapabilirim.”

Frankie kızına sarıldı.

“Her zaman çok cesur oldun.”

Andy parkın marketine geldiğinde siyah bir arabanın hemen dışında parketmiş olduğunu gördü. Limuzin ortada yoktu. Mercedes-Benz de değildi bu araç. Ve Darrell da yoktu.

Andy, Slammer’ın motorunu durdurmadı.

Uzun bir adam arabanın yolcu kısmından indi. Sol elini havaya kaldırdı. Sağ eli sıkıca bacağına yapışmıştı. Bir şeyi tutuyordu. Andy’e seslendi adam.

“Andy Prescott?”

“Evet.”

Adam sağ elini havaya kaldırdı. Elinde bir silah vardı.

Andy Slammer'ın gazına yüklendi ve etrafında bir daire çizdi. Aşağıya doğru büzüldü ve arkasından gelen silah sesini duydu. Tozlu yolda hızlandı.

Frankie motosiklet sesinin geldiği yöne baktı. Andy'nin hızla kulübeye doğru arkasında bir toz bulutuyla geldiğini gördü. Andy bağırıyordu.

"Hadi!"

Andy motosikleti durdurmak için savrulduğunda onlar da kulübeye doğru koşuyorlardı.

"Binin hadi!"

"Sorun ne?"

"Markette iki adam vardı. Geliyorlar."

"Bizi almak için mi?"

"Hiç sanmıyorum. Bana ataş ettiler."

"Darrell sana ateş mi etti? Neden?"

"Darrell değildi. Ve durup nedenini sormadım."

Frankie uyku tulumunu aldı ve katlamaya başladı ama Andy ona bağırdı: "Boşver onu!"

Siyah araba tozlu yolun aşağısından geliyordu. Frankie çantasını aldı ve motosiklete bindi. Jessie ise ikisinin arasına sıkıştı.

"Bizi nasıl buldular?"

"Russell onlara söylemiş olmalı."

"Fakat oğlunu kurtarmak içi ona ihtiyaçları var."

Andy Slammer'ı gazladı ve kulübenin çevresinden dolaşıp siyah arabadan hızla uzaklaştı. Parkın çıkışından geçtiler ve şehir meydanına doğru gittiler, sabah erken saatleri olduğu için hâlâ etrafta kimseler yoktu. 281 numaralı karayoluna girip, güneye San Antonio'ya gittiler. Motoru

yavaşlattı Andy; hız limiti 110 km’ydi ama kısa süre sonra 140 km ile gitmeye başladı.

Aynadan gelen var mı diye kontrol etti. Görünürde kimse yoktu. Yavaşladı, motorun devrini düşürdü ve sonra da doğuya dönüp geldiği yoldan kuzeye dönüp Henly’e doğru gitti. Küçük kasabaya geldiklerinde Andy uygun bir benzin istasyonunda kenara çekti. Slammer’ın yakıtı azalmıştı ve Russell’ı aramalıydı. Andy hızlı arama tuşuna bastı ve sinyal sesini dinledi.

“Andy.”

Ses oldukça cılızdı.

“Russell, neden senin adamların ateş ediyor bize? Onlara durmalarını söyle! Kız kök hücrelerini verecek! Zach’i kurtaracak!”

Russell hiçbir şey söylemedi ama telefonun ucunda Andy adamın aldığı derin soluğu duydu.

“Andy… Zach dün gece öldü.”

“Ahh, Tanrım.”

Küçük Zach. Ölmüştü.

“Russell, çok üzgünüm. İyi misin?”

“Hayır, Andy, iyi değilim. Tek oğlum öldü ve karım sinir krizi geçirdi. Şimdi psikiyatri koğuşunda yatıyor.”

Oğlu. Karısı. Hayatı. Andy, Zach’i ya da Kathryn’i hatta Russell Reeves’i bile kurtaramamıştı. Fakat Jessie’yi kurtarmak zorundaydı.

“Russell, Zach’i öldüren bu kız değil. Onu öldürme. Adamlarına durmalarını söyle.”

“Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Onlar benim adamım değil.”

“Bu da ne demek?”

“Yani, Darrell’ı oraya göndermedim. Oraya kimseyi göndermedim. Sana ateş eden adamlar bana çalışmıyorlar.”

“O zaman kimin için çalışıyorlar?”

“İlaç şirketleri için, muhtemelen.”

“Neden?”

“Bebek X’in işlerini mehvetmesini istemiyorlar.”

“Bunu nasıl yapabilir ki?”

“Andy, Bebek X tarihteki en büyük bilimsel başarı. Eğer bağışıklık sistemi kök hücreleri sayesinde klonlanırsa aniden dünyada hiçbir hastalık kalmaz; kanser yok, AIDS yok, hatta grip bile olmaz. Ve ilaçlar da olmaz. Tüm bu hastalıklardan milyarlarca dolar kazanan ilaç şirketleri de olmaz. Küçük kızın bunu onlardan almasına izin vermezler.

“Onu nasıl buldular?”

“Darrell.”

“Darrell mı?”

“Ona rüşvet vermişler.”

“Darrell sırlarını mı satmış?”

“O bir avukat değil. Andy, kimse Bebek X’in gerçek mi yoksa bir efsane mi olduğunu bilmiyordu. Fakat düşüncesi bile ilaç şirketlerini korkutmaya yetti. Onu bulmak için en ufak bilgi kırıntısının bile peşinden gittiler.”

“Sırf kazançları için onu öldüremezler.”

“Onların sana ateş ettiklerini söyledin. Ve Andy…”

“Ne?”

“Sanırım Larry Smith’i de onlar öldürdü. Ve Mickey Doyle’u da.”

“Fakat o daha bir çocuk!”

“Andy, tütün şirketleri günde binlerce insanı öldürüyor ve bunu kırk yıldır yapıyorlar. Ürünlerinin insanları öldürdüğünü biliyorlar ama tüm bu süre boyunca gerçek tehlikeli sırlarını kârlarını korumak için saklıyorlar. Kârlarını korumak için milyonlarca insanı öldürdüler. İlaç şirketleri için bir çocuk nedir ki? Bu insanlar iş modellerini korumak istiyorlar.”

“Ne iş modeli?”

“Ölüm ve hastalık. İlaç şirketleri ölüm ve hastalıktan zenginleşiyor Andy, sağlık ve mutluluktan değil.

“Darrell’ın verdiği bilgi iyiydi,” dedi Cecil.

Harmon başıyla onayladı. “Prescott motosiklet üzerinde oldukça iyi ama bizi atlatamaz. Ve o kızı da kurtaramaz. Kuzeye dön.”

Harmon Payne çetesinin lideri federallerce hapse atıldıktan sonra ilaç şirketi tarafından tutulmuştu. Birlik bozulmuştu. İlaç şirketleri artık patronlar onlardı. Üstelik tamamen yasaldı. En azından, çoğunlukla. Yaptığı iş belirsizdi ama kesinlikle yasal bir kılıf uydurmalıydı. Çoğu anlaşmalı suikastçi Amerika Birleşik Devletleri için Irak’ta çalışıyordu, o da yüksek bir meblağ belirlemişti. İşinde iyiydi, bir profesyoneldi ve iş yapılana kadar asla durdurulamazdı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Frankie.

Andy Slammer’ı yakıt istasyonunun yanındaki piknik alanına çekmişti. Motosikletin üzerinde otoruyordu. Jessie ise masadaydı ve Frankie de sigara içiyordu.

“O küçük çocuğu kurtaracak mıyız?” dedi Jessie.

“Hayır, tatlım çocuk dün gece ölmüş.”

“Ah. Peki ya Paul? O gene de karaciğeri alacak mı?”

“Bilmiyorum.”

Andy cep telefonunu çıkardı.

“Devlet için çalışan bir arkadaşım var. Belki bize yardım edebilir.”

“İnsanlar sana ateş mi ediyordu? Silahlarıyla yani?”

“Evet, Tres silahlarıyla. Ve kurşunlarla.”

“Tanrım, Andy, neye bulaştın sen?”

“Belaya.”

“Kurtul ondan.”

“Yapamam, Tres. Onlar o küçük kızı öldürmeye çalışıyor. Bunun olmasına izin veremem.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“İlaç onay kurumunu ya da FBI ya da CIA’yi ara, kahretsin, birilerini ara işte. Onlara Bebek X ile olduğumuzu söyle…ya da Hasta X ile. Fedarellerden birileri onu biliyor olmalı. Ve onlara bunun gerçek olduğunu söyle.”

“Pekala, dostum, neler bulacağıma bir bakalım.”

Frankie ve Jessie marketin arka kapısından çıktıklarında Andy telefonu kapattı.

“Andy, buradalar.”

“O adamlar mı?”

“Evet, siyah arabadakiler.”

“Bizi nasıl buldular?”

“Bilmiyorum ama marketteler şu anda.”

“İkisi de mi?”

“Evet. Araç benzin pompalarının orada duruyor.”

“İkisi de içerdeyse buralarda olduğumuzu biliyor ama tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyor olmalılar.”

Tıpkı Russell’ın adamlarının yaşadığı binayı bulup hangi daire olduğunu bulamadıkları gibi.

“Onları yavaşlatmalıyız.”

Frankie çantasından bir çakı çıkardı.

“Bu yardımcı olur mu?”

“İdare eder.”

Markette Harmon Payne şöyle dedi: “Bir düzine çörek mi? Cecil elli yaşına geldiğinde şeker hastası olacaksın.”

“Ama bunlar çok lezzetli.”

Cecil ödemeyi yaparken Harmon kahveleri tuttu.

“Yani en büyük kızın Amerika’nın en seçkin üniversitelerinden birine gidecek?” dedi Cecil.

“Wellesley.”

“Pahalı mı?”

“Evet, ama o çok zeki ve benim sahip olamadığım fırsatlara sahip olmasını istiyorum.”

“Sen iyi bir babasın, Harmon.”

“Elimden geleni yapıyorum. Fakat böyle bir dünyada çocuk büyütmek çok zor, hayatlarında ne kadar da çok olumsuz etki var: Uyuşturucu, seks, kablolu yayın….”

Kapıya doğru döndüler. Cecil parmağıyla işaret etti.

“Lanet olsun! Bak!”

Dışarıda, Prescott ve bir kadın motosikletle Crown Vic’in yanına geldi. Kadın motordan atladı ve ortadan kayboldu. Fakat Harmon ne yaptıklarını biliyordu.

“Tekerleri patlattılar!”

Kahveleri bıraktı, silahını çekti ve dışarı fırladı. Ama Prescott ve yanındaki kadın çoktan yola çıkmış gidiyorlardı bile. Harmon arabaya gitti

ve inmiş olan lastiğe baktı. Kadın sadece birinin işini görmüştü. İç geçirdi.

“Neden insanlar onları öldüreceğiz gerçeğini öylece kabul etmiyorlar ki? Niye her defasında aynı şeylerle uğraşıyoruz ki?”

“Belki de ölmek istemiyorlardır?”

“Cecil, kes sesini ve tekeri değiştir.”

Andy 290 numaralı karayolunda doğuya Austin’e doğru ilerledi. Biraz zaman kazanmışlardı; bu yüzden Slammer hız limitini geçmedi. Eğer üç kişi birden motosiklete bindikleri için polis tarafından kovalansaydılar bile hız limitini geçmeyeceklerdi. 130 km ile giden birkaç tip ve kızlar yanlarından geçerken kornaya basmışlardı, bu huzur dolu bir yolculuktu. Jessie yolun kenarında ölmüş olan geyiğin üzerinde daireler çizen akbabaları gösterdi. Geyik akşamüzeri çalıların arasından yiyecek bulmak umuduyla 290 numaralı karayolunu geçmeye çalışmış olmalıydı. Onun için kötü bir gündü ama akbabalar için bir ziyafetti.

Dripping Kaynak Suları’na vardıkları zaman, Andy Cattleman’s Ulusal Bankası’nın yanındaki Dairy Queen’in önünde durdu. Frankie ve Jessie yiyecek ve içecek almak için içeri girdi. Andy Slammer’da oturdu ve düşünmeye çalıştı; o adamlar onları parkta nasıl bulmuşlardı? Ve Henly’deki markette? Ve onları tekrar bulacaklar mıydı? Sanki onları haritada takip ediyor gibiydiler, sanki üzerlerinde bir izleme cihazı var—

İzleme cihazı mı?

Andy cep telefonunu çıkardı. Onlar cep telefonunu takip ediyorlardı.

Hızlı aramadan Curtis Baxter’ı aradı. Telefonu açtığında Andy şöyle dedi: “Dostum, bana şu cep telefonu izleme olayından bahset.”

“Andy, Reeves’in limuzini beni almaya gelmedi.”

“Zach dün gece öldü.”

“Kahretsin.”

Bir dakikalık bir sessizliğin ardından Andy konuştu: “İzleme.”

“Evet, tamam. Her telefon GPS ya da triangülasyon sayesinde izlenebilir. GPS yerini tayin etmek için trilaterasyon yöntemiyle üç uydu kullanır—”

“Curtis sona gel, yani cep telefonum bende olduğu sürece onlar beni bulabilirler mi?”

“Onlar kim”

“Uzun hikaye. Ama soruma cevap ver?”

“Evet.”

“Buna nasıl engel olabilirim?”

“Kapatırsın.”

“Bunun onları durduracağına emin misin?

“Oldukça eminim. Bazı insanlar telefon kapalı olsa da izlemenin devam edeceğini söylüyor ama.”

“Bundan emin olmak için ne yapmalıyım?”

“Pekala. Telefonun kapağını çıkar ve SIM kartını al sonra—”

“Dostum. Ben Andy.”

“Sakla.”

“Telefonu mu?”

“Evet.”

“Nereye?”

“Sinyal alamayacağın bir yere.”

“Curtis, etraf baz istasyonu kaynıyor.”

“Evet ama her yere ulaşamazlar.”

“Neresi mesela?”

“Mesela vadiye.”

“Mesela yeşil kuşağa.”

Otuz dakika sonra, Andy Camp Craft Yolu’ndan Barton Körfezi Yeşil Kuşağı’nın girişine doğru sürdü. Slammer’ını yola park etti. Frankie ve Jessie indi önce.

“Burada kalın,” dedi Andy. “Telefonumu aşağıda vadiye saklayacağım.”

“Neden sadece kayayla ezmiyorsun ki?”

“Buna ihtiyacım olacak.”

“Ne zaman?”

“Bizi bulmalarını istediğim zaman.”

Andy Life Tepesi’nden aşağı gitti ve sonra da Sculpture Şelalesi’ne ulaşana kadar körfez boyunca yürüdü. Sığ suyu geçti, burada kireç taşlarının bir araya gelmesiyle oluşan çıkıntılar vardı. Cep teşefonunu kuru olan bu çıkıntılardan birinin içine sakladı. Üç karış kireç taşının altında telefonun sinyal almasının imkanı yoktu.

Frankie ve Jessie’nin yanına geri döndü.

“Andy,” dedi Frankie, “bu gece soğuk olacak ve uyku tulumunu almadık, ayrıca battaniyeleri de parkta bıraktık.”

“Dışarıda kamp yapamayız, geceleri çakallar ve vaşaklar ulur. Benim yerimde de kalamayız ya da Tres ile Natalie ile de; Jessie’yi televizyona çıkarmak isteyecektir Natalie. Dave ya da Curtis ile de kalamayız ve onları bu işe bulaştıramam. Bir otelde de kalamayız, kredi kartından bizi bulurlar.”

Slammer’ın üzerine oturdu Andy.

“Bana telefon kartını ver.”

Kadın çantasını karıştırdı ve kartı çıkardı. Adama uzattı.

“Bir telefon bulmalıyım. Hemen dönerim.”

“Andy…”

“Evet?”

“Eğer geri dönmemeye karar verirsen, bunu anlayışla karşılarım. Bu bizim sorunumuz, senin değil.”

“Geri döneceğim.”

Andy, Slammer’a bindi ve bir market bulup Dave’i aradı. Arkadaşı oldukça şaşırmıştı.

“Dostum, saçlarını geriye yatırmayı kes de beni dinle. Yeşil kuşak yakınlarında elinde bir yer var mı? İpotekle el konulmuş bir malikane falan?”

“Adamım, Russell Reeves sana gerçekten iyi ödüyor olmalı.”

“Satın almıyorum, Dave. Bu gecelik kalacak bir yere ihtiyacımız var.”

“Biz derken?”

“Bilmek istemezsin. Ama, Dave bu acil bir durum.”

“Ateşli mi bari, ha? Neden onu pahalı bir otele götürmüyorsun ki, buna paran yeter, Reeves’in avukatı?”

“Artık değil.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Peki ya yer?”

“Yeşil kuşağı üstten gören bir malikane var. Boş, sahipleri öylece bırakıp gitmişler, eşyaları bile içerde. Elektrik var. Sana dijital kapı kilidinin şifresini de vereyim.”

Dave, Andy’e şifreyi ve evin adresini verdi.

“Peki ya biri gelip eve bakmak isterse?”

“Kimse oraya iki aydır bakmaya gelmiyor. Kriz var.”

“Peki ya komşular? Işıkları açık görürlerse polisi ararlar mı?”

“Hayır. Evin otomatik zaman ayaralayıcısı var. Karanlıkta birkaç ışık kendiliğinden yanıyor, gece yarısı da sönüyor. Böylece suçlular içeride

birileri var sanıyor.”

“Teşekkürler, Dave. Sana borçluyum adamım.”

“Andy, eğer elimdeki evlerden birine en iyi arkadaşımın izinsiz kullanmasına göz yummayacaksam nasıl iyi bir adam derim kendime? Bu arada çarşafları kirletmemeye çalışın. Hepsi satendi.”

Andy telefonu kapadı ve Tres’i aradı.

“Andrew nasılsın?”

Andrew mu? Ona Andrew diye seslenen tek kişi annesiydi ve o zamanlarda da ona çok kızmış olurdu.

“Adamım, Andrew, o yaşlı bayanların arasından aşağı uçtuğun zamanı hatırlıyor musun?”

“Hmm, evet.”

“O zamandan beri oraya gittin mi?”

“Şey, aslına bakarsan, ben—”

“Bunu bir kez daha yapmalıyız, Andrew.”

“Vadiden uçmayı mı?”

“Hayır, orada oturup konuşmayı.”

“Şey, peki ama önce—”

“Bugün nasıl olur, Andrew? Saat ikide.”

Tres telefonu kapadı. Saat bir kırktı. Andy, yeşil kuşağa Frankie ve Jessie’nin yanına geri gitti.

“Biriyle buluşmak için bisiklet yolunun aşağısına gitmeliyim.”

“Biz de gelebilir miyiz?” dedi Jessie. “Korkuyorum.”

Andy küçük kıza sarıldı ve beraberce gittiler.

Saat tam ikiden önce Tres bisikletiyle yolda göründü. Andy, Frankie ve Jessie aşağıya uçtuğu aynı kayanın üzerinde oturmuş bekliyorlardı. Andy herkesi tanıştırdı sonra da Tres'e döndü.

"*Andrew* mu? Bu da neyin nesiydi?"

"Seni dinleyip dinlemediklerini bilemezsin."

"Telefon konuşmalarını mı?"

"Hey, adamım, fedareller bu günlerde herkesi dinliyor."

"Ama neden sen?"

"Çünkü yanlış soruyu sordum?"

"Hangisini?"

Andy'ye sonra Frankie ve Jessie'ye baktıktan sonra tekrar ona geri döndü.

"Tamam."

Tres, Frankie'yi kastederek.

"Bu o mu? Hasta X?"

"Hayır." Andy Jessie'yi gösterdi: "Bu o."

"Hasta X'in bir kadın olduğunu sanıyordum?"

Andy başını salladı: "Bir kızdı. Bebek X."

"Şey haklıydın, Federaller hakkındaki her şeyi biliyor."

"Bir şey mi buldun?"

Başıyla onayladı: "'Hasta X: Maliyet – Kazanç Analizi.'"

"Onun hakkında çalışmamı yapmışlar?"

"Onun olması fikrine karşılık yapmışlar. Kimse Hasta X'in gerçek mi yoksa bir uydurmaca mı olduğunu bilmediğinden muhtemel senaryoların hepsini analiz etmişler. Bilirsin işte, ya varsa. Tıpkı savaş oyunları gibi.

Ekonomi için iyi mi yoksa kötü mü olur? Hasta X'in devleti iflas ettirip yeni bir Büyük Buhran dönemi felaketine neden olabilir. En azından sayısal değerler hesaplandıktan sonra."

"Ne değeri?"

"Tıbbi bakım giderleri düşecek ve Hasta X sadece birkaç hastalığı tedavi etse bile sayısal değerler tamamen değişiyor."

"Yani bu iyi."

"Evet, ama bu değerler artan sosyal güvenlik giderleriyle kıyaslanamaz. Şu anda, tahmini ömür yetmiş dört yıl. Peki ya yüz olursa? İnsanlar daha uzun yaşamaya başlayacak bu da sosyal güvenlik sistemini iflas ettirebilir. Vergileri yüzde elli ya da altmış oranında arttırır. İnsanlar hükümete kazançlarının yüzde doksanını vermek zorunda kalır. Toplum çöker, sosyal bir kaosun tam ortasına düşeriz. Bizim sosyal güvenlik sistemimiz insanların tam vaktinde ölmesine dayanır.

"Fakat ben gelirimin on beş nokta dokuzunu güven fonuna yatırdım. Devlet ben emekli olduğumda bu parayı bana ödeyecek."

Tres güldü. "Andy, güven fonu diye bir şey yok. Senin vergilerin yatırım falan değil. Sosyal güvenlik sistemi bir tür saadet zinciridir; bugün ödediğin para yarının yaşlılarına harcanır. Geriye hiç para kalmaz, hepsi bir yere ödenir yani. Geçen yıl 175 milyar dolarlık vergi geliri arttı. Bu para Irak savaşına ve Meclis üyelerinin kişisel istekleri için harcandı. Buna "güven fonu" denmesinin sebebi devletin Sosyal Güvenlik Kurumu'na borç senedi almasından başka bir şey değil. Tam anlamıyla Washington'da bir dosya dolabında saklanıyorlar. Güven fonu Amerikan halkı arasında bir aldatmacadan başka bir şey değil.

"Yani hükümet ona yardım etmeyecek öyle mi?"

Tres omuz silkti. "FBI'da bulunan bir dostumu aradım. Onu bir tanık koruma programına alabileceklerini, ona yeni bir kimlik verip yeni bir yere taşınmasını sağlayabileceklerini söyledi."

"Bunun için FBI'ya ihtiyacımız yok," dedi Frankie. "Ve kızım tekrar gözetim altına girerse aynı şeylerle tekrar uğraşmak zorunda kalırız." Hayır

anlamında başını salladı. “Bir başımızayız.”

“Hayır, Frankie, yalnız değilsiniz. Ben buradayım.”

“Anne, ne yapacağız?”

“Her zaman ne yapıyorsak onu, tatlım. Kaçacağız.”

Jessie ağlamaya başladı. “Anne, kaçmaktan yoruldum. Jean, Paul, Max ve devekuşlarıyla yaşamak istiyorum. Balık tutmak istiyorum. Ve Paul bana gitar çalmasını öğretsin istiyorum.”

Andy, Frankie’yi kenara çekti ve şöyle dedi: “Sonsuza kadar kaçamazsın.”

“Diğer seçenek ne Andy? O yaşadığı sürece peşinden gelmeye devam edecekler.”

Andy kayanın üzerinde oturmuş yüzünü ellerine gömmüş ağlayan Jessie’ye baktı.

“O zaman onu öldürmek zorundayız.”

5 km uzakta, Cecil şöyle dedi: “Ne istiyorsun?”

Harmon elini cep telefonunun üzerine koydu: “Karamel macchiato ve şekersiz brownie.”

Cecil arabadan indi ve Starbucks’a gitti. Harmon telefonda şunu söyledi: “Ne cehenemdeler?”

“Bilmiyoruz.”

Patrondu konuşan.

“Neden bilmiyorsunuz?”

“Prescott’un telefonundan sinyal alamıyoruz.”

“Neden?”

“Ya onu izlediğimizi fark edip telefonu kapattı ya da kapsama dışında. Ortaya çıktıklarında ya da telefonu açtığında nerede olduğunu hemen

öğreneceğiz.”

Harmon telefonu kapattı.

Cecil geri döndüğü zaman şöyle dedi: “Yani?”

“Bekliyoruz.”

Andy, Dave’in verdiği adrese gitti. Kilidi şifre sayesinde açtı ve eve girdi. İçeri girdiklerinde Jessie “Vay be,” dedi.

Bu gerçekten bir malikaneydi.

“Siz eve bakın, ben SoCo’ya gideceğim ve bir şeyler alacağım. Jessie nasıl pizza seversin?”

“Pepperoni ve İtalyan sosisli.”

“Frankie?”

“Aynısından.”

“Birkaç saate dönerim.”

O gece saat on birde pizzalarını yiyip, birkaç bira içmişler ve ertesi sabah için her şeyi hazırlamışlardı. Jessie televizyon koltuğunda uykuya dalmıştı. Frankie ve Andy ise kanepede oturmuş televizyonda Robert Redford’un *The Way We Were* filmini izliyorlardı. Adam çok yakışıklıydı. Frankie başını Andy’nin göğsüne koymuştu. Andy de ona sarılmıştı.

“Andy, ya biz onları öldürürsek?”

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Onlar profesyonel. Ayrıca bunu başarabilsek bile başkasını yollayacaklardır. Haklısın, onun için gelmekten asla vazgeçmeyecekler. Bu tek yol.”

Bölüm 25

Andy telefonunu açtı.

“Bundan emin misin?” dedi Frankie.

“Hayır. Fakat başka şansımız yok.”

Ertesi gün saat sabahın sekiziydi. Teksas Meclis Binası Karayolu’nun üzerindeki Barton Körfezi Meydan Çarşısı’nın park yerindeydiler, 360 numaralı kavis olarak da bilinen bu yer Austin’in güneybatısındaydı. Yeşil kuşak karayolunun tam karşısındaydı. Fakat o pazar sabahı Andy Prescott Life Tepesi’nde bisiklet turu için bulunmuyordu. Bugün aklında başka türlü bir adrenalin patlaması vardı.

“Gidelim.”

Frankie sigarasını yere attı ve Jessie’ye sarıldı sonrada Tres’in Beemer marka arabasının yolcu koltuğuna geçti.

“İyi şanslar, Andy,” dedi Tres.

Gaza bastılar. Andy 360 numaralı kavisten kuzeye doğru gidişlerini izledi, sonra da bir Red Bull açtı.

“Bu ne?” diye sordu Jessie.

“Roket yakıtı.”

“İçinde çokça kafein yok mu?”

“Daha da iyi bu.”

“Bu sağlığın için kötü.”

“İki adamın bana ateş etmesi sağlığım için asıl kötü olan.”

Red Bull’u kafasına dikti sonra da Jessie’ye döndü.

“Hazır mısın?”

“Korkuyorum, Andy.”

“Ben de.”

Kızın kolunu sevgiyle sıktı.

“Saçlarını aç.”

Kız tokasını çıkardı ve saçları dağaldı. Andy’nin bir gün önce ona aldığı siyah ceketin omuzlarına döküldü saçları.

“Saçların eskisi gibi bu kadar uzun olmasını isterdim,” dedi Andy.

“Neden?”

“Samson teorisi.”

Siyah araba uzaktan park yerine giriş yaptı.

Harmon bir av tüfeği taşıyordu. Boş park yerinin diğer ucundaki siyah motosikleti fark etti. Prescott tam yanında eğilmişdi; kız ise motosikletin yanında duruyordu. Motorla ilgili bir sorunla uğraşıyordu adam. Harmon cep telefonuna konuştu: “Onu yakaladık, patron. İş bittiğinde seni arayacağım.”

Telefonu kapadı ve Glock’un emniyetini kapattı.

“Onların yanına çek Cecil. Onu vuracağım ve yere düşmeden yola koyulacağız.”

Cecil, Crown Vic’i siyah asfaltta hızlandırdı. Harmon camı indirdi ama Prescott onları gördü ve motoruna atladı. Motoru çalıştırdı ve kız da onun arkasına bindi. Gaza bastılar.

“Lanet olsun, gidiyor. Onları kaybetme sakın, Cecil.”

Motosiklet park alanından çıktı ve 360 numaralı kaviste kuzeye doğru gitti. Kızın kızıl saçları arkasında dalgalanıyordu. Cecil solda kalan inşaata kapalı ağaç alanı gösterdi.

“Burası Baston Körfezi Yeşil Kuşağı. İsmini çarşıdan almış olmalı. 3200 dönümlük arazi üzerine kurulmuş. Bir körfezi ve şelaleri var. Harika olmalı.”

“Belki de Harriet ile buraya tatile gelmelisiniz.”

“Fakat o zaman fahişe tutamam.”

“Hayat ikilemlerden ibaret, Cecil.”

Motosikletten sadece birkaç araba gerideydiler; ama Harmon’un kızı bu süratle vurmasının imkanı yoktu. Neyse ki pazar sabahı trafik ışıkları tam vaktinde yandı; karayolunda arabadan çok bisiklet vardı. Lost Körfezi Bulvarı’nı geçtiler; vadiye doğru giden doğu yolundan Austin şehir merkezinin şahane bir manzarası görülüyordu.

“Vay be, şu görüntüye bak,” dedi Cecil.

“Yola bak.”

Fakat Harmon kabul etmek zorundaydı ki Austin çok hoş bir yerdi. Cennet gibi olan Jersey ile mukayese edebilirdi. Her ne kadar bugüne kadar öldürdüğü insanlar için haritada bir nokta koyup gittiği yerleri işaret etse de buraya emekliliğinde geri dönebilirdi. Bugünden sonra her yer emeklilik için harika olabilirdi.

“Kırmızı ışık var önümüzde,” dedi Cecil.

“Karayolunda mı?”

Bee Caves Yolu kavşağında trafik yavaşladı. Fakat motosiklet yavaşlamadı. Prescott bisiklet yoluna daldı, durmuş olan araçların çevresinden dolaşarak ilerledi ve sonra da kırmızı ışıkta geçti.

“O cidden iyi.”

“Sakın onları kaybetme, Cecil.”

Motosiklet yavaşladı. Prescott öne doğru eğildi, bir eliyle motosikleti sürüyor diğer eliyle motora bir şeyler yapıyordu.

“Motorunda sorun var.”

Fakat trafik ışığı yeşile döndüğünde tekrar hızlandı.

“Vardı.”

Motosikleti, Vahşi Hayatı Koruma Bölgesi’ni geçene kadar izlediler.

“Bu bölgeyi bundan otuz yıl önce yedi kadın kurdu,” dedi Cecil. “Doğal hayattan bir parçayı kurtarmak istiyorlardı.”

Sanki Harmon’ın umrundaydı bu.

“Sür.”

Yol aşağı ve yukarı gidip sağa ve sola kıvrıldı. Kireçtaşından duvarlar her iki yandan da yükseldi.

“Bundan milyonlarca yıl önce bu alan denizdi,” dedi Cecil. “Bundan dolayıdır ki kireçtaşı var.”

“*Bundan dolayıdır ki* mi?” Harmon şoförüne baktı.

“Dün gece Austin hakkında bir kitap okurken görmüştüm.”

“*Sex and City*’nin tekrar yayınlarını izlediğini sanmıştım.”

“Hem televizyon izleyip hem de okuyordum. Aynı anda iki şey yapabiliyorum, Harmon.”

“Gerçekten mi? O zaman şimdi de yap; çeneni kapat ve sür.”

Yol aşağıya doğru uzun bir eğim kazanmış asma köprüye doğru gidiyordu. Köprüye varana kadar Cecil ağzını açmadı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. Arabadaki çocuk gibiydi, kendini durduramıyordu.

“Pennybacker Köprüsü,” dedi Cecil. “Köprünün hiçbir parçası Austin Gölü’ne değmiyor.”

“Nehir gibi görünüyor.”

“Öyle. Colorado Nehri.”

“O zaman neden ona Austin Gölü diyorlar ki?”

“Çünkü Austin’de.”

“Cecil, çeneni kapat ve sür.”

Köprüyü geçtiler ve bir kireçtaşı kanyonuna daha girdiler, sonra aniden motosiklet karayolundan çıktı.

“Çıkıyor.”

“Peşindeyim.”

Motosiklet yeşil ışıktan rüzgar gibi geçti ve karayolunun altından sola döndü. Sokağın girişindeki tabelada FM 2222 yazıyordu. Diğer üç arabanın arkasında kırmızı ışığa yakalandılar.

“Çevresinden dolaş.”

Harmon ondan nefret etse de Cecil yetenekli bir şofördü. Asla Harmon’ı yarı yolda bırakmamıştı ve bugün de bırakmayacaktı. Cecil diğer araçların çevresinden manevra yaparak dönüp çimenlik alana daldı, kırmızı ışığı geçti ve kestirme yoldan kavşağa ulaşıp karayolunun altından sola döndü.

“İyi iş, Cecil. Batıya gitti.”

Cecil hızlandı, ama motosiklet görünürde yoktu.

“Belki de geri döndü.”

“Neredeler?”

Birkaç alışveriş yerini geçtiler ve River Place Drive’ın önündeki ışıkta durdular. Tatlı sarışın bir kızın kullandığı devasa siyah bir Hummer yanlarında durdu. Kadın aşağısında bulunan Harmon’a gülümsedi.

“Biliyorsun,” dedi Cecil, “benzin fiyatları ve küresel ısınmadan dolayı bu şeylerden birini sürmek gerçekten sorumsuzca.”

“Evet. Fakat gerçekten taş.”

“Hummer mı?”

“Sürücüsü.”

Trafik ışığı yeşile döndüğünde Hummer rüzgar gibi gitti, Harmon ise o anda siyah motosikleti gördü.

“Orada.”

Prescott motosikleti 3M fabrikasının otoparkına çekmişti. Motorun üzerine eğilmiş tekrar bir şeyle uğraşıyordu, ama onlar otoparka

girdiklerinde motora atladı ve yola girip batıya döndü. FM 620'de bulunan kavşağı döndü motosiklet sonra da yol iki dar yola ayrılıp dolambaçlı bir hal aldı. 130 km ile giderken kız sıkıca tutunmuş olsa da dönemeçlerde yavaşlamadılar.

"Biliyorsun," dedi Cecil, "motosiklete kasksız binmek hiç güvenli değil. O kız daha bir çocuk."

"Cecil, o kızı öldürmeye çalışıyoruz."

Cecil başıyla onayladı: "Doğru dedin."

Birkaç dakika sonra Hippie Çukuru'nda olduklarını gösteren işareti geçtiler.

"Burası oldukça ünlü bir plaj," dedi Cecil. "Belki dönüşte durup bakabiliriz."

"Hayır."

"Burası çıplaklar için bir plaj."

"O zaman, belki birkaç dakikalığına."

Büyük gölün mavi manzarası görünene kadar motosikleti izlemeye devam ettiler.

"Travis Gölü," dedi Travis. " Hamo'da öldüğü için William Baret Travis'in adı verilmiş. 100 km uzunluğunda. Bazı yerlerinin derinliği 60 metreyi buluyor. Bunu da okumuştum."

"Cecil, bu çok ilginç. Fakat şimdi—"

"Çeneni kapa ve sür mü?"

"Kesinlikle."

Yolda insanın midesini kaldıracak kadar iniş çıkışlarla doluydu. Yol alçalmaya başlarken dar yolda birkaç keskin viraj döndüler. Onlar yavaşladı ama Prescott değil. Onlardan kurtulmak için fazlaca bu işe yoğunlaşmış gibiydi. Bütün bir kaya tam sağından aşağı yuvarlandı ve sol taraflarında

bulunan göle uçtu. 2769 Farm-to-Market Yolu’ndaki T kavşağına geldiklerinde Harmon derin bir soluk aldı.

Prescott sola döndü ve hızla bir marinayı geçti. Onu takip ettiler ama motor bir S yola girdiğinde gözden kaybettiler; burada hız limiti 30 km idi. Göl sol taraflarındaydı ve sağ taraflarındaysa gür ormanlık alan uzanıyordu. Cecil bir uzman gibi karar vererek sağ tarafa döndü. Sırasıyla, Geronimo Sokağı’nı, Pocahontas Bisiklet Yolu’nu ve Navajo Geçidi’ni hızla arkalarında bırakıp gölün üstündeki en yüksek seviyesine ulaştılar. Volente isminde bir kasabaya geldiler ve Volente Sahili ile Su Parkı’nı geçtiler. Yol gene dolambaçlı bir hal almıştı; ama motosiklet tam önlerindeydi.

Prescott’un motorunda sorun vardı.

Yol gölün kıyısına doğru gidiyordu, aşağıda girinti ve çıkıntılar vardı ve her biri trabzanlarla güvenli hale getirilmişti. Artık gölü üstten görüyorladı ve yalnızlardı. Etrafta tek bir araba bile yoktu.

“Şimdi, Cecil.”

Cecil hızlandı ve doğruca motorun arkasına geçti.

“Yeterince hız kazanamaz.”

Harmon penceresini indirdi ve Glock’unu çıkardı. Birkaç defa ateş etti ama belli ki ıskalamıştı.

“Lanet olsun, onu vurduğuma emindim.”

Birkaç kavisten daha geçtiler sonra da kısa bir süre düz yolda girdiler. Harmon üç defa kızın siyah ceketine ateş etti. Fakat kız hâlâ bisikletin arkasında durmaya devam etti. Bir kez daha bir dönemece girdiler ve gölün tam üzerinden bakan bir yoldu. Prescott geriye dönüp onlara baktı.

“Onları yakaladım.”

Motosiklet bir ileri bir geri zik zaklar çizerek ilerdiyordu. Prescott motosikletin kontrolünü kaybetti. Kızla beraber yığılıp kalmışlardı. Fakat ikisi de yavaşlamamıştı. Hatta daha da hızlı gidiyorlardı. Motosiklet önce sağa sonra sola savruldu ve doğruca ilerledi. Prescott ve kızın üzerinde

bulunduğu motosiklet yoldan çıktı; devasa siyah motosiklet bir an mavi gökyüzünde asılı kaldı ve sonra da yok oldu.

“Lanet olsun!” dedi Cecil. “Uçtular!”

“Kenara çek!”

Cecil arabayı durdurdu. Harmon arabadan indi ve yolun diğer tarafına koştu. Cecil de onu izledi. Gölün üstündeki uçurumun kenarında durdular. Motosiklet 40 metre aşağıda kayanın üzerinde parçalanmış şekilde yatıyordu. Harmon ne kızı ne de Prescott’u aşağıda göremedi.

Cecil eliyle işaret etti: “Oradalar!”

Prescott ve kız suyun üzerinde süzülüyorlardı.

“Kız ölü,” dedi Cecil.

“Emin olacağım.”

Harmon silahındaki boş kovanların yerine yenilerini yerleştirdi. On üçlüğü kızın üstüne boşalttı. Kurşunlardan bazıları kızın etrafındaki suya saplandı, ama birkaç tanesi de siyah cekete isabet etti.

“Bebek X şimdi öldü.”

“Peki ya Prescott?”

“Bana ölü gibi görünüyor,” dedi Harmon. “Ama Prescott’u öldürmem için ödeme yapılmadı. Sadece kız.” Harmon gelen arabayı işaret etti. “Hadi buradan gidelim. Acele edelim, Jersey akşam uçuşuna yetişelim. Teksas’tan bıktım.”

“Silahını alan Meksikalıyı gidip öldürecek miyiz?”

“Cecil, bizler tıpkı avukatlar ve muhasabeciler gibi profesyoneliz. Kişisel haz, tutku ya da intikam için tutup birilerini öldürmeyiz. Öldürmemizin nedeni bize ödeme yapılmış olması. Bize o Meksikalıyı öldürmemiz için ödeme falan yapılmadı o yüzden gidip öldürmeyeceğiz. Ve bir profesyonel olarak bunun yol açabileceği muhtemel hasarları da dikkate almalıyım. Ya o Meksikalı şanslı bir atış yapıp içimizden birini vurursa? O zaman hastanede polisin soracağı sorularla uğraşmak zorunda kalırız. Bu da kariyerimizin

bitişi anlamına gelebilir. Yani Meksikalıyı öldürmek çok da akıllıca bir hareket olmaz. Ya da profesyonelce.

Cecil başıyla onayladı. “Haklısın. Sen her zaman haklısın, Harmon. Gene de o adi Meksikalı vurmak isterdim, bilirsin tamamen kişisel, profesyonellikten uzak bir istek benimki.”

“Evet, ben de.”

“En azından bir şeyler yemeye gidebilir miyiz? Acıktım.”

“Tabii. Ama bu defa Meksika yemeği olmasın.”

“Barbekü?”

“Barbekü harika olur.”

Harmon Payne ve Cecil Durant, Crown Vic’e bindi, arabayı çevirip Austin’e doğru gittiler. Fakat Hippie Çukuru’na birkaç dakikalığına da olsa uğradılar. Harmon Payne’in her zaman söylediği gibi, “Sadece bir defa yaşarsın.”

Tres ve Frankie taşların üzerinden atlayarak sığ suyun üzerinden geçtiler. Andy’i sahilde yüzüstü yatarken buldular. Yanında dizüstü eğildiler. Tres gözyaşlarının süzüldüğünü hissetti.

“Andy!”

Onu çevirdiler. Gözleri kapalıydı; burnu kanıyordu.

“Kahretsin, Andy! Neden saçını kestirdin?”

Frankie, Tres’e tuhaf tuhaf baktı, sonra da Andy’nin yüzüne bir tokat attı.

“Andy!” Bir tokat daha. “Andy!”

Andy gözlerini açtı.

“Bu acıttı.”

“Ah, bu kadar hızlı vurmak istememiştim.”

“Hayır. Göle uçmak.”

“Ah.”

Bütün bedeni acı içerisindeydi. Su göründüğünden daha sertti. Andy kendisini ayağa kalkmak için zorladı.

“O ölü mü?”

Frankie başıyla onayladı. “Evet.”

Suyun üstünde yüzen bedeni işaret etti. Tres suda yürüdü ve kızın kızıl saçlarını tuttu; onu sahile çekti. Saçları elinde kalmıştı, kafası bir bowling topu kadar keldi artık. Bu bir manken kafasıydı.

“En azından ölü olduğunu düşünüyorlar.”

“İyi misin Andy?”

Andy, Jessie’ye döndü.

“İyiyim.”

“Planın işe yaradı, Andy,” dedi Frankie.

Siyah arabayı FM 2222’deki kırmızı ışıkta atlattıktan sonra, Andy ve Jessie 3M’in otoparkına giderek orada Tres ve Frankie ile buluşmuşlardı. Jessie, Slammer’dan inmiş ve Tres de üzerinde siyah ceket bulunan plastik mankeni belindeki kemer yardımıyla Andy’e bağlamıştı. Bir gün önce Andy SoCo’ya gitmiş ve birbirinin aynısı siyah ceketler ve pantolonlar almıştı. Ayrıca Lucy in Disguise with Diamonds’ın vitrinindeki kızıl peruklu mankeni de almıştı. Frankie Jessie ve mankeni birbirinin aynısı kıyafetlerle giydirmişti, sonra da mankenin kafasına kırmızı peruğu yerleştirmişti. Arkadan mankenin Jessie olmadığını anlamak imkansızdı. Tres, Andy’e ayakta durmasında yardım etti.

“Dostum, uçurumdan aşağa uçtun!”

Andy tam olarak uçurumdan uçtuğu noktadan düştüğü yeri işaret etti.

“Adrenalin seviyem tavan yaptı, tekrar yapacağım. Slammer ne âlemde?”

“Dümdüz.”

“Fark ettim.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Tres kafasını salladı. Elini arkadaşına uzattı ve sonra da el ele tutuşup omuzlarını vurdular, iki heteorseksüel erkeğin birbirine yaklaşabileceği kadar rahat bir şekilde birbirlerine tamamen sarıldılar.

“Ölmediğin için memnunum.”

“Ben de.”

Jessie de onlara sarıldı. “Teşekkürler, Andy.”

Frankie, Andy’e doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. Kadın onu bıraktığında ona şöyle dedi: “Burada kal. Austin’de. Benimle.”

Kadın adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve sonra da onu öptü, yanaklarından. Bu bir “arkadaş” öpüşmesiydi. “Seni seviyorum” öpüşmesi değildi.

“Andy, bu yaptığın çok erkekçeydi. Mickey gibi olduğun konusunda yanıldım. Sen bir yetişkinsin.”

“Ama.”

“Ama artık Karen ve Jessie James olamayız. Gitmek zorundayız.”

Son Söz

Haziran ayının ilk günü Andy Prescott gürültülü bir rock müzikle gözlerini açtı. Uzandı ve radyoyu kapadı.

Bir diğer pazartesi sabahı dahaydı.

SoCo, Newton Sokağı'ndaki küçük evine geri dönmüştü. Mahkemeyle ofisi arasındaki bisiklet maratonuna geri dönmüştü. Eski hayatına geri dönmüştü.

Balodan sonraki Sindrella gibi hissediyordu.

Fakat akşamdan kalma değildi. Önceki gece Güero's'da sarhoş olmamıştı. Aslında Frankie ve Jessie gittiğinden beri hiç sarhoş olmamıştı. O günün akşamı delicesine sarhoş olmuştu ama o günden beri olmamıştı. İlgisini yitirmişti.

Onların gidişinin üzerinden iki yüz üç gün geçmişti.

Max'i dışarı çıkardı, köpeğiyle yürüyüş yapan Liz'e el salladı sonra da duş aldı ve giyindi. Saçlarını taradı; eskisi gibi uzun saçları neredeyse omuzlarına geliyordu. Dışarı çıktı ve önceki hayatından kalan tek şey olan Stumpjumper'ına bindi. Verandanın merdivenlerinden indi ve sokağa doğru sürdü. Sabah adrenalini için kuzeye, Nellie Sokağı'na dönmedi. Onun yerine güneye dönüp, James Sokağı'ndan aşağıya süzülüp Jo's'a gitti. Kaldırımda bildik bir Cadillac Escalade'in park etmiş olduğunu gördü. Lorenzo Escobar da sırada bekliyordu.

"Lorenzo."

Dedektif ona doğru yüzünde kocaman bir gülümseyişle döndü.

"Andy, adamım." Yumruklarını tokuşturdular. "Nasılsın, kardeşim?"

"İyiyim. İşler nasıl?"

"Eşler hâlâ aldatıyor yani işler iyi."

Lorenzo kahvesini şekerle doldurdu, sonra da Escala-de'ına doğru gitti. Geriye doğru döndü.

"Andy…arkanı kollayacak biri gerekirse istediğin zaman ara. Para almam."

"Teşekkürler, Lorenzo."

Andy, Escalade'in Congress Caddesi'ne doğru gidişini izledi sonra da *Chronicle*'ı rafından aldı ve pencereye doğru gitti.

"Büyük boy."

"Sanki bilmiyorum."

Guillermo Garza kahvesini ve iki adet muzlu fındıklı muffin'i uzattı. Andy, Guillermo'ya artık Russell Reeves için çalışmadığını ve Slammer'ı da haşat ettiğini söylemişti. Guillermo soru sormaması gerektiğini biliyordu.

"İnancını koru, kardeşim."

Andy bir masaya oturdu, Max'in muffin'ini yere serdiği peçetenin üzerine koydu. Diğer müdavimlere bakarak kahvenin bir kısmını köpek için döktü; Ray hâlâ doktorası üzerinde çalışıyor; Darla sokağın karşısında aldığı dondurmayı yiyor; Oscar, Güero's'da çalışıyor; George bahşiş için çalmaya devam ediyor ve Dwight hâlâ hayatını bloglamayı sürdüyordu.

Andy Prescott'un hayatı değişmiş ve sonra tekrar değişerek eski haline geri gelmişti ama SoCo değişmeden kalmayı başarmıştı, tek bir şey dışında; düşük gelirliler için evler. Russell Reeves SoCo'da üç projeyi tamamlamıştı; böylece sekiz yüz adet hane dar gelirliler için hazır hale gelmişti. Fakat Russell Reeves bu yerlerin açılışına katılmamış; hatta bir daha bundan bahsetmemişti bile. Bugünlerde Russell Reeves nadiren boy gösteriyordu. Kathryn Reeves de ülke çapındaki pek çok akıl hastanesine girip çıkıyordu. Bu Andy'i üzmüştü. Asla Russell'a karşı öfke hissetmemişti çünkü hiç onun istediği şekilde hareket etmemişti.

Andy kendi oğlunu kurtarmak için ne yapardı?

Andy muffin'i yedi ve sonra da Floyd T.'nin kahvaltısını satın aldı. Bisikletine bindi ve sonra da Congress Caddesi'ndeki bürosuna gitti. Floyd T.'yi dövme dükkanının merdivenlerinde yanında alışveriş arabasıyla birlikte otururken buldu. Dövme dükkanı kapalıydı bu yüzden Andy e-postalarını kontrol edemeyecekti. Her gün Frankie'den mail gelmesini umut ediyordu ama hiç gelmiyordu. Floyd T.'nin kahvaltısını uzattı ve sigara kutusuna 5 dolar koydu. Üst katta bulunan bürosuna çıktı. O günkü trafik cezalarını çıkardı, ceketini ve takma kravatını giydi, mahkeme salonunda okumak için *Chronicle* gazetesini katlayıp kemerinin arkasına tıktı.

Yargıç Judith artık ona zirveden düşmüş trajik bir figürmüş gibi bakıyordu, insanların Floyd T.'ye bakışlarıyla aynıydı bu: "Bir zamanlar bambaşka biriydi, bir de şimdiki haline bak." Savcı Bayan Manning onu görmezden geldi. Asla onun odasında gürültüyle bir davadan söz etmeye fırsat bulamamışlardı. Andy kartvizitini nadiren de olsa iş için veriyordu artık.

Yemek için Whole Foods'a gitti. Takım Elemanı Brad ve Charlene ona hâlâ aynı davranıyordu, ama a) Suzie, Rich Olson ile randevulaşıyordu (şanslı pislik hâlâ Porsche kullanıyordu) b) Bobbi artık onun varlığından haberdar gibi görünmüyordu ve c) Spandex artık ona tarihin en büyük icadı gibi görünmüyordu. Tamam, hâlâ ilk on içerisindeydi.

Russell'ın ona ödemesi gereken 20,000 dolar daha vardı; bunu hayatı ve Suzie ile Bobbi için çıkmak için saklayabilirdi. Fakat o bunlara karşı ilgisini kaybetmişti. Eğer otuz yaşında olmasaydı bir çeşit orta yaş krizi geçirdiğine endişe edebilirdi.

REI'de durup Wayne'e merhaba demek için uğradı sonra da güneye Lamar Bulvarı'na oradan gölü geçip Teksas Custom Boots'a gitti. Babasının el yapımı siyah geyik derisi kovboy çizmeleri hazırdı. Son taksidini de ödedikten sonra çizmeleri tek kolunun altına alıp Congress Caddesi'ne geri döndü. Girişi süpüren Ronda'ya selam verdi; Andy ve arkadaşları hâlâ pazar günleri Güero's'da bira gecesi yapıyorlardı. Dave ve Curtis'in hâlâ kız arkadaşları yoktu ve Andy de bu gizeme dahil olmuştu. Curtis Baxter artık doktor ünvanını almış ve bu sonbahardan itibaren Massachusetts Institute of Technology'de ders verecekti. Dave emlak işinden ayrılmış ve Victora's Secret mağazasında iç çamaşırı satmaya başlamıştı. Muhtemel kız arkadaşı adaylarına da iş teklif ediyordu.

Tres ve Natalie evlenmiş ve bir oğulları olmuştu – Arthur Thorndike IV (anlaşılan vakıf fonundan yararlanmak için bu isim şarttı). Çocuğun on altıncı yaş günü Beemer: CUATRO'su için kişisel plakası bile hazırdı. Tres vergi dairesindeki işinden istifa edip şehir merkezindeki büyük bir hukuk firmasında çalışmaya başlamıştı. Natalie'nin sabah programı ise devam ediyordu – *Baby Watch with Natalie* – bu program onun büyük kanallara bileti olabilirdi ve bakıcıları on dokuz yaşındaki tatlı Meksikalıydı.

Andy dövme dükkanının önündeki kalabalığı fark ettiğinde bürosundan birkaç sokak aşağıdaydı. Üstelik Floyd T.'nin bir kalp krizi daha geçirdiğini biliyordu. Hızla bisikletini sürdü ve sonra inip kalabalığı yarark ilerledi.

"Floyd. T.!"

"Ne?"

Andy dönüp Floyd T.'nin dövme dükkanının merdivenlerinde oturduğunu gördü.

"İyi misin?"

Floyd T. Omuz silkti. "Bir evsiz için fena değil."

"Neler oluyor?"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Kimden?"

Ramon kalabalıktan uzaklaşıp geldi.

"Andy."

Gülümsüyordu. Fakat bugünlerde çok fazla gülümsüyordu zaten. Üzerinde sanatını icra etmesine izin veren yepyeni bir aşk ilişkisi vardı. Ramon Cabrera mutlu bir adamdı.

"Neler oluyor, Ramon?"

Ramon parlak siyah American IronHorse Slammer'ı göstermek için kenara çekildi. Kızıl saçlı çok tatlı bir kız üzerinde oturuyordu; kızıl saçlı

annesi de yanında duruyordu. Andy Prescott’un kızıl saçlılara karşı her zaman bir zaafı olmuştu.

Ramon, Andy’nin sırtına vurdu. “Git biraz trafik cezası ye, kardeşim.” İçeri, onu bekleyen müşterisinin yanına gitti. Andy kızıl saçlı kadına döndü.

“Ben Connie Cantrell,” dedi kadın. “Ve bu da kızım Cassie.”

“Connie ve Cassie. Güzel isimler.”

“Biz de öyle düşündük.”

“Pekala, sizi dünyanın benim tarafına getiren ne?”

“Bir avukata ihtiyacım var.”

“Başın belada mı?”

Connie başıyla onayladı. “Trafik cezam var. Büyük bir ceza. Austin’de bulunana en iyi trafik cezası avukatı olduğunuzu duydum.”

“Aslında böbürlenmekten hoşlanmam, ama…”

“Avukatım olacak mısın?”

“Suçlu musun?”

“Tamamiyle.”

“Pekala, bakalım, o zaman başvuruda bulunacağım. Ve sonra da bir buçuk ya da iki yıl sonra dava görülecek.”

Connie omuz silkti. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Eminim. Cassie bu sonbahar için Aziz Ignatius’a kaydını yaptırdı— ”

“Dördüncü sınıf için,” dedi Cassie.

“—Ve ben de Teksas Üniversitesi’nin sanat bölümüne kayıt oldum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Tanıdıklarım var.”

“Yani bir sanatçısınız?”

“Evet, öyle.”

“Ben de bir bisiklet sürücüsüyüm.”

“Denemek isterdim.”

“Size öğretebilirim.”

“Pekala, o zaman. Fakat bir sorum var: Eğer avukatım olursan….*bizim* avukatımız, hakkımızda bildiğiniz her şey bizim sırrımız olarak kalır, değil mi? Yani kimseye söyleyemezsiniz?”

Andy başıyla onayladı. “Buna ‘müvekkil hakkı’ deniyor. Sırlarınız benimle güvende.”

“İyi.”

Cassie adındaki kız şöyle dedi: “Paul’ü görmeye gidebilir miyiz?”

“Evet, gidebilirsin. Ve o da seni görmeye gelebilir.” Connie’ye doğru döndü Andy. “Babama—”

“Karaciğer nakli yapıldı.”

Babası siyah geyik derisi çizmeleri giyebilecekti. Paul Prescott’un kurtulması için kim ölmüştü? Onun kurtarılması için kimin ölmesine göz yumulmuştu? Russell Reeves, Paul Prescott’un listenin başına yerleştirilmesi için bir şeyler mi yapmıştı? Andy’nin babasına daha uzun bir hayat mı satın almıştı? Andy bu soruların cevaplarını duymak istemiyordu. Tek bildiği hâlâ babasına sahip olduğuydu ve Paul Prescott nihayet büyük patlamasını yapmıştı.

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Annenden.”

“Onu mu aradın?”

Connie başını salladı. “Ofisini.”

“Bana bundan bahsetmedi.”

“Bu sırrı saklayabileceğini söyledi…ve sen de saklayabilirsin.”

“Senin *annen* nasıl?”

Ramon’un dükkanını gösterdi kadın; Andy yakından baktı ve içerideki müşterinin Colleen O’Hara olduğunu gördü. Kadın başparmağı ile selam verdi.

“Artık bizimle yaşıyor. Buradan gittiğimizde, Marty O’Connor evini sattı ve onu Phoenix uçağına bindirdi. Onun bu uçakla çok uzağa gidemeyeceğini fark ettim.”

“Yani Phoenix’de mi yaşıyordun?”

“Sedona.”

“Çok güzel sanatsal eserler var orada.”

“Orada sigarayı bıraktım.”

Ramon başını dükkandan çıkardı. “Connie annen poposuna bir kalp dövmesi istediğini söyledi, sorun olur mu?”

Connie omuz silkti. “Artık kabileden biri o.”

“Andy,” dedi Cassie, “hadi motosikletle gezelim.”

Annesi onu uyardı, “Kaskını tak,” sonra da anahtarı Andy’e uzattı. Kemerindeki *Chronicle*’ı çıkardı ve çöpe attı, sonra çizmelerin kutusunu Connie’ye uzattı. Anahtarları aldı. Slammer’ın üzerine oturdu ve motoru çalıştırdı. Motosiklet ile bir ileri bir geri gitti sonra da motorun devrini yükseltti. Altında inleyen büyük S&S Sidewinder motoru hissetti. Connie’ye baktı; dudaklarının oynadığını gördü ama motorun çıkardığı sesten ne dediğini anlayamadı.

“Ne?”

Kadın bir adım yaklaştı. “Dedim ki saçlarının uzun halini sevdim.”

“Samson teorisi.”

Ve kadın sonra adamı öptü. Dudaklarından.

Cassie kollarını sıkıca ona doladı. Andy motoru gazladı ve Güney Congress Caddesi'ne doğru sürdü. Hızlandı ve rüzgarı yüzünde hissetti ve kızın sevinç dolu kahkasını duydu. Ve Andy Prescott aklından şunları geçirdi: *Çok iyi bir avukat değilim ama onun avukatıyım. Ve onun sırları her zaman bende güvende olacak.*